

The book cover features a vibrant red background with a textured, painterly quality. A dark path leads from the bottom center towards the middle ground. On the right side, a dark tree branch is adorned with a bright red ribbon. The sky is filled with numerous small, dark silhouettes of birds in flight. The overall mood is serene and evocative.

CỨU LỘ PHI HƯƠNG

cùng
tấn
trường
an

Mục lục

Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47: Hết

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Mở Đầu

Mở đầu

Dịch: kaffesua

wywy2244

Trong địa lao âm u, một chàng trai tóc tai rối bời, tứ chi bị trói chặt treo trên tường, người bê bết máu, đã không còn thấy rõ đâu là vết thương đâu là vết máu chảy xuống.

Ngoài địa lao có vài thiếu nữ tha thướt đang đứng, thiếu nữ dẫn đầu đám người này mang mạng che, che khuất cả khuôn mặt, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt nàng đang nhìn chăm chăm vào chàng trai kia.

Vẻ mặt chăm chú, lắng nghe hơi thở ồ ồ vọng ra từ trong địa lao, nhịp thở kéo dài, tiếng phát ra cũng nhỏ dần, bàn tay khẽ nắm chặt, hạ lệnh, "Đi vào, lấy máu." giọng nói khàn khàn thô nhám chẳng khác nào một lão phụ ở lứa tuổi cửu tuần (tức U90).

"Giáo chủ. . ." Thiếu nữ đứng phía sau hơi do dự, "Hôm nay đã lấy máu rồi, lần lấy máu tiếp theo là buổi trưa ngày mai. . ."

Thiếu nữ kia vẫn chưa dứt lời thì một tiếng "bộp" vang lên, người vừa được gọi là giáo chủ ấy vung tay tát thiếu nữ kia một bạt tai.

"Người không thấy gã ta khó qua được đêm nay sao?"

Ánh mắt phía sau mạng che nhìn chăm chăm vào thiếu nữ đang té ngã trên đất, "Chờ đến trưa mai ư? Người muốn bao nhiêu công sức ta bỏ ra bỗng hóa thành công cốc cả sao?"

Chỉ chốc lát sau, thiếu nữ kia đưa tay bụm mặt, miệng rên đau đớn, tiếng rên càng lúc càng lớn, nàng ta đau đến mức lăn lộn trên đất, chờ đến khi nàng ta ngừng lại, mọi người mới nhìn thấy rõ, tại vết tát mới vừa in lên trên mặt giờ đã thối rữa ra, không rõ đâu là máu đâu là thịt hòa lẫn cùng xương trắng, nhìn vô cùng kinh khủng.

Nàng ta đau đớn rên rỉ hai tiếng, cuối cùng cái tay đang che mặt buông rơi, nàng nằm trên đất, mắt trợn to, hơi thở đã không còn.

"Còn ai ý kiến gì nữa không?"

Đám thiếu nữ phía sau câm như hến, tất cả đều đứng im lặng, có người bước lên mở cửa địa lao ra, bọn họ đi vào trong.

Một người mở một hộp gấm màu vàng, bên trong có một con trùng trông giống như con tằm đang ngo ngoậy. Một người lau sạch vết máu loang lổ nơi gần vị trí tim của chàng trai, một người cầm dao vàng đến rạch một đường ở vị trí vừa được lau sạch, dòng máu tươi chảy ra, con sâu trong hộp gấm như bị thứ gì đó kích thích, bắt đầu giãy dụa.

Người thiếu nữ ấy nâng hộp đến gần ngực của gã ta, con sâu bò nhanh đến miệng vết thương, bắt đầu hút dòng máu tươi đang tuôn ra từ vết rách. Nó hút nhiều đến mức cơ thể vốn có màu trắng của nó giờ đây đang chuyển dần sang màu đỏ tươi của máu.

Nhìn thấy con sâu đã hút đủ máu rồi, thiếu nữ lại dùng đầu cọ mềm đẩy con sâu trở lại trong hộp, nhưng nàng mới quét được hai cái, thì sắc mặt bỗng trắng bệch.

"Giáo chủ. . ."

Bên ngoài nhà lao, giọng người đàn bà cũng trầm xuống, "Sao vậy?"

"Ngọc tắm. . . bò vào trong vết thương rồi, không chịu ra. . . ."

Mạng che trên mặt khê phất phơ, bà ta đặt chân lên bậc thang bước vào trong đại lao. Có điều bà ta vừa mới nhấc chân lên thì thiếu nữ bên trong lại hét lên, "Bò vào rồi, ngọc tắm đã bò vào trong rồi."

Đợi đến khi người đàn bà tiến vào, ngọc tắm đã mất hút trong ngực chàng trai kia rồi.

Đại lao im bật, thiếu nữ đứng bên kia bỗng nhiên nhìn thấy đầu ngón tay của chàng trai đã bị trói gô chín mươi chín ngày bỗng động đậy. Nàng còn đang ngây người, lại nghe bên trong có người kêu lên, "Vết thương của gã. . ."

Vết thương của gã, đang. . . . từ từ khép lại. . . .

Người đàn bà nhìn chàng trai ấy, không nhịn được đưa tay sờ sờ ngực của gã, sau đó cất tiếng cười thỏa mãn và vui sướng, "Thành công rồi. Cổ người của bốn cung cuối cùng cũng thành công rồi!"

Bà ta cười, thế nhưng ngay giây phút đó, đôi tay chàng trai kia chợt nắm chặt, sau đó tiếng "răng rắc" vang lên, xích sắt bọc lấy tay gã bị đứt đoạn, gã vận lực rất lớn, khiến cho xích sắt bị đứt văng ra ghim sâu vào bờ tường phía sau.

Chàng trai mở mắt, một đôi mắt đỏ tươi giống như mắt của dã thú, cho dù ngũ quan rất anh tuấn, thế nhưng vẫn khiến người nhìn hoảng hốt, kinh sợ.

Người đàn bà kia lại cười to, "Đứa bé ngoan của ta, giờ đây, con chính là báu vật canh giữ cửa của linh trưởng môn! Có con, Nam Cương sẽ nằm

trong tầm tay ta!" Lời này vừa dứt, người đàn ông chợt đưa tay nắm chặt cổ bà ta.

Gã khẽ siết lại, mặt bà ta thoáng chốc đã tím tái.

"Buông. . . Con ngoan. . . Buông tay. . . Ta là chủ nhân của con."

Gã hoàn toàn không nghe thấy lời bà ta, vung tay lên, người đàn bà chẳng khác nào một con rối bị ném mạnh vào tường, tạo thành một lỗ hổng to trên bức tường.

Gã gào to một tràng, chẳng khác nào tiếng tru rên của dã thú về đêm, chỉ nhoáng một cái, khắp địa lao, máu thịt văng khắp nơi.

Không biết đã qua bao lâu, vùng trời phía đông vừa hừng sáng, gã mù mịt nhấc chân bước ra khỏi đại lao, nhếch nhách lên lối xuyên qua đám cây rừng chẳng chặt, ngẩng đầu dõi mắt trông về phía xa xa, ở nơi đó cái lầu gác của vương triều Đại Tấn dựng giữa vùng biên cương vắng lặng thấp thoáng như ẩn như hiện.

Luồng khí khô nóng hắt ra từ miệng mũi gã bị cái lạnh đêm rừng nhanh chóng đông cứng hóa thành luồng hơi trắng, sau đó bị chính gã phá tan.

Lê bước chân lảo đảo, gã mù quáng xông lên phía trước, vượt qua muôn vàn ánh trăng mờ lung xuyên qua lá rừng chiếu lên các cành khô và cả trên người gã, kéo thành vệt dài trên cỏ, trên mặt và chạy đến tận khoe mắt trái mới chịu dừng lại.

Cơn đau mãnh liệt phát ra từ trong trái tim như muốn xé rách thân xác gã, dẫn vật gã.

Gã cắn chặt răng, nhân mặt đau đớn.

Bước ra khỏi rừng, bên người đã không còn cây cối che đậy, gã trượt chân lăn người xuống sườn dốc.

Ánh bình minh vùng sa mạc Tắc Bắc vẫn rất lạnh lẽo, gã nhắm mắt nằm một mình trên mảnh đất hoang, sương đọng trên mép cỏ khô, gã cảm nhận được cơ thể đang chuyển động, từng chút, từng chút một, cơn đau đớn phát ra từ các đầu khớp xương đang bị vỡ vụn.

Toàn bộ cơ thể như bị nham thạch đè ép lại, xương khớp vang lên những tiếng "răng rắc", thân hình cao lớn của gã dần dần teo nhỏ lại, cuối cùng. . .

Biến thành một đứa bé.

Mặt trời ban mai chạy qua đỉnh núi cao soi ánh nắng vàng óng lên trên cát vàng sa mạc Tắc Bắc hoang vắng.

Chợt nghe phía xa xa có tiếng vó ngựa vọng lại, móng ngựa đập lên mặt đất, còn mang theo mùi máu tươi, chỉ chốc lát sau đã vọt tới chỗ của nó. Nó từ từ nhắm hai mắt, không phải giả bộ, mà thật sự chẳng còn sức để mở mắt ra nữa.

"Chiếu tướng. . ." Một giọng đàn ông cộc cằn vang lên, "Ngài xem, sao lại có một thằng nhóc lạc ở đây?"

Tiếng bước chân ngựa chậm rãi đi đến, dừng lại nơi đỉnh đầu nó, có người tung người xuống ngựa, có lẽ xuất phát từ bản năng, nó cảm nhận được người đến không có ý làm hại đến nó, nó cố hết sức mở mắt ra nhìn, nhưng chỉ nhìn thấy đường viền mờ ảo của một cô gái gầy ốm mặc ngân giáp màu đỏ.

Là một. . . nữ chiếu tướng?

Chỉ nhìn được bấy nhiêu đã làm nó không còn chút sức lực nào, mắt lại nhắm nghiền.

Phía sau người con gái ấy còn có hai người đàn ông mặc áo giáp, phó tướng La Đăng vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy thẳng nhóc này, "Trời, người thẳng nhóc này nhuộm đầy máu! Thật khủng khiếp!"

Và một phó tướng khác tên Tần Lan điềm tĩnh hơn đôi chút nói, "Chiếu tướng, trên ngực thẳng nhóc này có ấn ký."

"Ấn ký màu đỏ như lửa, quả là một ấn ký đẹp." Tiếp theo là giọng nữ hơi khàn khàn, đầu ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng xoa lên trên ấn ký ở ngực nó.

Ngón tay nàng lướt qua bụng nó làm nó khẽ run lên, con mãnh thú ngu trong trái tim vừa chìm vào giấc ngủ say bỗng thức giấc sau cái xoa này của nàng, trái tim khẽ run rẩy, chỉ trong thoáng chốc, nó cảm thấy người mình vô cùng khô nóng, miệng khô khốc khó chịu, nó còn ngửi thấy mùi vị khác lạ từ luồng khí hít vào.

Là mùi máu.

Dòng máu đang lưu chuyển trong thân thể của ba người vừa đến này, dòng tuần hoàn của dòng máu ấy len lỏi khắp cơ thể để duy trì sự sống và mọi vận động của họ.

Khứu giác càng trở nên nhạy cảm, nó không thể nào cưỡng lại được sự cám dỗ của máu tươi.

Đặc biệt là máu của cô gái đang ở trước mặt, thơm không thể tả được.

Thế nhưng ba người họ không thể nào biết được những khuấy động trong cơ thể nó.

"Đứa bé này trông thật khô ngô." Nữ chiếu tướng vỗ vỗ mặt của nó, "Mang nó về đi. . ."

"Chiếu tướng. . ." Tần Lan rất bất đắc dĩ, "Chúng ta không biết lai lịch của nó."

Ngược lại, La Đăng chẳng để ý đến, "Tôi nghe nói Tây Nhung có tập tục tế người, năm nay thời tiết vùng biên cương này rét lạnh và khô khốc hơn mọi năm. Có lẽ đứa bé này bị bọn chúng lấy làm tế phẩm cầu trời ban độ ẩm?"

"Nếu là tế phẩm thì sao lại bị vứt ở đây, quần áo tả tơi, cả người còn đầy máu tươi."

Nghe thấy chữ máu, ham muốn trong lòng nó càng tăng lên, miệng há ra, cổ họng khô khốc như bị lửa thiêu.

"Trông nó có vẻ khát nước, đem nước đến đây." Nữ chiếu tướng lên tiếng, ngay sau đó chiếc nắp bình đựng nước được mở ra, nàng không thô lỗ đổ nước vào trong miệng của nó, mà đổ nước lên đầu ngón tay, rồi đưa đầu ngón tay ướt át đó nhẹ nhàng bôi lên bờ môi khô khốc của nó.

Nước không có mùi vị, nhưng vì nó đọng trên ngón tay của nàng nên vô tình nhiễm một mùi hương trí mạng.

Chính là hơi thở và mùi vị của nàng.

Khi ngón tay của nàng vừa rời khỏi bờ môi của nó, nó lại giống như con sói đói vừa bị đoạt đi miếng thịt thơm ngon ngay miệng, nó luống cuống hung tợn tức giận đến mức không thể khống chế được mình, vì vậy, khi ngón tay nàng lại bôi nước lên môi nó thêm lần nữa thì nó không còn cách nào khống chế được, vội há to miệng cắn mạnh vào ngón tay của nàng.

Da thịt ở ngón trở bị cắn rách, răng nó thâm nhập vào trong máu thịt của nàng, máu tươi nhanh chóng tràn ngập trong miệng nó.

Nữ chiếu tướng bị đau, cúi đầu suýt xoa, vội rút ngón tay lại theo bản năng. Nhưng nó lại không chịu nhả, lắc lắc đầu, giống như loài lang hổ muốn cắn nuốt ngón tay rỉ máu đỏ vào trong bụng.

Khi máu tươi đã tràn ngập trong miệng thì có một luồng hơi ấm từ bụng bốc lên, giống như ngọn lửa vừa được châm lên, sau đó bùng cháy mãnh liệt, nhanh chóng đốt đến tim nó, nóng đến mức trái tim nó đau buốt, trái tim bị thiêu đốt không ngừng giãy giụa.

"Chiếu tướng!" Hai gã đàn ông thấy thế, liền vội vàng chạy lại, một người cố sức bóp dưới cổ họng nó, nó liều chết không nhả.

Người còn lại thì luôn miệng mắng to, "Cái thằng oắt thối tha lòng lang dạ sói nhà mi, có tin ông đây đập nát cằm mi không hả? Tần Lan, buông ra đi, để ông đây đập nó!"

Tần Lan nghe tiếng quát tháo thì hơi khựng tay lại, nhưng vẫn không chịu buông ra, ngược lại còn tức giận nói, "Chiếu tướng! Cái thằng oắt này cứ cắn ngài không chịu nhả!"

"Chẳng nhẽ ta không biết nó đang cắn ta sao?" Nàng bực mình trách mắng, ghét bỏ gạt tay gã ra, so với tay đàn ông thì tay nàng mềm mại hơn nhiều, nhưng nàng dùng hai ngón tay ấn xuống khớp hàm của nó. Nó thấy khớp má đau đớn, không còn sức để cắn nữa.

"Để hai người làm chắc nó sẽ bị bóp nát mất." Nàng lại lên tiếng chỉ trích, rút ngón tay ra ngoài.

Nhưng dòng máu ấy đã hòa vào trong cơ thể của nó.

Tuy rằng chỉ chút máu ấy thôi không thể làm thỏa mãn cơn khát của nó, nhưng luồng lực xung động trong cơ thể nó dường như đã được chút máu ít ỏi này trấn an, dần dần dịu đi.

"Chiếu tướng." Giọng của người thanh niên tên Tần Lan đầy lo lắng, "Tay ngài. . ."

"Sức của một đứa bé có là bao, ta chỉ bị thương ngoài da thôi." Nó cắn nàng, nhưng nàng lại không vứt bỏ nó lại, còn khiêng nó lên,

"Đi, quay về doanh."

La Đăng nóng ruột rống lên:

"Chiếu tướng muốn đưa con sói con này về thật sao?"

Lê Sương mặc kệ gã, "Chỉ là một đứa bé mà thôi." Nàng tung người lên ngựa, ngồi ở phía sau nó, ôm cơ thể mềm nhũn không còn chút sức sống chẳng khác nào rơi vào cũi mê của nó vào lòng, giọng nói hờ hững, "Hồi ta còn bé cũng là một con sói lang giống như vậy, cũng được cha ta nhặt về đó thôi."

Chỉ một câu đã khiến hai người kia không còn lời nào để nói.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 1

WyWy2244

Dùng xong bữa trưa trong quân doanh, các tướng sĩ đều ra trạm gác nghỉ tạm, tuy rằng Lê Sương lo thời tiết vào tháng 11 năm nay sẽ trở lạnh, Tây Nhung không đủ lương thực dự trữ, sợ rằng sẽ phải xuất binh đến các vùng biên cảnh Đại Tấn để cướp lương. Nhưng lo lắng vẫn chỉ là lo lắng mà thôi, ngày đông giá rét vẫn chưa đến, vẫn còn cách hơn một tháng nữa, trong quân doanh chẳng bận chuyện gì...

Lê Sương rồi rảnh thành thời, buồn chán lật xem một mẫu chuyện vu vơ kẹt trong quyển binh phổ.

Từ nhỏ, Lê Sương đã bị ông già nhà mình nuôi nấng như một đứa con trai, tập võ bắn cung còn giỏi hơn cả đám trai tráng, nàng cũng chẳng hề có mấy thói quen như các cô nương khác, duy nhất chỉ có đọc ba cái chuyện hư cấu này để giải tỏa tâm trạng. Bất kể là mấy quyển truyện tào lao bí đao bán dạo trên phố, đến mấy chuyện vu vơ của đám tài tử phong lưu, và cả đồng tiểu thuyết ân oán của đám giang hồ hiệp sĩ hay là truyện liêu trai thần tiên quỷ quái, thể loại nào nàng cũng xơi tuốt, chẳng chút kén chọn...

Sa mạc Tắc Bắc hoang vu, cũng may nàng có mang theo mấy quyển tiểu thuyết từ trong kinh đến đây, cũng thấy bớt tịch liêu...

Lê Sương vênh ngón trở bị thằng nhóc kia cắn bị thương lên, nàng đang say sưa đọc thì nghe thấy tiếng bước chân "cộp cộp" nặng nề đi tới.

La Đăng tức giận đùng đùng, chẳng thèm gõ cửa, vung tay hất mạnh cái màn cửa nặng nề bước vào, "Chiếu tướng! Hồi nãy tôi đã nói đừng đem cái thằng ranh thối kia về rồi mà! Nó vừa tỉnh lại thì đã có người tới máng vốn với tôi rồi."

Lê Sương hăng giọng, len lén nhét quyển sách giấu xuống phía dưới bàn, lập tức ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Văn La Đăng hỏi, "Sao vậy?"

"Tôi vẫn chưa đến xem, lúc nãy tôi đã sai đội trưởng cho người đến chăm sóc cho nó, đội trưởng ấy phân phó hai binh tốt đến đó, nghe nói nó hất tung cơm người ta mang tới, còn xông lên đánh hai binh tốt ấy, hai binh tốt kia bị nó đánh cho thương tích đầy mình, với bản tính nóng nảy của ông đây ấy à, cái loại khinh khỉnh kiêu căng như vậy cứ một nhát chém luôn cho rảnh việc, có điều nó được chiếu tướng nhạt về...."

Lê Sương gật đầu: "Ừ, để tôi đi xem."

Lê Sương bước vào tiểu doanh trưởng, vừa liếc mắt nhìn đã sững sốt ngây người, thấy đứa bé kia bị dây thừng quấn chặt khắp mình, những vòng dây đều đặn trông y đòn bánh tét, nằm ngay đơ trên giường, chỉ chừa mỗi cái đầu ra để thở. Trên đất, cơm nước văng tứ tung, bị giẫm đạp bê bết, người trong lều vây chặt lấy nó, ai nấy vẫn đề cao cảnh giác, có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc trước thằng nhóc này bị dẫn vật biết bao nhiêu.

Lê Sương cảm thấy buồn cười: "Làm cái gì vậy?"

Lúc này, mấy quân sĩ trong lều mới quay đầu lại nhìn nàng, vội vàng nhường đường hành lễ.

Mà kể từ khi Lê Sương bước vào trong doanh trưởng thì ánh mắt thằng nhóc luôn nhìn chăm chăm vào nàng. Ngay thời khắc này, không còn ai che chắn trước mặt, thằng nhóc càng không chút kiêng dè nhìn thẳng vào

đôi mắt nàng, tâm tình phức tạp ẩn trong đôi mắt ấy tuyệt đối không thể là vẻ mặt của một đứa trẻ có thể biểu đạt được.

Chỉ một cái nhìn này, Lê Sương liền có thể nhìn ra, trước kia nó đã phải trải qua cuộc sống phức tạp cỡ nào.

Nàng cup mắt, quét mắt nhìn một lượt cơm nước đổ lung tung trên đất, hỏi nó, "Có phải nhóc con sợ chúng ta hạ độc trong cơm không?"

Đội trưởng đứng bên cạnh gãi đầu, ngây ngô nói, "Chiếu tướng, thằng nhóc này cứ như bị câm ấy, hồi nãy hỏi sao nó cũng chẳng hé một lời...."

"Đúng."

Giọng nói rõ ràng rành rọt vang lên, chẳng khác nào sợi roi mây đánh cái "chát" vào mặt của đội trưởng, đội trưởng quay đầu liếc mắt nhìn nó, nghiêng răng nghiêng lợi, lui sang một bên không nói gì thêm nữa.

Lê Sương nghe vậy lại cười, "Giết nhóc cần phải hạ độc sao? Mấy cây đao kiếm trong lều này, có cái nào không thể đâm chết được nhóc chứ?" Lê Sương nói, tiện tay rút đao của một binh tốt bên cạnh, ngay lúc mọi người vẫn còn ngây ngô, không hiểu gì thì nàng vung cây đao lên phía trước, mọi người thấy chiêu thức liền mạch dứt khoát, nhất thời sợ đến sắc mặt trắng nhợt, phải biết rằng lúc này chiếu tướng đã đem quân lương trên quý ra nấu tẩm bổ cho thằng nhãi này đấy.

Nhưng "Vút" một cái, lại thấy dây thừng đang buộc chặt trên người thằng nhóc con bị cây đại đao trên tay Lê Sương chặt đứt, lực đạo và cự ly không sai lấy một li mà thằng nhóc con thì không bị sứt mẻ dù chỉ một cọng lông tơ.

Đao rời khỏi tay, bay ngược vào trong vỏ đao của binh tốt.

Hai đương sự xem như không có việc gì, còn binh tốt kia nắm võ đao mà lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Thằng nhóc con vẫn mở to đôi mắt đen láy ra nhìn nàng.

Nếu như nói chiêu thức vừa rồi của Lê Sương liền mạch dứt khoát đủ hù chết người thì một đứa bé đối mặt với nhát đao mạnh mẽ dứt khoát ấy của Lê Sương lại không hề nhúc nhích né tránh, ngay cả mắt cũng chẳng thèm chớp, nhiều đó thôi cũng đủ khiến người ta thấy kinh sợ.

Bởi vì nếu không phải nó nhận ra Lê Sương sẽ không giết nó, thì chính là nó không hề sợ hãi.

Đối với một đứa bé mà nói, cho dù rơi vào khả năng nào đi nữa thì cũng làm cho người ta khiếp sợ.

Nhưng đây chỉ là nỗi khiếp sợ của người bên cạnh, Lê Sương ngồi xuống trước mặt nó, nghiêng người nhìn, ánh mắt bình thản: "Tỷ không biết trước đây nhóc đã trải qua những chuyện gì, nhưng bây giờ đã ở chỗ này rồi, ở đây không ai thiếu nhóc cái gì, cũng không ai muốn hại nhóc, tỷ nhật nhóc trở về là xuất phát từ lương tâm. Hiện tại bữa trưa của nhóc bị nhóc hất đổ rồi, cho nên hôm nay nhóc không có cơm trưa để ăn. Quân lương trân quý, kỷ luật nghiêm ngặt, tối hôm nay nhóc cũng sẽ không có cơm ăn. Một khi đã ở chỗ của tỷ thì là ai cũng không ngoại lệ.

Lê Sương nói xong liền xoay người đi ra ngoài. Đội trưởng vội vã đi theo, một lát sau lại có tiếng của nàng vọng vào trong doanh trướng, "Các người đều là đàn ông trai tráng cả rồi, thế mà lại trói một đứa bé như vậy, có còn thể diện là người của quân đội Trường Phong ta không?"

Đội trưởng chỉ biết kêu khổ, "Chiếu tướng, ngài không biết thằng nhóc này nó quậy..."

"Được rồi, tự tôi lo."

Bên ngoài im lặng, các binh sĩ thấy thằng nhóc này ngoan ngoãn ngồi im không nhúc nhích ở trên giường hẹp, cũng kéo nhau lui ra ngoài.

Trong doanh trường lại chìm vào trong yên tĩnh, cậu nhóc cúi đầu nhìn dây thừng bị lưỡi đao sắc bén cắt đứt, cậu nhóc đưa tay nắm chặt lấy nó, đây là dây thừng bị nàng ấy cắt đứt. Có sao nó lại cảm thấy ngay cả dây thừng bị nàng cắt đứt cũng ẩn chứa hơi thở của nàng?

Mà mùi vị này cảm dỗ đến mức khiến nó dấy lên cảm giác trầm mê, mù mịt.

Suốt một buổi chiều, Lê Sương ở trong binh trường luyện binh.

Xế chiều Lê Sương quay về doanh, nàng đi ngang qua doanh trường của thằng nhóc con, bước chân hơi khựng lại, do dự không biết có nên đi vào trong xem thử thằng oắt con này không, dù sao, lúc nàng còn bé cũng từng được nhật về như thế này, đối với một đứa bé như thế, nàng làm sao có thể không ưu ái dành nhiều tình cảm hơn cho nó.

Nàng mới vừa đi tới cửa doanh trường, màn doanh đã vang lên tiếng xột xoạt.

Thằng nhóc đi chân trần trên đất, ngẩng đầu mở to đôi mắt tròn xoe nhìn nàng, trong ánh mắt nó chỉ có bóng hình nàng và ánh chiều tà.

Lê Sương sửng sốt trong phút chốc, nở nụ cười: "Nhóc cảnh giác như vậy là rất tốt, ở trong doanh trường mà vẫn có thể phát giác được bên ngoài có người."

"Chỉ cảm nhận được người bên ngoài là tỷ." Nó nói.

Đuôi lông mày của Lê Sương khẽ động, buồn cười ngồi xổm xuống: "Hả? Làm thế nào cảm nhận được? Xem ra mũi nhóc thật thính đấy, người được mùi của tỷ nữa sao?"

"Ừ, có thể ngửi được mùi của tỳ."

Lê Sương càng thấy thú vị, "Vậy nói thử xem, mùi của tỳ thế nào?"

"Đặc biệt..."

... mùi máu đặc biệt thơm.

Thằng nhóc cúi đầu liếc nhìn tay nàng, ngón tay trỏ của Lê Sương vẫn còn quấn băng vải trắng, dư vị trong cổ họng đã bị quét sạch lại tràn ngập hương vị máu của nàng. Nó vươn tay, nhẹ nhàng đụng vào mu bàn tay nàng, trong khoảnh khắc đầu ngón tay vừa chạm vào mu bàn tay nó bỗng có cảm giác giống như bị điện giật, một hồi tê dại, ở đầu quả tim dường như có vật gì đó đang ngộ nguậy, hơi ngứa, nhanh chóng trôi lên.

Bị một thằng nhóc con sờ vào mu bàn tay như vậy, Lê Sương không thấy mình bị xúc phạm, trái lại còn cảm thấy thú vị:

"Đặc biệt? Chẳng lẽ lúc hôn mê nhóc hút máu của tỳ cho nên nhận tỳ là chủ tử rồi ư?" Nàng trêu ghẹo nói ra những lời này, nhưng lại làm thằng nhóc con sững sốt, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn nàng.

Lê Sương cũng không để ý đến ánh mắt ngẩn ngơ trong thoáng chốc đó, nàng cúi đầu nhìn cánh tay gầy yếu của của nó, trong lòng lại thấy xót xa. Nhớ đến tình cảnh mình khi còn bé, nàng lại nhất thời động lòng trắc ẩn.

Nàng nhìn chung quanh một chút rồi kéo nó vào trong doanh trướng, lôi cây kẹo trong tay áo ra, nhét vào trong tay nó, "Ăn đi, lúc này tỳ đã hạ quân lệnh không cho người đưa cơm đến cho nhóc rồi, nếu để người khác biết được, tỳ sẽ mất hết thể diện đấy."

Nó cầm viên kẹo nhưng không ăn, Lê Sương vốn dĩ còn định nói thêm dăm ba câu nữa với nó, thế nhưng ngay lúc này bên ngoài lại vang lên tiếng

nói của Tần Lan, "Có thấy tướng quân không?"

Lê Sương quay đầu liếc nhìn ra ngoài doanh trướng, rồi quay đầu lại xoa xoa đầu nó.

"Có lẽ hôm nay vẫn chưa có ai nói rõ với nhóc, nơi đây là đại doanh Trường Phong của đội quân thủ thành Lộc triều Đại Tấn, tỷ là tướng thủ doanh Trường Phong, tên Lê Sương, nếu như nhóc tin tưởng ở tỷ, bất cứ lúc nào cũng có thể nói rõ thân thế của mình cho tỷ, nếu nhóc vẫn còn cha mẹ người thân, tỷ sẽ đưa nhóc về với họ, còn nếu không có, tỷ cũng có thể giúp nhóc tìm một gia đình trong thành Lộc nhận nuôi. Cho nhóc thời gian từ từ suy nghĩ, nghĩ kỹ rồi lại tới tìm tỷ."

Lê Sương đứng dậy, xoay người ra khỏi doanh trướng, đứa bé dường như đưa tay kéo vạt áo của nàng theo bản năng, không muốn để cho nàng rời đi, nhưng lúc này Lê Sương đã nhắc rèm cửa doanh trướng lên, ánh chiều tà từ bên ngoài đổ vào.

Ánh sáng bất ngờ làm đôi mắt nó đau nhói, nhịp đập trái tim bỗng nhiên rối loạn, nó cứng đờ người, bước chân chợt dừng lại, cũng không nắm lấy vạt áo của Lê Sương nữa.

Lê Sương bước ra khỏi cửa, lên tiếng gọi Tần Lan, "Tôi ở chỗ này, chuyện gì?"

"Mã xa của Tiểu công tử đến rồi." Tần Lan vừa đáp, vừa dẫn Lê Sương nhanh chóng đi xa.

Màn cửa nặng trĩu rũ xuống, che kín thân ảnh của nó bên trong doanh trướng, cũng không ai nhìn thấy bên trong lều bị che khuất ánh chiều tà kia có một đứa bé ôm ngực chầm rãi quỳ một chân xuống đất, nhịp thở của nó dần trở nên dồn dập, trên trán rịn ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Một đường vân đỏ rực như máu từ ngực nó chậm rãi lan ra, bò lên cổ nó, lại trườn lên gò má sau đó chạy lên trên khóe mắt của nó.

Người nó...

Đang từ từ lớn dần lên...

Một chiếc mã xa chóp đỏ dừng lại bên cổng đại doanh Trường Phong, một thiếu niên mặc áo lông cáo hất tay của người hầu đang vươn ra đỡ, tự mình nhảy phốc xuống xe ngựa. Chàng thiếu niên hít một hơi thật sâu.

Chàng thiếu niên nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp và tiếng khôì giáp va vào nhau từ xa vọng đến, tiểu công tử xinh đẹp ngẩng đầu nhìn, liền nở nụ cười tươi rói, cất tiếng gọi: "Tỷ."

Tiểu công tử xinh đẹp định chạy đến chỗ Lê Sương, thế nhưng vừa nhắc chân lên mới bước được hai bước, thì Lê Sương đã đi tới trước mặt. Nàng búng ngón trỏ vào trán tiểu công tử nghe một cái "tách" rõ to, chàng thiếu niên đau đến nhe răng trợn mắt, rên lên "ui da", rồi đưa tay lên xoa xoa.

"Tỷ, tỷ lại ra tay mạnh hơn trước nữa rồi...."

Tiểu công tử lầm bầm oán trách, thế nhưng vẻ mặt đau đớn ấy lại không làm Lê Sương đau lòng, đã vậy còn nghe thấy nàng lạnh lùng hừ một tiếng, "Tỷ còn có thể búng mạnh hơn nữa đấy, đệ có muốn thử không?"

Lê Đình vội vàng lắc đầu: "Không thử không thử." Cậu nhìn Lê Sương, giả bộ tỏ vẻ đáng thương, tủi thân, "Tỷ, đệ nhớ tỷ quá chừng, tỷ xem, tỷ đã hai ba năm không về nhà rồi đấy."

Trước giờ Lê Sương vẫn luôn dễ mềm lòng lại không thích bị gò ép, thấy tiểu đệ tỏ vẻ như vậy, cũng không nở trách phạt tiếp. Thế nhưng vẫn

cổ mạnh miệng nói, "Bản tính của đệ tùy hứng, lão già lại quá nuông chiều đệ. Sau này ở bên này xảy ra chuyện gì tử cũng mặc kệ đệ!"

"Đệ biết tử sẽ không bỏ mặc đệ đâu!" Chàng thiếu niên cười tươi rói, đôi mắt híp lại như trăng non, thoáng chốc đã xua tan cái lạnh giá ở nơi phương bắc, dường như nhiệt độ ấm hơn cả ba độ, càng làm cho Lê Sương khó nổi cơn giận với cậu.

"Được rồi được rồi." Tần Lan tiến lên hoà giải, "Chiếu tướng, bên ngoài trời giá rét, hay là để cho tiểu công tử vào trong lều ngồi trước đã?"

Vào chủ doanh, bữa tối đã được dọn ra, cơm canh trong trại lính giản đơn, mỗi người một chiếc bàn nhỏ, yên lặng ngồi ăn được một hồi thì bỗng nhiên La Đăng vén rèm đi vào: "Chiếu tướng." Hắn cúi chào, phúi phúi tuyết bám trên người, tiến lên phía trước nói: "Chiếu tướng, thằng oắt con ngài nhặt về bỗng chạy đâu mất rồi."

Lê Sương nghe nói như vậy cũng ngây ra, "Không thấy? Sao lại không thấy?"

"Vừa mới nãy, lúc mấy binh tốt đi ngang qua doanh trường của nó thì nghe thấy bên trong có tiếng động lạ cho nên đi vào xem xét mới phát hiện không thấy nó trong đó, mọi người đã tìm khắp quân doanh một lượt rồi nhưng nó vẫn bật vô âm tín."

Lê Sương nhíu mày, mới vừa rồi La Đăng vén rèm thì nàng thấy sắc trời bên ngoài đã tối đen, hiện tại tuyết rơi rất dày, một đứa bé như nó chạy ra khỏi quân doanh, chỉ sợ là khó qua cơn lạnh, "Đẫn người ra ngoài quân doanh tìm thử xem."

La Đăng tặc lưỡi, "Còn tìm làm cái gì, chiếu tướng, theo tôi thấy, cái thằng ranh con khinh khỉnh kiêu căng như nó chẳng nuôi được đâu, nó muốn chạy thì cứ để nó chạy đi, đỡ tốn cơm, năm nay trời lạnh, cũng không dư gạo để nuôi một kẻ ăn không ngồi rồi."

"Cố tìm đi, nếu thực sự tìm không được thì xem như tùy duyên vậy."

La Đăng lĩnh mệnh rời đi.

Lúc này, Lê Đình ngồi bên cạnh mới lên tiếng hỏi Lê Sương: "Tỷ, tỷ vừa lượm được một thằng nhóc về sao?"

"Ừ." Lê Sương lên tiếng, tâm tư lại không đặt ở câu hỏi của đệ đệ, nàng nhìn thời tiết bên ngoài doanh, mùa đông năm nay đến sớm hơn mọi năm, đã vậy vừa vào đông trời đã đổ tuyết dày, lạnh đến buốt xương. Lương thực trong các thành triều Đại Tấn đều được bổ túc từ gạo Giang Nam, nhưng Tây Nhung năm nay mất mùa, mùa đông lại khắc nghiệt, e rằng khó sống qua khoảng ngày tháng khó khăn này.

Nghèo thì sinh biến, Tây Nhung lương thực không đủ, chỉ sợ sẽ dẫn quân đánh cướp.

"Lê Đình." Lê Sương vừa ăn cơm, vừa lạnh nhạt nói, "Đệ chỉ được phép ở lại chơi tại sa mạc Tắc Bắc này trong một tháng, một tháng sau tỷ sẽ cử một tiểu đội đưa đệ hồi kinh."

Lê Đình vừa nghe thế liền mở to mắt: "Vì sao! Đệ đi hết hơn nửa tháng mới tới được đây, vừa mới tới xong.... tỷ chỉ cho đệ ở đây có một tháng thôi ư....?"

"Cho đệ ở lại một tháng là quá tốt rồi."

Thấy thái độ của Lê Sương cương quyết, Lê Đình nhất thời cũng nóng lòng: "Phụ thân nói đệ có thể ở đến khi đệ muốn đi thì đi. Ông là đại nguyên soái thống lĩnh quân đội đương triều ta, tỷ phải nghe theo lời của ông."

"Tướng tại ngoại hạ lệnh có thể không tuân, đây là quân doanh Trường Phong, tỷ quyết định rồi." Giọng của Lê Sương mang theo chuyên quyền

độc đoán nói một không hai rất cương quyết. Nàng nghiêng mặt liếc mắt nhìn đệ đệ, "Nếu còn cãi lại, ngày mai sẽ đưa đệ đi ngay và luôn."

"Tỷ, tỷ thật vô lý!"

"Đúng, vô lý thế đó, đệ làm gì được tỷ?"

"..."

Lê Đình bị ép đến bước đường cùng, đành ngậm miệng không cãi nữa, nghiêng răng nghiêng lợi thốt lên một câu, "Đệ về thì tỷ cũng phải đi về cùng đệ."

Lê Sương nhếch môi cười xấu xa, lạnh lùng cười nhạt: "Oắt con, vài năm không bị ai đánh, đã quên bản tính của tỷ tỷ ta rồi à?"

Lê Đình cứng họng, cứ như bị mắc xương ở cổ, nhất thời chẳng còn bụng dạ nào mà ăn cơm, buồn bực cầm đũa chọt chọt vào trong chén cơm trắng.

Lê Sương cũng mặc kệ cái tính giận lẫy của cậu, không thèm để ý, ngồi tỉnh như ruồi tiếp tục ăn phần cơm của mình, nào ngờ Lê Đình buồn bực một hồi, lại quay sang gọi nàng, "Tỷ."

Lê Sương không để ý tới cậu.

"Tỷ muốn đệ nhanh chóng hồi kinh là cảm thấy cuộc sống ở sa mạc Tắc Bắc vừa khổ cực vừa nguy hiểm sao?" Cậu ngừng một chút nói, "Tỷ cũng biết, lúc tỷ ở sa mạc Tắc Bắc này, đệ và phụ thân cũng lo lắng cho tỷ biết chừng nào."

Lê Sương vẫn không thèm để ý, "Nói những lời này cũng vô dụng, nếu đệ thật lòng thật dạ lo lắng cho tỷ thì đã không chạy đến đây gây rối, mà đã ngoan ngoãn ở nhà chờ ông già lo liệu hôn sự cho đệ, giúp ông

mượn hơi mở rộng mạng lưới ngoại giao, để cho vị trí đại tướng quân của ông được vững vàng hơn, tở ở đây cũng thêm an tâm."

Lê Đình: "..."

Lời nói quá thẳng thắn trực tiếp như thế khiến cho Tần Lan là tâm phúc nhiều năm của Lê Sương đang ngồi ăn cơm ở góc khác trong doanh trước chỉ biết cụp mắt cắm đầu ăn, chẳng khác gì con rối, tai không nghe mắt không thấy.

"Tở còn chưa thành thân, cố sao cứ bắt đệ thành thân!" Nhõng nhẽo mãi vẫn không được, Lê Đình bực mình quá rồi, "Đệ biết vì sao tở không muốn hồi kinh, tở sợ gặp thái tử ca ca chứ gì! Bởi vì thái tử ca ca muốn cưới tở, cho nên tở mới không muốn quay về nhà, cứ lẩn trốn ở đây không về kinh để khỏi gặp thái tử ca ca."

Lời vừa nói ra, người Lê Sương hơi cứng đờ, lạng lẽ không nói.

Tần Lan đặt chén xuống bàn, mặt mày nghiêm nghị quát, "Tiểu công tử, chiếu tướng trấn thủ doanh Trường Phong là vì giang sơn xã tắc Đại Tấn, phải chẳng tiểu công tử hiểu lầm chiếu tướng cho nên mới nói ra những lời như thế?"

"Đệ..." Miệng Lê Đình giật giật, cẩn thận liếc mắt nhìn Lê Sương, cũng biết lời nói vừa rồi của mình quá nặng, lúc này liền trầm mặc không nói nữa.

Sau đó, bầu không khí trong doanh trướng rơi vào im lặng, xấu hổ. Đột nhiên Lê Sương cảm thấy tóc mai bên tai khẽ động, là gió len qua khe hở lườn vào trong doanh trướng.

Ánh mắt Lê Sương nghiêm lại, không nói hai lời, ném thẳng đôi đũa trong tay ra phía sau.

Tất cả mọi người chưa phát giác được ẩn ý trong hành động này của nàng, đợi đến khi Tần Lan nhìn kỹ lại, lúc này mới phát hiện ở phía chiếc đũa của Lê Sương vắng đến có một lỗ hồng không biết bị ai đó chọt lủng tự lúc nào, có thể ở đây từng có người đứng rình xem bọn họ.

"Có kẻ mật thám?" Tần Lan hét lớn, quân sĩ đứng gác bên ngoài nhanh chóng lao vào trong doanh trướng, bên ngoài doanh trướng cũng nhanh chóng được đốt đuốc sáng trưng, thế nhưng ở nơi đó đã không có bóng dáng của bất cứ kẻ nào.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 2

Quân doanh giới nghiêm một đêm, tất cả mọi người cũng vì nguyên nhân có kẻ đến mật thám mà nâng cao cảnh giới phòng bị, cũng không còn ai rảnh lo đến chuyện của thằng nhóc bị lạc kia nữa.

Mà điều khiến người ta phải bất ngờ là, đến sáng ngày hôm sau, đứa bé kia lại xuất hiện ở bên ngoài quân doanh Trường Phong.

Mà trên người của nó khoác bộ quần áo đơn bạc và rộng thùng thình hơn so với vóc dáng, nó chân trần đứng trên mặt tuyết cả đêm, trên ngực có một vết thẹo đỏ rực nổi bật, trông cứ như muốn thiêu đốt cả người nó. Nó cứ đứng trong tuyết lạnh như vậy, chẳng hề tỏ ra run rẩy trước giá rét.

Đám quân tốt bước lại hỏi, nó chỉ nói năm chữ, "Tôi muốn gặp Lê Sương."

Ngay lúc đó, Lê Sương đang triệu tập mấy phó tướng dưới quyền bàn luận kế sách chiến đấu, một là tiện thể bổ sung kiến thức cho Lê Đình, hai là tiến hành công tác chuẩn bị đối phó với bọn Tây Nhung cướp lương vào mùa đông tới.

Đám quân tốt dẫn thằng nhóc đó lại.

Nhìn thấy thằng nhóc ăn mặc đơn bạc như vậy, tất cả mọi người đều giật mình, chỉ có La Đăng giận dữ vỗ bàn cái chát, "Cái thằng nhóc trời đánh này, muốn đi là đi muốn về là về à? Tướng đại doanh Trường Phong ta là quán trọ của mi hả ranh con." Quát xong lại quay sang nói với Lê

Sương, "Chiếu tướng, cái thằng nhóc chẳng coi ai ra gì như nó, cứ ném ra ngoài kia cho sói tha đi đi."

Lê Sương nhìn thằng nhóc, ngón tay khẽ cong lại, gõ lên mặt bàn, "Tối hôm qua đã bỏ đi rồi, còn trở về làm gì?"

Thằng nhóc mở to mắt ra nhìn Lê Sương, đôi mắt trong trẻo sáng rực, "Muốn gặp tỷ." Nó thẳng thắn thừa nhận, "Càng đi xa lại càng thấy nhớ và muốn gặp tỷ."

Một đứa bé lại thẳng thắn nói ra những lời tình cảm như vậy, tất cả các tướng sĩ có mặt trong doanh trướng đều há hốc mồm kinh ngạc: Bảnh đấy, thằng oắt con. Mới tý tuổi đầu mà đã biết tán gái rồi đấy, mà còn tán chiếu tướng của bọn ta nữa chứ. Thằng oắt thối tha.

Trước đây, khi Lê Sương còn ở trong kinh thành luôn bị mọi người coi là một cô gái đánh đá chẳng biết trời cao đất dày là gì, cũng chẳng có ai dám chọc ghẹo đến nàng. Sau đó, nàng ra ngoài biên cương, cũng có mấy tướng lĩnh bỏ qua thân phận một chiếu tướng mà xem nàng như một cô gái bình thường, buông lời chọc ghẹo, sau đó... mấy người kia liền biến mất khỏi quân ngũ.

Trong ba năm qua, ở trong mắt các tướng lĩnh, nàng chính là một chiếu tướng ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh, từ lâu những điều này đã trở thành cái khung thép dành cho nàng. Lúc này đột nhiên nghe thấy một đứa bé nói chuyện với nàng như vậy, nàng lại cảm thấy vô cùng thú vị, "Hả? Có phải vì tỷ rất đặc biệt không?"

"Đúng." Nó cũng thẳng thắn thừa nhận, "Tỷ rất đặc biệt."

Đặc biệt đến mức làm cho nó không thể khống chế được mình...

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Lê Sương khẽ cười nói, "Hôm qua là tỷ nhặt nhóc về, đó là hành động xuất phát từ đồng cảm, nhưng nhóc đã bỏ

chạy rồi, chút đồng cảm ấy cũng theo đó bay mất không còn sót lại gì. Hôm nay tự mình tìm trở về, muốn lưu lại, đây chính là ý nguyện của nhóc đấy, doanh trại Trường Phong của tử trước giờ không thu người vô dụng, nhóc nói thử xem mình có tài cán gì? Vì sao tử phải cho nhóc lưu lại đây?"

"Ta có thể làm binh lính của tử."

"Tham gia quân ngũ?" La Đăng cất tiếng cười nhạt, "Nực cười thật, quân tốt ít tuổi nhất trong doanh Trường Phong chúng ta cũng lớn hơn thằng ranh con nhà mi rồi, một thằng ranh có tý tuổi đầu như mi thì có bản lĩnh gì mà đòi tham gia quân ngũ?"

Lúc này thằng nhóc mới liếc mắt nhìn sang La Đăng: "Ta có thể giết người."

Cùng với lời nói chĩa vọng về phía La Đăng, là ánh mắt chẳng khác nào loài sói hoang trong rừng của nó, trong đó còn ẩn chứa sát khí lạnh tanh, làm cho tất cả các tướng sĩ trong doanh cũng phải rùng mình khiếp sợ. Mặc dù người có tính khí tục tũn như La Đăng, lúc này cũng phát giác được sát ý trong mắt nó.

Cái thằng oắt này... không phải đang nói chơi thôi sao, có thật sự cần nảy sinh ý định muốn giết hấn như vậy không?

"Khá đấy." Bị một đũa bé hù dọa, La Đăng cảm thấy mình thật mất mặt, lập tức quát lớn: "Được. Thử xem nào! Ông đây rất ít khi so tài với ai, hiện tại sẽ cho thằng oắt con nông cuồng nhà ngươi mở rộng tầm mắt."

"La Đăng!" Tần Lan ở bên cạnh lên tiếng khiển trách. Lúc này La Đăng mới quay sang nhìn xung quanh, thấy ánh mắt Lê Sương hơi liếc nhìn hấn.

La Đăng chợt bừng tỉnh, các tướng sĩ trong quân doanh đều mở to đôi mắt ra trừng, một phó tướng như hấn lại vung tay vung chân với một thằng

nhóc con, thật là kỳ cục...

Hắn lại không thể làm gì khác hơn là nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận ngồi xuống

Bây giờ Lê Sương mới chớp mắt nhìn thẳng nhóc, nhìn thấy ánh mắt của Lê Sương, sát khí trong ánh mắt của thằng nhóc liền vơi đi rất nhiều. Lê Sương suy nghĩ một lát mới hỏi, "Nhóc có học võ sao?"

Thằng nhóc ngây người, lập tức lắc đầu: "Không biết."

Lê Sương suy nghĩ một hồi, "Hôm qua tử đã nói, nếu như nhóc tin ở tử, có thể nói rõ ra thân phận của mình, nếu như nhóc có phụ mẫu hoặc thân nhân thì tử sẽ đưa nhóc quay về, còn nếu không có, thì tử sẽ tìm một gia đình ở thành Lộc cửu mang nhóc, chứ tử không có ý định thu nhóc làm binh sĩ, nhóc còn quá nhỏ, triều Đại Tấn ta sẽ không để những đứa bé phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ đất nước."

Nghe Lê Sương nói muốn đuổi mình đi, lòng nó thoáng chốc rối loạn, vội nói, "Ta... Không nhớ rõ thân thế của mình, cũng không nhớ rõ danh tính, nhưng ta biết, ta không nhỏ giống như tử nghĩ."

Lê Sương trầm mặc chống người đứng lên, Lê Đình chột la lên, "Tử, để đệ, để đệ cho, đệ sẽ giúp tử so tài với thằng nhóc này, nếu nó thắng đệ thì cứ để nó lưu lại, thua thì tổng nó cho nhà nào đó trong thành Lộc nuôi, chịu không?"

Lê Đình đã được cha dạy võ cho từ nhỏ, tuy hiện tại tuổi còn nhỏ, nhưng đã được xem là có tài ở đất kinh thành, đám công tử cùng chơi với cậu, chẳng có được mấy người đánh tay đôi. Lần này phụ thân để cậu tới đây, nhất định là do cậu đòi đi, hơn nữa, có lẽ phụ thân cũng hy vọng gió tuyết nơi biên cương này sẽ tôi luyện và gọt giũa bản tính ương bướng của cậu. Với lại, tuổi của Lê Đình cũng xấp xỉ thằng nhóc này, để Lê Đình đứng ra so tài cũng rất phù hợp. Lê Sương liếc nhìn ấn ký trên ngực thằng

nhóc, và cả ánh mắt sắc bén như loài sói hoang kia, thâm nghĩ quá khứ của thằng nhóc này nhất định rất đau thương, nếu như để nó lại trong gia đình bình thường, chỉ sợ gây liên lụy cho nhà người ta, chi bằng cứ để nó ở lại trong quân doanh, tự mình đứng ra chăm sóc và chỉ dạy cho nó, sau này, nói không chừng cũng có thể trở thành một lưỡi dao sắc bén và có tác dụng tốt cho quân đội.

Sau khi Lê Sương tự suy xét xong, cũng ờm ờ đồng ý cho thằng nhóc ở lại trong quân doanh, nàng nói: "Được thôi, cứ so tài thử xem, được thì sẽ như đệ nói."

Tần Lan này giờ vẫn lơ đãng ngồi ở bên cạnh, giờ bỗng liếc mắt nhìn sang Lê Sương, nhưng thấy nàng vẫn đôi mắt nhìn về thằng oắt con kia, nàng đang nói với thằng nhóc ấy, cứ quyết định như thế, đừng làm tổn thương người khác. Phải chăng trong đầu đã thâm nhận định Lê Đình không đấu lại thằng nhóc mới bốn năm tuổi này.

Thằng nhóc nhìn thẳng vào mắt của Lê Sương, nó trầm mặc một lúc rồi lui ra nhìn sang Lê Đình.

Còn Lê Đình thì nóng lòng vội cởi chiếc áo khoác lông cáo đang mặc trên người ném sang cho gã tôi tớ quỳ hầu bên cạnh, còn vắn vắn thắt lưng, lắc cổ tay, vận động cho nóng người một hồi lâu sau đó mới bước ra, bày ra tư thế nghênh tiếp, "Lên đi nhóc."

Cậu vừa thốt ra mấy chữ này, thân ảnh đứa bé kia đã bay vút về phía nó chẳng khác nào tên ra khỏi cung, Lê Đình hoàn toàn không kịp phản ứng, ngực nhói lên đau đớn, cái mộng đập mạnh lên người gã tôi tớ đang quỳ hầu phía sau.

Trận tỷ thí phân cao thấp tính từ lúc bắt đầu đến kết thúc chỉ diễn ra vùn vụt trong một chớp mắt, thế là xong.

Lê Đình xoa ngực khó nhọc ho khan, gã tôi tớ theo hầu cũng hốt hoảng gọi "tiểu thiếu gia", lão quản gia đi theo cũng giận dữ, "To gan! Sao người dám ra tay ngoan độc với công tử nhà bọn ta như vậy."

Thằng nhóc vẫn đứng đực thẳng lưng, người nhỏ nhắn nhưng khí thế vững như sơn.

Lê Sương xắn tay áo, xấu hổ nhìn sang chỗ khác. Lê Đình bị đánh ngã chổng vó nằm trên đất đang ôm ngực xuýt xoa, vừa ho khan vừa đưa tay kéo lão quản gia lại, "Đừng mắng nữa, đừng mắng nữa, thiệt là mất mặt quá đi." Cậu ôm ngực, được tôi tớ đỡ đứng dậy, liếc mắt nhìn thằng nhóc con kia, sau đó lại đưa mắt nhìn Lê Sương, "Tỷ, nó giỏi hơn đệ nhiều...."

Lê Sương gật đầu: "Quay về cho đại phu bôi thuốc đi." Quả nhiên là con nhà tướng, Lê Sương ngay từ nhỏ đã không quá đau lòng cho thân thể của người đệ đệ này của mình.

Lê Đình được dìu đi ra ngoài. Trong doanh trướng lại lần nữa rơi vào trầm mặc.

Màn so tài mới vừa rồi làm các tướng quân có mặt ở đây đều há hốc mồm kinh ngạc, tốc độ và lực đạo công kích ấy đừng nói là binh lính mà ngay cả những tướng lĩnh cũng chẳng mấy ai đủ khả năng để làm được điều này.

"Nếu đã gia nhập quân doanh của tỷ. Cho dù nhóc còn nhỏ tuổi thì cũng là người trong quân ngũ, đã là người trong quân ngũ thì phải tuân thủ quân quy, nếu như sai phạm, tỷ vẫn xử phạt nhóc đúng theo quân pháp." Lê Sương lại hỏi tiếp, "Nhóc hiểu chưa?"

"Rõ."

"Tốt, giờ nhóc đến quân khu đăng ký danh tính, sẽ có người an bài bộ phận đơn vị và nơi ở cho nhóc, cũng phân phát xiêm y."

Nàng nói xong nhưng thằng nhóc vẫn đứng im không nhúc nhích gì, Lê Sương lấy làm lạ, "Sao vậy?"

Thằng nhóc nghe nàng hỏi thì giật mình, ngược mắt nhìn Lê Sương: "Ta không biết mình tên gọi là gì."

Chỉ một câu nói này thôi...

Lê Sương và thằng nhóc trầm mặc nhìn nhau một hồi lâu, La Đăng đứng bên cạnh chợt lên tiếng, "Hiện nay chiến tranh loạn lạc, những đứa bé không biết tên họ của mình cũng không ít, chuyện này có gì phải cuống, cứ lấy đại cái danh nào đó để gọi cũng được, tôi cảm thấy cái tên "đầu đất" cũng rất khá." Vừa nói vừa phất phất tay, ý bảo đi đi, "Đi nhanh đi, Đầu Đất, đi lĩnh quần áo của mi đi."

(*) Đầu Đất: nguyên văn là "cục phân trâu", chế thấy gọi vậy nghe ghê ghê, thui thì chuyển thành "Đầu Đất" cho hay. (cũng giống truyện Chie cô bé hạt tiêu, chế mê truyện này lắm) ^^

Thằng nhóc lại chẳng ư hử gì khi nghe người ta đặt cho mình cái tên như vậy, ngược lại còn ngoan ngoãn quay đầu đi ra ngoài.

Không ngờ nó lại bình thản chấp nhận cái tên thế này.

Lê Sương đưa tay xoa xoa trán, thực sự không thể nhẫn nhịn được nữa, vội nói, "Gọi là Tấn An nhé."

Thằng nhóc chợt dừng lại, quay đầu nhìn nàng.

Thấy nàng vẫn mặc bộ ngân giáp màu đỏ giống y như hôm nhật nó về, nàng đứng ở sau cái bàn dáng người phẳng phiu nhưng vẫn toát ra vẻ mềm mại: "Tấn An." Nàng nói, "Nó mang ý nghĩa là cầu mong cho vương triều Đại Tấn ta ổn định và hoà bình lâu dài, đệ cứ đi nói với người quản lý trong quân khu như thế."

Nàng tặng danh họ cho nó, còn nói rõ ý nghĩa của cái tên này.

Nó cũng không đứng lại nhìn Lê Sương thêm nữa, cũng giống như lúc nó chấp nhận cái tên "đầu đất" vậy, bình thản như không, sau đó bước ra khỏi doanh trường, chỉ là lúc rèm cửa rất nặng kia rũ xuống, nó lơ đãng quay đầu lại nhìn Lê Sương.

Nàng ngồi xuống, tiếp tục nghị sự cùng các tướng quân.

Tấn An.

Nó thầm đọc cái tên này trong đầu.

Nó cảm thấy rất êm tai, dường như còn có một luồng năng lượng ấm áp và an định.

Lẳng nghe tiếng bước chân của thằng nhóc dần đi xa, Tần Lan vẫn không yên lòng, cau mày nói: "Chiếu tướng, thằng nhóc này lai lịch không rõ, có rất nhiều điều rất đáng ngờ, hơn nữa hôm qua nó vừa đến thì doanh trường của chiếu tướng liền bị gian tế đến nghe lén, nếu để nó lưu lại thì e rằng..."

"Không sao cả, nếu có người sai nó đi làm nội gián, vậy thì lôi ra sáng vẫn tốt hơn để trong chỗ tối. Hơn nữa, thằng bé này quả thật là nhân tài khó gặp, nếu ngày sau đem tài cán ấy trợ giúp doanh Trường Phong ta, nhất định sẽ như hổ thêm cánh."

Tần Lan thấy nàng đã hạ quyết định, mặc dù trong lòng vẫn còn sầu lo, thế nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Tấn An theo binh tốt đi lĩnh xiêm y, binh sĩ quản lý công việc nội bộ an bài nó ở cùng với mấy thiếu niên khác. Mấy người thiếu niên kia đã quen biết lẫn nhau rồi, giờ đột nhiên vào thêm một người, dù ít hay nhiều vẫn làm cho bọn họ có chút mất tự nhiên, cộng với bản tính của Tấn An ít

nói, lại được đích thân chiếu tướng mang về, khó tránh khỏi việc bị các thiếu niên ấy xa lánh.

Giường của Tấn An nằm ở góc tối nhất trong doanh trướng, nó đặt mấy món đồ vừa đi lính về lên trên giường rồi nằm vật xuống giường chẳng thèm để ý đến đám người kia.

Không ai nói chuyện với nó cũng tốt, nó không muốn có người đến hỏi thân thế lai lịch của nó, bởi vì mấy vấn đề này, cho mặc dù nó đã tự hỏi bản thân mình cả trăm ngàn lần, vẫn không thể nhớ ra.

Tên của nó là gì, từ đâu tới, làm sao lại lưu lạc đến tận nơi này?

Trong đầu, trống rỗng.

Nó cố nhớ lại, nhưng ngoại trừ ánh trăng lơ mờ trong đêm đó và khắp người đầy mùi máu tươi thì nó chẳng nhớ bất cứ điều gì nữa.

Ban đêm, ngực Tấn An bắt đầu phát ra những cơn đau buốt, sau chuyện ngày hôm qua, nó đại khái đã hiểu, mỗi khi màn đêm buông xuống, thân thể nó lại bắt đầu biến chuyển.

Ban ngày biến thành một đứa bé, mà buổi tối thì khôi phục dáng vẻ thanh niên.

Tấn An cố kìm nén luồng năng lượng đang cuộn trào trong cơ thể mình xuống, rúc vào trong chăn, cởi bộ quần áo và mấy thứ mới lính về ra. Không ai để ý tới nó đang làm cái gì. Mọi người rủ rê nhau đi ăn tối, cũng không quay sang gọi nó.

Tận đến đêm khuya, mấy tiểu binh trong quân doanh mệt mỏi ngủ say sau một ngày thao luyện.

Luồng khí khô nóng trong thân thể Tấn An phảng phất như một con dã thú, con dã thú hung ác đang gặm nhấm trái tim nó. Cũng giống y như đêm qua và cả những đêm trước, nó bắt đầu cảm thấy người khó chịu không thôi, luồng khí nóng rực phảng phất như hóa thành muôn vạn kim châm đang đâm nó đau nhói.

Mà khí tức từ máu của Lê Sương lại giống như ngọn lửa le lói trong khu rừng tùng bạt ngàn rậm rạp bị chìm trong đêm đen, dẫu ở rất xa nhưng vẫn thu hút nó.

...

Hắn đi chân trần trên mặt đất, tràm chân mỏng, không kinh động đến bất kỳ binh sĩ nào trong doanh trướng, lảng lảng bước ra khỏi doanh trướng.

Quân doanh rộng lớn như thế, mặc dù có người tuần tra nhưng nó vẫn thông dong bước đi dưới sự che chở của đêm tối, cũng không ai phát hiện ra hành tung của hắn.

Hắn chỉ đi qua một lần đã ghi nhớ rõ như in con đường dẫn đến quân doanh của Lê Sương... thậm chí xem như không nhớ được đường đi thì hắn vẫn tìm được chỗ ở của Lê Sương.

Càng đến gần doanh trướng của Lê Sương, trái tim đang đập loạn kia cũng dần được trấn tĩnh lại.

Đám thủ vệ đông đúc đứng canh gác trước trướng Lê Sương so với ngày hôm trước thì sâm nghiêm hơn rất nhiều. Nhưng bọn họ không làm khó được hắn. Một khi hắn biến thân thành người trưởng thành, thì có một nguồn năng lượng dồi dào không ngừng tuôn ra từ trong ngực hắn, khi còn cách xa Lê Sương, nguồn năng lượng này đi liền với những cơn đau buốt. Dường như trái tim hắn đang bị treo trên một cái móc câu được gắn với huyết nhục, hắn càng đi xa, cái móc câu này lại có tác dụng kéo hắn lại, tận

đến khi hần không còn sức phản kháng, buộc lòng phải quay trở về. Nhưng bây giờ Lê Sương đang ở ngay trước mắt, mùi của nàng có thể trấn an cơn đau đớn trên người hần.

Khẽ nhún chân thi triển khinh công, Tấn An nhẹ nhàng đáp lên trên đỉnh doanh trướng của Lê Sương, động tác nhẹ nhàng lặng yên không một tiếng động.

Không có bất kỳ người nào phát hiện ra hần. Bao gồm cả Lê Sương đang ở trong doanh trướng.

Nàng đang ngủ say ở trong đó, hình như đang nằm mộng, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng nỉ non khe khẽ.

Có điều dù tiếng phát ra có nhỏ hơn nữa thì Tấn An vẫn nghe thấy.

Tấn An bước đi đến chỗ đỉnh doanh trướng nằm ngay phía trên chỗ Lê Sương đang ngủ phía dưới, hần cũng chậm rãi nằm xuống, cách tấm bạt da cừu doanh trướng, lắng nghe tiếng hít thở đều đều của nàng, từng tiếng, trấn an không chỉ mỗi cơn đau trong người hần mà còn trấn an tất cả mọi thứ trong thâm tâm hần.

Giống như những vấn đề: hần là ai, hần từ đâu tới đây, bao nhiêu điều không biết, ký ức mịt mù ấy đã không còn quan trọng nữa.

Tại sao lại ỷ lại nàng như vậy?

Tấn An không biết, hình như hần bị hạ độc, mà Lê Sương chính là giải dược duy nhất có thể giải được chất độc này.

Hần nằm trên đỉnh doanh trướng của nàng ngủ một đêm.

Tản sáng hôm sau, ánh bình minh đánh thức hần dậy. Lê Sương đang ngủ trong doanh trướng cũng khẽ hít sâu một hơi, nàng ngáp một cái, mơ

màng tinh lại.

Lúc này, Tấn An bất ngờ mở to đôi mắt ra, một đôi mắt sáng rực và tỉnh táo, giống một đêm chưa từng ngủ.

Ngay sau đó, trái tim co thắt mạnh, tuy trong người không phát ra đau đớn như những lần biến hóa lúc trước, nhưng hẳn biết, bản thân sắp biến thành một đứa bé nữa rồi, hẳn vội nhảy khỏi đỉnh doanh trường của Lê Sương.

Quân sĩ thủ vệ bên dưới vẫn không ai phát hiện ra.

Nhưng thật ra Lê Sương đang nằm trong doanh trường mở mắt ra nhìn chăm chăm vào đỉnh doanh trường một hồi lâu, sau đó vội phủ thêm y phục đi ra ngoài doanh trường, quân sĩ bên ngoài trường thấy nàng liền vội vàng hành lễ. Lê Sương lại đi ra vài bước, quay lại nhìn đỉnh doanh trường của mình.

Hiển nhiên không có lấy một bóng người nào.

"Đêm qua có điều gì bất thường không?"

"Hồi tướng quân, không có bất cứ điều gì bất thường."

Lê Sương gật đầu xem như không có gì.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 3

Tấn An bắt đầu tham gia huấn luyện cùng các thiếu niên khác trong quân doanh. So với quân nhân đã trưởng thành thì nhiệm vụ của bọn họ dễ dàng hơn rất nhiều, mỗi ngày đều phải hoàn thành các buổi tập luyện đơn giản nâng cao thể lực, sau đó giúp đỡ các binh sĩ khác làm vài ba chuyện vặt vãnh, thế là xong.

Hôm nay, sau khi Tấn An hoàn thành xong bài huấn luyện được quy định trong quân đội Trường An, nó chui vào một góc xó ngòai chờ người nhìn về phía doanh trưởng của Lê Sương.

Những suy nghĩ không đầu không đuôi lại liên tục xuất hiện trong đầu, hôm nay nó có chuyện quan trọng phải làm - buổi tối khi nó biến thân thành người lớn thì phải đi trộm một bộ quần áo.

Ngay lúc rảnh rỗi nhàm chán này thì phía sau chợt vọng lên tiếng hít thở từ từ tiến đến gần nó, ánh mắt Tấn An sắc lẹm, đúng lúc người phía sau vươn tay ra định chạm vào người nó, ước chừng là muốn đưa tay đè cổ nó từ phía sau lưng, khuỷu tay Tấn An liền cong lại, thụt một cái ra sau, trúng ngay giữa ngực người nọ, người nọ rên "ui đau" một tiếng, sau đó nặng nề té oạch xuống đất.

Tấn An vừa quay đầu lại thì nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Người này chẳng phải ai xa lạ, chính là Lê Đình.

Bản tính Lê Đình từ trước đến nay đều không chịu ngồi yên, ngày hôm qua ngồi lắng nghe Lê Sương thảo luận cùng các chiếu tướng đã thấy

buồn bực và nhàm chán cực kỳ, hôm nay dẫu có nói gì đi nữa thì cậu cũng không chịu ngồi đó nghe tiếp. Cậu trốn thoát khỏi sự kèm cặp của đám tôi tớ theo hầu, ung dung chấp tay sau đít lượn vòng quanh quân doanh. Ngay lúc đi ngang qua góc xá quân doanh này, thì thấy có một tiểu đội thiếu niên đang chạy bộ, riêng mỗi Tấn An lại một mình ngồi trong góc đỡ đần, mắt đăm đăm nhìn về phương xa.

Cậu cũng có chuyện muốn bàn bạc với Tấn An, vì vậy cất bước đi đến còn làm bộ muốn đánh lén nó, kết quả cậu vẫn bị thương, dù thương tích khá nặng nhưng cũng phải thềm nể phục.

"Cái thằng oắt con nhà mi, có mắt sau gáy à?" Lê Đình xoa ngực thờ hờn hển một hồi lâu, muốn ngồi dậy, lại phát hiện ngực đau đến mức chẳng còn sức để ngồi dậy, "Tới đây đỡ ta một chút."

Đối mặt với hành vi sai sử của Lê Đình, Tấn An chỉ lạnh lùng nhìn, không làm theo cũng không nhúc nhích.

Lê Đình giơ tay lên không trung một hồi lâu vẫn không thấy ai lại đỡ.

Cuối cùng cậu khẽ cắn môi, tự nhắc mộng bò dậy.

Nhưng cậu vẫn không có ý định đi mà lăm lét nhìn Tấn An một hồi, sau đó mặt mày nhăn nhó hỏi: "Mi lợi hại thật đó, sư phụ mi là ai vậy? Có thể bảo sư phụ mi chỉ dạy cho ta vài chiêu không?"

"Không biết." Tấn An lạnh lùng ném ra hai chữ, lại tiếp tục ngồi xuống gần người nhìn doanh trưởng của Lê Sương.

Lê Đình rón rén đi đến gần Tấn An, ngồi xuống bên cạnh nó, "Vậy thì... hay là... mi dạy ta cũng được?"

Tấn An không để ý đến.

Lê Đình lặng lẽ quan sát nó một hồi lâu, sau đó men theo tầm mắt của nó nhìn về phía trước, lúc này mới nhận ra đó là phương hướng doanh trưởng của Lê Sương, đôi mắt Lê Đình xoay tròn một hồi, ngập ngừng nói, "Ta và tử tử từ nhỏ đã sống cùng nhau, chuyện gì của tử ấy ta đều biết hết đấy."

Tấn An chớp chớp mắt.

"Nếu mi dạy võ công cho ta, thỉnh thoảng ta sẽ kể cho mi nghe vài ba chuyện của tử tử. Ví dụ như tử thích ăn gì, sở thích thế nào, tùm lum tùm la."

Rốt cục Tấn An cũng chịu chuyển mắt nhìn sang Lê Đình.

Lê Đình nháy mắt hai cái với Tấn An, khoe miệng cong lên.

Tấn An gật đầu đồng ý.

Đợi đến khi Lê Sương biết Lê Đình chạy theo Tấn An tập võ đã là chuyện của mười ngày sau, Lê Sương quả thực dở khóc dở cười.

Võ sư được ông già ở nhà mời về cho Lê Đình chính là võ sư tốt nhất triều Đại Tấn, cậu mới chỉ ngồi yên ở kinh thành nhét vào một nửa kiến thức thì chạy đến Tắc Bắc này, còn đi theo một thằng nhóc miệng còn hôi sữa học tập. Nếu vị võ sư đang ở nhà kia mà biết được, chắc sẽ xấu hổ đến mức đập đầu chết trong phủ chiếu tướng mất.

Cho nên Lê Đình cũng biết điều mà giấu giếm. Thế nhưng lúc này đây, sở dĩ Lê Sương biết được là bởi vì Lê Đình đứng ra đòi lại thể diện cho Tấn An đánh mấy tiểu binh cùng doanh trưởng với cậu.

Nhìn ba thiếu niên không lớn không nhỏ đứng trước mặt. Lê Sương day day giữa hai chân mày, không nói hai lời, trước hết bảo Lê Đình chìa tay ra, tét vào tay cậu mười roi: "Biết vì sao tử đánh đệ không?"

Lê Đình ngoan ngoãn đáp: "Là đệ gây chuyện làm phiền đến tỷ, làm cho tỷ bề bộn việc trong quân doanh còn phải dành thời gian xử lý chuyện nhỏ nhặt này."

"Biết rõ là tốt rồi."

Đây đúng là làm việc nhỏ, nếu không phải người phạm lỗi là Lê Đình thì có thể để cho bất cứ đội trưởng nào đến xử lý là được, thế nhưng người gây ra chuyện lại là Lê Đình, ngoại trừ Lê Sương thì làm gì có ai dám phạt con trai của đại nguyên soái Tư Mã vang danh thiên hạ chứ.

Sau đó Lê Sương lại bảo tiểu binh kia chìa tay ra, cũng đánh mười roi vào lòng bàn tay cậu ta, hỏi, "Biết vì sao bị đánh không?"

Tiểu binh ngược mắt nhìn Lê Sương, cậu bé sợ hãi đến mức mặt mày trắng bệch nhưng vẫn cố tỏ ra kiên cường, "Bởi vì... Bởi vì tôi xúi giục mấy tiểu binh khác tẩy chay tân binh, lại còn... vẩy nước lên giường của cậu ta. Chiếu tướng, tôi biết sai rồi..."

Lê Sương gật đầu: "Biết sai là tốt."

Thiếu niên này không ưa cái bộ dáng cao cao tại thượng lại lạnh lùng như băng của Tấn An, cho nên đã hắt nước lên chăn mền của Tấn An, nào ngờ Tấn An không nói gì nhưng lại bị Lê Đình nhìn thấy, nói nó bắt nạt tiểu sư phụ của y, còn đánh nó một trận trời bời, hiện giờ trên mặt vẫn còn bầm tím.

Lê Sương lại cầm roi mây đi đến trước mặt Tấn An, bảo nó duỗi tay ra, Tấn An nhìn nàng một hồi, tận đến lúc Lê Sương nhíu mày, nó mới ngoan ngoãn chìa tay ra.

Nó cố ý trì hoãn, bởi vì chỉ có như vậy, ánh mắt Lê Sương mới dừng lại trên người nó lâu hơn một chút.

Chỉ cần nàng nhìn nó như thế, mới làm cho nó cảm thấy thỏa mãn.

Thế nhưng Lê Sương lại chẳng chút lưu tình vung roi mây quất thẳng vào lòng bàn tay nó, sau đó hỏi: "Biết vì sao bị đánh không?"

"Không biết."

Nó đáp lại quá thản nhiên, thế cho nên Lê Sương sửng sốt một hồi mới nói: "Không biết thì tiếp tục đưa tay ra."

Vì vậy Tấn An lại bị đánh mười roi.

"Giờ đã biết chưa?"

Tấn An lắc đầu: "Không biết."

Lê Sương hơi hít sâu một hơi.

Lê Đình đứng bên cạnh không kìm lòng được, vội vàng nói: "Tấn An, Tấn An, về công là người có xích mích với các binh sĩ khác, nhưng không biết tính cách giải quyết, thái độ cao ngạo. Còn về tư thì lén trốn thao luyện đi dạy này dạy nọ cho ta, việc làm này là sai, vi phạm quân quy."

Lê Đình ngăn cản Lê Sương, "Tỷ à, Tấn An đã biết sai rồi."

Lê Đình sao có thể ngờ được rằng, cậu vừa mới tuôn một tràn cứu vớt Tấn An, thế nhưng Tấn An lại đâm cậu một đao ngay sau lưng, "Ta chẳng có xích mích gì với bọn họ, là bọn nó không thích ta mà thôi. Không có quan hệ gì với ta."

Lê Đình bị đâm đến mức nghẹn họng ho sặc sụa.

Tấn An vẫn thản nhiên như trước nói, "Ta đã tập xong bài thao luyện đó chứ không phải trốn tập, ta dạy Lê Đình này nọ cũng không có gì sai. Ta không làm sai."

Tấn An ngẩng đầu lên nhìn Lê Sương, ánh mắt trong suốt lại bình tĩnh, không phải nó cố ý kiểm chuyện mà nó chỉ nói rõ sự việc mà thôi, "Có điều, nếu như đánh vào lòng bàn tay ta có thể làm cho tử vui vẻ, tử có thể tiếp tục đánh." Nó lại nói với Lê Sương, "Chỉ cần tử vui là được."

"..."

Không chỉ có Lê Đình không biết nên làm thế nào mà ngay cả Lê Sương cũng không biết nên ứng xử thế nào cho phải. Nàng day day giữa hai chân mày, thâm nhủ, suy nghĩ của bọn trẻ ngày nay càng ngày càng khó nắm bắt.

Nàng xấn tay áo: "Được rồi, được rồi, đều đi ra ngoài hết đi."

Cả ba lục đục kéo nhau đi.

Ngay lúc này, Tần Lan chột vén rèm đi vào nhìn thấy ba người thiếu niên ở bên trong, hẳn chỉ là nhàn nhạt liếc mắt một cái rồi quay sang nói với Lê Sương: "Chiếu tướng, có một thôn trang nhỏ ở phía bắc cách thành Lộc ba mươi dặm do đạo này trời đổ tuyết lớn, thiếu lương lực, chuyển đơn khẩn cầu thành Lộc phát lương cứu tế, thủ thành đến mượn binh bảo vệ xe lương."

Lê Sương cũng nhanh chóng đưa ra quyết định: "Cách doanh ta ba mươi dặm về phía bắc tính ra cũng không xa lắm, người điều ba mươi binh, một đội trưởng chỉ dẫn là được."

Tần Lan lĩnh mệnh quay người định rời đi, Lê Đình lại hô lên, "Đệ cũng đi, đệ cũng đi!" Cậu nói, "Đệ đã chôn chân ở đây suốt mười ngày rồi, giờ sắp đến ngày phải quay về vậy mà vẫn chưa đi đâu được, cũng chẳng làm được chuyện gì. Tử, tử để đệ đi theo bảo vệ xe lương, tiện thể mở mang thêm kiến thức."

Lê Sương suy xét một hồi, ngẫm thấy chỗ đó cũng không xa, ước chừng chỉ mất một ngày đêm, cho nên không muốn nghe Lê Đình tiếp tục mè nheo, "Được, đệ thích thì cứ đi đi, nhưng không được đi loạn, phải nghe chỉ huy của đội trưởng."

"Được." Lê Đình vui sướng lôi Tấn An, "Đi thôi tiểu sư phụ." Cậu lôi kéo, cứ tưởng rằng Tấn An sẽ cùng đi với mình, ai ngờ lại như lôi phải cọc sắt, Tấn An vẫn đứng im không nhúc nhích, ngược lại người lão đảo muốn té lại là cậu.

"Ta không đi."

Lê Đình ngẩn người: "Vì sao?"

"Ta chỉ muốn được ở trong quân doanh." Tấn An nhìn Lê Sương, "Không muốn đi đâu hết."

Lê Đình mím môi, rốt cuộc cũng lộ ra tính cách trẻ con, để lại một câu "Tùy mi" rồi vui vẻ chạy ra ngoài.

Tấn An vẫn đứng im như cũ, Lê Sương nhìn nó hỏi: "Còn có việc gì?"

Tấn An lắc đầu. Nhưng nó nghe được ý muốn trực khách trong giọng nói của Lê Sương, cho dù không muốn cũng phải lui ra ngoài, nhưng khi nó vén rèm lên thì cố ý đứng đó nhìn Lê Sương hồi lâu, rồi mới lưu luyến bịn rịn bỏ màn cửa xuống rời đi.

Đợi khi Tấn An đi được một lúc, lúc này Lê Sương mới vuốt cằm của mình lâm bầm lâu bầu, đầu óc hoang mang: "Lẽ nào trông mình giống mẹ hay là... cha của nó sao?"

Chẳng mấy chốc màn đêm đã buông xuống, đội ngũ bảo vệ xe lương vẫn chưa trở lại, Lê Sương ngược mắt nhìn sắc trời, xuất phát từ trực giác quân nhân, giác quan mách bảo nàng rằng bên kia xảy ra chuyện bất

thường. Đang lo lắng thì quân sĩ trên khán đài bỗng nhiên báo lại, ở phía thôn trang ngoài ba mươi dặm bắc thành Lộc bỗng nhiên xuất hiện khói dày đặc đang cuộn cuộn bốc lên.

Lúc này Lê Sương thấy không ổn.

Lập tức cho gọi La Đăng qua đây: "Tây Nhung động binh rồi ư?"

"Không có động tĩnh gì." La Đăng nói, "Bất quá đạo này phía mặt thám phát hiện biên cảnh Tây Nhung có một bọn cướp đang hoành hành."

"Trở lại mặc quân giáp, chuẩn bị một nghìn nhân mã, sau nửa nén hương theo tôi ra doanh hướng đến thôn trang cách ba mươi dặm bắc thành Lộc."

Lê Sương không ngờ, khi nàng vẫn đang chỉnh quân chờ lệnh thì một trong ba mươi quân sĩ đi áp tải xe lương lão đảo nghiêng ngã chạy trở về, quỳ gối trước ngựa Lê Sương, dập đầu nói giọng khàn khàn: "Chiếu tướng, mã tặc (*) Tây Nhung bắt tiểu công tử, áp chế đòi trao đổi năm nghìn ký gạo."

(*) mã tặc: cướp được trang bị ngựa.

Lê Sương nghe vậy, sắc mặt thoáng chốc lạnh lẽo như băng: "Mã tặc hiện ở nơi nào?"

"Tặc tử có một thạch trại ở năm sáu chục dặm về phía bắc, bọn họ bắt tiểu công tử đến chỗ đó rồi."

Sắc mặt Tần Lan cũng ngưng trọng, hần nhẹ nhàng đạp ngựa đi tới bên cạnh Lê Sương: "Chiếu tướng, tặc tử (*) đã có thạch trại(*), sợ là không thể tiến công, lương thực có thể bổ túc, nhưng tiểu công tử không thể sơ suất được."

(*) tặc tử: bọn cướp

(*) thạch trại : nhà / lều được dựng bằng đá

Lê Sương là con gái do đại tướng quân Lê Uy nhật về, mà Lê Đình lại là con trai của lão đại tướng quân, từ nhỏ được thương yêu có thừa, gởi gắm kỳ vọng cao. Nếu Lê Đình xảy ra chuyện gì ở chỗ của nàng, Lê Sương sẽ không làm tròn lời căn dặn của ông già.

Nét mặt Lê Sương không lộ thanh sắc, trầm ngâm chỉ chốc lát, nói, "Năm nay trời giá rét, thiếu lương chính là vệt nứt đầu tiên, nếu mã tặc lấy công tử uy hiếp Đại Tấn ta để đổi lấy lương thảo, chứng tỏ mùa đông này khắc nghiệt vô cùng. Không thể để Lê Đình xảy ra sơ suất, mà năm nghìn ký gạo này cũng không thể đem biếu không cho người ta như vậy."

"Ý của tướng quân là?"

"Chọn mười tên đã được luyện qua nội gia công pháp, tối nay đi cùng tôi."

Tần Lan cả kinh: "Chiếu tướng..."

Lê Sương đẩy ngựa quay về nhìn phía tây bắc, ánh mắt sắc lẹm như đao: "Tự tôi sẽ đi đem người về."

CÙNG TẦN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 4

Trời tối đen như mực, thạch trại của mã tặc được dựng sát vách đá, thoạt nhìn cũng giống như một mỏm đá hơi nhô ra giữa sườn núi.

Những binh lính được Tần Lan lựa chọn đều là những cận vệ đi theo Lê Sương nhiều năm, Tần Lan vốn định đi cùng, nhưng lại bị Lê Sương giao nhiệm vụ trấn giữ trong doanh trại.

Lúc này, Lê Sương dẫn mười quân sĩ mặc y phục dạ hành màu đen, nắm mai phục trên đỉnh núi cách năm mươi trượng bên ngoài thạch trại, nhờ bóng đêm che lấp, họ lặng lẽ dò xét tình hình trong thạch trại.

Tại đại sảnh chính của thạch trại ở phía xa xa được thắp đèn đuốc sáng choang, và đó cũng là nơi được canh gác nghiêm mật nhất, ở một tiểu viện góc tây nam cũng có năm sáu tên đang canh gác, tiếp đó là chòi gác, đường hành lang, một tiểu viện nhỏ lại có ước chừng khoảng hai mươi tên, mà tên nào tên nấy đều đeo đai đao đầu hổ, người cao to vai u thịt bắp, và những tia sáng phản chiếu từ đao đao bên người họ cũng lóa cả mắt.

Lòng Lê Sương nặng trĩu, thầm nghĩ chỗ đó chắc chắn là nơi đám mã tặc này đang giam giữ Lê Đình.

Đưa tay vẽ vài đường ra dấu, những thân vệ này đã đi theo nàng nhiều năm, không cần dùng nhiều lời cũng nhanh chóng hiểu được ý của nàng, họ lách người tản đi triển khai kế hoạch, thân ảnh họ thoáng chốc đã biến mất trên đỉnh núi.

Đi tới cửa thạch trại, động tác của bọn họ nhanh nhẹn hơn, nhanh chóng vịn gậy cổ mấy tên đang đứng gác, lặng yên không một tiếng động, thậm chí ngay cả ngọn đuốc ngoài cửa cũng không kịp lay.

Mười người nhanh chóng nhận lệnh từ Lê Sương, ba người tiến hành công kích vào đại sảnh phía đông, ba người lén vào khu vực hậu phương đốt kho lương. Lửa vừa bùng lên, mã trại náo loạn, nhân lúc đám mã tặc còn đang hoảng loạn chưa hiểu được chuyện gì thì Lê Sương dẫn bốn người còn lại nhanh chóng xông đến tiểu viện tây nam.

Ở trên chiến trường, Lê Sương được tôn xưng là ngọc diện Diêm La, tuy nàng mang phận nữ nhi, nhưng lúc hạ thủ thì rất ngoan độc, có thể so sánh với loài sói hoang hung ác nhất sa mạc Tắc Bắc, lúc này ngọn lửa đỏ đã bao trùm khắp vùng trời phía đông. Khi Lê Sương tiến vào trong viện thì nhanh tay vung đao lấy đi tính mạng của một tên cướp canh cửa. Trên đao nhuộm máu đỏ, cộng với ánh đuốc đỏ lập lòe, trông nàng chẳng khác nào Diêm La bước ra từ địa ngục, vô cùng đáng sợ.

Nàng nhấc chân đi thẳng vào bên trong tiểu viện, các thân vệ cùng xông vào chiến đấu với đám cướp cạn, Lê Sương nhìn không chớp mắt tiếp tục đi thẳng vào trong tiểu viện, cây đao lạnh lẽo cầm trong tay bốc ra mùi giết chóc, kẻ cản đường nàng đều không có kết cục tốt.

Khi bước đến cửa chính căn phòng nhỏ, Lê Sương giơ chân đá văng cửa phòng.

Mà ngay vào lúc này!

Cửa phòng được mở ra cũng phát động cơ quan bảo mật, vô số cung tên được bắn ra từ nơi u tối, Lê Sương hơi nheo mắt, ngay lúc nàng vẫn chưa kịp ra tay thì chợt thấy hông mình bị kéo đi, người nàng cũng nghiêng theo quán tính rơi vào một lồng ngực nóng rực.

"Leng keng lộp bộp...." một loạt tiếng động vang lên, Lê Sương liếc mắt nhìn thấy hàng loạt mũi tên được tẩm độc rơi rụng trên mặt đất.

Là ai đã cứu nàng?

Lê Sương ngẩn người, hai tay chống lên ngực người nọ, muốn đẩy hẳn ra để nhìn kỹ dung mạo của hắn, nhưng tay nàng vừa dùng lực thì cảm giác cánh tay đang siết ở hông nàng rắn chắc chẳng khác nào sắt thép, hầu như ép chặt eo của nàng lại, người nàng lại ngã nhào vào trong lòng của chàng trai ấy, xung quanh ngập đầy hơi thở mạnh mẽ rất đàn ông của hắn.

"Này..." Đang ở trong ổ sói của bọn mã tặc, dĩ nhiên không được lơ là dù chỉ nửa giây, Lê Sương đang tính lên tiếng khiển trách hắn thì lại nhận thấy có một luồng gió mạnh quét qua tai, mũi tên sắc bén nhọn hoắt dường như bay sát ngay sau ót của nàng.

Nếu không phải vừa rồi chàng trai này ôm nàng lại, có lẽ hiện giờ Lê Sương đã bị mũi tên sắc bén kia bắn xuyên đầu..

Hắn ta vừa cứu nàng.

Hiểu được điều này, cơn giận vừa bị hắn mạo phạm thoáng chốc tiêu tan thành mây khói. Lần này Lê Sương lại đẩy hắn ra, hắn thoáng buồng lỏng tay, nhưng bàn tay vẫn còn nhẹ nhàng nắm lấy eo của nàng, giữ nàng ở trong phạm vi bảo hộ của hắn.

Hành động này làm Lê Sương không hiểu ra sao, người này có ý chiếm hữu cực mạnh, tuy rằng Lê Sương cũng không biết... tại sao hắn lại muốn chiếm giữ nàng...

Vị hiệp sĩ ời, hình như chúng ta không quen biết nhau.

Lê Sương ngẩng đầu quan sát hắn, không ngờ nàng chỉ nhìn thấy một nửa khuôn mặt bị đeo mặt nạ đen, đường viền chiếc cằm khoẻ mạnh, yết

hầu nhô ra rõ ràng, xuống chút nữa là bộ ngực săn chắc và những cơ thịt rần rỏi, trên ngực phải của hắn có một vết sẹo đỏ rực đẹp đẽ, một vết sẹo đỏ tươi như máu kéo thẳng lên trên, lướt qua cổ, cầm và kéo dài đến tận bên trong chiếc mặt nạ của hắn và ở nơi ánh mắt lộ ra, Lê Sương thấy, vết sẹo đỏ rực ấy biến mất tại ngay khoeo mắt hắn. Như đang hoạc muốn thiêu đốt vào tận bên trong huyết mạch, biến con người của hắn cũng hóa thành màu đỏ rực cực kỳ đáng sợ.

Mà bóng hình của nàng lại tràn ngập ở bên trong một mảnh đỏ tươi kia.

Bàn tay và lồng ngực của hắn đều nóng bỏng đến rát người, nhiệt độ cơ thể hắn cao hơn gấp nhiều lần so với nhiệt độ người bình thường. Mặc dù hiện tại vùng đất sa mạc Tắc Bắc này đang bị tuyết bao phủ, thế nhưng trông hắn như giống như không cảm giác được cái rét lạnh.

Người này quá kỳ quái.

Hơn nữa... Lê Sương nhìn thoáng qua những mũi tên bị đánh rơi trên mặt đất, mới vừa rồi người này chỉ dùng tay không, cũng không mang găng tay, thế nhưng đã chặt đứt tất cả độc tiễn? Là khí lực nội tức sao? Nếu như vậy thì, nội gia công pháp của người này... phải nói là thâm sâu khó lường...

"Huynh là ai." Lê Sương nghiêm túc hỏi.

Nàng lên tiếng hỏi thế nhưng chàng trai trước mặt lại không trả lời, mà trong phòng bỗng vọng ra tiếng kêu cứu ú ớ, là tiếng của Lê Đình.

Lê Sương lập tức quay đầu, vánh tai lắng nghe, ở góc phòng phía tây phát ra vài tiếng động.

Bây giờ không phải là lúc lãng phí thời gian đôi co với chàng trai thần bí này.

Lê Sương cầm chặt trường kiếm trong tay vừa định cất bước đi vào, chàng trai vội đưa tay cản nàng lại, thanh âm trầm thấp: "Đừng đi, đợi tôi." Nói xong, người hấn lóe lên, động tác nhanh như thiểm điện, ngay lúc Lê Sương vẫn còn ngây ra chưa hiểu gì thì hấn đã chui vào trong gian phòng nhỏ.

Tuy rằng người này vừa cứu nàng, nhưng Lê Sương không biết thân phận của hấn ta thế nào, cũng không dám chắc rằng hấn có làm hại gì đến Lê Đình hay không? Nghĩ vậy nàng liền mặc kệ lời nói vừa rồi của hấn, vội vã đuổi theo.

Vòng qua tấm bình phong đi vào gian phòng trong, Lê Sương lại thấy Lê Đình bị trói gô trên chiếc giường đơn sơ, từ trước đến nay Lê Đình luôn được chăm chút kỹ lưỡng, quần là áo lụa, thế mà lúc này mặt mày lem luốc bẩn thỉu, trông rất nhếch nhác và vẻ hoảng loạn bất an hiện rõ trong mắt.

Chàng trai kia đang mở trói cho Lê Đình. Khi Lê Đình thấy Lê Sương bước vào thì mới thôi hoảng sợ, yên tâm hơn, viền mắt đỏ lên, miệng vẫn còn bị chặn chỉ có thể phát ra những tiếng "ừm a...", nhưng vẫn có thể nhận ra rằng cậu ta rất mừng rỡ.

Lê Sương nhìn thấy Lê Đình không bị thương, cũng không cụt tay cụt chân, nỗi lo lắng cũng vơi đi nhiều.

Chàng trai nọ vừa cởi trói cho Lê Đình xong, Lê Đình lập tức rút mảnh vải đang chắn trong miệng mình ra, kích động muốn xuống giường, cũng không thèm để ý chàng trai đứng bên cạnh hét lên với nó, "Cẩn thận." Lê Đình nôn nóng đẩy hấn ra, nhắc chân đạp mạnh lên giường đứng dậy, hô to: "Tỷ..."

Tiếng hô còn chưa dứt, lại có "rầm..." vang lên, dưới chân Lê Đình bị sập xuống, Lê Đình và chàng trai kia cùng rơi xuống bầy rập!

Chỗ này còn có cạm bẫy!

Lê Sương trơ mắt nhìn Lê Đình cùng chàng trai mang mặt nạ màu đen đó lần lượt rơi xuống hố, con người nàng co rút lại, lập tức xông về phía trước, xông thẳng đến trên mép hố bấy, Lê Đình lại bị hất tung lên giống như một món đồ chơi.

Lê Sương khó khăn lắm mới bắt được cậu.

"Dẫn nó đi trước đi."

Giọng nói lười nhác của hắn vọng ra từ dưới hố bấy, rất điềm tĩnh lại an định.

Căn phòng tối thui, Lê Sương hoàn toàn không thấy rõ tình trạng bên dưới nhưng nghe thấy thanh âm bình tĩnh của chàng ta vọng lên từ dưới hầm tối, lại nghĩ với thân thủ nhanh nhẹn của hắn ta thì chuyện thoát khỏi khốn cảnh này chắc cũng không quá khó khăn. Hơn nữa, điều quan trọng nhất với nàng lúc này chính là sự an toàn của Lê Đình.

Sau khi cân nhắc thiệt hơn, Lê Sương nắm lấy Lê Đình, kéo cậu ra khỏi gian nhà.

Đi ra tới bên ngoài thì thấy các quân sĩ đã nhanh chóng xử lý sạch sẽ đám mã tặc, có điều đám mã tặc đang bận bịu dập tắt lửa ở phía đông đã nhận ra điều bất thường, hiện đang kéo nhau chạy sang bên này.

Lê Sương vung tay ra hiệu lệnh rút lui, một quân sĩ lập tức lấy ra một ống trúc châm lửa, một vệt pháo hiệu màu đỏ bắn ra bay vút lên trời rồi nổ tung trong đêm tối giá rét.

Dường như Lê Đình bị tiếng pháo hiệu đánh thức, cậu quay sang kéo tay của Lê Sương, đôi mắt mở to nhìn Lê Sương, "Tỷ! Dưới hầm bấy kia được lát đầy chông nhọn, vị đại ca kia đã bị thương vì cứu đệ, hiện giờ... không biết huynh ấy thế nào..."

Lê Sương nghe vậy, ánh mắt trầm xuống, nhìn thoáng qua bốn gã quân sĩ đang đứng trước mặt, lại liếc mắt nhìn về phía sau, sau đó một tay đẩy Lê Đình cho một quân sĩ trong đó, ra lệnh, "Dẫn nó về đi."

Các quân sĩ đều tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của Lê Sương, lập tức lên tiếng trả lời: "Tuân lệnh!"

Lê Đình sợ hãi, hai mắt ngấn lệ, hô to: "Tỷ, vậy tỷ...."

"Đi nhanh." Lê Sương đưa mắt trừng Lê Đình, "Đợi tỷ về sẽ cho đệ một trận." Nói xong, nàng xoay người bước vào trong căn phòng nhỏ đó lần nữa, mặc kệ Lê Đình được các quân sĩ che chở dẫn đi.

Nàng tin tưởng năng lực của các quân sĩ dưới tay nàng, bọn họ nhất định có thể dẫn Lê Đình bình yên trở lại doanh Trường Phong. Nhưng mà chàng trai thần bí mang mặt nạ hiện rơi vào trong bẫy rập kia, tuy rằng không rõ lai lịch, nhưng y đã cứu nàng, sau đó còn cứu Lê Đình, là người của phủ Chiếu tướng thì không thể vong ân phụ nghĩa.

Lê Sương tiện tay lấy một cây đuốc treo trên tường xuống, soi đường quay vào trong căn phòng nhỏ, đi tới bên mép hầm bẫy, Lê Sương cất tiếng gọi: "Còn sống không?"

Bên trong im lặng một lát rồi lập tức vọng lên tiếng "ừm."

"Cẩn thận cây đuốc." Lê Sương nói xong, một tay ném cây đuốc vào trong hầm bẫy, cây đuốc vừa rơi xuống, cái hố sâu hoắm được soi sáng, đợi đến khi cây đuốc rơi xuống dưới đáy, rốt cuộc Lê Sương cũng có thể nhìn rõ ràng tình trạng bên dưới, hầm bẫy này sâu bốn năm trượng, trông nó chẳng khác nào cái quặng, dưới đáy không có chỗ đặt chân lại còn cắm đầy chông nhọn, giống như hàm răng hổ nhọn hoắt đang nhe ra, bờ tường xung quanh cũng được gắn lưỡi dao sắc bén, nếu người bình thường rớt xuống chắc chắn sẽ không có cơ hội sống sót.

Mà chàng trai mang mặt nạ kia hiện đang dùng tay trái nắm lấy một mũi chông nhô ra bên vách trái, bàn tay hẳn bị mũi chông cắt đứt, máu chảy ròng ròng, nhưng chỉ nhiều đó thì chưa thấm vào đâu, mà điều nghiêm trọng nhất chính là cánh tay phải của hắn đang vô lực đơng đờ, sau lưng hắn, chỗ gần xương bả vai phải, giống như bị một lưỡi dao sắc bén cắt nát, da tróc thịt bong, trừ máu đang rỉ ra thì trên vết thương còn vết đen, đoán chừng trên lưỡi dao có độc.

Với thân thủ của hắn thì sẽ không bị thương, có lẽ do cú ném ngược Lê Đình lên lúc này đã làm hắn bị thương. Lê Sương cắn môi, nói lời xin lỗi thay Lê Đình, "Xin lỗi, vừa rồi đệ đệ của tôi quá hoảng sợ, làm liên lụy huynh bị thương."

Chàng trai một tay nắm chặt chông giữa đầu nhìn lên phía trên, ánh lửa phát ra từ dưới lòng đất ánh vào đôi mắt đỏ rực phía sau chiếc mặt nạ đen bóng tỏa ra vẻ đẹp dị thường. Rõ ràng đang rơi vào tình huống nguy hiểm và khốn cùng, nhưng hắn vẫn bình thản không chút vội vã, cứ bình tĩnh nhìn Lê Sương như thế, ánh mắt đơn thuần, hình như chỉ cần nhìn nàng cũng làm hắn thấy thỏa mãn, "Không sao cả."

Lê Sương không nói gì nữa, thời gian cấp bách, nàng quay người lại, lôi chần trên giường bên cạnh quấn lại thành một sợi dây, một đầu cột vào chân giường một đầu thả xuống hầm bẫy, "Cố chịu một chút, tôi tới cứu ngay."

Chàng trai không nói gì, cứ như vậy nhìn Lê Sương ôm dây tuột xuống, lách mình tránh né những lưỡi dao ghim trên bờ tường, đi tới bên cạnh hắn, hầm bẫy vốn chật hẹp, hai người bị các mũi dao nhọn xung quanh chĩa vào, cả hai nương tựa nhau đứng giữa hiểm cảnh.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 5

Một tay Lê Sương cầm sợi dây, những cái chông nhọn hoặc vây đầy xung quanh, nàng khó nhọc tìm chỗ đặt chân, một tay vòng qua thắt lưng chàng trai, nàng định trói chàng ta lại rồi lôi lên, nhưng tay nàng vòng qua lưng hắn thì cột mãi vẫn không thể cột được. Lê Sương hơi bực mình, "Cái tay kia của huynh để làm gì, giúp tôi lôi sợi dây kia vòng sang đây đi, đợi tôi cột xong sẽ kéo huynh lên.

Chàng trai vẫn không buồn nhúc nhích, Lê Sương vừa tức vừa vội, ngẩng đầu lên nhìn, đang định lên tiếng trách móc hắn thì thấy đôi mắt đỏ tươi ấy đang dịu dàng nhìn nàng, cái nhìn tha thiết, còn ẩn chứa tình ý tràn đầy, làm Lê Sương cũng thầm nghi hoặc, thầm hỏi phải chăng mình đã gặp qua người này ở nơi nào rồi mà hiện tại lại không nhớ ra, ở mảnh đất sa mạc Tắc Bắc cũng có một người đa tình vậy sao.

Nhưng mà, thật ra Lê Sương chỉ có thể lên tiếng hờn giận khi nhìn thấy ánh mắt chàng ta nhìn mình như vậy mà thôi:

"Nhìn gì?! Không muốn lên sao?"

Thiệt là tức mà! Lúc gặp gặp thế này mà cứ đăm đõi nhìn nàng như vậy... không phân biệt được lúc nào cần vội lúc nào cần thành thơi sao?

Nghe Lê Sương quát mình, chàng trai chẳng những không tức giận còn đường hoàng khẽ "hả" một tiếng, sau đó nâng cánh tay bị thương lên ôm ngang eo của nàng, ngang nhiên mạo phạm, mạnh mẽ ôm cứng lấy nàng.

Lê Sương sửng sốt: "Huynh làm cái gì vậy?"

"Mang nàng đi."

Hắn vừa dứt lời, tay phải nhẹ buông ra, chuyển sang nắm lấy sợi dây Lê Sương vừa thả xuống, chân khẽ nhún lên mấy thân công để mượn lực, tay ôm chặt lấy Lê Sương, diêm lên mũi công, vừa nhún hai ba cái đã thoát ra khỏi hầm bẫy, đứng nghênh ngang trên đất bằng.

Lê Sương chỉ chớp mắt mấy cái đã thấy mình thoát ra khỏi hầm bẫy, thế nhưng chàng trai kia vẫn ôm chặt lấy nàng không chịu buông ra. Bị một chàng trai xa lạ ôm vào lòng như vậy, Lê Sương thấy thật kỳ quái, nâng hai tay lên đẩy hắn ra, khi đã thoát ra khỏi cái ôm của hắn ta, nàng lại cau mày hỏi: "Tự huynh có thể đi ra?"

Chàng ta gật đầu: "Trên mũi công ấy có độc, lúc này cần một chút thời gian để điều trị nội tức."

Không ngờ lại làm nàng lo lắng...

Không có nhiều thời gian để nói chuyện, ngoài gian phòng đã truyền đến tiếng hét của đám mã tặc, nghe thấy tiếng bước chân dồn dập xông đến, Lê Sương thầm nghĩ ước chừng phải hơn mười người, nàng nghiêm mặt, cầm thật chặt đao bên hông, mà trước khi nàng động thủ, chàng trai kia lại vòng tay ôm ngang nàng lên, động tác nhanh như chớp, phá cửa sổ xông thẳng ra ngoài.

Lê Sương thấy quang cảnh chung quanh lướt nhanh qua chỉ lưu lại những vệt mờ mờ, duy chỉ có mỗi hình ảnh chàng trai đang ôm nàng là rõ ràng.

Đợi đến khi hình ảnh xung quanh dần hiện rõ ra, Lê Sương đã được chàng ta đặt lên trên lưng ngựa, mà hắn đứng phía sau cũng tung người lên

ngựa đưa nàng đi, phá vỡ cửa chính thạch trại, nghênh ngang thúc ngựa phi ra. Mã tặc vẫn còn bên trong thạch trại thì hốt hoảng tranh cãi âm ỉ.

Gió lạnh đêm tuyết ở Sa mạc Tắc Bắc quất vào buốt da buốt thịt, những bông tuyết bay phát phơ, bốn bề vắng vẻ thê lương.

Lê Sương đã quen với khí hậu lạnh thấu xương lại khô hanh ở đây, sống ở sa mạc Tắc Bắc ba năm, những chiến dịch lớn nhỏ nàng đã từng tham gia đã lên đến hơn mười trận, mai phục đánh lén trong đêm rét, phơi dưới ánh nắng gắt chói chang khi chống đỡ kẻ địch bên ngoài, mặc kệ hoàn cảnh gian nan dường nào, cho tới bây giờ nàng đều một thân một mình đối đầu.

Nàng là chiếu tướng doanh Trường Phong, cũng là biểu tượng vinh dự của biên quan Đại Tấn, nàng không cho phép mình khom lưng, ý chí của nàng cũng không cho phép nàng tỏ ra mềm yếu.

Mà ngòi trước người khác giống như bây giờ, còn bị hơi thở đầy nam tính bao quanh, được bảo vệ, che chở... Đối với Lê Sương mà nói thì đây là....

Lần đầu tiên.

Giữa trời tuyết trắng, hai người một ngựa, cứ thế thúc ngựa đi trên sa mạc Tắc Bắc tiêu điều vắng lặng, không biết đã chạy bao xa, lúc này họ đã đi đến bên vách núi, con ngựa đèo hai người chạy liên tục từ trong mã trại ra đây giờ đã mệt lả, miệng phì bọt, tốc độ chậm lại.

Mà ở chỗ này, nơi phía xa xa, có thể nhìn thấy doanh Trường Phong thấp thoáng ẩn hiện.

Chàng trai xuống ngựa, vươn tay ra muốn đỡ Lê Sương.

Nhưng Lê Sương vẫn ở trên lưng ngựa, bình tĩnh nhìn hẳn: "Huynh biết tôi là ai." Đây là một câu trần thuật cũng là câu khẳng định. Lê Sương nhìn thẳng vào đôi mắt chàng trai ấy. Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng nói cho hẳn biết thân phận của mình, mà lúc này đây nàng đang mặc y phục dạ hành chứ không phải quân phục doanh Trường Phong. Chàng ta lại không nói không rằng, đưa nàng chạy một mạch hướng về doanh Trường Phong, hiển nhiên là hẳn biết rõ thân phận nàng.

Chàng trai không đáp lời, cánh tay vẫn vươn ra muốn đỡ nàng, tận đến khi Lê Sương tự mình tung người xuống ngựa đứng ở bên cạnh, hẳn mới buồn bã rũ tay xuống.

Vết máu tươi trên lưng hẳn lộ ra dưới trời tuyết lạnh, thậm chí trên đó đã có tầng băng mỏng.

Lê Sương lại lần nữa hỏi hẳn: "Nói đi, huynh là ai?" Nàng híp mắt lại, vẻ mặt đề phòng nhìn hẳn, "Làm sao huynh biết được thân phận của tôi, làm sao biết được hành tung của tôi, vì sao lại muốn giúp tôi?"

Mấy câu hỏi lạnh lùng và sắc bén liên tục được nêu ra, thế nhưng hẳn lại giống như hòn đá đang chìm dần xuống đáy biển, không có lời đáp lại.

Lê Sương chau mày, chột rút kiếm ra khỏi vỏ, nhắm thẳng vào cổ họng của hẳn: "Nếu huynh đã không đáp lời, tôi sẽ áp giải huynh trở về doanh Trường Phong, từ từ thẩm vấn." Chuyện cứu Lê Đình lần này xảy ra rất đột ngột và vô cùng khẩn cấp, theo lý thuyết, ngoại trừ tâm phúc của nàng thì không ai biết được tin tức này, thế nhưng tất cả mọi hành động của nàng đều bị một người thần bí này phát hiện và nắm rõ.

Chuyện liên quan đến việc quân cơ, Lê Sương không thể bởi vì đối phương đã ra tay cứu mình, hơn nữa thấy người ta không tỏ ra ác ý mà tùy tiện bỏ qua. Lê Sương nghĩ như vậy.

Thế nhưng khi mũi kiếm của nàng chĩa thẳng vào yết hầu của đối phương, nàng lại nhìn thấy đôi mắt đỏ rực phía sau mặt nạ màu đen của chàng trai vốn lạnh lùng này bỗng toát ra vẻ bi thương.

Bị nàng coi như là kẻ thù... khiến cho hãn cảm thấy khó chịu và bi thương sao?

Lê Sương ngây người... người này...rốt cuộc chuyện này là thế nào? Tình cảnh hiện giờ cứ như nàng là kẻ bạc tình hoặc đã phụ lòng chàng ta vậy.

Ngay trong giây phút nàng ngây người ra, thì chàng trai chợt tiến lên một bước, trông thấy mũi kiếm sắp xuyên qua yết hầu hãn, Lê Sương vốn không có ý định giết hãn ta thật, vì vậy vội vã đẩy mũi kiếm sang chỗ khác theo bản năng, nhằm tránh làm hãn bị thương.

Hành động này của nàng làm cho chàng trai được một tắc lại muốn tiến một thước, tiếp tục tiến lại gần nàng. Hãn đưa tay, bàn tay nóng rực lại lần nữa dán lên lưng của Lê Sương, mà lúc này Lê Sương định rút cánh tay đang cầm kiếm về ngăn cản hãn, cũng đã bị hành động tiếp theo của hãn làm giật mình ngây người.

Hãn đột nhiên giữ chặt ót của nàng, chẳng nói chẳng rằng gì, cũng không cho Lê Sương chuẩn bị đã bất ngờ cúi người hôn lên môi của nàng...

Hãn đột ngột xông đến... hôn nàng!

Khi hai đôi môi chạm vào nhau, Lê Sương từ trước đến giờ chưa từng tiếp xúc với ai ở khoảng cách gần như vậy, trong lúc nhất thời Lê Sương chỉ biết mở to mắt ra nhìn, nào là ông bà nội ngoại, nào là nội gia tâm pháp, tất cả đều bay biến khỏi đầu, quên sạch sẽ không còn sót lại gì.

Mà chàng trai vừa chạm đến đôi môi của nàng lại giống như nắng hạn gặp mưa rào, hãn tham lam hút lấy hút để hương vị của nàng, tàn phá như

muốn cắn nát bờ môi nàng, lại còn xông thẳng vào trong miệng nàng, càn quấy ở đấy. Giống như là muốn ăn tươi nuốt sống nàng, hoặc lại giống như muốn xâm chiếm lấy nàng.

Lê Sương thất thần đứng ngậy ra chỉ chốc lát, rốt cuộc cũng định thần lại sau giây phút bất ngờ.

Cái tên lưu manh háo sắc này.

Lê Sương tức giận ngùn ngụt, vung tay đánh mạnh vào eo của hắn, nàng đánh thẳng tay, vận hết sức chẳng chút tiếc thương nào.

Chàng ta rên lên vì đau, chứng tỏ cú đánh không nhẹ. Hắn cong người, thế nhưng tay kia vẫn không chịu buông Lê Sương ra, cứ như dầu có chết cũng không đành lòng bỏ được vậy, tham luyện những va chạm và tiếp xúc cùng Lê Sương.

Mà lúc Lê Sương vừa hạ quyết tâm sẽ hạ thủ ngoan độc, thì áng mây nơi chân trời chợt bừng sáng, là những tia sáng đầu tiên của bình minh.

Lê Sương thấy chàng trai nọ chợt cứng đờ người, như đang ấn nhãn đau đớn cùng cực, hắn buông Lê Sương ra, lui về sau hai bước.

Lê Sương cầm kiếm chĩa vào hắn, "Muốn chạy trốn!"

Nhưng lời còn chưa dứt, chàng ta đã lao thẳng từ đỉnh núi xuống, con người Lê Sương co rụt lại, tiến lên vài bước đi tìm hình bóng chàng trai nọ, mà lúc này bóng dáng hắn đã mất hút, không biết chạy về phương nào rồi.

Hắn đột ngột xuất hiện sau đó lại biến mất ngay trước mắt Lê Sương, không lưu lại một câu nói cũng không để lại chút manh mối nào.

Lê Sương một mình đứng ở trên đỉnh núi, nhìn ánh nắng ban mai dần xuất hiện nơi chân trời, ném mạnh cây kiếm đang cầm trên tay xuống đất,

che miệng lại, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Lưu manh!"

Lúc Lê Sương trở lại quân doanh thì trời đã sáng tỏ, thân ảnh nàng mới vừa xuất hiện phía xa bên ngoài trại lính, binh sĩ trên khán đài nhìn thấy nàng liền vội vã đi bẩm báo lên trên, Tần Lan bị Lê Sương bắt ở lại xử lý chuyện trong quân doanh lập tức phi ngựa chạy ra.

Đi tới bên cạnh Lê Sương, Tần Lan tung người xuống ngựa, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, quan sát hồi lâu, thấy nàng không sao cả, lúc này mới yên lòng, đôi môi đang mím chặt cuối cùng cũng được buông lỏng ra một chút: "Chiếu tướng."

Hắn vẫn một mực cung kính chào, "Chiếu tướng mệt nhọc rồi, lên ngựa nhé."

Quả thực Lê Sương rất mệt, không chút khách khí nào liền tung người lên ngựa, tùy ý để Tần Lan đi bên cạnh dắt ngựa cho nàng, nàng hỏi: "Lê Đình đã trở về rồi chứ?"

"Về rồi, quân y đã khám cho tiểu công tử. Tiểu công tử chỉ bị kinh hãi, cũng không đáng lo."

Lê Sương thở dài: "Cha nói đúng, tính tình của Lê Đình còn quá bùng bột, nếu cứ để nó sống trong kinh thành sẽ trở nên nhu nhược, một khi xảy ra chuyện lại chẳng khác nào các cô nương tiểu thư, cần được tôi luyện thêm."

Tần Lan tiếp lời, "Tiểu công tử tuổi vẫn còn nhỏ, chiếu tướng chớ trách móc quá nặng lời." Tần Lan dừng một chút, liếc mắt nhìn thoáng qua con ngựa của Lê Sương, trầm tư một hồi mới nhẹ giọng hỏi, "Thuộc hạ nghe tiểu công tử nói, tối hôm qua ở thạch trại mã tặc có một người thần bí mặt mang mặt nạ đen đến hỗ trợ, chiếu tướng..."

Lê Sương nghe nhắc đến người nợ, lại nhớ đến chuyện xảy ra trên đỉnh núi lúc tản sáng, trong lòng vừa xấu hổ vừa giận, nhưng tâm tình của nàng sao có thể biểu lộ ra trước mặt tướng sĩ, chỉ giương ra gương mặt lạnh lùng, cắt đứt lời Tần Lan, "Đừng nói nữa."

Tần Lan nghe vậy, giật mình ngẩng đầu đưa mắt nhìn Lê Sương, thấy sắc mặt nàng không vui, lại rũ mắt xuống, thấp giọng đáp lại, "Rõ."

Với thân phận của hãn thì không có tư cách nhiều lời với Lê Sương. Thậm chí ngay cả truy hỏi cũng không dám.

Vào quân doanh, chúng tướng sĩ lập tức xúm lại, Lê Đình vẫn mặc chiếc áo khoác lông cừu dày chạy ra khỏi doanh trường, vừa nhìn thấy Lê Sương, viền mắt cậu bỗng ửng đỏ, bổ nhào vào lòng Lê Sương nức nở, "Tỷ!"

Lê Sương cúi nhìn đệ đệ đang ủ rũ vùi đầu vào người mình, dù rằng đã hạ quyết tâm, thế nhưng lúc này vẫn không kìm được mùi lòng thương, dầu sao thì Lê Đình vẫn là đệ đệ được nàng che chở từ nhỏ đến lớn, hơn nữa lần này để cho Lê Đình theo binh sĩ bảo vệ xe lương cũng là quyết sách sai lầm của nàng, không thể trách cậu được.

Lê Sương thở dài, kéo Lê Đình ra, "Về doanh trường đi." Sau đó lại ngẩng đầu sai người gọi La Đăng và mấy vị phó tướng khác sang đây.

Lê Đình được nô bộc của phủ chiếu tướng che chở, lo lắng dẫn cậu quay về doanh trường của mình trong Trường Phong, Lê Đình vừa đi được dăm bước lại lưu luyến quay đầu nhìn Lê Sương, thấy nàng đang bận rộn hạ lệnh cho các phó tướng vừa chạy đến.

"Đêm qua đi ít người nên chưa tiêu diệt được mã tặc, hôm nay không còn cố kỵ gì nữa, điểm ba nghìn binh, dẹp hết đám trộm cướp ấy cho tôi. Thủ đoạn cần phải tàn nhẫn." Dáng vẻ Lê Sương mỏng manh yếu ớt thế nhưng ánh mắt lại tàn nhẫn lạnh lẽo, "Giết gà dọa khỉ, để cho đám người

ngựa Tây Nhung được sáng mắt, dám trêu chọc Đại Tấn ta thì phải chịu kết cục thế nào."

Thủ đoạn cần tàn nhẫn, ý nghĩa của câu nói này chính là Lê Sương không muốn một ai trong số họ còn sống sót.

Lê Đình nhìn Lê Sương, thấy ánh mắt nàng sáng như đao, sắc mặt đông lạnh, Lê Đình hơi ngây người, ở trong mắt cậu, Lê Sương vẫn thường tranh cãi âm ỉ với cậu, thậm chí thỉnh thoảng còn tỏ ra là một tỷ tỷ không đứng đắn. Đến tận bây giờ, cậu mới biết được, những người trong kinh thành thỉnh thoảng vẫn lén lút nói sau lưng cậu rằng tỷ tỷ của cậu rất hồ báo. Hóa ra thực sự chẳng sai lấy một ly.

Người chiến đấu vì quốc gia, lấy quốc gia làm trọng, xem thế vạch kẻ, xét lực dụng mưu, chém giết, máu tanh, tất cả chỉ là chuyện thường ngày, mà chính vì có người lấy máu và thịt làm tường chắn giống như nàng canh giữ tại biên cương, cho nên bách tính trong triều Đại Tấn mới có thể an cư lạc nghiệp, cậu mới có tư cách ở trong kinh thành làm một công tử quần là áo lụa, ăn sung mặc sướng, muốn làm gì thì làm.

Ở trong nhà, cha thường nói cậu không bằng tỷ tỷ, Lê Đình nghe thế chỉ nghĩ do bản thân tuổi còn nhỏ, mà bây giờ cậu mới thực sự nhận ra rằng cậu vẫn còn kém Lê Sương rất xa, xa đến mức cứ như không ở cùng một thế giới...

Lê Đình nghiêng răng nghiêng lợi, trầm mặc trở về doanh trường của mình.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 6

Sau khi Lê Sương sắp xếp xong công việc lại cùng mấy tướng lĩnh vạch định kế sách cụ thể tấn công vào thạch trại của mã tặc, sau đó bổ nhiệm Tân Lan đảm nhiệm chức trách thống lĩnh dẫn quân bao vây tiểu trừ (*). Lê Sương biết rõ thực lực của binh lính trong doanh Trường Phong thế nào, cho nên nàng không lo lắng chuyện họ sẽ không bắt được cái đám cướp cạn nhỏ nhỏ đó. Mà nàng quay trở về doanh trường, xử lý một vài việc quân vụ hằng ngày, sau đó viết thư kể lại chuyện vừa xảy ra của Lê Đình, sai người mang về kinh báo lại cho cha được rõ.

(*), tiểu trừ: giết sạch, không để sót

Làm xong tất cả mọi thứ thì trời đã về chiều, Lê Sương xoa hai vai, ngã xuống giường. Cả ngày không ngủ, hiện giờ Lê Sương đã mệt mỏi rã rời. Vừa nhắm mắt lại chưa được bao lâu đã chìm vào giấc ngủ say.

Nàng cứ nghĩ rằng giấc ngủ sâu do mệt mỏi thì không thể nằm mơ được, nhưng không biết cố làm sao, kể từ giây phút khép mắt lại, nàng cứ chập chờn mộng lung. Trong giấc mơ, nàng thấy có một chàng trai mang mặt nạ màu đen chỉ khoác hờ chiếc áo mỏng manh lẳng lẳng đứng ở đỉnh núi chìm trong gió tuyết, chàng ta ôm nàng vào trong bờ ngực nóng bỏng, sau đó đôi môi của chàng ta vừa mấp mờ vừa nguy hiểm mơn trớn lên trên trán, lên mặt và cả môi của nàng.

Mà chính nàng ở trong giấc mơ ấy rất muốn giãy ra nhưng nàng vẫn đứng im trong lòng hẫng, dẫu có giãy thế nào cũng không thể thoát ra được.

Tận đến khi chàng trai trong mộng ấy hôn lên Cổ Cửa nàng, bàn tay luồn xuống muốn cởi vạt áo trước của nàng ra, Lê Sương mới bỗng giật mình tỉnh giấc.

Đôi mắt trợn trừng không chớp, hiện giờ đã là nửa đêm, doanh Trường Phong chìm trong tĩnh lặng. Bởi vì nàng đã ngủ cho nên không một ai tới quấy rầy. Trong doanh trướng cũng không châm nến, xung quanh tối đen như mực và rét buốt. Thế nhưng lạ lùng thay, những nơi tiếp xúc với chàng trai trong giấc mộng lại đang nóng bừng như lửa, nàng mở to mắt ngây ngô nhìn đỉnh trướng một hồi lâu, sau đó nâng tay che kín mặt mình.

Nàng hít mạnh một hơi, không ngờ nàng lại... nằm mơ thấy cảnh tượng như vậy...

Quả nhiên là nàng... Trống vắng quanh hiu quá rồi.

Nhưng đến khi nàng ngồi dậy định đi uống nước thì phát hiện chân của mình đã bị lôi xuống một góc, vạt áo cũng bị cởi ra. Lê Sương ngây người một lúc, chẳng nhẽ lúc nàng nằm mơ đã tự cởi áo của mình ra sao...?

Nàng thấy chuyện này thật quái lạ, xốc màn cửa sau lên đi ra ngoài. Binh sĩ trực đêm bên ngoài là tân binh mới nhập ngũ năm nay, hiện đang chống mâu ngủ gà ngủ gật, nhưng khi Lê Sương vừa vén rèm lộ đầu ra, thì các binh sĩ này lập tức thức tỉnh, nhanh chóng đứng nghiêm trang lên tiếng chào Lê Sương, "Chiếu tướng!"

Lê Sương nhìn hai binh sĩ, hỏi, "Mới vừa rồi có ai vào trong doanh của tôi không?"

Binh sĩ nghe nàng hỏi thế hơi sững sốt, chớp mắt nhìn Lê Sương: "Hồi bẩm chiếu tướng, không phát hiện ra ai đến gần chủ doanh."

Cho dù người đó có tài giỏi cỡ nào đi nữa cũng không thể xông thẳng vào quân doanh mà không kinh động đến các binh sĩ đang đứng trực ở cửa

doanh. Chứng tỏ chuyện vừa rồi là... nàng nằm mơ mà thôi.

Lê Sương không nói gì nữa, quay lưng đi vào trong doanh trướng. Ngồi xuống giường hẹp, nàng lại hít mạnh một hơi thật sâu, lòng suy nghĩ ngổn ngang, hay là... lần sau hồi kinh, nàng sẽ thẳng thắn đề nghị với cha thu xếp một mối hôn sự là xong, hiện tại... vào ngày trời đông giá rét ở sa mạc Tắc Bắc hiu quạnh này, nàng lại không cảm lòng được mà nằm mơ thấy... chuyện nam nữ...

Sáng sớm hôm sau, lúc Lê Sương bước ra khỏi doanh thì Tần Lan đem về tin tức đã tẩy trừ xong toàn bộ đám mã tặc.

Lê Sương gật đầu, nghĩ tới nghĩ lui lại nghĩ tới chàng trai thần bí gặp được ở trong thạch trại, Lê Sương thấy không an tâm khi hẳn ta lại biết rõ hành tung của mình. Nàng cẩn thận suy xét kỹ lại những chuyện xảy ra ngày hôm qua, chợt nhớ tới vết thẹo đỏ rực từ nơi ngực kéo dài tới tận khoeo mắt màu đỏ tươi của hắn. Và hình như nàng đã từng nhìn thấy vết thẹo tương tự như vậy ở đâu rồi. Nàng chống cằm suy nghĩ một hồi, bỗng ánh mắt sáng bừng lên: "Tiểu binh tên Tấn An ở đâu?" Nàng hỏi La Đăng, "Hiện giờ nó đang ở chỗ nào?" La Đăng bị nàng hỏi bất ngờ, mặt mày mờ mịt, "Cái thằng ranh thối đó có lẽ đang tập luyện cùng các tiểu binh khác, đột nhiên chiếu tướng hỏi nó làm gì?" Lê Sương suy nghĩ một chút lại nói: "Dẫn ta đi xem thử."

La Đăng dẫn Lê Sương đi tới nơi huấn luyện tân binh, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ của Tấn An đang hòa lẫn cùng các đứa bé lớn hơn nó một chút tập những bài huấn luyện tăng thể lực, hiện tại bọn chúng đang tập chạy vòng quanh sân huấn luyện, cũng không biết đã chạy bao nhiêu vòng, mấy đứa bé chạy phía trước đã mệt mỏi đến mức đầu đầy mồ hôi, thế nhưng Tấn An mặt vẫn không đổi sắc, tim không đập mạnh bình thân chạy theo phía sau, mấy đứa bé kia đều mặc áo dày tay dài, chỉ có Tấn An mặc một tầng áo đơn, nó cũng không chảy nhiều mồ hôi, quần áo cũng còn sạch sẽ.

Nếu không phải người có nội lực mạnh thì sẽ không làm được như vậy.

"Này... Tấn An!" La Đăng cao giọng gọi, sau đó vẫy vẫy tay với nó, "Qua đây, chiếu tướng muốn gặp mi đó." Kỳ thực cũng chẳng cần La Đăng gọi, trước khi hắn gọi thì ánh mắt Tấn An cũng đã nhìn về phía bên này. Ánh mắt ấy cứ dõi theo nàng, đợi đến khi La Đăng lên tiếng gọi, Tấn An lập tức chạy tới đứng ngay trước mặt Lê Sương, ánh mắt nó lúc này đã không còn... liếc ngang nhìn dọc gì nữa. Nhìn thấy ánh mắt của nó như thế, Lê Sương cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, ngồi xổm người xuống nhìn thẳng vào mắt Tấn An, hỏi, "Phải chăng trông tử rất giống mẹ nhóc?" Tấn An sững sốt, lắc đầu.

"Vậy sao lần nào nhóc cũng nhìn tử chăm chăm như thế?"

Tấn An suy nghĩ một hồi, đáp: "Bởi vì tử rất là đặc biệt."

Hình như đây đã là lần thứ hai Tấn An nói với nàng như vậy, Lê Sương thâm lý giải những lời nói ấy thành: do nàng đã cứu nó từ chốn đồng không mông quạnh Về đây, cho nên đứa bé này mới đem lòng cảm kích và nhận định nàng.

Lê Sương xoa xoa đầu Tấn An.

Được nàng xoa đầu, lại giống như chuyện vô cùng thoải mái và thích thú, Tấn An hơi híp mắt lại, nó rất thích nàng chạm Vào người nó.

Nhưng Lê Sương chỉ xoa nhẹ nó một chút rồi thu tay lại ngay, nó dõi mắt nhìn theo tay của Lê Sương, môi mấp má, như muốn tìm chế sự vọng động muốn được tiếp xúc với nàng. Lê Sương hỏi nó, "Trên ngực của nhóc có một vết thẹo màu đỏ đúng không? Cái hôm mang nhóc về đây, tử đã nhìn thấy."

Tấn An cũng không giấu giếm, gật đầu, "Tử muốn xem?"

"U." Sau đó Lê Sương ngừng một chút lại hỏi, "Không thể xem sao?"

"Tỷ có thể xem bất cứ chỗ nào trên cơ thể ta."

Lê Sương nghe vậy, Cổ họng như bị vật gì đó chặn lại, nhất thời nghẹn lời, nhưng may là La Đăng đứng bên cạnh quát to, "Cái thằng nhóc thối này, mới tí tuổi đầu đã biết ve vãn ong bướm! Ai cho người ăn nói như thế với chiếu tướng?"

"Thôi bỏ đi, bỏ đi!" Lê Sương vội vã xua tay. Vốn cảm thấy nhìn ngực một đứa bé thì cũng chẳng phải chuyện gì to tát, hiện giờ nó nói như vậy ngược lại làm cho Lê Sương thấy ngượng ngùng. Nàng dẫn Tấn An vào trong doanh lính, sau đó bảo nó tự cởi áo ra.

Lê Sương bảo Tấn An xoay một vòng, trên ngực trái của nó có một vết theo đồ rục, ngoài ra da thịt chỗ khác đều non nớt chẳng khác nào một đứa trẻ, quả thực còn non nớt múp míp hơn cả Lê Đình quanh năm sống an nhàn trong kinh thành.

Hơn nữa, trên người nó không còn vết thương nào nữa, Lê Sương bất giác nghĩ tới cảnh tượng hôm nhật nó mang về, quần áo nó tả tơi, lại còn ướt đẫm máu tươi, hiện tại xem ra máu trên người của nó lúc đó đều là máu của người khác, bằng không vết thương chảy nhiều máu như vậy không có khả năng sẽ lành chỉ trong một thời gian ngắn như thế, hơn nữa còn không lưu lại một vết sẹo nào.

Nàng xoay Tấn An một vòng, cuối cùng ánh mắt Lê Sương vẫn dừng lại ở Vết sẹo màu đỏ ngay trái tim nó, nàng đưa tay lên sờ, lúc đầu ngón tay nàng chạm vào ấn ký màu đỏ ấy, nàng cảm thấy người Tấn An run lên.

Lê Sương thu tay về, hỏi: "Đau sao?"

Tấn An lắc đầu. Nó không đau, chẳng qua nó cảm thấy trên đầu ngón tay của Lê Sương như có năng lượng, chỉ cần nàng chạm nhẹ vào, cũng làm

nó vui sướng đến mức run rẩy. Nó thấy Lê Sương lại giơ tay lên, đầu ngón tay nàng lại lần nữa chu du quanh ấn ký nơi trái tim nó.

Tấn An rũ mắt xuống, mắt mềm dịu đi, nó thích Lê Sương chạm vào người nó.

Trên đầu ngón tay của nàng như là có một luồng sáng, có thể xua đuổi hết thảy khói mù trong cõi lòng nó và những lạnh lẽo làm cho nó thấy đau đớn.

Thế nhưng Lê Sương không thể nhìn thấu nội tâm của Tấn An, nàng chỉ sờ lên ấn ký trên ngực nó một hồi, không phát hiện ra điều bất thường nào nữa, nàng lại hỏi, "Nhóc còn nhớ vì sao mình có vết thẹo này không?"

Tấn An không giấu được nỗi mất mát trong lòng khi ngón tay nàng rời đi, nhưng nó vẫn không quên trả lời Lê Sương, "Không nhớ."

Trong đầu nó trống rỗng, không nhớ được bất cứ điều gì, kể cả tên, lai lịch, và quá khứ, ngay cả nguyên nhân Vì sao nó lại biến thành thế này. Khoảng thời gian gần nhất còn sót lại trong đầu nó chính là cái đêm rét mướt trong rừng rậm, nó chạy như điên như dại, trên người ướt đẫm máu tươi, miệng đầy máu tanh, cả người lạnh lẽo.

Quả nhiên là thế. Lê Sương trầm tư trong chốc lát, thầm nghĩ, nếu như đứa bé này không nói dối, vậy nó mất đi ký ức là thật, mà ấn ký trên ngực của nó lại giống y như ấn ký trên người chàng trai thần bí đeo mặt nạ đen ngày hôm qua. Nếu muốn biết thân phận của người kia xem ra chỉ có thể tự mình tra xét.

Lê Sương để Tấn An mặc lại quần áo, rồi bảo nó tự đi về chỗ huấn luyện, nàng xoay người định đi ra khỏi doanh trướng thì góc áo bị Tấn An níu lại.

Lê Sương quay đầu lại nhìn nó: "Làm sao vậy?"

"Tỷ có thể cho ta theo tỷ không?"

Lời đề nghị quá đột ngột, Lê Sương suy nghĩ chốc lát: "Nhóc còn nhỏ, cần phải đi theo đội trưởng học tốt các bài tập huấn luyện Cơ bản trước đã."

"Ta sẽ làm tốt." Nó nhìn Lê Sương, trong ánh mắt ấy bình lặng không chút tạp trần, lúc này lại nhiễm lên nỗi khát cầu, thậm chí còn toát ra nỗi đau thương, "Ta có thể bảo vệ tỷ."

Lê Sương nghe vậy bật cười. Vốn định từ chối, nhưng một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, trầm tư một lát, sau đó gật đầu, "Cũng được."

Nghe thấy hai chữ này, Tấn An vốn không ôm chút hy vọng nào liền bừng tỉnh, ánh mắt sáng ngời hỏi, "Tỷ đồng ý?"

"Ừ." Lê Sương gật đầu, "Quay về tỷ sẽ phân phó, từ hôm nay trở đi nhóc chính là một trong số các cận thân hộ vệ (*) của tỷ. Hôm nay nhóc quay lại thu dọn bọc hành lý, ngày mai bắt đầu chuyển đến trong doanh trưởng thân vệ của tỷ, hơn nữa nhóc cũng không mấy thân thiện với các binh sĩ nhập ngũ trước ở Cùng trong doanh trưởng, ở lại cũng chỉ lúng túng."

(*) cận thân hộ vệ: hộ vệ theo bên cạnh để bảo vệ chủ

Tấn An nghe vậy, mặt mày hớn hờ, nó gật đầu, đây là lần đầu tiên nó thấy cõi lòng vui vẻ khi phải rời khỏi Lê Sương.

Nhìn Tấn An đi ra, Lê Sương trầm ngâm gọi Tần Lan, mười hai thân vệ (*) theo bên cạnh Lê Sương đều là người nàng mang từ phủ chiếu tướng ra đây, ai ai cũng tài nghệ cao siêu và rất trung thành tận tâm, Tần Lan cũng là một trong số đó. Hơn nữa hẳn còn là đội trưởng đội cận thân hộ vệ. Chỉ là nhiều năm qua, hẳn còn đảm nhiệm chức phó tướng, dần dần, cái chức danh trưởng đội thân vệ đã ít được nhắc tới từ lâu.

(*) thán vệ = cận thán hộ vệ: Nghe Lê Sương an bài, Tần Lan sửng sốt: "Đứa bé kia...."

Lê Sương biết chắc chắn Tần Lan sẽ có thành kiến, nàng nói thẳng: "Ngày hôm trước ta và mười binh sĩ cùng xông vào thạch trại của mã tặc, lúc đang triển khai kế sách hành động thì người bên ngoài doanh không thể nào biết được hành tung của ta."

Ánh mắt Tần Lan nghiêm nghị, hỏi, "Chiếu tướng đang hoài nghi... đứa bé kia có liên quan đến người thần bí."

Lê Sương gật đầu: "Mặc dù hiện tại ta cũng không rõ người đó có ý đồ gì hay không, cũng chưa xác định chính xác có phải là Tấn An tiết lộ tin tức với chàng trai đeo mặt nạ thần bí kia hay không. Nhưng ấn ký trên ngực và thể chất đặc biệt không sợ lạnh của hai người họ cho thấy, hai người họ chắc chắn có liên quan gì đó với nhau."

"Trên ngực?"

Nghe Tần Lan lặp lại hai chữ này, Lê Sương mới giật mình nhận ra. Đúng rồi... hiện tại Sa mạc Bắc Bắc đang trong ngày giá rét, nàng làm sao lại nhìn thấy ngực của người ta? Nàng hắng giọng nói lảng sang chuyện khác: "Nói chung, trước mắt cứ đặt Tấn An nằm trong tầm mắt, còn hơn là cứ để nó mặc sức tự do, thân vệ trong doanh đều là những người có thân thủ tốt, không lo không khống chế được nó."

Tần Lan Chỉ biết âm thầm nắm chặt tay lắng nghe Lê Sương chuyển dời trọng tâm câu chuyện, sau đó cúi đầu xác nhận.

"Về phần cái khác..." Lê Sương suy nghĩ một hồi: "Vốn dĩ thấy không cần tra xét lai lịch một đứa bé, mà hiện nay xem ra, không tra không được."

Lê Sương nghĩ, nếu ấn ký màu đỏ rực và khả năng kháng lại giá rét này không chỉ xuất hiện trên một người thì có nghĩa là ở ngay tại Sa mạc

Tắc Bắc này còn tồn tại một bộ tộc hoặc một bộ lạc mà nàng chưa biết, hơn nữa bọn họ còn nắm rõ tình hình trong doanh Trường Phong của nàng.

Lê Sương hạ lệnh, "Buổi chiều hôm nay trong doanh không có gì đặc biệt, cử ba binh sĩ theo tôi ra ngoài thăm dò xung quanh nơi tìm được Tấn An." Lê Sương nheo mắt nhìn về phía xa, "Tôi còn nhớ phía sau chỗ đó có một khu rừng, mấy đêm hôm trước cũng phát ra tiếng động khá to."

Lê Sương dẫn theo La Đăng cùng hai gã thân vệ khác, lúc đang định rời doanh Trường Phong thì thấy Tấn An ôm chần và một vài thứ ít ỏi của nó lúi đến trước mặt Lê Sương.

"Tỷ phải ra khỏi doanh sao?" Ánh mắt nó nhìn nàng chăm chú.

Lê Sương vẫn chưa trả lời, La Đăng đang cười trên lưng ngựa liền lên tiếng khiển trách nó: "Không biết luật quân sao? Chiếu tướng đi đâu cần phải báo cáo với thẳng oắt thôi nhà ngươi?"

Tấn An vẫn bình tĩnh nhìn chăm chăm Lê Sương, tận đến lúc Lê Sương lên tiếng nói với nó, "Đi tuần tra bên ngoài doanh thôi, đến tối tỷ mới quay về." lúc này nó mới giận dỗi thu hồi ánh mắt, buồn bã mất mát cúi đầu xuống.

Bên cạnh Lê Sương luôn là những binh sĩ cao to thô tục, hơn nữa nàng còn là tướng quân của bọn họ, bình thường bọn họ gặp mặt nhau đều là ra chỉ thị và thị uy, chưa từng có ai ỷ vào ai, cho dù Lê Đình thỉnh thoảng cũng tỏ ra làm nũng với nàng nhưng cũng không biết tạo ra dáng vẻ đáng thương thế này, Lê Sương nhìn thấy Tấn An buồn rầu thì lại mềm lòng thương xót, nàng sờ sờ đầu của nó. Ánh mắt u buồn của Tấn An liền nhu hòa đi nhiều, "Lo sắp xếp chỗ ở của nhóc trước đã."

Tấn An gật đầu, dỗi mắt nhìn theo Lê Sương phóng người lên ngựa, tư thế oai hùng nhẹ nhàng, mặc dù không thích nàng rời đi, nhưng Tấn An vẫn đứng thất thần ngắm nhìn bóng nàng dần khuất.

Lê Sương luôn cười ngựa dẫn đầu suốt chặng đường, tận đến nơi lúc trước phát hiện ra Tấn An. Trên mảnh đất hoang, một vết máu lớn ngày trước giờ đã bị gió cát vùi lấp, chỉ chừa một chút vết máu đỏ thẫm chứng minh ngày đó Tấn An đã ngã xuống ngay chỗ này.

Lê Sương ngẩng đầu nhìn, trước mắt là một khu rừng rậm hoang sơ, cây lá trong rừng điêu tàn tan tác, nhưng bởi vì rừng cây rậm rạp, nhìn sơ qua vẫn thấy âm u chằng chịt. Ngựa không thể đi vào trong rừng rậm được. Lê Sương lại hạ lệnh cột ngựa bên phía ngoài đám cỏ khô ven rừng, dẫn mấy người men theo các cành cây bị bẻ gãy lần mò tìm con đường nhỏ mà Tấn An đã thoát khỏi rừng cây ngày hôm đó.

Bình thường bản tính La Đăng tục tũn nhưng lại rất tinh tường trong việc truy tìm tung tích, họ lần theo dấu vết đi sâu vào trong rừng rậm, đôi chân mày của La Đăng càng ngày càng nhíu chặt hơn, tận đến khi nhìn thấy một mảnh hỗn độn ở sâu trong khu rừng, La Đăng nhìn đồng thân cây bị đốn ngã ngổn ngang trước mặt, bùi ngùi nói, "Con mẹ nó kinh khủng thật, chiếu tướng... một đứa bé không thể tạo thành mớ hỗn độn như thế này được."

Nhìn thấy thân cây to lớn chu vi chừng mười trượng bị đốn ngã, tảng đá lớn bị đập nát vỡ vụn, dưới những cành cây gãy nát ngổn ngang này, ẩn hiện những mẫu đầu lâu xương trắng! Trong lúc Lê Sương dò xét cũng nhìn thấy xương cốt bị loài dã thú ăn còn sót lại, ngay lúc này lại nghe thân vệ phía sau lên tiếng gọi, "Chiếu tướng! Chỗ này còn có một đường hầm."

Lê Sương đi về phía thân vệ vừa chỉ, nhìn thấy một cầu thang dẫn xuống hầm đạo bị tảng đá và cành cây che lấp. Dưới đó tối đen như mực, không nhìn thấy bất cứ thứ gì, thế nhưng mùi hôi thối của tử khí từ dưới đó bốc lên xộc vào mũi chỉ muốn ói mửa,

Những vết máu loang lổ vấy trên cầu thang hòa lẫn vào mùi tử khí càng làm da đầu thêm tê dại.

có copy paste thôi mà mệt quá.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 7

DUNGABBY

"Chiếu tướng, muốn đi vào sao?" La Đăng hỏi

Lê Sương danh mặt: "Che miệng mũi cho cẩn thận, đi vào thăm dò đi."

Nàng hạ lệnh, mấy người dùng vải bịt miệng, La Đăng đi đầu, đốt đuốc, rọi vào cửa ra vào trước, rồi mới bước từng bậc 1 từ từ đi xuống.

Thang lâu sâu hơn so với tưởng tượng, xuống dưới nền tầm hơn hai trượng, hoàn toàn không có ánh sáng, chỉ có cây đuốc của La Đăng có thể chiếu sáng xung quanh, càng đi xuống, mùi thối rửa càng nồng, cũng may mấy người đều là tay lão luyện trên chiến trường, trái lại cũng quen với những mùi này.

Cuối cùng, đến bậc cuối, tiến vào một mảnh đất rộng chừng 3 trượng, cảnh tượng trước mặt, có thể nói trông mà giật mình. Song sắt cắm trên đất quây thành 1 địa lao trong phòng. Cửa địa lao vỡ, song sắt cong, giống như bị con quái thú nào va vào vậy. Bên trong địa lao, khắp nơi vết máu đã khô khốc, xương cốt gần như ngập tràn có cái còn đang thối rửa, cũng có cái đã phân rã thành một đồng xương khô.

Nhìn lướt qua, nhưng không phân rõ nơi này rốt cuộc có mấy người.

Bọn Lê Sương bước vào địa lao, La Đăng đang định tiến về phía trước, Lê Sương kéo hẳn lại: "Chờ chút, bên trong có động tĩnh." Vừa dứt

lời, chỉ thấy ở nơi tối tăm mà ánh lửa không theo một đôi mắt xanh thắm chọt lóe lên, bốn phía vang lên lang tiếng gầm gừ "ù ù" .

Soi cây đuốc vào, chỉ thấy cạnh đồng xương ngoài lan can bên kia địa lao, một bầy chó sói đang ngấu nghiến thi thể. La Đăng trông thấy cảnh hỗn độn ấy cũng như muốn nôn ọe.

Lê Sương nhìn bầy chó sói, nhận ra con lang vương lớn nhất, nhích chân, đá cục đá nhỏ qua, đánh thẳng vào lỗ mũi con soi, lang vương bị đau, nghẹn ngào một tiếng, xoay người từ hầm ngầm bên kia địa lao chui ra, chạy, những con chó sói khác nối đuôi theo ra.

"Tý thì tiêu đời lão tử. . ." La Đăng nôn ọe, "Những con lang tể tử cũng không gửi thấy thúì sao, như vậy cũng có thể ăn."

Thấy chó sói chạy, mấy người tỏ ý trong địa lao không còn vật thể khác, nhưng đúng lúc nghĩ vậy, Lê Sương đang nhận lấy cây đuốc, định vào trong địa lao! Bất thành linh, một luồng âm phong thổi đến, mang theo mùi hôi thối, đánh về phía Lê Sương, thân vệ sau lưng kêu lớn:

"Chiếu tướng cẩn thận!" Rút hàn kiếm ra khỏi vỏ.

Lê Sương cầm cây đuốc chặt vật lăm mới chặn được người lao đến.

Người này tóc đen che mặt, toàn thân tả tơi, nhưng khí lực lại lớn một cách quỷ dị: "Mùi, ôi. . . Có mùi của hăn. . ." Bà ta mở miệng, nhưng là tiếng nói của một bà lão già nua, nhân lúc Lê Sương kinh ngạc, bà ta chịu thương gạt phăng cây đuốc ngăn cản mình. Cây đuốc văng ra thật xa, va vào lan can sắt, sau đó nhanh như chớp lăn tròn trên đất.

Cũng may cây đuốc chưa tắt, từ một bên chiếu sáng gương mặt lão phụ nhân.

Lê Sương nhìn thấy, sau tóc đen rối nùi, là một gương mặt đầy nếp nhăn, nếp nhăn thậm chí còn hằn vết máu, trên gò má và cổ, mơ hồ có dấu hiệu thối rữa. Nhưng một bà già xấu xí bẩn thỉu như vậy lại có phục trang nạm từ châu báu tinh xảo.

Bà lão này rốt cuộc có lai lịch gì. . . Lúc mới vào địa lao, hoàn toàn không phát hiện sự tồn tại của bà ta, võ công đã cao đến trình độ như vậy sao?

Lê Sương còn đang suy nghĩ thì lão phụ nhân bất chợt xuất thủ, ý đồ bóp cổ Lê Sương, Lê Sương đỡ tạm một chiêu, nghiêng mình tránh thoát.

Ánh lửa cây đuốc trên đất dần tàn, địa lao dần dần tối đi.

Tâm mắt Lê Sương bị hẹp lại, động tác trở nên chậm, mà lão phụ nhân này căn bản không bị ảnh hưởng chút nào, Lê Sương chắc không đấu lại bà lão này trong căn phòng này. . . Còn đang tìm cách trong bế tắc, lúc nghiêng mình lại có một cây đại đao đâm đến, xuyên thẳng vào bên hông lão phụ nhân, đại đao rút ra, lão phụ nhân dừng động tác lại.

Lê Sương nhân cơ hội này, một cước đá văng lão phụ nhân, hét lớn một tiếng: "Đi lên." Liên dẫn mấy người xông lên thang.

Một lần nữa thấy mặt trời lần nữa, thoát khỏi mùi tanh tưởi quẩn mũi, mấy người chưa kịp thở hỗn hển, chỉ thấy bà lão sau lưng lại đi theo ra ngoài, bà ta không thèm nhìn ai, chỉ nhìn chăm chăm Lê Sương, nhào tới muốn bóp cổ nàng, lần này bị hai tên thân vệ chật vật lăm mớ cản lại được, đôi mắt bà lão đều đều là màu đen đục ngầu, giống như dã thú:

"Hắn ở đâu?" bà ta hỏi, "Giao hắn cho ta! Giao hắn cho ta!" Vết thương bên người bà ta do bị đại đao của La Đăng chém không chảy tý máu nào, tình cảnh quý dị phải làm cho lòng người e ngại.

"Đây rốt cuộc là yêu phụ phương nào." La Đăng lớn tiếng hỏi, "Chịu một đao lớn như vậy của lão tử, còn sống khỏe!"

Lê Sương tất nhiên cũng không biết đây rốt cuộc chính là yêu nghiệt phương nào, nhưng trong lúc giằng co, đột nhiên lão phụ nhân ngừng động tác, hai tên thân vệ quơ đao xuống, một trái một phải chém vào đầu vai của bà ta, nhưng đại đao sắc bén lại như chém vào sắt thép, không làm phụ nhân tổn thương 1 tấc.

Lỗ mũi phụ nhân hơi giật giật: "Người thấy. . ."

Bà ta nói xong lời này, không dây dưa nữa, bóng người nhoáng lên, lập tức chạy nhanh vào rừng cây.

Ánh mắt Lê Sương cứng lại: "Đuổi theo!"

Mấy người sử dụng khinh công, lên đường đuổi theo, nhưng vẫn bị bỏ lại 1 đoạn phía sau lão phụ nhân. Đợi đến rốt cuộc vọt ra khỏi rừng cây, chỉ nghe một tiếng ngựa hí, Lê Sương mắt nhìn ra xa, cuối cùng trông thấy lão phụ nhân kia đoạt quan mã của bọn họ trong rừng cây, thúc ngựa đi, hướng đi lại là. . . Hướng về Trường Phong Doanh!

Lê Sương lúc này không trì hoãn nữa, phân phó một tên thân vệ canh giữ chỗ này, nàng cùng ba người còn lại giục ngựa đuổi theo.

Một đường đi nhanh, đuổi tới bên ngoài Trường Phong Doanh, cách mấy chục trượng, Lê Sương đã nghe thấy tiếng gào hỗn loạn truyền ra từ Trường Phong Doanh.

Lão phụ nhân thương mà không chết, võ công cao cường, sức lực kinh người, chắc hẳn đã vọt vào, tạo ra cơn hoảng loạn không nhỏ, rốt cuộc bà ta muốn gì, Lê Sương trong đầu tỉ mỉ suy tư, chẳng lẽ. . . Bà ta muốn tìm Tấn An?

Giá ngựa xông vào cửa doanh Trường Phong Doanh. Lê Sương không ngừng ngựa, xông thẳng về doanh trướng của thân vệ. Lúc sắp tiến vào thân vệ doanh, đúng như dự đoán, bọn quân sĩ cầm đao kiếm vây quanh lão phụ nhân quần áo tả tơi, hình dáng đáng sợ.

Lỗ mũi phụ nhân vẫn liên tục hít người: "Người ở đâu, người ở đâu?" Bà lẩm bẩm trong miệng, mà bọn quân sĩ thì không ngừng xô dịch vị trí theo hướng bà ta quay mặt.

"Chiếu tướng!" Một tiếng kêu từ phía sau truyền tới, Lê Sương quay đầu nhìn lại, nhận ra Tần Lan đuổi tới, "Chiếu tướng, phụ nhân này mới vừa xông. . ."

"Ta biết." Lê Sương hỏi, "Tấn An đâu?"

Tần Lan sững sốt một chút: "Lẽ ra ở trong doanh. . ." Hẳn chưa kịp dứt lời, lão phụ nhân đã nhếch mép: "Ta tìm được người rồi." Bà ta động thân một cái, quân sĩ xung quanh lập tức vây lại, đao thương hướng thẳng vào ba ta, có cái đâm vào ba ta, có cái chỉ chém lên người, nhưng tất cả vết thương đối với bà ta mà nói dường như đều không có ảnh hưởng, mà chút công kích ngăn cản bà ta chợt làm bà ta nổi giận.

Ánh mắt hỗn độn của bà ta trừng lên, nâng tay lên, ôm lấy tất cả đao thương đâm bà ta trước đó, chỉ nghe một tiếng quát to, chừng mười tên quân sĩ cứ thế bị bà ta quăng hết ra ngoài, đập cho cả quân doanh tràn ngập tiếng kêu rên và hỗn loạn.

Bà ta liên tục bước đi, dứt khoát xé toạc màn của thân vệ doanh, bước chân định đi vào.

Đúng lúc đó, màn cửa vừa bị xé ra, một đứa bé đứng ngay ở cửa, lão phụ nhân nhìn chăm chăm nó, cười quỷ dị: "Ta tìm được người."

Tấn An cũng là nhìn bà ta, biểu tình lạnh lùng so với thường ngày, thêm mấy phần nghi hoặc.

Lão phụ nhân đưa tay, muốn tóm lấy cổ Tấn An, Tấn An kinh ngạc bị bà ta tóm được cổ, cho đến khi Lê Sương bỗng nhiên kêu một tiếng: "Tấn An." Đứa trẻ mới dường như tỉnh hồn quay đầu nhìn Lê Sương, cặp mắt mê muội tựa như bị vây trong gió to sương dày nhất thời sáng trong trở lại.

Tay lão phụ nhân dùng sức, muốn bóp vỡ cổ Tấn An, trong nháy mắt, Tấn An lộn ngược ra sau tránh thoát bàn tay của bà ta, ở trước ngực bà ta đập một cước. Lão phụ nhân lão đảo lùi ba bước, lắc mình tiến lên, ánh mắt hung ác: "Người là của ta, ta chết cũng phải mang người đi"

Nói xong lời này, bà ta nhào tới, nhắm mặt Tấn An đánh một cái, Tấn An nhanh nhẹn tránh đòn hung hiểm nhưng vẫn bị bà ta cào rách mặt.

Lão phụ nhân từng chiêu có thể giết chết người, một bộ muốn giết chết Tấn An, Tấn An vừa công vừa thủ, hai người gây ra tiếng động cực lớn, trong chốc lát đem doanh trường phá nát, so chiêu trực tiếp trước mặt mọi người.

Ngay cả Lê Đình mấy ngày nay nghe lời, cũng không không nhận được tò mò, vén cửa lên, nhìn ra ngoài một lát, vừa nhìn ra đã khiến hấn sợ ngây người:

"Tiểu sự phụ nhỏ của ta...cực kỳ lợi hại.."

Không chỉ hấn, tất cả quân sĩ ở cạnh cũng nhìn đến ngây người, mọi người đều biết đứa trẻ mà Lê Sương nhặt về không đơn giản, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ, một đứa trẻ con con này, lại có thân thủ nhanh nhẹn, nội lực hùng hậu đến như vậy. Nhìn bộ dáng kia, ngoại trừ mấy người Lê Sương, sợ là cũng không có ai có thể cùng bà lão đấu thành cục diện như vậy, mà hấn...

La Đăng đã xuống ngựa, đứng bên Lê Sương nhìn Tấn An, ngay sau đó sờ cổ nàng:

"Chiếu tướng...đứa trẻ này..."

Lê Sương tỉnh bơ, chỉ phân phó một câu: " Mang cung của ta tới"

Bên cạnh lập tức có quân sĩ đi lấy cung của Lê Sương, trình cho nàng.

Lê Sương giương cung nhắm thẳng vào lão phụ nhân kia, những quân sĩ khác đều mang ánh mắt ngây ngô nhìn đứa trẻ con cùng lão phụ đánh nhau một tràng kinh người, chỉ có Lê Sương là người chú ý quan sát, lúc đầu, đánh chỗ nào bà ta cũng không đau, cho dù có bị La Đăng dùng đại đao xuyên qua hông bất quá bà ta cũng chỉ đứng lại chốc lát thôi. Mà lúc này, Tấn An đá trước ngực bà ta, bà ta liền lui liên tục 3 bước.

Tim, nhất định là nhược điểm của bà lão này.

Lê Sương ngồi trên lưng ngựa, nín thở ngưng thần, cung tên được nàng kéo ra, lạng lẽ đợi thời cơ, rốt cuộc đợi đến lúc lão phụ nhân trên không trung cùng Tấn An giao đấu triền miên, ngay chính lúc bà ta đưa lưng về phía nàng, Lê Sương buông giây cung, mưa tên phá không lao đi, một cây đâm trúng lưng, vừa vặn có thể đâm xuyên tim. Mũi tên quả thật chính xác đâm sau lưng lão phụ nhân nhưng lại bị hai cục xương sau lưng cản trở nên cũng không có xuyên qua tim được.

Hành động này của nàng lại chọc giận bà già kia, chỉ thấy trên không trung lão phụ bỗng nhiên nghiêng đầu, đôi mắt trắng đen hỗn độn thoáng chốc nhìn chăm chú vào nàng, cánh tay bà ta uốn một cách quỷ dị vòng ra sau lưng đem mũi tên rút ra, hung hãn hất văng Tấn An. Tấn An giật mình rơi trúng nóc doanh trướng. Tấn An định đi lên đánh, nhưng bà ta lại không đuổi giết tiếp mà nhìn về phía Lê Sương :

"Người cướp đồ của ta."

Bà ta hàm hồ nói một câu như vậy rồi từ trên không trung giết xuống. Tần Lan cùng La Đăng nhất thời kinh hãi, lập tức đi lên che trước Lê Sương :

"Bảo vệ tướng quân!"

Lời cũng không thể truyền vào tai người khác, lão phụ nhân bỗng đứng biến mất, khi xuất hiện, Lê Sương đã bị hất ngã từ trên ngựa xuống. Một tay bóp cổ, gắt gao đè nàng trên đất.

Tất cả mọi người đứng bên kia doanh trướng đều không kịp phản ứng, duy chỉ có Tấn An trên nóc doanh trướng mới thấy một màn này, con người bất chợt co rút nhanh, vùng ngực nơi con sâu ẩn nấp bỗng nhiên vọt lên cổ họng bò lên gò má hấn thẳng đến đuôi mắt, ngay sau đó mặt hấn xuất hiện một đôi mắt đỏ rực.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 8

CHƯƠNG 8

Lê Sương bị lão phụ nhân ấn trên mặt đất, nàng gắng sức giãy giụa, cảm thấy cánh tay của bà lão này cứng như sắt, lực đạo càng ngày càng lớn.

Quân sĩ xung quanh thấy vậy lập tức tiến lên, La Đăng dùng kiếm hung hãn chém về phía cổ lão phụ nhân, nhưng khi đao rơi vào cổ, "cạch" một tiếng, đâm không xuyên.

"Tim..." Lê Sương chật vật nhả ra một tiếng.

Tần Lan lập tức cầm kiếm từ phía sau lưng đâm vào tim lão phụ nhân, nhưng lưỡi kiếm lại không cách nào phá vỡ phía sau lưng bà ta, lão phụ nhân quay đầu, đôi mắt đen thui không có nửa điểm trắng, bà ta gào thét, khoát tay, một luồng gió cổ âm nổi lên đem binh sĩ xung quanh bắn ra.

Đầu Lê Sương lúc này đã choáng váng, mặt đầy vết bầm tím.

Chính lúc này, "bụp" một tiếng, lực đạo trên cổ nàng bỗng nhiên giảm xuống, còn lão phụ nhân trợn tròn mắt, mặt đầy vẻ không cam lòng, sau đó ngã lên trên người Lê Sương, không có động tĩnh. Lê Sương mờ mịt giương mắt nhìn lên, nàng thấy bên cạnh mình là một đứa trẻ đang đứng, Tấn An ...

Nhưng bây giờ, hai mắt nó đỏ thẫm, sát khí quanh người nồng đậm, trong tay nắm một quả tim hôi thối máu chảy đầm đề, bàn tay dùng chút lực

bóp nát quả tim, huyết dịch hôi tanh bắn tứ tung. Nó làm ngay trước mặt Lê Sương.

Nhìn thấy Tấn An chỉ dùng một tay bóp nát một quả tim rồi ném bỏ trên mặt đất, Lê Sương ngồi dậy, chịu đựng đau đớn trên cổ, chặt vật hô hấp, giọng vỡ tan tành cổ kêu một tiếng: "Tấn An?"

Tấn An ngẩng đầu nhìn nàng, thấy nàng bình an vô sự, sát khí dần biến mất, đôi mắt đỏ cũng không thấy bóng dáng, cuối cùng khôi phục lại vẻ bình thường.

Mặt nó không chút cảm xúc, vẫy vẫy tay, muốn vứt vỏ máu dính trên tay, nhưng huyết dịch dính chặt, làm sao có thể rũ bỏ sạch sẽ, cuối cùng nó lấy tay còn lại không bị bắn giúp Lê Sương lau máu trên mặt, nhìn nàng, ánh mắt bình thản giống như vừa mới chỉ đánh chết một con muỗi, mà không phải là tay không giết một con quái vật đao kiếm không xuyên.

Bốn phía đều im lặng, không ai nói chuyện.

Tấn An rũ mắt, nhìn thấy cổ Lê Sương bị bóp xanh tím một mảng, nó nhú mày, đưa tay muốn vuốt đi, nhưng lại không dám động chạm: "Nàng bị thương", nên nàng cần đại phu, nó nghĩ như vậy.

Vừa quay đầu, chung quanh một vòng quân nhân đều dùng ánh mắt phòng bị nhìn nó, La Đăng, Tần Lan, còn có Lê Đình không biết lúc nào đã chạy tới, tất cả đều sợ run nhìn chằm chằm nó giống như phòng bị một con...

Quái vật.

Giống lão phụ nhân kia, đều là quái vật.

Tấn An thu hồi ánh mắt, nhìn Lê Sương, nhưng nàng cũng đang thất thần nhìn nó. Vì vậy, nó rũ đầu, không có bất kỳ giải bày, giống như một tội

nhân, yên lặng, nhẫn nhịn để tất cả mọi người chung quanh nhìn kỹ.

Nhưng mà vào lúc này, một miếng khăn tay mềm mại lau trên mặt nó. Là Lê Sương ở trước mắt đang giúp nó lau sạch máu do bị lão phụ nhân cào vào lúc trước.

"Gọi quân y." (bác sỹ trong doanh trại)

Thanh âm phát ra từ cổ nàng vỡ vụn, nhưng chỉ một tiếng nhẹ nhàng như vậy lại có thể đánh vỡ tất cả nghi ngờ cùng quần bách này giờ Tấn An phải chịu đựng.

Quân sĩ lập tức hồi thần lại, kêu quân y tới, mang Tấn An cùng Lê Sương cùng vào một doanh chướng, một người giúp Lê Sương nhìn cổ một người giúp Tấn An rửa sạch miệng vết thương trên mặt.

Quân sĩ không thể vào trong cùng Lê Sương, Tấn An thì vẫn nhìn chăm chăm nàng.

Quân y đem vết thương của nàng xử lý thỏa đáng, nhỏ giọng phân phó: " Trừ bồi thảo dược bên ngoài, tướng quân thời gian này nên ít nói chuyện, nhất là không được gào thét, tức giận động khí, hạn chế thức ăn cay độc, phân phó phòng ăn, nấu nhiều cháo. Hơn một tháng sẽ chuyển biến tốt. Sau này chú ý phòng ngừa thương hàn là được."

Tấn An đứng sau lưng mọi người, đem lời quân y nhắc nhở trong lòng, còn định lặng lẽ hỏi quân y một chút, phòng ngừa thương hàn phải chú ý thứ gì.

Khi quân y ra khỏi chủ doanh, Lê Đình thở phào một cái, nói:

"Cũng may tử không sao, nếu không ta trở về cũng không biết nói với cha thế nào."

Lê Sương há miệng định nói, Lê Đình lại tiếp: "Tỷ đừng có nói chuyện, trước dưỡng thương một chút, tỷ ngồi nghe ta nói là được rồi."

Lê Sương dở khóc cười. Bọn nàng ra trận đánh giặc nào có yếu ớt như vậy. Nhưng mà lời Lê Đình lần này lại được Tần Lan cùng La Đăng nhất trí đồng ý: "Chiếu tướng ở trong quân doanh xảy ra sơ xuất đã đủ cho bọn ta không dám gặp người rồi".

Lê Đình hỏi: "Lại nói, yêu phụ kia rốt cuộc có lai lịch gì, ta lần này là lần đầu tiên thấy loại đao kiếm chém không vào người, thật quá dọa người."

Tần Lan trầm ngâm nói: "Bà già kia sống không cần khí, chết không hơi thở, lúc quân y khám nghiệm thân thể bà ta, nói người này đã chết hơn mười ngày nửa tháng. Chỉ là năm nay trời giá rét cho nên thi thể..."

"Chết?" Lê Đình hết sức kinh ngạc, "Còn mười ngày nửa tháng?"

La Đăng cũng kinh ngạc:

"Tần Lan, lão thái bà chết hơn mười ngày nửa tháng sao còn có thể cùng chúng ta đối chiến ba trăm hiệp?"

"Theo như lẽ thường mà nói, không thể nào. Nhưng mà quân y nói quả thực không sai, lúc trước mọi người cũng thấy nơi gò má và cổ lão phụ kia đã thối rữa, lại bị thương mà không chảy máu, tim..."

Tần Lan bất chợt dừng lại, quay đầu nhìn vào tháp trong, nơi Tấn An đang ngồi: "Bên trong tim còn có chút máu đen. Cũng không phải chết hoàn toàn, cho nên ta đoán, giống như dân gian thường đồn là...xác chết sống lại."

Lời vừa nói ra, Lê Đình cả kinh không còn ngôn ngữ, La Đăng ôm cánh tay run lên: "Mẹ kiếp, buồn nôn. Ông đây chiến trường từng trải, vốn

tưởng rằng đời này không có gì là chưa nhìn thấy, kết quả lại còn có..."

"Thời niên thiếu ta rảnh rỗi tới nhàm chán, từng đọc qua mấy quyển linh dị, có nói đến, phàm là người chết sống lại, nhất định là khi còn sống có chấp niệm hoặc là có việc chưa hoàn thành, sau khi chết, nếu có người cùng tương quan với việc đó lại gần, xác chết có thể sống lại."

Người liên quan đến chuyện này.....

Lê Sương trầm ngâm, nàng nhớ lại trong lúc xuống mật thất, bên trong ngoại trừ chó sói quả thật không có khí tức của vật khác, nói cách khác, khi đó lão phụ kia chỉ là xác chết, khi bọn họ vào mới sống lại. Mà bà ta từng nói, trên người nàng có mùi vị của hắc... Sau đó bà ta lại tìm đến Tấn An, lẽ nào người bà ta đang nói đến, là Tấn An?

Mục đích đi thăm dò lần này của mọi người vốn là muốn tra rõ thân thể của Tấn An, bây giờ thân thể đứa bé này, càng làm cho người ta thấy sợ hãi.

Rừng rậm kia cùng nơi mật thất nằm trong đất, khắp nơi là hài cốt, xác chết bừa bãi nhưng áo mũ đất tiền của bà lão sống lại... cùng với...Hắc lúc đó, con người đỏ rực cùng vết sẹo ngọn lửa trên ngực.

Lê Sương vẫn suy nghĩ, lúc trước ở trong trại bọn thổ phỉ, người thanh niên cứu nàng kia trên người hắc cũng có vết sẹo dài giống với Tấn An, bà lão kia cũng có, cơ hồ giống nhau như đúc. Chẳng lẽ, bọn họ có thể vì nó mà biến hóa?

Đây rốt cuộc là bộ lạc người hay cái gì đó, nàng một chút manh mối cũng không có.

Tần Lan cùng mấy người thảo luận một phen, không thảo luận ra kết quả, mà lúc đi hỏi Tấn An, nó lại không nói. Cuối cùng tất cả không thể

làm gì hơn là tạm quên đi. Lê Đình không dám như trước kia, không dám lôi Tấn An nói chuyện đông tây, chỉ dám đứng ở xa nói:

"Tiểu sư phụ, cảm ơn đã cứu tử tử ta nha, mặc dù..."

Mặc dù...có chút dọa người.

Tấn An ngẩng đầu nhìn hắn một cái, Lê Đình lập tức quay đầu quy củ củ bước đi.

Tấn An cúi đầu, nghe Tần Lan kêu nó:

"Đi ra đi, để cho tướng quân yên tĩnh mà nghỉ ngơi."

Nó nhìn Lê Sương một cái, trầm mặc rồi cũng đi ra ngoài doanh chướng, lại nghe Lê Sương thở hển hển, thanh âm khàn đặc nói : " Chờ một chút."

Nàng lại nói,"Ta có chuyện muốn hỏi."

Tấn An ở lại, nó ngoan ngoãn đứng ở đầu giường nàng, nhìn bọc trắng trên cổ nàng, thần sắc có chút khổ sở: "Đau không?" Nó cuối cùng cũng chủ động mở miệng, nhưng mà sau khi hỏi xong, nó lại lập tức nói: "Không cần phải sợ ta."

Lê Sương bật cười: "Tỷ có sao?" Nàng nhìn nó một hồi, hỏi: "Người..."

" Để ta nói trước..." nó giành lấy câu chuyện. "Nhưng mà ta không nhớ bao nhiêu. Chỉ biết hôm đó từ rừng cây chạy ra, té xiủ trên đất, hôm sau được tỷ nhặt về, đây là tất cả."

Không biết tên mình gọi là gì, không biết từ đâu mà tới đây, không biết vì sao bà lão kia tìm đến nó...

So với bất kỳ người nào, nó chính là người muốn biết lai lịch của mình nhất.

Lê Sương nhìn Tấn An mặt mũi ủ rũ đứng bên giường nàng, hôm nay sau khi lão phụ nhân kia chết, nàng thấy nó đi xung quanh xem xét một vòng, Lê Sương có chút đau lòng, dù có lợi hại như thế nào đi nữa, thì vẫn là một đứa trẻ...

Nàng giơ tay sờ lên gò má nó, vết thương trên mặt đã được thảo dược đắp lên, nhẹ giọng hỏi: "Vết thương của nhóc còn đau không?"

Nàng chỉ là muốn hỏi nó câu này.

Tấn An có chút sửng sốt:

"Không đau."

Lê Sương gật đầu một cái: "Khi còn bé ta cũng được cha nhặt về, sau đó tập võ, tiến bộ thần tốc, một ngày ta ra sân, bị chó dữ của chủ mẫu vây quanh, ta đem chúng giết ch...Từ đó chủ mẫu liền cáo kinh, nói ta có quái lực kinh người, không phải là người thường."

Thanh âm của nàng kể nghe vỡ nát, Tấn An có chút khó chịu, "Như người hôm nay, giống nhau như đúc."

Nàng nhìn Tấn An , ánh mắt ôn hòa lại bình yên:

"Cha ta nói cho ta, người mang kỳ năng, cũng không phải chuyện xấu, có lòng chính đạo, cho dù thân ở trong tối, cũng có thể đạp đất phá địa ngục, kiếm ở tay, là giết hay là cứu, thiện hay ác, không ở miệng người khác, mà ở chỗ lòng con."

Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, "Tấn An, hôm nay cảm ơn đệ cứu ta."

Trong lòng Tấn An chợt động một cái, một cỗ khí ấm thoáng chốc truyền khắp thân thể, nó cúi đầu xuống, rồi đáp một tiếng thật thấp, khi Lê Sương sờ tới gò má của nó thì cảm thấy lòng bàn tay của mình đang dần nóng lên.

Nó, đứa trẻ này...

Đang xấu hổ.

Lê Sương cảm thấy buồn cười, đem chăn vén lên: "Muốn ngủ chung cùng ta không?"

Tấn An sửng sốt, nhất thời tim vọt lên tận cổ, ánh mắt trong suốt mong đợi nhìn Lê Sương: "Ta có thể không?"

Nó thích cùng nàng chung một chỗ, hoặc giả là ở sâu trong óc, nó cảm thấy nàng giống như người thân nào đó đi, Lê Sương nghĩ như vậy, nàng vỗ chỗ trống bên cạnh: "Đi ngủ. Hôm nay tở mệt lắm, đệ cũng mệt rồi."

Tấn An lúc này không khách khí cời giày chui vào chăn, Lê Sương đem nó ôm lấy, vỗ một cái trên đầu nó: "Đi ngủ"

Đúng lúc mặt trời lặn.

Chỉ cần bên cạnh nàng, lúc ngày đêm biến đổi thân thể, huyết khí cuộn cuộn đau đớn kia tựa như giảm đi rất nhiều.

Hôm nay, cho đến lúc nửa đêm Tấn An mới có cảm giác nóng bỏng đau rát, nhưng cũng chỉ là trong chốc lát, khó chịu liền biến mất.

Trong nháy mắt thân thể lớn lên, vừa rồi hẳn được Lê Sương ôm vào ngực ngủ, giờ biến thành nàng chui vào lòng hẳn ngủ, đưa tay kéo Lê Sương tới, động tác êm ái, đem nàng bảo hộ trong ngực. Lê Sương chỉ

"ừm" một tiếng, cũng không có tỉnh lại, cọ trước ngực hẳn một cái, tiếp tục an ổn ngủ.

Tấn An nhìn người trong ngực, sờ cái băng trên cổ nàng, nếu ban ngày hẳn có thể biến thành bộ dạng như thế này, chắc chắn không để cho lão phụ kia tổn thương đến nàng dù chỉ một chút.

Hắn đau lòng, ở giữa chân mày Lê Sương hôn nhẹ một cái, ngay sau đó nhắm mắt, cũng lặng lẽ thiếp đi.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 9

CHƯƠNG 9

Sáng hôm sau, khi tỉnh lại, nhìn Tấn An ngủ trong lòng mình, Lê Sương nghĩ mình vừa mới nằm mơ... một giấc mơ vô cùng hoang đường.

Nàng lại... nằm mơ thấy nam tử khinh bạc nàng ngày đó.

Hơn nữa... còn ôm ngủ một lúc!

Lê Sương xoa xoa chân mày, xem ra lần sau nếu hồi kinh, quả thật phải để cho cha nàng sắp xếp một mối hôn sự.

Tay ôm Tấn An còn đang ngủ, trong đầu lại xuất thần suy tính, ở kinh thành công tử nhà nào có thể cùng nàng ngọc diện Diêm La góp thành một đôi đây...

Tốt nhất phải có chút can đảm, nếu không lúc nhìn được nàng giết người lại sợ vỡ mật. Còn phải có chút năng lực, sau này nàng đi đánh giặc còn có thể mang theo hãn lên đường, cho hãn hỗ trợ bày mưu tính kế, nếu như không có đầu óc, vậy thì có cơ bắp cũng được, nàng có thể trực tiếp cho hãn ra trận giết giặc. Thân thế, những thứ này nàng ngược lại không để ý, bởi vì trong kinh thành, có thể cùng nàng môn đăng hộ đối, cũng không đến mấy người...

Hừm, nếu nói như vậy, tên khinh bạc nàng ngày đó...giống như...là cũng có thể...

Bị ý nghĩ trong đầu mình kinh động, Lê Sương ho khan mấy tiếng, ho khan đến mức khiến Tấn An tỉnh.

Tấn An đưa tay nhỏ ra, đụng một cái vào cổ họng nàng, thanh âm nó khàn mới tỉnh : "Họng đau không?"

"Không sao." Lê Sương ngồi dậy, "Nghỉ ngơi một đêm, ta nên đi đến doanh, nhóc tự đi học huấn luyện thật tốt, phải tránh ngạo mạn coi thường người khác."

Nàng dạy Tấn An như vậy, là muốn để Tấn An bên cạnh cả đời.

Xem ra, Lê Sương coi nó là một đứa trẻ có thiên phú dị bẩm, nếu không được dạy dỗ thật tốt, tương lai chính là nguy hại của thế gian. Hơn nữa, nếu để nó ở lại Trường Phong doanh, sau này lớn lên, cho hẳn trấn thủ biên ải, trấn giữ Phong doanh, nhất định là uy hiếp cực lớn đối với địch quốc.

Tấn An nghe lời, không dây dưa nữa, thành thành thật thật đi ra cửa.

Mấy ngày kế tiếp, Trường Phong trại không giống ngày thường.

Chỉ là Lê Đình đã sắp phải trở về, Lê Sương vốn tưởng nó là đứa em trai yếu ớt, nhất định nháo một trận lên mới chịu rời đi, không ngờ lần này nó không gào không nháo, ngoan ngoãn nói chia tay cùng nàng, cuối cùng chỉ dặn dò nàng cẩn thận, chờ đến ngày trời đông giá rét liền trở về thăm nhà, thăm nó, nhìn cha một chút. Nàng nghĩ lần này cho nó một chuyến đi vào bắc thật sự đúng, khiến nó trưởng thành một chút.

Lê Sương đáp ứng lời nó nói, lại nghĩ tới một chuyện, đi qua một bên, kêu lão nô bộc của Lê Đình tới nói chuyện, hai người đều nhỏ giọng nói, những người bên cạnh không ai nghe được, Lê Đình nghịch ngợm chạy tới dò xét một chút, sau đó kinh ngạc hét lớn: "Tỷ, tỷ muốn thành thân rồi?"

Nó vừa hô, trực tiếp đem tâm tư của Lê Sương tuyên bố với công chúng. Lê Sương sắc mặt thản nhiên, chớp mắt, quay đầu nhìn lại, giống như là không nghe thấy Lê Đình vừa rồi kêu lên cái gì vậy.

Chỉ có Tấn An bé nhỏ một mực nhìn chăm chăm nàng, Lê Sương quay đầu cho Lê Đình một quyền: "Biến nhanh lên."

Lê Đình sờ mũi, cũng biết mình nói sai, vì vậy vội vàng lên xe ngựa, trước khi đi còn nhỏ giọng bảo đảm với Lê Sương: "Đệ nhất định hối thúc cha, để cho tỷ lấy được một người cao ráo đẹp trai mà võ công cao cường, đối với tỷ ôn nhu lại nghe lời."

"Cút."

Vì vậy một xe ngựa một lái xe, mang tiểu công tử của tướng quân, bánh xe không ngừng lăn.

Lê Sương quay đầu lại:

"Tất cả giải tán. Nên làm cái gì thì làm cái đó."

Nàng nói một câu, tất cả quân sỹ vội vàng chạy, chỉ có Tần Lan nán lại, giống như thường ngày theo nàng báo cáo mọi chuyện, rữ mi mắt xuống, ra vẻ không có bất kỳ ưu tư nào.

Đêm nay, thiếu đi Lê Đình, trại lính có mấy phần trống trải. Lê Sương cảm thấy cổ họng khô đắng lợi hại, nhớ lại phía nam doanh trại gần Lộ thành có một nơi có suối nước nóng. Ngay trong đêm đó nàng liền cưỡi ngựa, mang theo xiêm áo, không cho ai đi theo, một mình đi ra suối nước nóng, dự định ngâm mình giải tỏa chút mệt mỏi gần đây.

Đánh ngựa qua đoạn đường này tới rừng cây, bên cạnh là suối nước nóng, nước suối thanh lượm, giữa mùa đông nên không có người ra khỏi thành, xung quanh bốn bề cực kỳ thanh tịnh.

Lê Sương buộc ngựa, cởi xiêm áo, bên này nàng vừa xuống nước, chợt thấy sau lưng có tiếng gió động.

Nàng lập tức với lấy quần áo, che ngực lại, quay đầu nhìn, cuối cùng cũng thấy cái người thường xuyên xuất hiện trong mộng của nàng...Hắn đứng dưới nước, cách nàng ba trượng.

Hắn nhìn nàng, không có nửa điểm nguy hiểm.

Hồn đàn! Thật là cái tên háo sắc! Lại nhắm ngay lúc nàng đang tắm rửa xuất hiện!

Hắn đi về phía trước hai bước, muốn đến gần nàng một chút. Lê Sương thấy vậy liền mắng:

"Đứng lại! Đừng qua đây."

Hắn quả thật dừng chân, nhưng lại hỏi: "Vì sao không thể tới?"

Lê Sương dùng quần áo che thân, để kệ cũng không được mà mặc cũng không xong, cứ như vậy cùng người nọ giằng co, nàng trợn mắt nhìn, đối với vấn đề hắn thắc mắc thật không biết phải trả lời sao, đành chửi: "Đồ vô sỉ!"

"Vì sao nói ta vô sỉ?"

"Ta không mặc quần áo, người còn sáp lại gần, sao không vô sỉ!"

Hắn giống như đang suy nghĩ, sau đó nhìn thân thể mình một chút: "Ta cũng không mặc áo, lộ ngực, nàng nhìn ta, chẳng lẽ nàng cũng vô sỉ?"

Hắn mang bộ dạng thành thật hỏi, khiến Lê Sương nổi giận, nàng dứt khoát ngồi xuống suối nước nóng, định mượn nước suối che, ở trong nước mặc quần áo vào.

Lê Sương vừa định đem quần áo vào trong nước mặc, hăn bỗng nhiên động thân, chớp mắt liền đi đến trước mặt nàng, đem quần áo nàng giữ chặt: "Không thể ngâm quần áo dưới nước." hăn nói, "Mặc quần áo ướt dễ nhiễm bệnh."

Vì vậy, Lê Sương phải ở trần trong nước, cùng chàng trai xuất hiện trong mộng mặt đối mặt...

Trước mắt là tên thần bí không rõ lai lịch lại còn mang mặt nạ màu đen. Trừ đôi mắt đỏ tươi cùng với môi bên ngoài, Lê Sương không thể nhìn hoàn toàn mặt mũi hăn. Nước suối bốc lên hơi nóng tựa như sương tiên, ở giữa hai người bỗng bành, hồng ấn ở trên ngực chàng trai tỏa sắc, lan tràn, mờ lung dưới ánh trăng, như ẩn như hiện, yêu mị cùng cảm dỗ vô cùng.

Nhưng mà Lê Sương không hề thưởng thức loại cảm dỗ này. Bởi vì quần áo nàng còn trên tay hăn!

Lê Sương vô cùng giận, đối với tình cảnh này nàng không thể làm gì, không lên trên được, cũng không cách nào làm cho tên bệnh hoạn này tự động rời đi. Để mình không bị thua thiệt, nàng dè xuống giận dữ, mặt mũi cứng nhắc, ẩn nhẫn nói: "Các hạ sao hôm nay lại tới đây, đang đợi ai sao?"

Chàng trai áo đen không trả lời vấn đề nàng hỏi mà cúi đầu nhìn ngó má nàng không biết là bởi vì nước suối nóng hay là vì tức nên đỏ ửng: "Nàng đang tức giận sao? Tại sao?"

Tại sao?

Nàng là một nữ nhân, mặc dù thủ hạ của nàng cũng không có coi nàng là nữ tử, nhưng dù sao nàng vẫn là con gái! Nàng đi ra ngoài đánh giặc nhiều năm, mùa hè trong trại huấn luyện, có nam nhân cởi trần ra trận, Lê Sương đến nay vẫn quen đàn ông trước mặt cùng nàng vung tay đánh nhau!

Nàng vẫn là đại khuê nữ chưa có lập gia đình đâu, hôm nay ở nơi hoang dã, nàng cởi hết xiêm áo, ngâm người trong suối nước nóng, giữa mùa đông giá rét bị một tên nam nhân quần áo cũng không chỉnh tề nhìn thấy, thử hỏi nàng có nên giận không?

Mặc dù trong khoảng thời gian này... người này thường hay xuất hiện trong mộng của nàng...

Cũng là bởi vì trên đỉnh núi gió tuyết lần trước, nàng cùng hắn... hôn.

Nghĩ tới chuyện này gò má nàng lại dâng lên một tầng nhiệt, dưới tình huống xấu hổ khiến cho nàng thẹn quá hóa giận, trầm mặt chửi hắn: "Nam nữ hữu biệt! Nhìn lén người khác tắm là chuyện vô lễ lại còn không sợ! Quả thật là vô liêm sỉ!"

Bị nàng quát như vậy, chàng trai sừng sốt chớp mắt một cái, buông lỏng tay: "Nàng không thích, ta sẽ không nhìn."

Hắn nói lời này lại tựa như giấu giếm mấy phần ủy khuất. Sau đó bước ra sau một cây gần đó, an tĩnh ngồi xuống, thực sự là mặt cũng không lộ ra.

"..."

Sao mà... Hắn lại còn ủy khuất nữa?

... Cứ như nàng mới là người có lỗi với người ta vậy...

Lê Sương dở khóc dở cười, cầm lấy quần áo, bơi tới một đầu khác của suối nước nóng, đứng dậy rồi quay đầu về phía kia nhìn một cái, chỉ thấy người nọ coi như là giữ chữ tín không có xoay đầu lại, Lê Sương lúc này mới mượn hơi nước, vội vàng lên bờ, cũng tìm cây ẩn núp, nhanh chóng cầm quần áo mặc vào.

Mặc xong quần áo, Lê Sương mới tìm lại được cảm giác an toàn.

Nàng đi tới, thấy chàng trai áo đen vẫn ngồi dưới tàng cây. Lê Sương khoanh tay híp mắt quan sát hẳn: "Người rớt cuộc là ai, mục đích là gì?"

Chàng trai ngửa đầu, ánh mắt màu đỏ yêu nghiệt dưới ánh trăng lại hết sức sạch sẽ: "Người muốn thành thân sao?"

Lê Sương hơi ngạc nhiên, chân mày cau lại: "Làm sao người biết?"

"Ta nghe nàng nói." Chàng trai đơn giản mang vấn đề trả lại cho nàng, lại nói: "Ta cũng biết lập gia đình ý."

Lê Sương chân mày cau lại, ánh mắt sắc bén như đao: "Ai quan tâm người có biết hay không, nói, ai đem chuyện này nói cho người."

Nàng ngồi xồm xuống, nắm lấy một cái vạt áo của chàng trai, nhìn thẳng vào đôi mắt hẳn, giống như tra hỏi gian tế mà quân địch phải tới vậy.

Nàng để cho lão quản gia trở về gọi lời cho cha việc hôn sự, là lúc Lê Đình sắp rời đi, vô tình bị nó nghe thấy nói toạc ra ngoài, lúc ấy bọn họ đứng ở trước cửa của Trường Phong doanh, bên trong Trường Phong doanh tất cả là trại lính của quân sĩ, mà bên ngoài lại là một mảnh đất trống của Bắc Đại, không có chỗ nào cho người ẩn thân.

Hẳn, nếu có thể biết nàng nói lời này, nhất định là ở trong quân doanh có một tên gian tế, khả năng chính là...

"Người gả cho ta đi."

Chàng trai bỗng nhiên bình tĩnh nói một câu như vậy, không chút nào khẩn trương, ánh mắt lại vô cùng bình thản, bình thản như vừa mới nói...

Nhìn xem, tối nay bóng đêm thật đẹp.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 10

CHƯƠNG 10

Người gây họa không để ý nhưng lại thành công khiến cho Lê Sương ngây ngẩn cả người, quên luôn vấn đề, ngay cả biểu tình hung hãn cũng không thể làm nữa: "Người...Người vừa nói gì?"

Hiếm khi nàng cảm thấy có chút hoảng như lúc này.

"Nàng gả cho ta đi."

Người con trai đồ đen lẳng lặng lặp lại, không hề cảm thấy lời mình vừa nói đáng sợ nhường nào.

"Hoang đường!"

Lê Sương cuối cùng cũng phản ứng lại được, quát một câu, như bồng tay mà buông vạt áo của hắn ra.

"Hoang đường?" Hắn nghiêm túc nhìn nàng chăm chăm, "Vì sao hoang đường? Ta biết được, lập gia đình chính là đem bản thân giao phó cho một người khác, sau đó cùng người đó chung một chỗ, cho đến chết không rời xa nhau."

Hắn nhìn chăm chăm ánh mắt nàng, trong con ngươi đỏ tươi tất cả đều in hình bóng nàng, "Nàng có thể giao phó mình cho ta, ta sẽ bảo hộ nàng, ta muốn cùng nàng ở chung một chỗ, cho đến chết, cũng không rời xa."

Những lời này chính xác là lời thề non hẹn biển, nhưng trong miệng của hấn lại như que củi đầu muối bình thường vậy, không hiểu sao, có người ở trước mặt nàng bình tĩnh nói những lời ngọt ngào tình ý này lại khiến Lê Sương dở khóc dở cười, có mấy phần không biết phải làm sao...

Xúc động?

Đây có phải là một thằng ngu? Ngoại trừ tâm trí si ngốc, người điên, ai sẽ đối với người mới thấy qua mặt hai lần nói như vậy?

Hay nói cách khác...Thật ra hấn có âm mưu?

"Ít nói mấy lời linh tinh." Lê Sương lạnh mặt, nói: "Ta hỏi người, người làm sao lại biết mấy chuyện này, thành thật khai báo, nếu không..."

"Nếu không... Muốn bắt ta trở về, thăm vấn sao?"

Hấn nhìn nàng, thần sắc vô tội, còn mang chút bi thương, như ủy khuất hỏi nàng, sao luôn đối xử với hấn như vậy?

Lần đầu tiên Lê Sương cảm thấy không biết phải xử trí thế nào đối với "gian tế", tay nàng nhất thời run rẩy.

"Nàng không suy nghĩ về việc gả cho ta sao?" Chàng trai đồ đen hơi xích gần về phía nàng.

Một chút khoảng cách ngắn ngủi này khiến Lê Sương có áp lực cực lớn, nàng không tự chủ lùi về sau một ít, cố gắng làm mặt lạnh, trách mắng: "Hôn nhân đại sự, cha mẹ tính toán, chước nói như vậy, ta không thể tự mình tính toán. Còn nữa, người thân phận thế nào ta không rõ, lại còn chưa nhìn được mặt mũi thật sự của người, giờ lại muốn cùng ta bàn chuyện hôn sự...người đừng có hoang đường như vậy."

Lê Sương rất cuộc không chịu nổi, đưa tay đẩy hấn ra xa một chút.

Hắn nghe lời lui về phía sau, chỗ Lê Sương vừa chạm, chỉ là nhẹ nhàng đụng một cái, nhưng hắn cảm giác hành động đó như nàng vừa để lại hơi ấm trên người hắn, hắn rủ mắt xuống, ánh mắt ấm áp, tựa như thật sự đối với nàng thiên tình vạn nghĩa vậy.

Thật giống...Thật giống cái lần nàng đi cứu Lê Đình, hắn và nàng ở trong động đất cùng nhau thoát hiểm, hắn cũng nhìn nàng như vậy...

Ánh mắt đa tình làm Lê Sương một lần nữa hoài nghi, nàng có phải mất đi một đoạn trí nhớ, thật ra nàng vào bắc từng có người yêu?

"Nếu như ta cho nàng nhìn mặt ta, nàng sẽ gả cho ta sao?"Hắn hỏi.

Nam tử này, mỗi câu nói với nàng vừa tự nhiên lại nghiêm túc, nếu người khác nói vậy trước mặt nàng , nàng sẽ không chút do dự buông lời cự tuyệt, nhưng bây giờ nàng lại kinh ngạc không biết trả lời như thế nào.

"Người..."

"Chiếu tướng?"

Bên ngoài rừng cây đột nhiên truyền tới tiếng Tần Lan hỏi thăm, Lê Sương quay đầu lại nhìn, trong khoảnh khắc này, một trận gió thổi qua bên người, chờ nàng quay đầu, chàng trai mới vừa rồi còn bên cạnh đã không thấy bóng dáng.

Lê Sương kinh ngạc, động tác người này lại nhanh như vậy, nếu bàn về khinh công, nàng cùng hắn, không thể so sánh.

Ngoài rừng cây, Tần Lan không nhận được câu trả lời, thanh âm có chút nóng vội: "Chiếu tướng?"

Lê Sương thấp giọng đáp: "Ở chỗ này."

Nghe được tiếng trả lời, Tần Lan yên tâm: "Chiếu tướng vẫn ổn chứ?"

"Ừ." Lê Sương hướng âm thanh Tần Lan mà đi tới, vòng qua mấy cây, tìm thấy chỗ Tần Lan đang đứng, để tránh hiềm nghi nên hẳn không có quay đầu lại.

Đúng, đây mới là điều người con trai bình thường nên làm nha!

Lê Sương đem tóc ướm vắt một chút, rồi quẩn ở trên đầu, hỏi Tần Lan: "Làm sao người lại tới đây?"

"Quân sĩ gác đêm nói chiếu tướng ra ngoài, không mang theo ai, thuộc hạ liền đoán tướng quân nhất định là đến đây, chẳng qua là chờ lâu không thấy ngài trở về, có chút lo nên chạy đến đây, lúc này nghe thấy trong rừng có tiếng người, cũng không biết có nên tiến lên hay không, đành ở chỗ này gọi ngài."

"Ừ" Lê Sương đáp, "Là có một tên đang đồ tể* tới quấy."

Tần Lan ngẩn ra, xoay đầu lại, chỉ thấy Lê Sương tóc ướm, còn có giọt nước theo cần cổ chảy vào vạt áo, hẳn nghiêng đầu qua: "Chiếu tướng lại không ngại?"

"Không quá phiền phức."

Lê Sương vừa nói chuyện với Tần Lan vừa đi ra ngoài dắt ngựa, tựa như nhớ tới cái gì, quay đầu lại hỏi Tần Lan: "Lúc trước người đi thăm dò, có tra được bộ tộc nào có vết sẹo lửa trên ngực không?"

"Đã điều tra, thật sự là bên ngoài không có bộ lạc như vậy."

Tần Lan dừng một chút, cũng giống như nhớ ra điều gì, "Chiếu tướng vừa nói có tên phá hoại, chẳng lẽ là người đàn ông mang mặt nạ đen lần trước?"

Lê Sương sững sốt, có chút kinh ngạc khi Tần Lan có thể đoán ra nhanh như vậy, "Ừ, là hãn. Nhưng mà hãn động tác nhanh, để hãn chạy mất."

Mặt Tần Lan hơi trầm xuống: "Lúc trước tiểu công tử nói, vì cứu nó, người nọ bị thương rất nặng, chưa được mấy ngày, sao hãn có thể khôi phục nhanh như vậy?"

Nhắc tới chuyện này, Lê Sương mới nhớ, lúc này thấy người nọ hình như là không có vết thương nào trên người. Nàng rõ ràng nhớ, ngày đó lúc nàng tới động đất "cứu" hãn trong bẫy, tay hãn còn nắm vào lưỡi dao sắc bén, lòng bàn tay bị lưỡi kiếm cắt trúng không biết bao nhiêu vết thương, sau lưng còn bị lưỡi kiếm đâm rách, chắc chắn bị thương không nhẹ.

Hôm nay xem ra, động tác không có chút nào vì bị thương mà trở lên chậm chạp, thậm chí, trên bàn tay...cũng không có lấy một vết sẹo.

So với người bình thường, vết thương của hãn thực sự...khép lại quá nhanh.

Lê Sương sờ cằm suy tư, có một võ công cực cao, thân thể kỳ dị, thân phận vô vùng mờ mịt, còn nắm rõ thời gian hoạt động của nàng, ngoài Tấn An, không còn người nào nữa.

Bọn họ đều có hoa văn ngọn lửa ở trên ngực, có lẽ cùng một bộ lạc, hoặc là cùng một môn phái, giữa bọn họ chắc chắn có mối liên hệ, thậm chí Tấn An còn trao đổi với hãn ngoài Trường Phong doanh...tin tức của nàng.

Lê Sương phóng người lên ngựa: "Tấn An vẫn còn ở trong trung doanh(doanh trại ở giữa) sao?"

Tần Lan ngẩn ra: "Lúc thuộc hạ đi, thân vệ trung doanh nói nó đã ngủ rồi."

Lê Sương vừa nói vừa kéo cương ngựa: "Ừ, trở về điều tra một chút, ngày mai ta tới trung doanh thăm vấn."

Biết được hoài nghi trong lòng Lê Sương, Tần Lan thấp giọng đáp, ngay sau đó cùng nàng đánh ngựa trở về doanh.

Hai người trở lại trại lính, là lúc đêm khuya, tướng sĩ trung doanh phần lớn đã ngủ, Lê Sương đi ngang qua thủ vệ, tới cửa thì hơi dừng lại bước chân, lính giữ cửa lập tức phẫn chấn tinh thần chào Lê Sương một cái.

Lê Sương nhỏ giọng hỏi: "Bên trong đều đã ngủ?"

"Dạ, trừ người đang làm nhiệm vụ, tất cả đều đã ngủ yên."

Lê Sương gật đầu, binh lính của nàng ở doanh chính giữa là mạnh nhất, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào lạng yên không tiếng động chạy ra, cho dù Tấn An ngày đó lộ ra năng lực hơn người, vượt qua mấy bạn cùng lứa, chắc cũng không có khinh công cao như vậy.

...Nhưng nếu đổi thành người hôm nay...

Lê Sương hơi cúi mặt, hẳn thực sự là có thể đi ra mà không kinh động bất kỳ người nào trong tình huống này. Lúc này người lính gác hoảng hốt, trong nháy mắt từ bên trong đi ra.

Bất quá, theo như suy luận của Lê Sương, người con trai áo đen kia hẳn là muốn Tấn An ở trong Trường Phong trại, giúp hắn thăm dò tin tức, hẳn để cho Tấn An tận lực cảm sâu rễ nên cho Tấn An ở Trường Phong trung, như vậy mới nhận được nhiều tin tức hơn.

Sau một phen cân nhắc, Lê Sương cuối cùng cũng quyết định trở về doanh nghỉ ngơi.

Đúng lúc Lê Sương vén lên cửa doanh, đang chuẩn bị bước vào, trên tháp canh, lính tuần phòng nổi lên tiếng kinh hô, lính tuần phòng gõ chuông báo động: "Tây Nhung! Là quân Tây Nhung! Đại địch vượt biên giới! Địch tấn công! Địch tấn công!"

Tin tức tự nhiên xuất hiện, không cho người ta chuẩn bị chút nào. Mới vừa rồi còn yên tĩnh, giờ đây Trường Phong doanh thoáng chốc trở lên xao động, đội ngũ rối loạn, chuông báo động gõ, tất cả binh lính đang ngủ say đều thức tỉnh.

Lê Sương thần sắc đột nhiên nghiêm lại, không trì hoãn giây phút nào, xoay người liền kêu một tiếng: "Toàn quân phòng bị! Chinh binh!"

Nàng đi ra xa ngắm, tắc loạn, hoang vu, dấy lên gió lửa, chỉ trong chốc lát lửa cháy hoang dại. Vó ngựa ầm ầm tựa như muốn đạp bể đất Bắc mênh mông.

Ở nơi này, đang lúc trời đông giá rét, chuyện nàng lo lắng nhất, cuối cùng đã xảy ra.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 11

CHƯƠNG 11

Chiến sĩ Trường Phong doanh cả đêm chiến đấu cùng đại quân tiên phong tinh nhuệ nhất của Tây Nhung, đánh một trận cứng rắn, khó khăn giữ được Lộc thành.

Lê Sương không tự mình ra chiến trường, ở trong quân doanh bận rộn, nàng đứng ngay ngắn trước một chiếc bàn, bàn binh bố trận, tìm hiểu tình huống, cùng những tướng quân khác thương nghị đối sách, sai người về kinh báo tin.

Từ lúc biết được tình hình quân đội kia, Lê Sương bận rộn không ngừng. Bên trong trại lính, đại phu đang không ngừng chăm sóc cho thương binh, mỗi một tuần vệ luân phiên canh chừng ở bên phòng Lê Sương, ngay cả ngựa trong chuồng cũng có mấy phần xao động, cái tên đang đồ tử áo đen thần bí cùng Tấn An có liên quan gì nháy mắt trở lên không đáng kể. Thời khắc binh hoang, mã loạn, không một ai chú ý một đứa bé đang làm gì, dù là hẳn lúc bình thường có bao nhiêu đặc biệt.

Sáng sớm, sau một đêm chiến, các chiến sĩ tiền tuyến tạm thời đem đội Tây Nhung tiên phong đánh lui ra xa Lộc thành mười dặm. Lê Sương đánh ngựa vào Lộc thành, định cùng thành thủ thương nghị, muốn dời Trường Phong doanh vào bên trong thành, ở bên trong thuận lợi thủ thành.

Lộc thành chủ Lý Chương Nghĩa ăn một bụng phát phì, từ trong nhà vội vàng chạy tới, lúc thấy Lê Sương đang trên đường đi tới thì hẳn đã thờ hồng hộc đầy mồ hôi.

Lê Sương không nhiều lời cùng hẳn hàn huyên, nói thẳng: "Lý thành chủ, đêm qua bên ngoài thành một trận chiến loạn, tin chắc thành chủ đã biết, Tây Nhung đem đại quân xâm nhập danh giới, quân tình không thể chậm trễ, để thuận lợi cho việc thủ thành, giờ Dậu canh ba chiều hôm nay, mong thành chủ đón ta cùng tướng sĩ Trường Phong doanh vào thành."

Nghe vậy, Lý Chương Nghĩa xanh mặt, trừng đôi mắt hạt đậu chớp một cái.

Hẳn là người được Thừa tướng cất nhắc đến Lộc thành làm thành chủ, mà Thừa tướng ở trong triều đình cùng Đại tướng quân chia làm hai phe, Lê Sương bị phái tới biên giới trông chừng Trường Phong doanh, nhưng Trường Phong doanh cũng không trú đóng ở trong thành, đây cũng là Đại tướng quân cùng Thừa tướng tại nơi này tỷ đấu.

Mà nay, tuy tình hình là địch ngay trước mắt nhưng Đại tướng quân cùng Thừa tướng cũng tại đây đang lúc đối chọi gay gắt, nếu Trường Phong doanh vào Lộc thành, vô luận là đối với thành chủ là hẳn lúc này hay Thừa tướng đây quyền lực, đều không có chỗ tốt.

Hẳn dĩ nhiên là không chịu đáp ứng.

Vì vậy hẳn liền nheo mắt lại, mặt đầy hung tợn cùng Lê Sương cười xòa nói: "Chiếu tướng, đại quân Tây Nhung binh cường, mã tráng (lính mạnh, ngựa khỏe), ra tay lại vô cùng tàn bạo. Năm nay đất phía Giang Nam ta được mùa, trong thành lương thực phong phú, qua mùa đông lạnh không thành vấn đề, sao không cho họ ít lương, đem bọn họ đuổi đi."

Thần sắc Lê Sương lạnh lẽo, trong con ngươi như có như không dao lạnh đâm vào người thành chủ: "Người bảo ta mang lương thảo đi đút cho

đám chó sói này ăn?"

Thành chủ nhận được ánh mắt này của Lê Sương, cả người run một cái, lui một bước, lau mồ hôi trên trán, thầm nghĩ đúng là triều đình không vô duyên vô cớ mà gọi nàng ta là ngọc diện diêm la, cả người nàng ta đầy sát khí, thật bức người.

Hắn ổn định tinh thần, cười ha hả: "Cái này...Đây chẳng qua là tùy cơ ứng biến. Nếu bộ đội kia chỉ là đội tiên phong thì thôi, đây lại là cả đại quân Tây Nhung, binh mã rất nhiều, chiến sĩ trong Lộc thành ta và các chiến sĩ trong Trường Phong doanh cộng lại, sợ rằng cũng không bằng một nửa người ta, chúng ta không bằng phát tài phát lộc cho bọn chúng một chút..."

"Người muốn phát?"

Lê Sương cười nhạt, "Người lại gần mà hỏi Tây Nhung kia một chút, xem chúng có muốn hay không cho người phát tài phát lộc!"

Lý Chương Nghĩa nuốt lại tiếng cười: "Chiếu tướng đây là ý gì? Chẳng lẽ muốn ta cầm chiến sĩ Lộc thành cùng chiến sĩ Trường Phong doanh của người đi chịu chết sao?"

"Có chết hay không, không phải chuyện của giá quan văn người quân."

Lê Sương ngang ngược cắt đứt hẳn, "Năm nay mùa đông lạnh, lương thực vào bắc đi đường gặp phải tuyết, sau đó bên ngoài, tuyết đọng càng ngày càng nghiêm trọng, bên nào nắm giữ nhiều lương thảo, bên đó chính là bá chủ. Tây Nhung mang đại quân xâm phạm Lộc thành, chính là biết được trong Lộc thành lương thực phong phú, định cướp, tồn lương, rồi chúng sẽ bắt những bộ lạc khác ở phía đông."

Ngón tay Lê Sương gõ trên bàn một cái. "Người nói xem, người có thể cầm ra bao nhiêu lương thực chống đỡ cho toàn bộ quân đội Tây Nhung đánh xong trận phía đông?"

Lý Chương Nghĩa im lặng không nói.

"Dựa vào tình hình đó, phải đánh, mà ta lại còn muốn thắng đẹp, đánh đau đầu chó, giữ Lộc thành và an ninh."

Lê Sương đứng dậy, cả người khô giáp động ra tiếng vang, "Giờ Dậu canh ba, mở cửa thành đón ta cùng Trường Phong doanh. Thời bình ta không nói, thời chiến, Lộc thành, do ta định đoạt."

Nàng đứng dậy rời đi, cao cao lướt qua mặt Lý Chương Nghĩa mập.

Đợi đến khi tiếng bước chân nàng biến mất, Lý Chương Nghĩa mới hung ác nhìn bóng Lê Sương một cái, tay nắm chặt: "Hừ, tiểu nha đầu thối."

Giữa mùa đông, trời tối sớm, đến giờ Dậu, ngày đã tối hơn nửa, Lê Sương cười ngửa, nhìn toàn bộ tướng sĩ Trường Phong doanh chỉnh trang, mỗi người một cái bọc quần áo, khi sắc trời vừa đen liền thu xếp lính lên đường đi Lộc thành.

Tất cả thân vệ đều đi sau lưng Lê Sương, nhìn mọi người hành quân trước mặt, Lê Sương mới có chút rảnh rỗi xem đội thân vệ phía sau mình, ngay sau đó ngẩn ra, hỏi Tần Lan đang thủ bên cạnh: "Tấn An đâu?"

Tần Lan cũng sững sờ lướt qua tất cả: "Hình như... lâu rồi không nhìn thấy nó."

Hắn hỏi thăm, trong đám thân vệ có một người nói là trước khi trời còn chưa tối, có nhìn thấy nó một lần.

Lấy được câu trả lời loại này, Lê Sương nhíu mày, La Đăng ở một bên trách mắng: "Cái tên này, có đứa trẻ mà không quản, lão tử đi về tìm một chút."

Hắn quay ngựa, vừa định đi trở về thì bỗng nhiên dừng lại, nhìn về phía Tây Nhung dựng trại, nhíu mày: "Chiếu tướng, có động tĩnh."

Lê Sương lập tức ngưng thần, nghe, trong đất mơ hồ truyền tới tiếng âm âm, nhiều năm chinh chiến, nàng biết tiếng động như thế có nghĩa là gì___ chắc chắn là quân Tây Nhung đang tới.

"Tăng nhanh nhịp bước!" nàng quát lớn, "Vào thành! Lên thành lâu! Chống đỡ Tây Nhung!"

Chiến sĩ Trường Phong doanh lập tức hành động, Lê Sương cũng không có lòng dạ nào mà nghĩ tới Tấn An nữa, trực tiếp đánh ngựa hướng Lộc thành mà đi, nhưng đến nơi, Lộc thành lại đóng kín cổng, tướng sĩ Thủ thành lại kêu gọi các chiến sĩ Trường Phong doanh đầu hàng.

Lê Sương dưới thành, kéo dây cương ngựa, nhìn chăm chăm lên cổng thành mắng to: "Trấn bắc tướng quân Lê Sương ở chỗ này, các người mau mở cổng thành ra!"

Tướng sĩ thủ thành hướng người bên cạnh nhìn một cái, cuối cùng có một người không nhịn được hô: "Tướng quân, thành chủ lệnh cho chúng tôi ra đóng cổng thành, hôm nay không thể mở."

Lê Sương giận dữ: "Vô liêm sỉ! Quân địch đang ở trước mặt, Lý Chương Nghĩa hăn hạ lệnh độc này, đây là tội phản quốc, các người tuân lệnh hăn, sau trận chiến này, hăn là không cần đầu?"

Lời vừa nói ra, các chiến sĩ thủ thành cả kinh. Mọi người trở mắt nhìn nhau một trận, mà cũng trong thời khắc này, trên cổng thành lại có một người leo lên, thân hình tròn vo, đẩy một tên lính ra: "Lê tướng quân, ngài

nói lời này vì thần đảm đương không nổi." Hãn chỉ phương xa, "Ngài lại quay đầu nhìn một chút, Tây Nhung đại quân đang ở sau lưng ngài, từng bước ép sát, lúc này ngài muốn ta mở cổng thành, vạn nhất cho địch vào thành, hại dân chúng Lộc thành ta, đây mới chính là thần ở cương vị mà sai sót a."

Vó ngựa xa xa từng chút ép lại gần, tuy Lý Chương Nghĩa ở nơi này cực kỳ đáng ghét, làm trễ thời gian vào thành tốt nhất, nhưng lúc này vào thành, quả thật chiến sĩ Trường Phong doanh còn chưa vào trong hết thì Tây Nhung đại quân cũng đã ép tới. Lúc đó thành phá, quả thật nguy hiểm.

Lê Sương cắn chặt răng, lần nữa quay đầu ngựa, nhìn về phía kia, đại quân Tây Nhung đang nhào tới như biển khơi sóng thần mạnh mẽ, chính đang lúc khó khăn quyết định, trên cổng thành bỗng nhiên truyền tới tiếng hô cả kinh của Lý Chương Nghĩa: "A! To gan! Người là người phương nào?"

Lê Sương ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy trên cổng thành cao, không biết lúc nào lại có một người nhào vào Lý Chương Nghĩa, bóp cổ hãn, tùy tiện rút một thanh đao ở hông một tên lính bên cạnh, hàn quang lạnh lùng chớp lóe, vung tay nhắm chính xác cổ, hãn hạ thủ rất nặng, đem Lý Chương Nghĩa cắt cổ ra máu tươi.

Mặt nạ màu đen, đôi mắt màu đỏ máu, người này hóa ra...

Là cái tên đang chờ tử!

Cùng hai lần trước bất đồng chính là, lần này hãn không có phôi bày ngực...

"Mở cổng thành." Hãn ở bên tai Lý Chương Nghĩa lạnh lùng nói một câu. Thanh âm không lớn, nhưng tựa như có thể truyền khắp thiên quân vạn mã, chấn động lòng người.

Chàng trai này...

Lý Chương Nghĩa lâu không lên tiếng, người nọ nửa điểm không chút nương tay đem lưỡi đao cắm sâu thêm một chút, có lẽ đau đến không chịu được, sợ hãi khiến cho Lý Chương Nghĩa tru đến chói tai: "Mở! Mở! Ta mở! Kêu các người mở cổng thành! Nghe thấy không?"

"Không cho phép mở!" Lê Sương ở dưới cổng thành mắng một tiếng.

Người con trai ép Lý Chương Nghĩa cũng có mấy phần ngần ra, Lê Sương không có giải thích nguyên do, chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn phía trước, vệt trời bụi bặm, địch quân Tây Nhung đang cuồn cuộn đến, trường kiếm bên hông được nàng rút ra khỏi vỏ.

"Chiến sĩ Trường Phong doanh, tháo xuống vật dụng, đặt vào cổng thành, đợi giết địch xong, trở vào Lộc thành."

Nàng nói một tiếng, tất cả chiến sĩ lập tức chỉnh trang xếp hàng trước thành. Lê Sương quay đầu nhìn: "Lý Chương Nghĩa, hôm nay người không để cho ta vào thành, coi như người có lý do, người có thể không chết, nhưng nếu Lộc thành thất thủ, không chỉ ta, Thánh thượng(vua) cũng sẽ lấy đầu người."

Nàng vừa nói xong, Lý Chương Nghĩa trên cổng thành nhất thời sợ hãi, cũng thấy sau lưng không còn đao kề trên cổ nữa, hần vội vàng hạ lệnh:

"Tiến thủ! Mau bảo vệ ta và Trường Phong doanh chiến sĩ."

Trường kiếm rung lên, xa xa vó ngựa Tây Nhung ép tới gần, nàng dơ kiếm quát một tiếng: "Giết!"

Chiến sĩ Trường Phong doanh chính diện nghênh chiến, lúc Lê Sương không để ý, thời điểm nàng nói mấy lời này, trên cổng thành, chàng trai nọ

tựa như quý mị, thân hình rơi vào nơi chiến đấu.

Hai bên giao chiến, trên thành mũi tên rơi xuống như mưa. Trên tường ánh lên lửa cháy cùng mùi máu trong chốc lát tràn ngập ở trên đất Bắc hoang dại.

Chiến sĩ Trường Phong doanh tuy lâu ngày sa trường nhưng đa số mọi người thường phải đánh trong hoàn cảnh xấu nên có nhiều kinh nghiệm, trong chốc lát liền đánh cho đại quân Tây Nhung chia năm xẻ bảy. Lê Sương chìm giữa quân địch, giơ tay chém xuống, máu tươi văng đầy mặt, đều là của địch nhân, kẻ địch dường như nhiều vô tận, càng ngày càng nhiều xô lên.

Năm hàng binh Tây Nhung ở bên ngoài du mục, vô cùng hung ác, thân vệ bên người cùng với Tần Lan La Đẳng đều bị tách ra, Lê Sương một mình ứng đối với hàng địch bao vây, cho dù nàng có võ công cao cường hơn nữa, lúc này cũng không thể chém được nữa, hai tay như nhũn ra, bên cạnh một lính Tây Nhung cầm kiếm nhắm vào hông nàng, bỗng nhiên đâm tới, Lê Sương không thể tránh né.

Đúng lúc này, bên cạnh một cây đại đao chém xuống, cứng rắn đem mũi sắt kia chặt đứt, tên lính kia cảm thấy mình như bị trúng một lực đạo vô hình nào đó.

Còn Lê Sương cảm thấy trên vai đau buốt, bị một người không biết đúng sai ôm vào trong lòng.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 12

CHƯƠNG 12

Nàng biết người này là ai, rõ ràng chưa thấy qua nhiều lần, không có bao nhiêu thời gian quen biết, nhưng nàng lại biết người này là ai.

Nàng mơ hồ phát hiện, người này cùng nàng, giữa họ có một mối liên hệ nào đó.

Ở nơi tràn ngập mùi máu tươi hai bên cùng giết hại nhau này, có một cánh tay mạnh mẽ giữ chặt vai nàng, khiến gò má nàng dính chặt trên cổ hắn.

Chặt như vậy, có lực như vậy, trong thoáng chốc, lại để cho Lê Sương có cảm giác bị một người chiếm hữu làm của riêng, bảo vệ nàng... Cảm giác an toàn quý dị.

Không thể được, nàng là tướng quân, trên lưng mang nhiều tính mạng như vậy, sau lưng còn có Lộc thành, còn có trăm họ, nàng làm sao có thể một mình ở chỗ này nhất thời an lòng.

Lê Sương đưa tay, nghĩ cần phải đem người phía trước đẩy ra, nàng còn chưa kịp đưa tay lên, người nọ giống như tâm thông tương linh, lẳng lẳng buông tay trên vai nàng ra.

Lúc này, khi ánh mắt nàng từ trong ngực hắn nhìn ra ngoài, xung quanh tất cả là binh lính Tây Nhung, động tác đâm chém trên tay chúng đều đang dừng lại.

Binh lính quân Tây Nhung mở mắt, đều kinh ngạc nhìn vào một nơi.

Lê Sương theo ánh mắt bọn họ, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tay chàng trai áo đen đang lơ lửng cao, trên tay hẳn... là một cái đầu.

Trên đầu đội một cái mũ da hổ, chính, chính là tướng quân Tây Nhung của họ - A Sử.

Hắn...hắn lại giết Đại tướng quân Tây Nhung, còn lấy đầu...

Đây là chuyện xảy ra lúc nào? Hắn vừa rồi không phải vẫn còn ở kia, trên trường thành, muốn lấy đầu Lý Chương Nghĩa hay sao?

Tốc độ người này...Lê Sương không dám nghĩ nữa.

Chiến trường như một hồ nước phẳng, giống như ai ném một viên đá vào, sóng tầng tầng đẩy ra, toàn bộ chiến trường thoáng chốc lâm vào yên tĩnh quỷ dị.

Chàng trai áo đen đem đầu A Sử kia ném xuống đất, tựa như vứt bỏ rác rưởi vậy.

"Cút."

Hắn vừa nói, với giọng trong trẻo lạnh lùng, sau lưng đại quân Tây Nhung, trong quân doanh truyền đến tiếng trống, vang khắp đất trời, giống như nghe mệnh lệnh của hắn vậy, quân Tây Nhung vừa đánh vừa lui, cuối cùng cũng lui ra ngoài mười dặm.

Đầu A Sử kia, được một tên lính Tây Nhung ôm về.

Tiếng trống vang khắp chiến trường, lúc này chỉ còn một mảnh hỗn độn.

Chung quanh các chiến sĩ Trường Phong doanh, đối với việc bất thành linh lui quân của địch, còn có chút u mê. Thật ra không chỉ bọn họ, ngay cả Lê Sương cũng hoàn toàn không phản ứng kịp.

Nàng kinh ngạc nhìn người trước mặt, thất thần nói: "Người tốt cuộc là ai?"

Đôi mắt đỏ yêu dị, bên trong phản chiếu bóng nàng, hấn giơ tay lên, nhẹ nhàng lau vết máu nơi gò má nàng: "Ta là tới bảo vệ nàng."

Lê Sương vẫn thất thần, lại nghe hấn nói: "Hôm nay ta có mặc quần áo tới, không còn là đồ vô sỉ nữa, nàng có nguyện ý gả cho ta không?"

... Hở?

Lời này...người này cũng xoay chuyển quá nhanh đi!

"Người...người này..." Lê Sương vừa mở miệng, ngoài dự đoán, nàng bật cười, lắc đầu, dờ khóc dờ cười nói: "Không có ai như người ở thời điểm này, hỏi loại vấn đề này...rất cuộc..."

"Chiếu tướng."

Lê Sương chưa dứt lời, phía sau đã có âm thanh của La Đăng cùng Tần Lan truyền đến.

Chàng trai áo đen quay đầu nhìn họ một cái, tựa như nhớ ra điều gì, ngẩng đầu nhìn Lý Chương Nghĩa trên thành vẫn còn đang sững sờ:

"Nàng vẫn muốn vào thành sao?"

Lê Sương ngần ra: "Tất nhiên muốn..."

"Được."

Một tiếng đáp lại, hần tiện tay lượm cung tên tên đất, giương cung, nhắm thẳng Lý Chương Nghĩa trên thành, nhưng mà cách xa như vậy, căn bản chẳng ai biết hần định làm gì.

Chỉ nghe "Vút" một tiếng, mũi tên rời cung, xé không bay ra, bên này cách quá xa, cho nên không nghe được thanh âm bên kia thành, Lê Sương chỉ theo hướng tên bay đi, quay đầu lại, thấy Lý Chương Nghĩa béo ú từ trên thành tường ngã nghiêng, sau đó rơi thẳng xuống.

Vỡ đầu chảy máu, chết ngay tại chỗ, dễ dàng như vậy, giống như con nít tùy ý ném tảng đá ven đường đập trúng chó hoang vậy.

Lê Sương sợ run người.

Tần Lan cùng La Đăng chạy tới, cũng vô cùng kinh ngạc.

Người tập võ đều biết mũi tên trông có vẻ nhẹ nhàng đối với hần ta vừa rồi chính là sự khác biệt về thực lực, đối với bọn họ mà nói, đều không thể vượt qua.

Chàng trai áo đen lại giơ tay lau máu trên má nàng, thanh âm cất giấu ôn nhu khó cho người ta phát hiện: "Chỉ cần nàng muốn, ta sẽ vì nàng mà quét hết chướng ngại vật, bất kỳ cái gì."

Lê Sương ngửa đầu nhìn hần, nhìn đôi mắt đỏ tươi, xung quanh là mùi máu cùng mồ hôi, nàng đánh mất hình tượng một tướng quân tinh táo bình tĩnh nên có.

"Vì sao?"

Lê Sương nhờ gió rét, thoáng tìm về lý trí: "Vì sao phải giúp ta? Người rốt cuộc là..."

Nàng đưa tay, định tháo đi chiếc mặt nạ, chàng trai hơi ngửa về sau, dễ dàng tránh thoát bàn tay nàng.

Thấy hấn né tránh, phía sau, con người Tần Lan khẽ động, lắc mình đi lên, thiết nghĩ cần phải bắt tên này lại, cũng không quá hai chiêu, một trận gió lạnh thổi qua, Tần Lan đưa tới một chưởng lực, thân mình người kia nhanh như chớp, thoáng chốc biến mất trong đêm tối.

Cũng như lần trước, yên lặng không một tiếng động, không từ mà biệt, khiến cho người ta không đoán ra.

Lê Sương sững sờ nhìn về phía đó, cho đến khi Tần Lan xoay người gọi nàng một câu: "Chiếu tướng." Lê Sương mới chớp mắt, phục hồi lại tinh thần, ho nhẹ một tiếng, quét mắt bốn phía.

Chỉ thấy các chiến sĩ đều xách kiếm cầm đao, ánh mắt mang theo mấy phần hiếu kỳ, cũng giống như đang đánh giá tâm tư nàng.

Đúng vậy...Làm sao lại không hiếu kỳ.

Một cái mặt nạ, thân phận không rõ, võ công cực cao, ra tay thô bạo, thoáng cái có thể vào trại Tây Nhung, lấy đầu thủ lĩnh Tây Nhung, ép chúng rút binh tạm thời.

Người thần bí như vậy, ở chiến trường cứu nàng, ôm nàng, nói để nàng gả cho hấn.

Đừng nói bọn họ, Lê Sương cũng vô cùng tò mò.

Nàng không hiểu rốt cuộc là tại sao, lúc nào lại hấp dẫn được một người như vậy? Hay là trí nhớ nàng có vấn đề? Quên mất cái gì không nên quên sao?

"Chiếu tướng."Tiếng Tần Lan lại lần nữa đem Lê Sương trở về thực tế,
"Nên vào thành thôi."

"Hả, được." Lê Sương hạ lệnh vào thành.

Ai cũng không nghĩ tới, trận chiến đầu tiên cùng Tây Nhung, cứ như vậy mà kết thúc hoang đường...Mà lúc này, tất cả mọi người đều không biết, chuyện hoang đường hơn, còn ở phía sau....

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 13

CHƯƠNG 13

Qua một đêm binh hoang mã loạn, Lộc thành chủ Lý Chương Nghĩa bị người mặt nạ áo giáp đen thần bí cách trăm trượng bắn một mũi tên xuyên tim, chết tại chỗ. Lê Sương đương nhiên mang chiến sỹ Trường Phong doanh vào trong Lộc thành.

Tuy chỉ đánh một trận thôi nhưng dân chúng Lộc thành đã rất hoang mang, mà thành chủ lại chết để cho quan liêu trong thành như rắn mất đầu, Lê Sương nâng đỡ một tên quan văn từng là thuộc hạ của Lý Chương Nghĩa tạm thời làm thành chủ.

Trường Phong doanh sau khi vào thành, binh cường mã tráng, bất kỳ người nào cũng phải ngoan ngoãn nghe lời Lê Sương, nhưng nàng cũng không có để tâm đến tranh quyền.

Ban ngày, chuyện trong thành đều được sắp xếp, đến tối, Lê Sương leo lên Lộc thành, xa xa, ngoài mấy dặm, quân Tây Nhung không vì Đại tướng A Sử kia chết mà rút quân, trên đất Bắc mệnh mông, liếc nhìn thấy trong quân doanh đông nghịt người, khói bếp lượn lờ.

Sắc mặt Lê Sương trầm ngưng, vỗ tay lên phiến đá to trên cổng thành, yên lặng không nói.

La Đăng theo bên cạnh chặc lưỡi một tiếng: " Lão Tần, chiếu tướng, nhìn xem, Tây Nhung không tính rút quân."

Tần Lan suy nghĩ, trầm giọng nói: "Mùa đông lạnh lại thiếu lương thực, Tây Nhung đã để đại quân ép Lộc thành tại biên giới, chính là quyết tâm cướp được lương thực. A Sử kia cũng..."

Hắn ngừng một chút, từ lúc nhìn thấy người mặc áo đen kia cầm đầu tên tướng quân A Sử, Tần Lan thừa nhận, hẳn đối với người kia có ý đồ địch, nhưng cũng nể phục hắn.

"A Sử kia chết quá bất ngờ, quân Tây Nhung tạm thời lui binh dưỡng sức, có lẽ không phải bọn họ tùy tiện lui binh trở về, chỉ sợ hai ngày sau liền có thể tìm ra một lãnh đạo mới, vì Tây Nhung cố gắng." "

La Đăng hừ một tiếng, "Mẹ, nói cho cùng, vẫn phải đánh."

"Chưa chắc." Ánh mắt Tần Lan hơi đổi, nhìn về phía trại lính, "Mặt tướng có một kế."

Lê Sương quay đầu nhìn Tần Lan. Tần Lan theo nàng nhiều năm, cách hành sự và tư duy của hắn nàng hết sức rõ ràng: "Ta biết người muốn nói gì." Nàng nói: "Người muốn thừa dịp chúng chưa kịp chọn ra Đại tướng, tất cả chúng ta rút về sau, giữ cho Tây Nhung chút lương thảo cuối cùng, lấy kế hoãn binh, tranh thủ thời gian, để châu thành khác điều binh tới, mới cùng Tây Nhung đánh."

Lê Sương mang toàn bộ ý trong lòng hắn nói ra, Tần Lan rũ mắt, ánh mắt ôn nhu che giấu: "Suy nghĩ của mặt tướng, tất cả đều như ngài nói."

Lê Sương yên lặng.

Thấy Lê Sương nghiêm túc nghiên cứu kế sách này, La Đăng dựng mi lên: "Chiếu tướng, đây không phải đem lương thực chúng ta vừa bảo vệ, chấp tay nhường cho Tây Nhung sao! Không được! Đất của ta, không thể cho lũ chó sói!"

Tần Lan chỉ ra xa: "Người nhìn mà xem, phía sau Tây Nhung, đại bộ đội cứu viện đang đến, lực lượng lớn vượt xa dự đoán lúc trước của chúng ta, chúng ta chỉ có kế hoãn binh, chờ hội họp, mới có thể phản kích."

La Đăng còn muốn phản biện, nhìn thấy phương xa, đồng lửa phía quân địch, hần cần rằng cam chịu.

Cũng không thể vì giữ cái thành này mà để cho chiến sĩ Trường Phong doanh và dân chúng trong thành mất mạng.

Hần thở hắt.

Tay Lê Sương đặt trên trường thành chột cứng: "Ta sẽ tự suy nghĩ, tối nay bất luận thế nào, trước đem dân chúng trong thành rút đi."

Nàng vừa quay người, đang muốn xuống, Tần Lan ngăn cản nàng, "Chiếu tướng, công việc ở đây thuộc hạ sẽ làm, người...trở về nghỉ đi, bảo trọng thân thể."

Lê Sương không thể ngã xuống, nàng biết.

Nàng gật đầu một cái, hướng lều tạm thời đi vào, mà trong thời điểm này, Lê Sương cảm thấy có một cái bóng từ trên đỉnh đầu nàng vụt qua, khi nàng ngẩng đầu lên, trên thành tường cao cao, lại không có gì cả, tướng sĩ thủ thành đứng nghiêm, ánh mắt không nhúc nhích, nhìn phương xa, không có bất thường.

Lê Sương dụi mắt, chỉ cảm thấy thật mệt mỏi.

Lê Sương ngủ cũng không được ngon, tâm lo cho đất nước, không biết chọn quyết sách nào, mỗi một câu nói của nàng bây giờ, mỗi một quyết định cũng liên quan đến vận mệnh của đất nước.

Chỉ hi vọng... lựa chọn lần này có thể đem tương lai đất nước tốt hơn.

Sáng sớm hôm sau, Lê Sương tỉnh lại, nhận được hai tin tức của thám tử vội vã báo lại: " Chiếu tướng, đêm hôm qua, đại quân Tây Nhung quả nhiên đã lập lên một đại tướng!"

Lòng Lê Sương còn chưa kịp chìm xuống, thám tử lại nói: " Đại tướng kia lại chết."

" A?" Lê Sương có chút không phản ứng kịp: " Cái gì?"

Cái gì gọi là lại chết?

"Đêm qua Tây Nhung vừa lập đại tướng, tờ mờ sáng hôm nay đang lúc đại quân Tây Nhung đến trước Lộc thành, trên cổng liền treo đầu đại tướng kia. Hiện giờ quân lính Tây Nhung đại loạn..."

Lê Sương: "... " Nàng có chút ngần ra : " Ta đi xem một chút"

"Hồi tướng quân, đầu đại tướng quân kia đã bị bọn quân sĩ mang về. Mà nay còn dư lại cây cột cùng sợi dây vẫn còn ở đó."

Lê Sương kinh ngạc, nàng thế nào cũng không nghĩ tới, nàng cả một đêm suy nghĩ đối sách, hôm sau lại thấy được một tin như vậy.

Lê Sương vừa khoác áo giáp vừa đi ra ngoài: " Người nào giết?"

Lúc hỏi ra những lời này không cần thám tử trả lời, trong lòng Lê Sương hiện ra bóng dáng chàng trai mặc áo giáp màu đen.

Bước chân nàng hơi dừng, trước mặt Tần Lan cùng La Đăng xông tới, Tần Lan sắc mặt lạnh lùng không thấy biểu cảm, mà La Đăng đã mặt mày hớn hờ, cười đi ra: " Chiếu tướng! Kia đại tướng quân Tây Nhung lại bị giết! ha ha ha! Ông trời có mắt! Cho đám chó sói này chết không được tử tế."

"Chiếu tướng." Tần Lan gọi Lê Sương một tiếng. Lê Sương gật đầu coi như coi như phản ứng, quay đầu liền nói: "Tấn An đâu?"

Nàng bỗng nhiên hỏi, Tần Lan mới nhớ, lúc hăn cùng Lê Sương từ trong rừng cây đêm đẩy về vốn là lúc muốn hỏi Tấn An cùng người áo giáp đen kia có liên quan gì. Sau đó, đại quân Tây Nhung xâm phạm khiến hăn bận bịu, Lê Sương còn bận rộn hơn, căn bản không có thời gian quan tâm đứa trẻ kia.

Bây giờ, hai tướng quân Tây Nhung đều bị giết, không khó để đoán ra người mặc áo giáp đen trên chiến trường kia giết. Mà nghĩ tới người mặc áo giáp đen tự nhiên lại nghĩ đến Tấn An.

Tần Lan nhíu mi: "Thuộc hạ đi hỏi."

Lê Sương lên cổng thành nhìn đất đai mênh mông chỉ lẻ loi một cây gỗ đứng thẳng buộc sợi dây, được gió lay động, chẳng qua là một cảnh tượng đơn bạc nhưng Lê Sương cảm thấy giống như là có một mặt khắc "Qua đây là chết" bảo vệ Lộc thành.

Được một lúc Tần Lan đem Tấn An tới.

Ánh mắt đứa nhỏ trong veo, giống thường ngày nhìn chăm chăm Lê Sương.

Lê Sương ngồi xổm xuống nhìn thẳng mắt nó: "Tấn An, ta đối với đệ không có ác ý đệ cũng biết, đệ mang dị năng ta cũng muốn giữ bên người, tương lai bất kể là ta hay triều đình đều trọng dụng đệ."

Việc Lê Sương vừa gặp Tấn An liền mang nó về đã chứng minh điều này, ánh mắt Tấn An sáng lên, Lê Sương vỗ vai nó, ánh mắt nghiêm túc lại nóng bỏng nhìn chăm chăm nó: "Cho nên, ta hỏi gì nhóc cũng phải thành thật, có thể làm được không?"

Tấn An gật đầu: " Tất cả đều theo ý nàng."

Ách...Mặc dù lời này nghe có điểm kỳ quái, nhưng mà tính đứa nhỏ này, dù sao cũng toàn nói lời kỳ quái.

"Ta hôm nay chỉ hỏi nhóc một vấn đề, nhóc cùng người đeo mặt nạ đen kia có quan hệ không?"

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 14

CHƯƠNG 14

Tấn An và Lê Sương bốn mắt nhìn nhau, một vòng tướng sỹ vây quanh bọn họ, trừ Lê Sương không có ai ngồi xổm xuống ngang hàng nói chuyện với hắn.

"Có."

Kiên định một chữ, khiến chiến sỹ xung quanh mấy phần xôn xao.

Tần Lan hí mắt lại. Ở trong Trường Phong trại, không có người nào rõ hơn việc hắn lệnh cho các thân vệ trông coi Tấn An chặt chẽ. Từ lúc Lê Sương để cho nó vào huấn luyện, hắn đã dặn dò rất nhiều lần các thân vệ coi chừng nhất cử nhất động của Tấn An. Vậy mà nó vẫn có thể truyền tin cho người mặc áo giáp đen?

"Người nọ là tộc gì?" La Đăng ở phía sau không nhịn nổi, vội vã hỏi một câu. Hắn vừa mở miệng, bên cạnh liền có tướng sỹ khác dò hỏi: "Hắn là ai? Từ chỗ nào tới? Mục đích là gì?"

"Hắn vì sao phải nhờ người truyền tin tức của Trường Phong doanh ta?"

"Hắn làm thế nào giết được Đại tướng Tây Nhung? Mà vì sao lại làm như vậy?"

Các tướng lĩnh ở phía sau mồm năm miệng mười, nhưng ánh mắt Tấn An chỉ nhìn chăm chú Lê Sương, Tấn An nhỏ nhỏ ở giữa, xung quanh huyên náo hỏi, Tấn An lại nâng tay lên, động tác non nớt, nhưng lại hết sức tự nhiên, hẳn giúp Lê Sương sửa lại lọn tóc bị gió lay động, vén ra sau tai.

"Hắn ta sẽ không làm tổn hại tở."

Không trả lời thừa thãi, thanh âm trầm ổn chắc chắn, cùng tuổi tác khác xa, "Hắn chỉ là muốn bảo vệ tở."

Nhìn đứa trẻ vóc dáng nhỏ bé nhưng đôi mắt lại vô cùng nghiêm túc, Lê Sương không khỏi có chút thất thần, hoảng hốt, nàng như nhìn thấy ánh mắt Tấn An cùng người kia chòng chéo lên nhau.

Ánh mắt bọn họ...sao lại giống nhau vậy.

Một trận gió thổi qua, toàn bộ người trên thành đều yên tĩnh lại. Ánh mắt mọi người luân chuyển từ Lê Sương sang Tấn An và ngược lại.

Chỉ có La Đăng lỗ mãng rống lên một câu: "Yêu tinh! Thằng nhóc này sắp thành tinh sao! Lại còn học đòi tán gái, bảo vệ cái quái gì!"

Lê Sương ho khan một tiếng, bị lời thô lỗ của La Đăng gào tới phực hồi lại tinh thần, đầu óc nàng vòng chuyển, chợt nảy ra một suy đoán:

"Chẳng lẽ... người đó là cha người?"

Đúng không, chỉ có cái này là hợp lý nhất, cho nên đứa bé này dù là khí chất hay hình dáng đều có ba phần tương tự người áo đen kia, cho nên nó và chàng trai kia đều thích gần nàng...

Nhưng tại sao lại thích gần nàng chứ?

Chẳng lẽ...

Bởi vì nàng là... mẹ nó?

Lê Sương bị ý nghĩ này của mình dọa sợ hết hồn, cơ mà...

Nghĩ như vậy cũng không sai.

Nàng có thể ở chỗ nào đó mất đi trí nhớ. Đoạn trí nhớ kia rất có thể là khi nàng vào bắc rồi cùng người đó sinh con, sau đó nàng bị mất trí nhớ trở về Đại Tấn, vì để tránh tổn thương nàng, mọi người xung quanh cũng tránh không nhắc đến đề tài này nữa, cho nên nàng không biết. Giờ nàng lại ra bắc, người con trai bị bỏ rơi kia biết tin nàng đến, vì vậy mang đứa trẻ vượt qua hoang mạc xa xôi tìm tới! (atasm level max)

Cái phỏng đoán này rất chi là hợp lý nha! Những câu truyện trong sách đều viết như vậy đó!

Lê Sương sững sờ nhìn Tấn An, đắm chìm trong phỏng đoán. Mà Tấn An đối với những lời này lại tỏ ra khó hiểu: "Cha?"

Hắn lắc đầu, "Không phải, ta không có cha."

Lúc trước Lê Sương có nghe nó nói qua, nó không biết lai lịch của mình, cho nên lời này chắc là không biết cha mình là ai đi.

"Người cùng người mặc quần áo đen kia, có quan hệ như thế nào?"

Nghe Lê Sương hỏi thế, Tấn An lại nói: "Tỷ nói hôm nay chỉ hỏi một vấn đề."

Lê Sương trầm mặc, nàng cũng chỉ là thuận miệng nói, tiểu tử này ngược lại đem lời nàng ghi nhớ. Nhưng mà, không nói cũng được, dù sao người vẫn ở chỗ này: "Vậy ngày mai ta lại hỏi đệ một cái vấn đề, muốn đệ thẳng thắn trả lời."

"Được." Tấn An có chút cao hứng, "Tỷ có thể mỗi ngày đến hỏi."

Mỗi ngày đều hỏi, vậy là mỗi ngày đều gặp được nàng, gần như vậy, có thể đụng chạm.

Tấn An không nghĩ tới sau khi vào thành, Lê Sương đối với nó có nhiều phòng bị cùng đề phòng, hẳn không thể vuốt ve tóc nàng, cũng không thể nương nhờ ngủ trong ngực nàng ...

Hỏi cũng đã hỏi xong, Lê Sương đứng lên, phân phó thân vệ Quý Nhiễm mang Tấn An đi nghỉ ngơi.

Đại quân Tây Nhung không rút lui, ngoài tường thành hết sức nguy hiểm, Tấn An là trẻ con, Lê Sương không thể theo thói quen để nó ở cổng thành. Nàng xoay người, nhìn kỹ tình hình, cũng các tướng lãnh thảo luận. Tấn An thấy nàng bận rộn, liền ngoan ngoãn theo Quý Nhiễm đi xuống.

Quý Nhiễm bên cạnh dẫn đường, đi được một nửa, Tấn An chợt mở miệng: "Người nói..."

Quý Nhiễm nhìn hẳn, đứa nhỏ này cho tới bây giờ đều là trầm mặc ít nói, ngày thường ở trong trại không chủ động nói chuyện cùng người khác, mà thân vệ bọn họ có lại địa vị cao hơn, tất nhiên không tiếp chuyện với một đứa trẻ. Tấn An ngày thường bất kể là đi ra ngoài huấn luyện hay trở về trại đều giống như người câm vậy... trừ thời điểm nó thấy chiếu tướng...

Thời điểm đó nó là một đứa trẻ, ánh mắt cũng như biết nói vậy, lấp lánh, thiếu mỗi cái đuôi ở đằng sau mông ngoe nguẩy.

Mà giờ, đối với việc Tấn An chủ động nói chuyện, Quý Nhiễm vô cùng coi trọng, đáp: "Ừ? Làm sao?" Hẳn nghiêng đầu nhìn nó.

Tấn An dừng lại bước chân, nghiêm túc ngẩng đầu, nghiêm trang hỏi: "Nếu như có một cô gái giận người? Làm thế nào dỗ nàng, để nàng vui vẻ?"

Quý Nhiễm hớp vội ngậm máu phun ra ở miệng.

Cái con mẹ nó, đây là vấn đề con nít hỏi?

Hắn, Quý Nhiễm, anh cả trong nhà, mười năm nhập ngũ, đến nay, trước chưa theo Lê Sương tướng quân cũng nam chinh bắc chiến, hàng năm đánh giặc, ngày thường không có chuyện gì khác, lúc có thể trở về kinh thành yên lặng nói chuyện hôn sự thì lại bị Lê Sương điều ra bắc, giờ bên cạnh Lê Sương, đại khái là bảo vệ an toàn cho nàng ...rồi hàng năm lại đánh giặc!

Hai mươi lăm tuổi, người ta con cái xếp cũng được vài hàng, còn hắn, ngay cả tay của cô nương cũng chưa được sờ một cái.

Bất quá, cũng đã nhiều năm như vậy, cơ thể vốn đã chai sạn, không có cũng thành thói quen, giờ lại bị một đứa trẻ miệng sữa hỏi loại vấn đề này, làm cho hắn lúng túng.

Nếu như hắn nói không biết, há chẳng phải là người không có kiến thức?

Quý Nhiễm nghiêm mặt sắt, dùng giọng của người lớn nhiều kinh nghiệm, vững chắc nói: "Tặng quà."

"Tặng cái gì?"

Tặng cái gì? Đại gia hắn làm sao mà biết!

"Tặng quà mà nàng mong muốn."

Tấn An ra chiều suy nghĩ, gật đầu một cái, ngửa đầu nhìn hắn, thành khẩn nói một tiếng: "Đa tạ."

Đưa mắt nhìn Tấn An trở về doanh chướng, Quý Nhiễm quay đầu, lạng lẽ lau một tầng mồ hôi trên trán.

Ngày hôm sau, Thánh thượng(vua) biết được tình hình, lệnh cho Lê Sương bỏ lại Lộc thành, lui tới năm mươi dặm ngoài Lương châu thành, cùng Dự châu, Ký châu đến hội họp, cùng đánh Tây Nhung.

Đương kim Thánh thượng thuở thiếu thời từng trải qua sa trường, binh pháp hết sức thông thạo, mưu kế lúc trước của Tần Lan được hẳn nhất chí, ra quyết sách, nhưng tình huống lúc này lại có biến. Tây Nhung mất hai tên Đại tướng, nhất định đang hỗn loạn. Bọn họ chưa chắc đã công được thành.

Buổi sáng, tình báo đã cười ngựa đưa tin đến kinh thành, biết được tin này nhất định Thánh thượng sẽ cân nhắc lại. Lê Sương dự định ở Lộc thành chặn thủ mấy ngày, yên lặng theo dõi biến động.

Mà ngay lúc này, thám tử tới bẩm báo, phía bên Tây Nhung dâng lên một đồng lửa, thổi phòng, thật giống như đã chọn được một Đại tướng mới.

"Động tĩnh sao lớn như vậy?"

La Đẳng hừ lạnh, "Bọn họ là nước nhiều người, giết một người lại chọn một người, không sợ chết?"

"Không." Lê Sương nhíu mi. "Chuyện này có ẩn tình."

Một tướng quân khác,"Mạt tướng cũng cho là như vậy. Tây Nhung mới chết hai Đại tướng, nếu chọn nữa, nhất định là phải cẩn thận, giờ lại giống trống khua chiêng như vậy, hẳn là có mưu kế."

"Bọn chúng muốn thông báo cho ta...Hoặc là nói, muốn thông báo cho người áo đen kia, bọn họ lại chọn được tướng lãnh, để hẳn đi chặt đầu."

Lời Tần Lan vừa nói ra, trong nháy mắt doanh trướng trở lên yên tĩnh .

"Người áo đen kia sẽ đi sao?"

Không ai trả lời. Bởi vì chẳng ai biết.

Lê Sương có chức trách là thủ thành, quân Lộc thành coi giữ cộng thêm chiến sĩ Trường Phong doanh, binh lực cũng không sánh bằng một nửa Tây Nhung. Bọn họ không thể nào chủ động đánh ra. Nàng chỉ có thể cố gắng thủ thành.

Hy vọng người áo đen kia có thể thông minh một chút, không bước vào bẫy của chúng. Nếu không...một mình hấn xông vào cạm bẫy địch, cứ coi như hấn lợi hại, nhưng cũng khó tránh được một kiếp.

Cơ mà...

.....

Lê Sương đứng lên, tất cả tướng quân nhìn nàng. Ho khan một tiếng, nàng nói: "Ta đi ra ngoài một chút."

Nàng ra chủ doanh, hướng về trại, bây giờ đã biết Tấn An cùng người kia có liên lạc. Đã như vậy, nàng có thể nhắc nhở Tấn An một câu. Hoặc cũng có thể cho người theo dõi nó, để nó dẫn bọn họ đi tìm người áo đen thần bí kia.

Thời điểm nàng đi đến, Quý Nhiễm đang làm nhiệm vụ, hấn cùng Lê Sương chào hỏi, Lê Sương gật đầu: "Tấn An đâu?"

"Hồi tướng quân, nó nửa ngày đều ở bên trong doanh, không đi ra ngoài."

Lê Sương gật đầu, vén màn cửa đi vào, nhưng mà bên trong trống rỗng, đứa trẻ bên trong cả nửa ngày, đã sớm không thấy bóng dáng.

Lê Sương quay đầu, nhìn Quý Nhiễm một cái, chân mày nhíu chặt. Quý Nhiễm căng thẳng: "Chiếu tướng, thuộc hạ không làm tròn bổn phận!" Không có giải thích, chủ động nhận sai, là nàng dạy hấn.

Lê Sương đang định nói, bên ngoài chợt có tiếng thám tử báo lại:
"Chiếu tướng! Chiếu tướng!Trại lính Tây Nhung bốc cháy."

Lê Sương ngẩn ra, vén rèm trại, bước nhanh lên cổng thành nhìn thấy một mảnh lửa đỏ rực, ngay giữa vị trí trại Tây Nhung chính là ngọn lửa này...

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 15

CHƯƠNG 15

Ánh lửa đỏ cao ngất trời, mùi cỏ cây cháy cùng khói đen theo gió thổi đến nơi này. Lê Sương dõi theo, chỉ thấy trong lửa có bóng người qua lại, ồn ào mơ hồ truyền tới, tất cả tướng quân đều lên công thành. Giữa mùa đông lại có tầng mờ hôi nóng, La Đăng: " Mẹ, ánh lửa dày đặc, rốt cuộc là mưu kế gì, hay là người áo đen kia xảy ra bất chắc hoặc là... Chính Tây Nhung tự làm nội loạn..."

"Lửa lớn như vậy, không giống đã có mưu kế từ trước."

Một tướng khác lại phân tích: "Có thể có người áo đen kia thực lợi hại, một mình cũng có thể đốt trại địch."

Tần Lan nói: " Chớ đoán bừa, chờ thám tử báo lại, sẽ có đáp án."

Mọi người cùng nghĩ như vậy, lúc này ánh mắt Lê Sương chớp lóe, nảy ra một kế: "Đem trống trận đến, thổi vang kèn hiệu." Bên cạnh mọi người cả kinh, "Chiếu tướng, chúng ta ra binh?" "Không." Lê Sương nhìn ánh lửa rực rỡ: "Lửa lớn như vậy, nếu là mưu kế, nhất định là kế hoạch không nắm chắc, Tây Nhung mất hai tên Đại tướng, vốn là rỗng không đầu, lòng quân không yên. Tối nay xảy ra hỏa hoạn, đội ngũ bọn chúng ít nhiều xảy ra hỗn loạn, nhân cơ hội này, phô trương thanh thế, không đi, cũng khiến cho chúng sợ nửa hồn."

Ánh mắt Tần Lan hơi sáng: "Kế này có thể được."

"Cái này..."Lộc thành chủ mới vốn là một tên nhát gan vóc dáng nhỏ bé: "Nếu Tây Nhung nghe chúng ta đánh trống, dẫn binh tới, phải làm thế nào?"

"Để cho bọn chúng tới đi."

Lê Sương nói, "Không có Tướng, vội vã xuất chinh, hậu viện bốc cháy, ta xem bọn chúng có cái bản lĩnh gì đánh Lộc thành."

Lộc thành chủ nhìn nàng, trong lòng run lên, hấn không mở miệng, xung quanh tĩnh lặng, Lê Sương đảo mắt qua: "Còn ngậy ra đó làm gì?"

Lạnh giọng nói một câu, làm tất cả e sợ, lập tức ôm tay nói phải, tản ra, mỗi người một việc, bận bịu. Chỉ còn Tần Lan bên cạnh Lê Sương trên trường thành, nhìn ngọn lửa ở phương xa.

Lê Sương nhìn đến thất thần, cũng không để ý Tần Lan ở đằng sau đũng đang lặng lẽ đánh giá nàng: "Chiếu tướng..." Tần Lan nhẹ nhàng kêu một tiếng, thanh âm của hấn êm dịu, Lê Sương cũng đáp lại: "Ừ?"

Giống như trước kia ở trong phủ, nàng đã quen âm điệu này của hấn. "Chiếu tướng là đang lo cho người mặc áo đen kia?" Lê Sương ngẩn người, bàn tay đặt trên phiến đá to hơi rụt một chút: "A?" Nàng quay lại, giống như không kịp phản ứng, Tần Lan vì sao lại hỏi nàng như vậy, gần như là kinh ngạc, hấn có thể nhìn được nội tâm mình...Tại sao lại để người khác nhìn thấu. Sắc mặt Tần Lan trầm xuống.

Lê Sương lại "Hả" một tiếng: "Hấn đã cứu ta hai lần, lai lịch mặc dù có chút quỷ dị thần bí, ngôn ngữ hành động cũng có xúc phạm. Nhưng mà ta..." Nàng dừng một chút, "Quả thật không muốn hấn chết ở trong trại quân Tây Nhung." Tần Lan căng thẳng, cúi thấp đầu, che đi ánh mắt, không nói nhiều nữa.

Trống trận ở Lộc thành vang vọng, âm thanh tựa như tiếng rống gào thét, xé tan bóng tối, phá tan không gian, thẳng tới phương xa khỏi lửa mịt mờ. Đại quân Tây Nhung tựa như bầy kiến trong đất bỏ lổm ngổm khi nghe tiếng kèn trống, quả nhiên như Lê Sương dự đoán, rất nhanh liền xao động, dàn kiến tỏa ra. Một đêm này, trong ánh lửa nóng, gió rét, cùng tiếng trống làm người ta run sợ, quân Tây Nhung bắt đầu lui về sau.

"Bọn chúng rút lui." Trên thành có quân sĩ phát ra tiếng hô. "Bọn chúng rút lui." Quân sĩ mừng rỡ như điên, mà kết quả này giống như Lê Sương dự đoán. Quân Tây Nhung ở trong đêm rét hoàn toàn biến mất, khoe miệng nàng mới thoáng hiện lên ý cười. Trận đầu tiên, Lộc thành với Tây Nhung, thẳng. Không đánh mà thẳng, cho Đại Tấn ta lập quốc huy tại nơi bắc hoang này. Năm nay khó khăn, mùa đông vừa mới bắt đầu, có thể coi như là mùa đông được an toàn. Lần này Tây Nhung hoảng hốt rút quân trước, cho những quốc gia khác một cái gương, Lộc thành của Đại Tấn, lương thực phong phú, dân chúng hiền hòa, nhưng cũng phải dễ dàng mạo phạm.

Lê Sương xoay người rời đi, ngân giáp trên người phát ra tiếng vang, sau lưng còn có chiến sĩ hoan hô, trong hoàn cảnh huyền ảo như vậy, nàng nghe được một tiếng, liếc nhìn một cái, trên mặt đất là một dấu vết mờ hồ ướm át ở trong đêm tối, cùng ánh lửa bầu trời mùa đông lạnh.

Đây là... Nàng ngồi xổm xuống, ngón trở nhẹ nhàng quét qua... Là máu. Lê Sương ngẩng đầu, đỉnh đầu là cổng thành, trên mái hiên, từ góc độ của nàng, trừ ánh trăng, không có thứ gì khác. Máu này còn ấm, nhất định là có người bị thương ở trên. Lê Sương suy đoán trong lòng, dưới chân lấy chút lực, dùng khinh công bay lên trên mái hiên, mà nàng ở trên đây, cũng không thấy bất kỳ người nào, thậm chí cũng không thấy có vết máu.

Lê Sương nhíu mày, xà xát đầu ngón tay, là máu tươi, nàng nhảy xuống, Tần Lan chờ nàng ở dưới, thấy vậy nói: "Chiếu tướng, phát hiện ra điều gì sao?" Lê Sương lắc đầu, nàng biết, nếu là người áo đen kia tìm tới,

chắc chắn là khinh công của hắn, muốn đuổi kịp hắn, căn bản là không thể được.

Nàng trở về doanh, phát hiện tất cả tướng lĩnh đều ở bên ngoài, bọn họ trở mắt nhìn nhau, thần sắc có mấy phần kỳ quái. Lê Sương nhìn chung quanh: "Đi vào hết đi, đứng ngoài làm gì." Nàng vừa nói, vén rèm mà đi vào, sau đó cả người trong nháy mắt chợt đông cứng trước cửa. Tần Lan vốn muốn theo Lê Sương vào trong, suýt nữa đâm vào lưng nàng, hắn vội vàng lui về sau hai bước, mượn khoảng trống mà Lê Sương vén lên nhìn vào trong, người một thời xưa nay đứng đưng, trầm ổn như Tần Lan cũng phải ngây người... Chỉ thấy trong doanh trưởng kia, có một cái đầu nam tử đầm đìa máu tươi, trên cổ máu vẫn còn tuôn ra, nhỏ xuống đất, bên trên đầu cắm quân kỳ Tây Nhung. Một hình ảnh kinh người. Mà ở phía sau đầu kia, không biết là dùng máu hay mực viết mấy chữ to-"Đầu Đại tướng quân Tây Nhung thượng hạng tặng cho nàng, hy vọng nàng vui vẻ." Vui vẻ cái quỷ a! Phía dưới vẫn còn một hàng chữ nhỏ nhỏ---"Người khác dám động, tức chết."

Khó trách mọi người đứng ở cửa không dám đi vào! Tất cả đều bị tên tiểu tử thần bí đó hù dọa! Lê Sương ném cửa doanh trưởng, đem cửa xé xuống: "Người nào đang làm nhiệm vụ canh gác?" Nàng tối sầm mặt quay đầu, "Đều là người chết sao? Một người lớn như vậy, cùng cái đầu đầu máu me đi vào, không ai nhìn thấy sao?" Tất cả đồng loạt cúi đầu, yên lặng không nói, ánh mắt Lê Sương như muốn lóc thịt họ vậy, lạnh như băng đảo qua, Lê Sương từng chém giết nhiều địch, nhưng nàng chưa từng nghĩ qua, có một ngày sẽ có một người mang đầu địch nhân làm lễ vật.

Nàng không sợ, chẳng qua là...

Cảm thấy, người tặng quà này có bệnh, bệnh vô cùng nặng!

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 16

Mai 30/4 cho mọi người ở nhà cà nha, ai đi chơi thì cứ đi.....

CHƯƠNG 16

Lê Sương đem cái cờ kia rút ra, bọc lấy cái đầu, ném cho quân sĩ bên cạnh, quân sĩ tiếp được, cả người run một cái, Lê Sương nói: "Mang ra ngoài, cờ kia viết linh tinh thì mang ném đi, đầu người thì treo ở trên cổng thành, đó mới là nơi trưng bày."

Quân sĩ đáp ứng, nhanh chóng bước đi.

Lê Sương quay đầu rời đi phòng doanh, cái đầu người kia, nhìn qua mặt mũi khô gầy, cũng chẳng phải là Đại tướng gì, đại khái chỉ là một thương binh hoặc là nô lệ, giống như bọn họ suy đoán, chúng tùy tiện bắt người giả làm Đại tướng, đoán chừng là muốn dụ người tới.

Lại chẳng nghĩ đến, người bọn họ muốn dụ kia lại nguyện ý đi, không bắt được hẳn, thậm chí...

Lê Sương ngấm nhìn phương xa, địch đã rút lui, ánh lửa xa xa cũng đã tàn, chỉ còn lại khói đen cuồn cuộn dày đặc cuốn lên bầu trời.

Thật ra mà nói, quân Tây Nhung chỉ bị một người đánh lui. Chuyện hoang đường như vậy, không nói phỏng đoán trước đó, Lê Sương có chút

không dám tin.

"Vào hết đi." Lê Sương gọi một câu, các tướng lãnh (tướng quân lãnh đạo) mới nổi đuôi mà vào. Đợi mọi người ngồi hết xuống, Lê Sương mới mở miệng nói: "Nay hai Đại tướng Tây Nhung bỏ mạng, thêm vào là vụ hỏa hoạn đêm qua, khiến cho Tây Nhung rút quân, mọi người đều biết, thực lực bọn chúng thật ra không có bị lay chuyển. Trận mùa đông này chỉ là mở đầu, sau lại càng không thể xem thường."

Chủ Lộc thành là Lý Chương Nghĩa đã chết, Lê Sương trực tiếp để Trường Phong doanh đóng quân bên trong thành, cùng binh lính trong thành cùng nhau thủ thành. An bài xong mọi chuyện, Lê Sương quay đầu phân phó văn thư(người đưa tin), lệnh viết rõ tình huống ở đây, báo về kinh thành.

Văn thư chần chờ chốc lát: "Chiếu tướng, vậy... Chuyện người áo đen bí ẩn kia, cũng phải báo về kinh thành sao?"

Tất cả đều im lặng trầm mặc, mọi người cùng rõ, lúc Lý Chương Nghĩa đóng cửa thành, khiến cho chiến sĩ Trường Phong doanh phải đánh một trận giáp lá cà với Tây Nhung quân một trận bất ngờ, khiến Tây Nhung phải rút quân mà không tổn chút công sức gì, hoàn toàn dựa vào một mình người bí ẩn kia, làm người ta hoảng sợ.

Có lẽ... Báo như vậy về kinh thành, thật khiến cho chiến sĩ Trường Phong doanh khó chịu, tất cả các tướng sĩ, không địch lại được một người tộc dị nhân.

Lê Sương không do dự: "Báo lên. Không có gì giấu giếm."

Đến đây, tất cả mọi chuyện coi như tạm thời lắng xuống, các tướng rời đi doanh trường, văn thư đem mấy quyển sách cho Lê Sương phê duyệt, rồi cũng chấp tay rời đi. Trong doanh trường người cũng đã đi hết, Lê Sương nhìn ra ngoài, trời cũng đã sáng.

Sắc trời có chút nhức mắt, nghĩ đến hôm nay là một ngày mùa đông rảnh rỗi hiếm có, nàng đứng dậy đuổi người, ánh mắt mới rơi xuống mặt đất trong doanh, trên đất có máu người từ đầu người kia nhỏ xuống, nàng chột nghĩ đến đêm qua lúc nàng sắp rời khỏi thành tường, máu nhỏ xuống người nàng, có lẽ là do người mang đầu người vào trong doanh trưởng, người áo đen kia ở trong trại Tây Nhung... không biết có trở về an toàn...không?

Nghĩ tới đây ánh mắt nàng cứng lại, bước ra doanh trưởng, hướng trung doanh đi.

Thân vệ cửa doanh bên ngoài, Quý Nhiễm cả người mặc quân phục đang trầm mặc dạy dỗ một đứa bé: " Không phải bảo người không được chạy loạn sao? Nói, tối qua đi đâu vậy?"

Tấn An gầy yếu trước mặt Quý Nhiễm như một con gà, đưa tay là có thể bóp chết. Mặc dù bây giờ ở Trường Phong doanh đã không có người nào nghĩ như vậy...

Lê Sương vốn định ở bên cạnh nhìn nó bị giáo huấn, kết quả nàng còn cách đó có chừng mười bước, ánh mắt Tấn An giống như dài hơn người vậy, nháy mắt, nhìn thẳng tắp vào Lê Sương.

Đối với Quý Nhiễm thờ ơ, rồi nhìn ra chỗ khác.

Bởi vì ánh mắt quá sức nóng bỏng, khiến cho Quý Nhiễm cũng phải quay đầu, ngẩn ra rồi hành lễ: "Chiếu tướng."

Lê Sương gật đầu, có mấy phần buồn cười đi lên phía trước, vỗ đầu Tấn An: "Tối hôm qua đi đâu vậy? Đi báo tin cho người kia đúng không?"

Từ trước đến giờ, quả thật người áo đen bí ẩn nọ không có mưu đồ đối với Trường Phong doanh, hẳn chỉ có mưu đồ với nàng.

Thật ra thì, chỉ cần không liên quan đến đất nước, thiên hạ thái bình, Lê Sương vẫn dễ dàng bỏ qua. Nhưng là người này... Ý đồ của hắn thể hiện thật là kỳ quái.

Kỳ quái hơn nữa, hắn đột nhiên xuất hiện, hành động không giải thích được, làm cho người ta... Đầu óc mơ hồ.

Tấn An ngửa đầu ngẫm nàng, chưa trả lời. Mà nó yên lặng làm cho Lê Sương chú ý, nhìn mặt nó: "Bị bệnh?" Lê Sương ngồi xổm xuống, đưa hai tay ra nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ thấy môi nó tái nhợt, gò má đỏ, vô cùng nóng.

"Thương hàn sao?"

Trẻ con vào bắc mà bị bệnh là chuyện lớn, Lê Sương cũng chẳng bao giờ để ý tới, quay đầu phân phó Quý Nhiễm: "Gọi quân y đến đây." Nàng vừa nói, vừa bế Tấn An lên, Tấn An thuận thế đem hai tay khoác qua lưng nàng, hai cái tay nhỏ bé vòng qua cổ nàng, ôm chặt lấy, gò má nóng rực áp trên ngực nàng, dán chặt...

Thật thoải mái.

Tấn An không tự chủ cọ má, ấm áp quá, da thịt chạm vào nhau, vô cùng thoải mái.

Lê Sương không có cảm giác, chỉ coi là trẻ con mắc bệnh làm nũng một chút.

Nàng ôm nó vào doanh bên trong, chỉ thấy bên trong kê chừng mười cái giường, mặc dù đội ngũ này của nàng thích sạch sẽ, nhưng cũng không che giấu được mùi mồ hôi nồng nặc của nhiều người, mang tới khó chịu.

Mà lúc này, vừa vặn có mấy người ở trong cởi áo giáp, trần trụi nửa người.

Các chiến sĩ không nghĩ tới, Lê Sương không thông báo lại trực tiếp vén cửa đi vào, bên trong mọi người đều chết tại chỗ.

Lê Sương ho khan một tiếng: "Tiếp tục làm đi."

Nàng bình tĩnh buông màn cửa, ôm Tấn An xoay người trở về doanh trại của mình. Đặt Tấn An ở trên giường nhỏ, đang muốn đứng dậy, lại phát hiện Tấn An không có buông tay ở cổ nàng ra.

Nàng kéo nhẹ: "Ngoan, nằm xuống đi, để cho quân y tới xem bệnh cho nhóc."

"Tỷ không đi đâu chứ."

Lê Sương cười khê: "Ta không đi."

Tấn An không nỡ buông tay như cũ, trong lúc quân y tới, Lê Sương nhìn Tấn An, suy tính hồi lâu, mở miệng hỏi: "Nhóc không nhớ cha mẹ hay bất kỳ tin tức gì à? Tỷ thấy người không giống người ngoại quốc, mẹ nhóc... khả năng là người Trung Nguyên?"

Tấn An lắc đầu: "Không nhớ."

"Được rồi."

Đáp xong, đúng lúc Quý Nhiễm dẫn quân y vào. Lê Sương tránh sang một bên, nói với quân y suy đoán của mình: "Có phải là thương hàn không, lúc trước ở ngoài thành, trong quân doanh chúng ta có dược liệu trị thương hàn không?"

Quân y xem mạch, trầm ngâm: "Cái này... Không phải đơn thuần là thương hàn. Trong cơ thể có lửa vô cùng lớn, tựa như bị trọng thương khiến trong cơ thể có luồng nhiệt đưa lên."

"Bị thương?" Lê Sương quay đầu nhìn Tấn An, nhíu nhíu mi : "Đêm qua nhóc đi đâu?"

Lúc này hai mắt Tấn An đã nhắm nghiền, trên trán mồ hôi chảy xuống, không trả lời Lê Sương.

Quân y liền lột quần áo nó ra, nhưng kỳ quái là, kiểm tra toàn thân một lần, lại không phát hiện trên người nó có bất kỳ vết thương nào, trừ hoa văn lửa trên ngực kia ngày càng đỏ, cũng không có dị thường nào khác.

Quân y không hiểu: "Một vết thương cũng không có, cái này rất lạ..."

"Trước kê mấy đơn giảm sốt hạ nhiệt đi, bên trong doanh không có dược liệu, để ta sai người đi ra thành mua thuốc."

Quân y rời đi, Lê Sương cho Quý Nhiễm đem dược liệu đã mua nấu thuốc, đút cho Tấn An uống, nàng xử lý chút công việc vặt vãnh, ngay sau đó trở lại, bên cạnh mép giường chăm sóc Tấn An, dần dần mệt mỏi ngủ quên.

Mấy ngày nay Lê Sương mệt đến là người, bây giờ quân Tây Nhung rời đi, tâm được thả lỏng, cho dù không nằm tử tế cũng ngủ thật say.

Cho tới nửa đêm, người nằm trên giường đưa chân ra khỏi chăn, nàng cũng không hay biết.

Bóng đêm dày đặc, Lê Sương ngủ say, tóc tán loạn trên mặt.

Chàng trai thân thể cường tráng nhẹ nhàng vén chăn lên, vùng ngực có hoa văn đỏ tươi tinh xảo, đường vân kéo dài tới khoeo mắt. Hắn ngồi dậy, lặng lặng nhìn Lê Sương ngủ, ánh mắt trong sáng dịu dàng.

Nhẹ nhàng giúp nàng vén lọn tóc ra sau tai, ở trên môi nàng nhẹ nhàng hôn xuống.

Thật hạnh phúc, con người hẳn như có gợn nước êm ái, rạo rức, có thể chạm vào nàng làm hẳn vui sướng đến run rẩy. Dù chỉ là len lén chạm một chút...

Khóe miệng không nhịn được kéo ra, vui vẻ đến cơ hồ phát bệnh.

Hắn muốn hỏi nàng, xem nàng có hạnh phúc không? Nhận được lễ vật hẳn tặng có vui không? Mặc dù lúc đi lấy đầu người kia, suýt nữa mất mạng, bất quá hẳn chẳng quan tâm.

Thân thể hẳn có khả năng lành bệnh rất nhanh, không cần dưỡng bệnh cũng có thể khỏi.

Hắn có thể giúp nàng giải quyết hết tất cả phiền muộn, cho nên nàng bây giờ có thể nằm ngủ an ổn như vậy.

Tấn An nhè nhẹ nhảy ở trên môi nàng, một lát sau, đụng chạm nhỏ này không đủ thỏa mãn, hẳn lại nhẹ nhàng bế Lê Sương, mang nàng lên giường, đắp chăn cho nàng, từ sau lưng ôm lấy nàng, cho thân thể hai người cùng bọc trong một cái chăn.

Hai người trong tư thế trước ngực nàng là tay hẳn, còn sau lưng nàng dính sát vào ngực hẳn. Khiến Tấn An có cảm giác ôm vào ngực một miếng ngọc quý giá, như một phần cơ thể hẳn, cứ thế bảo vệ, ai cũng không được tổn thương nàng.

Hắn hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng cảm thán, thật tốt.

Thật muốn ngày nào cũng được như vậy, ôm nàng chìm vào giấc ngủ. Cho dù mỗi ngày đều nguy hiểm đến tính mạng.

Thấy thích thì bình chọn nhé.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 17

CHƯƠNG 17

Lúc Lê Sương tỉnh dậy, thấy mình đã nằm ở trên giường, trong lòng nàng là Tấn An đang ngủ say, nàng ngẩn người. Ngày hôm qua, nàng đâu có nằm trên giường, mà nàng nặng như vậy, nàng lên giường lúc nào?

Mà thôi...cũng chẳng nhớ được, rất lâu rồi, nàng mới có được giấc ngủ an ổn như vậy, cả người ấm áp, không có chút gió rét xâm nhập.

Tấn An trong lòng nàng khẽ động dậy, nàng cúi xuống nhìn nó, chỉ thấy khoe miệng thẳng bé hơi cong, giống như là trong mộng được ăn đường ngọt.

Hiếm thấy đứa nhỏ này lộ ra mặt đáng yêu ngây thơ như vậy. Lê Sương néo néo cái mũi nó, ngay sau đó nàng đưa tay lên trán kiểm tra nhiệt độ.

Hồi phục rất nhanh, trên trán nhiệt đã giảm, bất kể là thuốc của quân y hiệu quả hay là thân thể Tấn An khỏe mạnh, tóm lại không còn gì đáng ngại.

Lê Sương xốc chăn, đi xuống giường, quay đầu nhìn Tấn An vẫn còn đang ngủ, cũng không đánh thức, rót nước rửa chân tay, liền đi ra doanh trướng.

Hôm nay, cổng Lộc thành mở toang, dân chúng dần dần ổn định, Lê Sương an bài không ít người ra cửa thành kiểm tra, phòng ngừa gián điệp ở

những nước khác nhân cơ hội trà trộn là thành.

Thời điểm Lê Sương đến, cổng thành là nơi trọng binh, từng người từng người qua kiểm tra, ngoài cổng thành đã xếp thành hàng dài. Tần Lan nhìn thấy nàng, liền tiến lên chào một tiếng: "Chiếu tướng, sao lại tới?"

"Tới xem một chút, không có điều gì bất thường chứ."

"Bắt được hai gián điệp."

Tần Lan chỉ hướng bên cạnh, Lê Sương theo hướng hăn chỉ, hai hàng rào gỗ, chia ra, đang nhốt hai người, một người ăn mặc giống dân trong thành, không có gì khác biệt. Hăn cúi đầu ngồi ở bên trong, vẻ mặt có mấy phần nóng nảy. Hăn là bộ tộc khác phái tới.

Mà người còn lại.... Có chút kỳ quái. (thuyền trưởng xuất hiện.)

Lê Sương tỉ mỉ quan sát y, chỉ thấy người này quần áo lụa là, nàng ở phủ Tướng quân, mặc dù cuộc sống chỉ biết đao kiếm gậy gộc, nhưng cũng có thể nhận ra các loại tơ lụa, nhìn nguyên liệu vải làm quần áo của người này, không chừng lên đến cả trăm kim. Trên đầu y cài trâm ngọc, là bạch ngọc, dịu dàng, loại thượng hạng. Từ cách ăn mặc của tên gián điệp này, chẳng biết từ quốc gia nào, không khỏi cũng... Quá khoa trương đi.

Hơn nữa dung mạo của người này cũng như mỹ ngọc, ngũ quan thanh tú, vô cùng dịu dàng, lúc này y đang ngồi xếp bằng bên trong nhà tù, cứ như hòa thượng Trung Nguyên đang ngồi vậy.

Lê Sương trau mày, nghi hoặc nhìn Tần Lan: "Đây là gian tế?"

Tần Lan trả lời: "Chẳng qua là khi hỏi lai lịch, hăn ta lại ngậm miệng không nói, hỏi hăn tới Lộc thành có việc gì, hăn cũng không trả lời, hăn ta có điểm đáng nghi, không thể coi thường, tôi liền để hăn ở đây, thăm vấn sau."

"Nhìn bề ngoài người này giống người tới từ phương nam." Lê Sương đi lên phía trước.

Người đàn ông đang tĩnh tọa bên trong, tựa như phát giác có người phía trước, lông mi y rung lên, mí mắt vừa nhấc, một đôi mắt xuân thủy nhu nhu nhìn Lê Sương chăm chú. Đôi mắt y phản chiếu bóng hình nàng, sau khi nhìn nàng một hồi, y khiêu môi cười: "Cô nương thật là anh khí."

Hừ, đây là bắt chuyện với nàng sao?

Lê Sương nheo mi, hỏi y:

"Thuộc hạ ta nói, hẩn hỏi cái gì người cũng không trả lời, hóa ra người có thể nói chuyện."

"Tại hạ chỉ cùng người hữu duyên nói chuyện."

Lại còn ra vẻ thần thái của một mỹ nam tử, bất quá chịu mở miệng là tốt rồi, Lê Sương hỏi y: "Trường Phong doanh ta trước giờ chưa từng bắt người vô tội, nói rõ lai lịch cùng ý đồ của người, nếu không có vấn đề, người có thể đi. Còn không..."

"Nếu không thì thế nào?"

"Tất nhiên là nhốt người vào địa lao huyện(nhà tù dưới đất), lựa ngày thẩm vấn, hỏi không đáp, tiếp tục nhốt."

"Địa lao huyện cơ à." Người đàn ông trầm tư một hồi, "Chưa thử qua, làm sao học hỏi thêm kiến thức." Y nhìn Lê Sương mỉm cười ôn hòa, "Cô nương cứ mang ta đi nhốt đi, không cần phải để ý đến ta."

"...."

Mỗi năm đều có thể gặp được những kẻ kỳ quái, nhưng năm nay gặp phải...người đặc biệt hơn nhiều...

"Nơi đây thiếu lương thực, muốn ở trong tù, tiền cơm cũng phải tự mình đóng."

"Nói cũng đúng." Người đàn ông cảm thấy có lý, gật đầu một cái, lại sờ trên người mình: "Túi tiền hình như rơi mất rồi." Y suy tính, nhấc tay sờ lên đầu, đem trâm ngọc từ trong tóc rút ra, tóc đen rơi xuống, cái gương mặt này còn đẹp hơn cả cô nương dịu dàng ôn nhu, y cười khẽ, hướng Lê Sương nói: "Này, cầm lấy, giá cây trâm này chắc cũng đủ mấy bữa cơm."

Giá cây trâm này đại khái có thể cho y ăn cơm tù cả đời ấy chứ.

Lê Sương trầm mặc nhìn y, sau đó không khách khí nhận lấy trâm ngọc: "Như người mong muốn."

Nàng xoay người rời đi, người đàn ông nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Cô nương." Lê Sương quay đầu, chỉ thấy y cười vô hại: "Sắp tới cô nương sẽ gặp tai ương, hãy chú ý bảo vệ thân thể."

Lê Sương có chút sững sốt, ngay sau đó khoát tay: "Cuộc sống của ta ngày nào chẳng đổi mặt với đổ máu."

Lê Sương xoay người, Tần Lan liếc người đàn ông đang cười híp mắt kia một cái, theo Lê Sương ra ngoài mấy bước: "Chiếu tướng, người này thật kỳ quái..."

"Nhốt trong ngục, mặc kệ y, không có gì nguy hiểm."

Lê Sương xoay cây trâm trong tay chơi mấy cái, "Sau khi nhốt hẳn xong, để nhiều người để ý hẳn."

"Dạ."

Ở cổng thành quan sát một hồi, không thấy có điều bất thường, lúc này Lê Sương mới trở về phủ, trên đường đi, nghe dân chúng bàn tán, có người

cảm khái: "Không nghĩ năm nay có thể về thành làm ăn, thật quá may mắn."

Lê Sương bỗng nhớ, khoảng thời gian này do nàng bận lo nghĩ bảo vệ thành, trải qua một trận chiến, hóa ra sắp đến lễ "thanh tuyết", mọi người trong Lộc thành sẽ bắt đầu nghỉ đông.

Sau ngày lễ này, sẽ tiến vào đợt đại hàn(tháng lạnh nhất trong năm), gió rét, nhà nhà phải đóng chặt cửa sổ, không làm ruộng, không mua bán, sau ngày lễ tất cả đều sẽ nghỉ ngơi, qua ba tháng, hết lạnh, mới bắt đầu một năm làm lụng, cày cấy.

Người Lộc thành cực kỳ coi trọng ngày lễ này, hôm đó mọi người ở đây sẽ đến cúng bái tổ tiên, đốt đèn trời, chuẩn bị chu đáo cho ba tháng sắp tới.

Lê Sương nhớ lại, trước đây Lê Đình đã nói qua, nếu rảnh rỗi thì về nhà một chuyến, hàng năm, thời gian bắt đầu mùa đông trong bắc đều là thời điểm vô cùng gấp rút, khẩn trương, nào có cái gọi là thời gian rảnh rỗi, mà nói tới, cho dù có thật...nàng thấy cũng không trở về được.

Kinh thành là nơi quá mức sầm uất, ồn ào náo nhiệt, tất cả các mối quan hệ đều phải thận trọng cùng đề phòng, bảo vệ, không thể so sánh với phương bắc, tuy tục tằn nhưng lại tự do. Đây mới là nơi thuộc về nàng.

Lê Sương về tới doanh trường, đúng lúc nhìn thấy Tấn An từ trong doanh trường nàng đi ra, không hề nhìn chỗ khác, một cái liềm xuyên qua đám người nhìn thấy nàng. Nàng đi tới, ngồi xuống, đợi đến khi Tấn An đến trước mặt, hết sức tự nhiên đem nó bẻ lên: "Hôm nay không đi báo tin cho người kia à?"

Nàng dùng giọng trêu chọc hỏi Tấn An, thế nhưng thẳng nhóc lại nghiêm túc suy tư một hồi: "Ta báo tin cho hã, tỷ không tức giận à?"

Lê Sương suy nghĩ một chút: "Nếu là trước kia, có chút nghi ngại. Nhưng mà..." Nàng nhẹ nhàng cười một tiếng, "Hắn cũng coi như là một ân nhân của Lộc thành ta, tuy hắn có làm một chút việc quá phận, bất quá đối với nước ta không có hại, thậm chí... Giúp được ta bảo vệ quốc gia, cho nhóc đi báo tin cho hắn, ta đại khái cũng không ý kiến."

"Vậy tử đã nguyện ý gả cho hắn chưa?"

"..."

Sao cái suy nghĩ của đứa nhỏ này lại có trình độ nhảy cao giống y đúc chàng trai áo giáp đen kia vậy.

"Chuyện này là chuyện khác."

Tấn An nhíu mày: "Sao tử lại không muốn cưới hắn? Tại sao? Tử ghét hắn sao? Hay do tướng mạo? Thân thể? Hay hắn không lợi hại?"

Nàng...

Nàng lại bị một đứa con nít vắt mũi chưa sạch hỏi đến không biết trả lời ra sao.

"Ta chẳng qua là...không biết hắn." Đáp xong, Lê Sương sững người, nàng làm sao lại bị một đứa bé dắt mũi. Liếc Tấn An một cái, đặt nó đứng xuống đất, "Đi đi, thân thể khỏe rồi thì tự mình trở về tập luyện đi."

Nàng xoay người rời đi, vừa vặn có phó tướng tìm nàng nghị sự, hai người vừa nói chuyện vừa đi vào doanh trung. Tấn An chỉ ở bên ngoài nhìn nàng đi vào, hướng nàng nghiêm túc nói: "Nàng sẽ biết hắn."

Hắn sẽ để cho nàng biết, hắn tướng mạo tốt, thân thể tốt, cái gì cũng cho nàng nhìn, chỉ cần nàng nói nàng muốn biết.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 18

CHƯƠNG 18

Trước lễ thanh tuyết một ngày, dân chúng Lộc thành cơ bản đều đã trở về nhà, xong xuôi. Dựa theo tập tục, trước đêm lễ thanh tuyết, Lộc thành sẽ đốt đèn trời.

Năm nay, trước đó bên ngoài thành tình hình không ổn định, dân chúng vừa chạy nạn trở về, không kịp chuẩn bị, nên không thể đầy đủ như mọi năm, bầu không khí ngày lễ không thể so với những năm trước đó.

Lộc thành, trong nhà, nhà nào cũng giăng đèn kết hoa (đèn lồng), trên trời những bông tuyết nhỏ bay bay, khiến ánh đèn màu đỏ càng thêm ấm áp.

Tất cả dân chúng trong thành đều cao hứng(vui vẻ), trên tường thành nửa điểm cũng không vì thế mà buông lỏng, Lê Sương dẫn thân vệ lên thành tường tuần tra, được một lúc, không thấy dị thường mới đi tới chủ doanh, nhìn thấy mấy tướng quân đang ngồi nướng thịt, phân chia cho các binh lính cùng nhau ăn.

La Đăng cầm cho Lê Sương một miếng thịt thật to: "Chiếu tướng, ngày thường ngân lượng phát xuống đều không có chỗ dùng, chúng tôi thảo luận một chút, ban ngày đi chợ, mua một túi thịt lớn, để cho đầu bếp trong phủ làm thịt nướng, ngày mai làm việc, tối nay phân chia cho các anh em bồi bổ thân thể, tối, tôi đem miếng ngon nhất cho ngài."

Lê Sương nhìn khối thịt kia, so với đầu nàng còn lớn hơn một chút, bật cười: "Sao? Ta thấy, so với đầu còn to hơn, to vậy ăn sao hết?"

"Ăn được là phúc." La Đăng cười, "Mấy cô nương trong khuê phòng kia, ăn không khác gì mèo liếm, cả ngày đều sinh bệnh, chỉ nhìn không dám sờ. Chiếu tướng, ngài cứ giữ dáng vẻ như bây giờ."

Tần Lan ở phía sau liếc hẩn một cái: "La Đăng, chú ý lời nói."

La Đăng ngược lại khoát tay: "Haha, chiếu tướng của chúng ta có bao giờ quan tâm tới vấn đề này, đến đây đi, chiếu tướng." Hẩn đem thịt hướng lên phía trước, Lê Sương dờ khóc dờ cười nhận lấy: "Được, phải ăn, ăn xong rồi không thể buông lỏng cảnh giác."

"Tuân lệnh!"

Lê Sương cầm miếng thịt lớn trở về doanh trường của mình, thịt này nướng không tệt, nàng lấy dao nhỏ cắt một miếng xuống, cắn một cái, da xộp giòn tan trong miệng, thịt mềm mềm dai dai. Lê Sương vừa ăn vừa gật đầu, đầu bếp trong phủ của Lý Chương Nghĩa không tệt, chẳng trách khiến hẩn cả người phát phì.

Ăn xong hai miếng thịt, nàng chợt nhớ tới Tấn An, tuổi thẳng nhóc là tuổi ăn tuổi lớn, nên cho nó ăn nhiều thịt, nàng sai người gọi nó tới, quân sĩ tuân lệnh đi, nàng tranh thủ cắt thịt, đem xương cùng thịt tách ra. Lúc làm xong, quân sĩ lại không đem người tới: "Chiếu tướng, lại không thấy đứa bé kia."

Lê Sương suy đoán, chắc là đi ra ngoài báo tin.

Trong khoảng thời gian này trong quân doanh không có phát sinh chuyện gì, nó có thể đi báo tin gì? Liên quan đến sinh hoạt của nàng hàng ngày sao?

Lê Sương khoát tay, cho người lui xuống. Bây giờ là lúc bên ngoài Lộc thành đèn lồng thấp sáng vô cùng náo nhiệt, Lê Sương hướng ra ngoài doanh nhìn một cái không khỏi thất thần, Tần Lan đi tới, đúng lúc gặp cảnh tượng này.

Hiếm khi thấy Lê Sương có hứng thú với chuyện này, khước miệng Tần Lan hơi kéo lên: "Chiếu tướng, hôm nay Lộc thành thấp đèn, trong doanh chắc không có biến cố gì đâu, không bằng ngài đi ra ngoài dạo một chút, qua dịp này sẽ phải căng thẳng thật chặt, hôm nay nên thả lỏng một chút."

Đề nghị này của Tần Lan làm lòng nàng khẽ động: "Trại lính..."

Tần Lan nở một nụ cười sâu nói: "Đã có thuộc hạ, ngài cứ yên tâm."

"Thôi được." Lê Sương đứng dậy, "Ta đi dạo một chút, sẽ trở về ngay."

Nàng đứng dậy rời đi, không quên phân phó cho người đem thịt nướng thừa đưa đến doanh trung, tránh để lãng phí thực phẩm.

Lê Sương lặng lẽ ra khỏi doanh trại, nàng không muốn phô trương, chỉ cần một thân vệ đi theo, Tần Lan để Quý Nhiễm theo nàng. Hắn ta thân hình cao lớn, ở trong Trường Phong doanh cũng đứng nhất nhì. Bên ngoài nhiều người, có Quý Nhiễm mở đường cho Lê Sương, đường thông suốt không có bất kỳ trở ngại.

Những hàng đèn lồng lớn này ngoại trừ bán cho lễ thanh tuyết ngày mai ra cũng bán để dành cho cuối năm, đây cũng là ngày trao đổi buôn bán lớn nhất trong chợ, mọi người chuẩn bị cho những ngày tháng nghỉ đông sắp tới nên chợ hôm nay vô cùng náo nhiệt, người cũng phá lệ nhiều.

Lê Sương cùng Quý Nhiễm đi dạo chợ, nhìn thấy người cao quý như vậy, mọi người theo bản năng cũng tránh sang bên cạnh một chút, Lê

Sương trong dòng người chen chúc chật trội, nàng đi chính giữa đường, không chút khấn trương.

Đi qua một quán ven đường, Lê Sương muốn thử cảm giác cười ngửa xem hoa, chỉ ngắm không muốn mua, đột nhiên ánh mắt nàng dừng lại ở trước một sạp nhỏ, trên sạp bày rất nhiều mặt nạ, tất cả đều là mặt nạ đen, giống hệt với mặt nạ của chàng trai thần bí kia, Lê Sương dừng bước.

"Ông chủ nhỏ." Nàng cầm một cái mặt nạ lên, hỏi chủ quán: "Năm trước ta không thấy có bán loại mặt nạ này, năm nay vì sao lại có nhiều như vậy? Phải chăng có bộ tộc hay quốc gia nào đó có tập tục mang mặt nạ giống như vậy?"

"Cái này, ta cũng không biết." Ông chủ vừa nói vừa gói một cái mặt nạ đưa cho con của một phụ nữ bên cạnh, đứa trẻ vui mừng nhận lấy, lập tức lấy ra đeo lên. Ông chủ thu tiền, lại nói: "Không phải là bộ tộc hay ngoại quốc gì hết, trước đó vài ngày, ngoài thành chúng ta không phải đánh giặc sao, quân Tây Nhung ép sát, mọi người không hoảng cũng loạn, toàn bộ đều đi chạy nạn, vốn tưởng rằng năm nay không thể trải qua cuộc sống bình yên, kết quả, lại có một anh hùng xuất hiện trong Trường Phong doanh!"

"Trường Phong doanh lấy đâu ra anh hùng?"

Lê Sương quay đầu nhìn Quý Nhiễm một cái, Quý Nhiễm đương nhiên cũng mơ hồ không rõ.

"Đúng vậy! Là anh hùng của Trường Phong doanh! Nghe nói, người hiệp sĩ kia thân hình cường tráng, uy vũ vô cùng, một mình, cứu Lê Sương đại tướng trong loạn quân, Lê Sương đại tướng các người có biết chưa? Chính là một nữ hào kiệt, là chiếu tướng của Trường Phong doanh! Haha, cô gái đó vô cùng lợi hại...."

Lê Sương cắt đứt lời hắn: "Nói vị anh hùng kia trước."

"Hả, à, người anh hùng kia, cứu Lê Sương đại tướng trong loạn quân, sau đó ngoài trăm dặm, tay không giết chết tên hại nước Lý Chương Nghĩa, cuối cùng một mình xông vào đại quân Tây Nhung, hai tay nâng đại đao chặt đầu đại tướng Tây Nhung! Thoáng chốc, trời đất đảo lộn, đảo mắt lại tới chiến trường, đem cái đầu kia ném xuống đất, đánh lui một ngàn quân địch, khiến chúng rút ra xa ba trăm dặm!" (Đã thấy sức mạnh của chém gió chưa, rõ ràng là người ta giết Lý béo kia có dùng cung tên!!!)

Ông chủ hàng rong vừa nói xong đoạn này, bên cạnh không ít người hiếu kỳ kéo vào xem.

Quý Nhiễm ho khan một tiếng, tiến tới bên cạnh, nhỏ giọng nói vào bên tai Lê Sương: "Chiếu tướng, là như vậy sao?"

Hôm đó trước cửa thành chiến loạn, hãn (Quý Nhiễm) một mình xông vào trại giết địch, cầm đầu hì hục đâm chém, thời điểm hãn phản ứng lại, là lúc địch nhân đã rút quân, lúc thu binh, trở về Lộc thành, hãn mới biết là có người chém chết đại tướng Tây Nhung.

Quân sĩ bên dưới vô hùng sôi sục, nhưng hãn là thân vệ bên cạnh Lê Sương, không dám cùng bọn bát nháo (buôn chuyện), mà các tướng quân khác lại im lặng, hãn không dám hỏi bọn họ, cho nên có những tin đồn bên dưới, thân vệ trong trại rất ít người biết chuyện.

"Thứ tự có chút sai, miêu tả cũng quá khoa trương...Đại khái là có chuyện như vậy."

Cái gì mà trời đất đảo lộn, lại còn xuất yêu pháp, Lê Sương khóc không được cười cũng không xong.

Mà ánh mắt Quý Nhiễm lại sáng lên, chỉ nghe người bán hàng rong kia nói tiếp: "Vẫn còn chưa hết, vị anh hùng này còn liên tiếp chém đầu của hai đại tướng mà Tây Nhung mới chọn ra, tổng cộng chặt đứt ba cái đầu tướng của quân Tây Nhung! Tất cả đều là nhân vật cấp cao a! Cuối cùng,

hôm đó, một mình xông vào đốt trại địch, trực tiếp khiến cho lũ cầu lang Tây Nhung kia bỏ chạy tè cả ra quần, đầu cũng không dám mang về."

"Hay!" "Hay!"

Quần chúng vây xem bên cạnh bắt đầu vỗ tay khen ngợi.

Lê Sương: "...."

"Đó chính là một người anh hùng, võ công cao cường! Một anh hùng bảo vệ quốc gia, nhưng ngay cả tên cũng không lưu lại. Thứ duy nhất khiến cho người ta nhớ đến, chính là mặt lạ hăn mang, như vậy..." Chủ hàng rong thuận thế cầm lên một cái mặt nạ màu đen: "Mặt nạ giống như thế này!"

"Cho ta! Ta mua một cái!" Bên cạnh lập tức có người đưa tiền ra.

Có người đầu tiên, lập tức có người thứ hai, liên tiếp liên tiếp, ai vừa rời ở bên cạnh nghe náo nhiệt đều bỏ tiền ra mua một cái, ông chủ nhất thời đếm tiền không xuể.

Lê Sương rất nhanh bị đám người đẩy lùi ra ngoài. Nàng cũng không gấp, từ trong khe hở rút ra một chiếc mặt nạ, tung hứng hai cái, ngay sau đó bắn tay, một khối bạc rơi thẳng vào trong túi người chủ. Lê Sương lấy mặt nạ, tình bơ rời đi. Quý Nhiễm ở bên cạnh không hiểu hỏi nàng: "Chiếu tướng, ngài mua cái này để làm gì?"

"Ta thấy mặt nạ trên mặt người kia cũng đã cũ, lần sau đổi cho hăn cái mới."

Quý Nhiễm nghe vậy sửng sốt: "Chiếu tướng... Người kia ngài nói là chỉ người áo đen thần bí đó sao?"

Lê Sương cười cười, cũng không trả lời, chẳng qua lại liếc mắt qua đám người, phía bên góc ngoài một cái, chỗ cây không gió mà động, nàng

cũng không vạch trần, chỉ lấy mặt lạ đen áp lên mặt, quay đầu nhìn Quý Nhiễm: "Thế nào?"

Quý Nhiễm lập tức thẳng người hô một tiếng: "Dạ! Chiếu tướng làm cái gì cũng vô cùng uy vũ!" (đúng là chân chó, haha ^^)

Thanh âm hấn lớn, bên cạnh lập tức có người nhìn, Lê Sương chưa kịp nhắc nhở hấn, bên cạnh liền truyền đến tiếng nữ nhân vô cùng mềm mại: "Quý đại ca?"

Lê Sương tìm theo tiếng nói phát ra, quay sang nhìn, chỉ thấy một tiểu nha đầu đáng yêu, trên mặt có hai quả đào hồng hồng, nhìn hết sức vui vẻ, so với những cô nương ngoại quốc, không thể mềm nhẹ ôn nhu như vậy. Quý Nhiễm cũng quay lại nhìn, sau đó liền cười: "A, Lục cô nương."

Ánh mắt Lục cô nương rất nhanh đảo trên người Lê Sương một vòng, Lê Sương lập tức nói: "Nàng biết thân vệ của ta sao?"

"Thân vệ?" Nàng ta không kịp phản ứng, "A! Cô là..." Nàng quay đầu nhìn xung quanh, thấp giọng nói: "Lê Sương Đại tướng quân."

Lê Sương khách khí cười một tiếng: "Hân hạnh được gặp."

"Nào dám... ta... Ta chính là nghe thấy tiếng Quý đại ca, mới tới chào hỏi. Mạo phạm tướng quân."

Nàng cúi đầu rất thấp, vô cùng có lỗi, Quý Nhiễm bên cạnh liền nói giúp nàng một câu: "Đây là Lục cô nương trong tiệm thuốc của Lục gia, lần trước Tấn An bị bệnh, tôi chính là đến cửa hàng của họ mua thuốc, mặc dù chiến loạn nhưng Lục lão bản cũng không rời đi, nói là không may có ai đánh giặc bị thương, còn có thể dùng thuốc nhà bọn họ cứu chữa. Làm người ta hết sức nể phục."

Lê Sương gật đầu, nàng liếc Lục cô nương bên cạnh mặt đã đỏ ửng, mới sáng tỏ, cười một tiếng: "Thật khiến cho người ta kính nể, Lục cô nương chắc chắn cũng là người nhân hậu, các người cứ trò chuyện đi, ta qua bên này ngắm đèn hoa một chút."

Lê Sương cất bước đi, Lục cô nương nhìn nàng vô cùng biết ơn, lúc này Quý Nhiễm lại nói: "Như vậy sao được, Tần phó tướng lệnh cho ta bầu bạn cùng chiếu tướng, thuộc hạ kiên quyết không rời chiếu tướng nửa bước, thề bảo vệ chiếu tướng." (Thật là, không hiểu phong tình gì cả)

Quý Nhiễm kiên định nhìn Lê Sương, Lê Sương nhất thời không tìm được lời nào phản bác hẳn. Liếc nhìn cô nương bên cạnh mặt lộ ra vẻ mất mát, liền nghĩ ra một cách: "Được, nếu như vậy, có thể phiền Lục cô nương một chuyện được không, ta không quá quen thuộc nơi này, cô nương có thể đi cùng ta một chút, giới thiệu cho ta?"

Tiểu nha đầu dĩ nhiên đồng ý.

Lê Sương đi lên phía trước, tận lực nhường không gian ở phía sau cho hai người kia.

Nàng thấy, thân vệ bên cạnh nàng, đều là những lão đại đến tuổi thành gia, giống như nàng, muốn lập gia đình không dễ dàng, mà nàng cũng không thể liên lụy thuộc hạ của mình, cùng nhau độc thân a, có thể tác hợp cho ai đều tận lực mà giúp.

Dọc theo đường đi, Lê Sương để ý đến người áo đen thần bí kia một chút, sau lưng cô nương Lục thỉnh thoảng nói một vài câu với nàng về mấy món đồ bên cạnh, Quý Nhiễm thuận tiện đáp lời, nghe nàng ta nói: "Cái này là đặc sản của Lộc thành, tướng quân cùng Quý đại ca có thử qua chưa? Nếu chưa, sau này ta có thể làm một chút gửi qua cho hai người."

Lê Sương có điểm không chú ý, nàng hàm hồ gật đầu, Quý Nhiễm sau lưng lại nghiêm túc nói: "Chiếu tướng, không thể ăn đồ ngoài trại lính, có

thể nhiễm độc." (Quý - _-)

"...."

Lê Sương quay đầu, dùng ánh mắt hết thuốc chữa liếc hẳn một cái, Quý Nhiễm tiếp nhận ánh mắt nàng, nhưng cũng không lĩnh hội được điều gì, Lê Sương chỉ còn cách dùng ánh mắt đồng tình cùng thông cảm nhìn tiểu cô nương bên cạnh, nhất thời cảm thấy nàng có vận phần đáng thương.

Thân vệt bên người nàng a... Khó trách không tìm được nương tử.

Ngay lúc này, tiểu cô nương đang khổ sở chân chột bước hụt, nhất thời thân hình nhào lên, Quý Nhiễm phản ứng cực nhanh, một tay lập tức liền đem nàng đứng vững, tay hẳn đại khái có thể nhắc được cả mười cô nương lên, hành động này vô cùng thỏa đáng, Lê Sương thầm khen trong lòng.

Dưới chân Lê Sương là một viên đá, nàng hướng chính giữa mắt cá chân tiểu cô nương đá một cái, Lục cô nương nhẹ nhàng hô một tiếng, Lê Sương lập tức nói: "Làm sao vậy?"

Lục cô nương muốn nói một câu: "Không..." Vừa mở miệng, nhắc mắt, xuyên qua mặt nạ đen nhận được ánh mắt của Lê Sương, nàng so với Quý Nhiễm thông minh hơn, chuyển lời thành: "Không...rất nghiêm trọng."

Quý Nhiễm cau mày: "Đau ở đâu?" Hẳn ngồi xồm xuống, muốn xem, Lê Sương lập tức ngăn cản.

"Thật là không biết người là giống gì, người ta là một cô nương, có thể để cho người cởi giày ở giữa chợ, nhà nàng là tiệm bán thuốc, đây nhất định là trật khớp rồi, người đem nàng đưa về nhà đi, đi, để cho người nhà nàng tìm thuốc chữa."

"Dạ." Quý Nhiễm đáp, đỡ Lục cô nương, lại lập tức hỏi: "Vậy còn chiếu tướng, ngài..."

"Ta ở chỗ này chờ người, toàn là dân chúng trong thành, có thể xảy ra chuyện gì."

Quý Nhiễm suy nghĩ, cuối cùng cũng đáp ứng.

Nhìn hẳn công Lục cô nương rời đi, Lê Sương chấp tay cười một tiếng, đi lên phía trước một đoạn, nàng cúi đầu nhìn tuyết đọng trên đất, "Đoàng" một tiếng, là trung tâm Lộc thành bắn pháo hoa, Lê Sương ngẩng đầu nhìn, không có nhìn thấy pháo bông, mà thấy trước mặt là người đeo mặt nạ đen, pháo hoa sau lưng hẳn nổ rộ, hẳn giống như ở thế giới trong truyền thuyết bước ra vậy. Vô định cùng xinh đẹp, thật giống như ảo giác.

Mỗi lần xuất hiện đều thật thần bí cùng quý dị.

Hẳn mang mặt nạ đen, nàng cũng mang mặt nạ đen, bọn họ đều nhìn thấy bóng mình trong ánh mắt của đối phương.

Lê Sương cười một tiếng: "Anh hùng, vẫn khỏe chứ?"

"Vẫn ổn." Hẳn nhìn thấy nàng cười, ánh mắt cũng cong lên: "Người gặp ta có vui không?"

Vui không? Hẳn là... có một chút đi.

Biết hẳn vẫn bình yên, còn có thể đi loạn, đại khái nàng có chút...vui.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 19

CHƯƠNG 19

Bên trong Lộ thành pháo hoa nổ đầy trời, khiến đêm lạnh rét phương bắc cũng thêm mấy phần rực rỡ ấm áp.

Người đi trên phố tấp nập, đếm không xuể, ai ai cũng cười nói, ngẩng đầu nhìn pháo hoa, chỉ có duy nhất hai người ở giữa dòng người, đứng nhìn nhau.

Bọn họ đều mang mặt nạ, khiến cho người ngoài không nhìn được vẻ mặt, nhưng hôm nay lại là đêm trước ngày lễ, ra đường rất nhiều người mang mặt nạ đen, nên họ không làm người khác chú ý.

Lê Sương đang suy nghĩ xem trả lời thế nào, phía sau chợt có mấy đứa trẻ đuối bắt nhau chạy tới, đụng trúng lưng nàng, nếu là thường ngày, nàng đi một mình cũng sẽ không để cho trẻ con đụng trúng, nhưng hôm nay tâm tư của nàng lại đặt trên người trước mặt này nên không kịp tránh, cho đến khi lũ trẻ đụng vào lưng nàng, chợt thấy cánh tay mình bị kéo căng, bị một người ôm vào trong ngực.

Không biết đây là lần thứ mấy nàng bất ngờ không kịp đề phòng bị người này ôm lấy, nhất thời Lê Sương không kháng cự, ngược lại ở trong ngực hẳn đứng một lúc, cho đến khi vòng tay đó buông xuống, nàng mới kịp phản ứng, nhưng phản ứng đầu tiên của nàng lại là...

A...Sao hẳn lại buông lỏng.

Nàng nhìn chàng trai áo đen, chỉ thấy hắn đã bắt được đứa trẻ suýt đụng trúng nàng.

"Nhìn đường." Thanh âm của hắn lạnh lùng, khiến đứa trẻ bị bắt kia bối rối, ngơ ngác nhìn chằm chằm hắn, nhìn được con người đồ tươi, bị dọa sợ đến không dám khóc.

Ngay cả một đứa trẻ không may đụng trúng, hắn cũng vô cùng bảo vệ nàng, khiến cho Lê Sương cảm thấy có chút không được tự nhiên, nàng ho khan một tiếng: "Không sao, để nó đi đi."

Hắn theo lời nàng buông tay, thời điểm hắn vừa buông, trong nháy mắt, đứa trẻ há miệng oa một tiếng, liền khóc ãm lên, âm thanh cực kỳ lớn, làm cho mọi người xung quanh đồng loạt quay lại nhìn.

Lê Sương không phải là người giỏi dỗ dành trẻ con, nàng lúc này vô cùng lung túng. Đường đường là một đại tướng quân, ở trên phố lại làm cho trẻ con khóc thét, nếu bị nhận ra, cũng không phải chuyện hay ho gì, nàng chật vật nghĩ cách dỗ nó, người thanh niên áo đen kia lại đem cổ tay nàng kéo lên, không nói một lời mang nàng rời khỏi phố chợ ồn ào.

"Chờ một chút..." Lê Sương ở sau lưng gọi hắn, "Đứa bé đang khóc... phải dỗ nó trước đã..."

Tấn An (thôi cứ gọi tên nha, suốt ngày gọi áo đen này nọ) dừng lại bước chân: "Người ta khóc nàng phải dỗ? Vậy ta khóc nàng có dỗ không?"

Thực ra đây chỉ là một câu phản bác bình thường, nhưng nghe hắn nói nghiêm túc như vậy, nhất thời làm Lê Sương không kịp phản lại. Thật giống như nàng nói một câu sẽ dỗ hắn, thì hắn có thể lập tức khóc ngay được.

"Thôi được..." Lê Sương xoa trán, phát hiện mình không thể phản bác người này, không có kết quả, Lê Sương không còn cách nào khác là để mặc

hắn dắt đi, vừa đi vừa nói: "Huynh lần này lại đến làm gì?"

"Để cho nàng hiểu ta."

Quả nhiên...Tấn An tiểu tử kia lại đi báo tin. Lê Sương thở dài một tiếng: "Loại chuyện hiểu nhau này cứ từ từ đi."

"Vì sao?"

"Cái gì vì sao?"

"Vì sao phải từ từ?"

"Bởi vì..." Lê Sương ngẩng đầu một cái, dọc theo đường đi, nàng bị hắn dắt vào một hẻm nhỏ tương đối sâu.

Bên ngoài pháo hoa vẫn còn đang nổ, phản chiếu con người đỏ tươi của hắn đang biến đổi không ngừng.

Ừ, ánh mắt hắn quả thực rất đẹp. Lê Sương trong đầu chỉ nghĩ điều này, nàng khó chịu muốn thoát ra, một tia lý trí của nàng tìm lại về được: "Đường đi có xa mới biết sức ngựa, lâu ngày mới nhìn thấy nhân tâm, muốn hiểu rõ một người, phải có thời gian."

"Không cần lâu ngày." Tấn An thân hình chuyển một cái, ở trong ngõ hẻm, dán lên người Lê Sương, Lê Sương dễ dàng bị ép tựa vào trong góc tường. Hắn kéo tay nàng, dán lên ngực mình: "Ngay bây giờ nàng có thể biết." Hắn sát lại gần nàng, bầu không khí trở lên mập mờ ám muội, "Nơi này, tất cả đều là của nàng."

Lúc này Lê Sương...Lại cảm thấy mình... đỏ mặt.

Tuyết bay đầy trời, tiếng người nói ồn ào mất hút vào nơi góc hẻm, áp vào ngực hắn, cảm nhận được nhiệt độ khiến gò má nàng hơi nóng lên. Mà

đang lúc nàng ngẩn người, Tấn An kéo tay nàng, để nàng sờ vào mặt nạ của mình: "Chỉ cần nàng muốn, nàng có thể hiểu được ta."

Hắn buông lỏng tay, ma xui quỷ khiến thế nào, Lê Sương kích động rút giây buộc ở sau hai tai của hắn.

Mặt nạ cùng bông tuyết rơi xuống, rơi vào đồng tuyết ứ đọng trên mặt đất, nhẹ nhàng kêu một tiếng, cũng giống tiếng động trong lòng Lê Sương.

Người trước mặt, ấn ký hình ngọn lửa lan vào khóe mắt, nhưng không khiến mặt mũi hắn trở lên khinh khủng, ngược lại có phần yếu dị cùng mỉa hoặc. Hắn... Tướng mạo của hắn trong tưởng tượng của nàng cũng không có sai biệt lắm.

Sống mũi có cao hơn một chút, khóe mắt cong cong sắc bén hơn một ít. Tất cả tập hợp lại trên một khuôn mặt, thật là nhiếp nhân tâm phách, vô cùng xinh đẹp.

Hiếm khi nào nàng nhìn dung mạo của người khác mà thờ đản. Mà trong mắt người này, tất cả đều là hình bóng nàng.

"Nàng nghĩ xem, còn muốn nhìn cái gì nữa không?"

Hắn mở miệng nói chuyện, bởi vì không có mặt nạ che, cho nên vẻ mặt hắn biểu cảm rõ ràng hơn, ánh mắt sáng rực rỡ không có nửa điểm chập chờn.

Hắn kéo tay nàng, từ trên mặt trượt xuống, đặt ở trên vạt áo. Đầu ngón tay Lê Sương chột căng, người này không lẽ muốn ở chỗ này cho nàng lột quần áo hắn đi, hoang đường! Bất quá...chuyện hoang đường nào hắn cũng làm được.

Lê Sương hoảng hốt, vội vàng rút tay về: "Không, không...không cần nhìn nữa." Ít nhất cũng không thể ở chỗ này mà nhìn a! Còn ra thể thống

gì! (Thực ra là muốn nhìn)

Tấn An tựa như có chút mất mát: "Nàng không muốn xem ta? Nàng đối với ta không có hứng thú sao?"

Cái vấn đề này... nàng mà trả lời được thì không phải là người a...

Đúng lúc, bên ngoài một trận pháo hoa cuối cùng nổ thật to, kết thúc buổi đốt pháo hằng năm, Lê Sương ho khan một tiếng, kiểm cố bỏ chạy: "Pháo hoa cũng đã kết thúc, ta nên trở về."

Ánh mắt Tấn An hơi âm đạm, ủy khuất giống như con cún nhỏ đưa mắt nhìn chủ nhân mình sắp rời đi, Lê Sương không khỏi cảm thấy bản thân mình quá đáng. Nàng nói cho hắn đồng thời cũng nói cho mình nghe: "Ta phải đi."

"...Ừm." Tấn An chật vật trả lời.

Lúc Lê Sương quay người rời đi, bên ngoài lại có tiếng "Viu", lại một đợt pháo bông nổi lên, dân chúng đều thán phục, nháy mắt này Tấn An liền kéo tay Lê Sương lại.

"Đây mới là đợt cuối cùng."

Hắn kéo nàng vào trong ngực, Lê Sương chỉ kịp nghe hắn nỉ non một tiếng, ngay sau đó bờ môi ấm áp của hắn áp xuống.

Trên trời pháo hoa nổi lên, cơ hồ chiếu sáng cả vùng đất phương bắc, vang một tiếng, khắp đất trời, làm người ta choáng váng, Lê Sương ở trong choáng váng cùng hắn hôn đến nóng rực.

Ánh sáng pháo hoa rực rỡ rơi xuống, đêm tối trở lại trong nháy mắt đó, người mới vừa rời ở trước mặt nàng, cùng lúc pháo hoa kết thúc, rời đi.

Để lại Lê Sương một mình ngơ ngác đứng trong hẻm nhỏ, che lại đôi môi sưng vù, cứ như vậy mà thất thần.

Đúng là đấng đồ tử, lưu manh, cũng có chút đáng sợ, chẳng biết tại sao, nàng lại không tức giận như lần đầu tiên bị hãm hôn.

Nàng thậm chí...

"Hmm..." Lê Sương khẽ thở dài, trong lòng nghĩ, hay là bây giờ thừa dịp viết thư về cho cha, bảo cha chớ nóng vội chuẩn bị hôn sự cho nàng, cho nàng ngoài này tự mình làm cũng được...

Thân thể này của nàng, không được rồi, bắt đầu xao động.

Khó khăn lắm mới tỉnh táo lại, Lê Sương vừa quay người, muốn đi ra ngoài ngõ hẻm, nàng bỗng tỉnh ngẩng đầu một cái, ở đường đối diện có một người đàn ông tóc tai bù xù cầm một chuỗi kẹo hồ lô, một bên liếm, nhìn chăm chăm nàng.

Khi một cỗ xe ngựa chạy qua, lại không nhìn thấy bóng dáng.

Lê Sương chau mày, người lúc nãy... Nhìn giống người bị bắt trước cổng Lộc thành hôm nọ, người "gián điệp" kỳ quái đó có mấy phần tương tự người này. Hay nói là..vừa rồi chính là y?

Nhưng không thể nào, người nọ chẳng phải bị nhốt vài đại lao Lộc thành rồi sao...

Lê Sương trong lòng nghi ngờ, nhanh chóng chạy về Trường Phong doanh, vừa mới trở về, nàng còn chưa kịp hỏi người kia còn ở trong đại lao hay không, lại thấy Tần Lan vội vàng báo lại: "Chiếu tướng, Thái tử* đang trên đường đi đến Lộc thành."

(*cho mấy bạn không biết nha, thái tử con vua, là người thừa kế ngôi vua, mà mị thấy người này có chút mờ ám vs chị Lê Sương)

Lê Sương ngẩn ra, trong lòng nhất thời không hiểu cái tin này: "Người nói ai?"

Tần Lan nhìn Lê Sương, mắt hơi rũ xuống: "Hoàng thái tử sắp tới Lộc thành, trấn giữ biên ải."

Lê Sương cảm thấy rối loạn trong chớp mắt, ngay sau đó liền trấn định lại: "Đã biết."

Nàng gật đầu, "Thánh thượng thế nào lại đem hãn phái tới, hãn một thân kim quý, thế nào có thể chịu được thời tiết giá rét nơi đây."

Tần Lan trầm mặc chớp mắt một cái: "Trước vài ngày Tây Nhung áp cảnh, tình thế cấp bách, truyền vào kinh, Thái tử điện hạ xin đánh, muốn vào bắc trấn thủ biên ải. Thánh thượng thấy hãn kiên quyết, liền đồng ý thỉnh cầu của hãn."

"Ừ." Lê Sương sáng tỏ, Thánh thượng nhất định là muốn hãn vào bắc tôi luyện một phen, nếu có thể lập được công, dĩ nhiên là tốt, tương lai hãn kế nghiệp cũng có ích. Cũng có thể muốn...

"Lại không ngờ Tây Nhung rút quân nhanh như vậy, Thái tử điện hạ đã tới Lương châu, cách Lộc thành cũng đã chỉ còn hai ngày đi đường."

"An bài cho tốt."

Lê Sương phân phó, "Không thể chậm trễ."

Tần Lan lĩnh mệnh, cúi đầu, vốn là muốn lui ra, nhưng bước chân ngừng lại một chút, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Lê Sương: "Tướng quân đã ở

biên cương nhiều năm, nay Tây Nhung rút quân, qua mùa đông này, không bằng ngài hồi kinh đi..."

Lê Sương cười một tiếng, khoát tay: "Tần Lan, người không cần quan tâm ta, chờ Thái tử tới, người phải quan tâm ngài ấy nhiều một chút."

Nhìn Lê Sương quay người rời đi, lời Tần Lan muốn nói mắc kẹt trong cổ họng, rốt cuộc không thể nói ra.

Lê Sương trở về chủ doanh, điểm ánh nến(thắp nến), ngồi thờ thân một hồi.

Thái tử...

Lê Sương thờ dài.

Bao nhiêu rồi năm chưa gặp lại.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 20

CHƯƠNG 20

Qua một đêm phi phưởng náo nhiệt, ngày thanh tuyết này, toàn bộ dân chúng Lộc thành bắt đầu giỗ tổ, bầu không khí khác ngày hôm qua, mấy phần nghiêm túc, trong ngày này, Lộc thành xảy ra đại sự.

Một trong số đó là tại địa lao của Lộc thành có một tên tù nhân chạy chốn. Địa lao của Lộc thành thường xuyên nhất những phần tử hung hãn nhất cho nên vô cùng vững chắc, canh trừng cũng hết sức nghiêm ngặt, sau khi Lê Sương vào thành, trực tiếp phái người của mình đi trấn thủ trại giam, để tránh phạm nhân trong tù thừa dịp chiến loạn mà chạy trốn.

Mà lại là ở nơi chính giữa thủ vệ bảo vệ nghiêm ngặt, người đàn ông ngũ quan tinh xảo xiêm áo đắt tiền kia hay cũng chính là người tóc tai bù xù trong buổi tối hôm qua, chạy thoát khỏi địa lao.

Không chỉ chạy trốn, y còn để lại một phong thư, viết cho Lê Sương, trong thư đại khái là: Địa lao trong tưởng tượng của ta không giống thế này, quá tối, ta ở không quen, đi ra trước thời hạn, đã quỳ rầy, mong thứ tội.

Lời nói khẩn thiết, thật giống một bằng hữu lâu năm đang cùng nàng nói lời từ biệt.

Lê Sương dở khóc dở cười, buông lá thư người này để lại xuống, y không chỉ có ở nơi này chạy đi, mà còn rời đi mua giấy mực, viết phong thư, lại chạy về địa lao, để vào bên trong, rồi mới đi ra ngoài. Chỉ một đêm,

vượt ngục hai lần, nhất định là người có võ công vô cùng cao cường, sâu không lường được.

Người tối hôm qua kia, nhất định là tên này.

Tình hình lúc này khẩn cấp, người này vào bắc rớt cuộc có mục đích gì, Lê Sương không đoán ra, mà trong lúc nàng hạ lệnh truy bắt người này, một chuyện lớn nữa lại xảy ra.

Thái tử Đông cung Tư Mã Dương đến đây trước một ngày, dự trù sau buổi trưa là tới Lộc thành.

Lê Sương nhận được tin sau này, lập tức mang binh, cùng tất cả các tướng lĩnh khác và toàn bộ thân vệ tới cổng ngoài Lộc thành, cung nghênh Thái tử đại giá.

Mấy ngày nay Tấn An đều đi theo thân vệ huấn luyện, hôm nay toàn bộ thân vệ đều ra ngoài thành, nó cũng đi theo, thân hình nó nhỏ, đứng ở sau lưng đám người, cũng không ai chú ý tới. Mà nó cũng lười đi chú ý người khác, ánh mắt nó xuyên qua đám người, rơi vào thân hình Lê Sương xa xa ở phía trước.

Chỉ thấy thân hình nàng đứng thẳng, sắc mặt trầm ngưng, khóe miệng hơi mím tựa như đang ẩn nhẫn tâm tình gì đó. Tấn An nghi hoặc, nàng không vui? Vì sao?

La Đăng thân là phó tướng của Lê Sương, cùng Tần Lan đứng ở sau lưng nàng hai bước, bụng hăn rất đói nhưng phải cố nhịn, là người thô tục, La Đăng bắt đầu than phiền: "Vị Thái tử này, lại đến đúng giờ cơm nước...."

Tần Lan lờm hăn: "Không muốn giữ đầu?"

La Đăng sờ phía sau cổ một cái, thở dài: "Thời tiết mùa đông lạnh, không biết Thái tử lúc nào mới tới nơi, đứng lâu như vậy, chân ta cũng cứng rồi." hăn liếc Lê Sương: "Chiếu tướng, lúc này gấp quá, tôi quên mang áo khoác, bây giờ sắp chết cóng, tôi trở về cầm áo nhé, có được không?"

"Đi đi."

"Ai được, tôi cầm cả áo khoác cho ngài nha."

Lê Sương im lặng một hồi: "Cầm tới đi."

Nếu là bình thường, Lê Sương ngại phiền toái, hôm nay nàng lại cảm thấy bụng dưới có chút đau, Lê Sương ở lâu bên ngoài, cơ thể cũng đã quen chịu lạnh, lại thường xuyên cưỡi ngựa đánh giặc, cho nên kinh nguyệt hàng năm không đều, có mấy tháng cũng không tới, tới cũng chỉ có hai ba ngày, nhưng mà hai ba ngày này lại đau nhức khó chịu, trước một ngày bắt đầu đau, đau đến khi kinh nguyệt dừng hẳn.

Đối với các tướng lĩnh khác nàng không khác gì một đại hán, những đau đớn bất tiện này chưa bao giờ nói cho người khác, cách mấy tháng đều cố chịu, sẽ rất nhanh trôi qua, mà lần này lại vừa vặn đúng lúc Tư Mã Dương tới...

Tư Mã Dương xưa nay thận trọng, bị hăn nhìn ra, sợ rằng rất lúng túng, Lê Sương cho La Đăng cầm áo khoác ngoài tới giữ ấm, hy vọng lát nữa sẽ đỡ đau đớn hơn, đại khái đi.

Ở phía sau, không bao lâu La Đăng đã cầm áo tới, xa xa trên đường bỗng thấy trời đất tung bay bụi khói, một cỗ ngựa đang tiến tới Lộc thành. Vó ngựa chấn động mặt đất, vượt qua phía đất cao, thẳng tắp hướng về phía này, khi sắp đến, cách chỗ Lê Sương đang đứng ba trượng, người dẫn đầu liền kéo dây cương ngựa, một tiếng hí sôi sục, vó ngựa nâng thật cao.

Đúng lúc, buổi trưa mặt trời nhô cao, người tới như hậu duệ của mặt trời, Lê Sương không tự chủ nheo mắt lại.

Vó ngựa rơi xuống, người thanh niên mặc đồ bông màu đỏ tím ngồi trên lưng ngựa, sợi tóc vì gió mà rối loạn, mặt mũi bởi vì đường dài bôn ba mà có chút phong trần, nhưng cái này lại không ảnh hưởng đến phần uy nghiêm giữa hai lông mày. Nhìn thấy Lê Sương, phần nghiêm túc kia liền giảm xuống mấy phần, có chút ôn hòa.

Hắn ngưng mắt nhìn nàng, tung người xuống ngựa, đi tới trước mặt Lê Sương, còn chưa kịp nói một câu, Lê Sương đã cúi người xuống: "Thủ tướng Trường Phong doanh Lê Sương, ra mắt Thái tử điện hạ."

Bàn tay Tư Mã Dương đang đưa ra cứng đờ giữa không trung, ngay sau đó thu tay về: "A Sương... Lê tướng quân, đa lễ, đứng lên đi."

Lê Sương đứng dậy, cung kính lui qua một bên: "Thái tử đường xa vất vả, xin vào thành nghỉ ngơi."

Tư Mã Dương nhìn nàng yên lặng không nói, hắn cũng không nói lời nào, những người khác tất nhiên là không dám động, mãi cho tới khi thân hình Lê Sương khẽ run một cái hắn mới cho nàng đứng lên, Tư Mã Dương ánh mắt sâu xa, lúc này mới xoay người đi vào trong thành, sau lưng tướng lĩnh cùng thân vệ toàn bộ tránh qua hai bên, nhưng mà đi chưa được mấy bước, Tư Mã Dương lại dừng bước.

Ở trước mặt hắn là một đứa bé đang ngăn hắn, đứa trẻ ngựa đầu nhìn, ánh mắt rất không đúng mực, không có nửa điểm lễ phép.

Lê Sương theo sau lưng Tư Mã Dương, ngẩng đầu liền thấy một màn này, nàng khẽ cau mày: "Tấn An." Ánh mắt Tấn An lập tức chuyển qua sau lưng Tư Mã Dương, rơi vào trên người Lê Sương. Lê Sương nói với nó: "Còn không mau bái kiến Thái tử điện hạ."

Tấn An nhướng mày một cái: "Vì sao phải cúi lạy hần?"

Lời vừa nói ra, ngoài cổng thành, tất cả quân sĩ đều không dám chớp mắt. Thân vệ đi cùng Thái tử lúc này đã nhú chặt mắt, mắng: "Càn rỡ!"

Lê Sương ho nhẹ một tiếng, giải thích: "Điện hạ, đứa bé này được bọn thân nhật được ở ngoài, là cô nhi, vào đây còn tục tăng, chưa kịp để nó đi học, không có lễ phép, xin điện hạ thứ tội."

Tư Mã Dương quay đầu nhìn nàng: "Nàng nhật?"

"Dạ đúng." Khóe miệng Tư Mã Dương khẽ động, mang ba phần trêu ghẹo nói: "Có mấy phần tương tự tính khí của nàng khi còn bé." Giọng nói của hần, ngữ điệu quen thuộc, khiến cho Lê Sương nhớ lại nhiều năm về trước, cha nhật nàng về phủ tướng quân, người nàng thấy đầu tiên chỉ là người thiếu niên Thái tử này, cũng không nói lời nào, xúc phạm hần một trận, thậm chí so với Tấn An bây giờ, nàng còn lợi hại hơn...

Lúc đó nàng trực tiếp đâm vào bụng Tư Mã Dương một quyền, trúng dạ dày, khiến hần không ăn được trong mấy ngày. May mà đương kim thánh thượng(vua) đại lượng, không cùng đứa bé là nàng so đo, sau đó nàng cùng Tư Mã Dương cứ gặp là đánh nhau, từ đây cãi nhau ầm ĩ, cũng cùng nhau lớn lên cho đến bây giờ.

Nghĩ lại chuyện cũ, ánh mắt lãnh đạm lúc đầu của Lê Sương ảm áp hơn mấy phần.

Tư Mã Dương thấy vậy, nụ cười cũng sâu thêm mấy phần: "Nếu đứa trẻ là do người nhật, tội mạo phạm, do người giải quyết." Không cho Lê Sương cơ hội mở miệng, hần đi về phía trước, đi ngang qua bên người Tấn An, nâng bàn tay định sờ đầu nó, nhưng không ngờ lại sờ phải khoảng không.

Tư Mã Dương nhướng mày: "Đã luyện võ?"

Tấn An không muốn trả lời, chỉ nói: "Ta không thích người. Người cách xa ta một chút. Đây là lần đầu, nếu còn lần sau..."

"Tấn An." Lê Sương quát một tiếng, bảo nó dừng lại, nàng xoa mi tâm: "Nhóc tới đây."

Tấn An ngoan ngoãn đi tới, Lê Sương dắt tay nó, nhỏ giọng nói: "Ngonan, đừng nói chuyện."

Tư Mã Dương nhìn vậy, cảm thấy buồn cười, chỉ nói Lê Sương ở đây ngây ngô nhàm chán, nhật đũa bé về cứng chiều nuôi, hăn không so đo nữa, xoay người hướng trong thành đi.

Tư Mã Dương rời đi, lúc này Lê Sương mới ngồi xổm xuống nói chuyện cùng Tấn An: "Người khác tỷ không nói, thậm chí nhóc đối với tỷ như vậy cũng không vấn đề, nhưng không thể đối với hăn nói lời như thế, biết chưa."

"Tại sao?" Tấn An cau mày, "Tỷ sợ hăn sao?" mặt Tấn An thoáng chốc lạnh đi, "Vậy để ta giúp tỷ giết..."

"Hỗn!" Mặt Lê Sương nghiêm lại, "Ai cũng có thể, nhưng hăn không thể, không được ở trước mặt hăn càn rỡ, khoảng thời gian này hăn ở Lộc thành, nhóc không nên tới gần hăn, lời lúc này, không được nói nữa."

Chân mày Tấn An nhíu vô cùng chặt: "Vì sao?"

Lê Sương xoa đầu nó, "Ngonan, nghe lời." Bởi vì hăn là quân, mà chúng ta là thần. Những người khác động Tấn An, nàng có thể bảo vệ được, duy chỉ có người này, là con vua, hăn nói giết, nàng không có cách nào bảo vệ Tấn An.

Tấn An trầm mặc nhìn Lê Sương, thấy ánh mắt kiên định của nàng, nó liền nhin lời trong cổ họng, yên lặng.

Lê Sương chỉ coi nó ngẫm đồng ý, vẫy tay kêu thân vệ mang nó đi về trong doanh trại. Nàng và Tần Lan, La Đăng cùng các tướng khác đi vào thành.

Tốc độ đánh của mình chậm lắm, hai tiếng mới được một chương, mà đọc thì vô cùng nhanh, mai 30/4 mọi người có đi chơi không, hay toàn trạch nữ giống mì ở nhà ôm điện thoại. aizzzzz

Nếu thích thì bình chọn, cmt cho mình nha.

I'm out!

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 21

CHƯƠNG 21

Thái tử thân phận kim quý, tất nhiên là không thể ở tại quân doanh đơn sơ.

Phủ trước kia của thành chủ Lý Chương Nghĩa nay tạm thời thành hành cung của Tư Mã Dương, công việc trong phủ cơ bản đã an bài thỏa đáng, thành chủ mới lập hết sức sợ hãi tiếp đãi Tư Mã Dương, thời điểm Lê Sương cùng đám thuộc hạ tới phủ là thời điểm Tư Mã Dương đã ở trong phòng khách ngồi, đang nghe thành chủ mới bảm báo ít chuyện trong khoảng thời gian này.

Trọng báo, chiến sĩ Trường Phong doanh cùng quân sĩ trong thành cùng nhau chiến đấu uy vũ, đối với công lao của người mặc hắc giáp thần bí lại nói rất qua loa.

Câu thứ nhất mà Tư Mã Dương hỏi lại liên quan đến người mặc hắc giáp thần bí kia.

Lê Sương trở về trại lính, để ngừa vạn nhất, trì hoãn ít thời gian mới đến gặp Tư Mã Dương, lúc thành chủ kia ấp úng, không biết bảm báo chuyện hoang đường này thế nào cho Thái tử nghe, Lê Sương vừa đến, thành chủ liền đem củ khoai nóng này vớt sang người Lê Sương: "Đông cung Thái tử, chuyện trên chiến trường, Lê tướng quân biết rõ hơn thần rất nhiều, nên để tướng quân thay thần nói cho rõ."

Tư Mã Dương tỉnh rụi hớp trà: "Người thân là Lộc thành chủ, mặc dù là tạm thời bổ nhiệm, nhưng phải có trách nhiệm đảm đương việc trong thành. Trong thành phát sinh chuyện lớn như vậy, ngay cả người cũng không diễn tả được, giữ người lại có tác dụng gì?"

Thành chủ lúc này bị dọa, sợ tới nhũn chân, vội vàng quỳ xuống, dập đầu xin tha thứ.

Lê Sương thấy vậy, cũng không lên tiếng, cho đến khi Tư Mã Dương ngại òn, cho hăn lui ra, lúc này đại sảnh mới yên tĩnh lại.

Đường giữa trong phủ không rộng lắm, lúc này, đi theo Lê Sương chỉ là mấy phó tướng, bên ngoài có thân vệ trông nom, so với lúc tiếp giá ở ngoài thành ít hơn rất nhiều.

Tư Mã Dương đem ly trà đặt xuống, theo ngón tay, để cho Lê Sương ngồi xuống trước, lúc này mới nói: "Lúc ta từ trong kinh thành bắt đầu xuất cung cũng chính là lúc Tây Nhung quân áp cảnh, đi rất nhanh, chưa tới nửa tháng, quân Tây Nhung đã rút, làm ta tới hụt." Khi hăn nói chuyện cùng nàng, bề trên đã tháo xuống rất nhiều, hăn ngược mắt nhìn nàng cười: "Trong khoảng thời gian đến đây ta rất lo lắng cho nàng, nhưng cũng là phí công."

Lời nói mập mờ, Tần Lan đứng phía sau Lê Sương, bàn tay đã hơi căng thẳng, cúi đầu rũ mắt, yên lặng không nói.

Lê Sương lập tức đứng dậy ôm quyền, khom người hành lễ: "Tạ Thái tử quan tâm, bọn thần được người che chở, bình yên vô sự."

Nàng hành lễ đâu ra đấy làm Tư Mã Dương trầm mặc trong chớp mắt, một lúc sau mới miễn lễ cho Lê Sương, ngay sau đó theo thông lệ hỏi chút bố trí trong thành, trò chuyện một chút về nam nhân áo đen thần bí.

Nói tới nói lui, người mặc hắc giáp biểu hiện xuất sắc thế nào, đối với hăn lai lịch và hành tung đều không rõ. Tư Mã Dương đành phải cho Lê Sương cử một người thật tốt đi tra, người như thế, ai cũng muốn nắm ở trong tay, nếu sau đó có thể để hăn ở Trường Phong doanh sử dụng, như vậy việc bảo vệ biên ải sẽ vững chắc giống như đại bàng thêm cánh.

Chính sự bàn xong, trong thành phủ bắt đầu chuẩn bị tiếp Thái tử phong yến.(yến tiệc)

Lê Sương tìm một cái cớ rời đi trước. Trên đường trở về doanh, Tần Lan bên cạnh khẽ hỏi nàng một câu: "Chiếu tướng ước chừng tối nay phải đi tiếp phong yến?"

Lê Sương nhìn hăn một cái, thầm nghĩ Tần Lan xưa nay cẩn thận, chắc là đã nhìn ra nàng không muốn cùng Tư Mã Dương chung một chỗ. Lê Sương thở dài: "Thái tử điện hạ đích thân tới Lộc thành, tất nhiên ta phải chiêu đãi phong yến cực kỳ tốt, tránh để sinh ra tin đồn vua tôi bất hòa."

Nàng phải đi tiếp phong yến, không phải vì muốn thấy Thái tử, mà để ổn định thế cục. Mặc dù Lộc thành cách triều đình xa, nhưng tranh đấu cũng không thể không liên quan đến chuyện ở đây được.

Trước có Lý Chương Nghĩa chắc chắn là người của Tế tướng, dù hăn ta đã chết, thế lực của Tế tướng trong Lộc thành chưa chắc đã hoàn toàn loại bỏ được.

Mà Tế tướng chính là cậu của Tam hoàng tử, trên triều đình cho tới bây giờ vẫn ủng hộ Tam hoàng tử.

Cha của Lê Sương cùng hoàng hậu có quan hệ, từ lúc Tư Mã Dương còn nhỏ nghênh ngang tự đại, ông đã khắp nơi che trở hăn, mà nay Thánh thượng tuổi đã cao, trong triều đình quân tranh tất nhiên càng thêm gay gắt.

Tư Mã Dương đến đây, tất nhiên là phải lập được công, không làm tốt, bị Tể tướng nắm được chuôi, nhất định sẽ bị vạch tội một phen, Lê Sương chính là không muốn để Tư Mã Dương thất bại, cũng nhất định bảo vệ phủ tướng quân vững mạnh. Một lòng trung thành với vua, tuy nàng không tham dự chính sự trong triều đình nhiều, nhưng đạo lý này, trong lòng nàng cũng hiểu rõ.

Nàng phải ở nơi này, phải che chở cho Thái tử thật tốt, bảo vệ hẳn tới khi trở về, tốt nhất giúp hẳn lập được chiến công, chỉ có như vậy phủ Tướng quân mới có chỗ đứng tốt.

"Chuẩn bị cho ta lễ phục (quần áo), các vị tướng quân cũng phải ăn mặc long trọng một chút, tối nay tham gia phong yến, phải tiếp đãi thật tốt."

Tần Lan gật đầu nói phải.

Trở về trong trại, bụng dưới của nàng đau đớn tựa như bị kim châm, nàng uống rất nhiều nước ấm, cũng không khá lên được. Buổi chiều, Lê Sương nói dối mình có chút mệt mỏi muốn ngủ một lúc, không cho người nào đến quấy rầy.

Nàng trên giường ôm bụng nhịn đau, bên ngoài lúc này lại truyền tới tiếng tranh chấp.

Thân vệ ở trước: "Chiếu tướng nói không để một ai đến làm phiền, người, tên tiểu tử này! Làm càn!"

"Mày đừng tưởng mày là trẻ con mà tao không đánh!"

Lê Sương mở mắt nhìn ra ngoài, đúng lúc thấy màn cửa vén lên, là Tấn An bé nhỏ xông vào, theo sau nó là hai thân vệ, thấy Lê Sương nằm ở trên giường, lập tức hạ thấp thanh âm: "Thằng nhóc hỗn xược này, đi ra ngoài cho ta."

"Nhỏ tiếng, chớ gây ồn ảnh hưởng tướng quân."

Lê Sương kéo chăn, khàn giọng đáp một tiếng: "Không sao, để nó vào đi."

Thân vệ cho là Lê Sương vừa bị đánh thức, thanh âm khàn khàn, cũng không nói nhiều, đáp lời xong lập tức lui ra ngoài. Tấn An nhỏ chạy đến bên cạnh giường Lê Sương, kéo chăn nàng xuống một chút, thấy Lê Sương mặt hơi tái, toát mồ hôi, trong lòng nhất thời hoảng hốt, cực kỳ cẩn thận hỏi nhỏ: "Tỷ bị bệnh?"

"Hơi đau bụng chút thôi, không sao."

Tấn An vẫn rất lo lắng: "Trên người tỷ có mùi máu. Bị thương? Nơi nào bị thương?"

Nó hỏi, bởi vì tuổi còn nhỏ, nhìn lại có điểm giống như đau lòng muốn khóc. Lê Sương cảm thấy buồn cười, đứa nhỏ này lại có thể ngửi được trên người nàng có mùi máu, quả thật ngũ giác so với người bình thường nhạy bén hơn rất nhiều. Máu hôm nay ở trên người nàng... có điểm không biết giải thích thế nào.

"Không có sao."

"Không nên nói dối." Tấn An sắc mặt trầm xuống, nghiêm túc như vậy, nhưng bởi vì mặt mũi ngây thơ, cũng không sinh ra bao nhiêu uy nghiêm: "Trên người tỷ huyết dịch (mùi máu) rất nồng, ta cách xa đã có thể ngửi thấy."

Lê Sương có chút đau đầu, nàng làm thế nào có thể cùng một đứa trẻ giải thích loại vấn đề này. Nàng suy nghĩ một chút, nói: "Ừm, bệnh của ta không nặng, không muốn lộ ra, nhóc để Quý Nhiễm dẫn người tới chợ tìm nhà họ Lục, là nhà bán thuốc, trong nhà có một người là Lục cô nương,

nhóc tìm được nàng, nói cho nàng, nói rõ một chút về triệu chứng của ta, sau đó dẫn nàng đến khám bệnh cho ta."

Lê Sương tối nay muốn đi tiếp phong yển, nàng đau như thế này, nếu để Tư Mã Dương nhìn ra lại không tránh được một màn khai hỏi, rất phiền. Nàng không muốn để người khác thấy mình cùng Tư Mã Dương có quan hệ quá thân thiết. Chỉ mong uống thuốc xong có thể chịu đựng qua chiều nay.

"Được." Tấn An đáp ứng, kéo ống tay áo, tỉ mỉ giúp Lê Sương lau mồ hôi ở trán.

Lê Sương nhìn nó, thoáng chốc ngẩn ra.

"Ta lập tức trở về." Tấn An để lại những lời này, chạy thật nhanh ra ngoài.

Lê Sương vỗ trán một cái, cảm thấy mình bị đau đến mơ hồ, vừa rồi nhìn ánh mắt Tấn An, nàng cảm thấy có chút tương tự ánh mắt của người kia.

Tấn An tìm được Quý Nhiễm, vừa nghe là tướng quân ra lệnh, Quý Nhiễm lập tức hành động, mang Tấn An tới tiệm bán thuốc Lục gia. Lục Hân đang đảo thuốc, thấy Quý Nhiễm đến tìm nàng, còn chưa kịp đỏ mặt đã bị một đứa bé chạy thật nhanh tới, lôi ống tay áo nàng, làm nàng phải ngồi xồm xuống.

Đứa bé chạy tới bên người Lục Hân, đem triệu chứng trên người Lê Sương nói ra, Lục Hân ngẩn người, ngay sau đó phản ứng: "A." Nàng có chút đỏ mặt, ho khan một tiếng, "Hai người chờ hút, muội đi lấy đồ."

Lục Hân chân tay lưu loát, không có phân nửa trì hoãn, nhưng trên đường đến trại lính, Quý Nhiễm đi nhanh, Tấn An so với hắn còn đi nhanh

hơn, Lục Hân ở phía sau cùng phải cố hết sức, hết lần này tới lần khác Quý Nhiễm hỏi nàng: "Chiếu tướng nói muội làm gì vậy?"

Lục Hân vòng vo đảo mắt: "À ừm...Tướng quân có chút mệt mỏi, nàng bảo ta đi xoa bóp huyết vị cho nàng."

Lý do này rất hợp lí, Quý Nhiễm không hỏi nữa.

Cuối cùng đã tới trại lính, mặc dù là ở giữa mùa đông lạnh, nhưng chạy nhanh lại đổ ra một tầng mồ hôi nóng.

Quý Nhiễm ở bên ngoài doanh trướng, Lục Hân cùng Tấn An đi vào trong, nhìn thấy Lê Sương toàn thân toát ra một tầng mồ hôi lạnh ở trên giường mê man ngủ, mi tâm của Lục Hân lúc này cau lại: "Làm sao lại nghiêm trọng như vậy."

Tấn An thấy trong lòng đau xót: "Nghiêm trọng lắm không?"

Lục Hân muốn vén chăn của Lê Sương lên, nhìn Tấn An bên cạnh nói: "Ta muốn cởi xiêm áo tướng quân châm cứu cho nàng ấy."

Tấn An nhìn Lục Hân, không động, vẻ mặt 'Vậy người còn không mau châm cứu '.

"Người mặc dù là trẻ con, nhưng vẫn đi ra ngoài đi."

Bị Lục Hân đuổi, Tấn An tìm mọi cách, nói không muốn nhưng vẫn bị đẩy ra ngoài. Chuyện khác hẳn có thể tự do phong khoáng không màng, nhưng chuyện liên quan tới Lê Sương, hẳn không làm được.

Tấn An không ở bên ngoài cửa, ngược lại đi đến doanh trướng bên kia, nơi đó tương đối gần giường nhỏ của Lê Sương, hẳn nằm trên giường, dùng thính lực hơn người lắng nghe, bên trong có tiếng Lê Sương rên rỉ đau đớn, hẳn cảm thấy ngực mình cũng bị xé tan đau đớn như vậy.

Trước kia cách xa Lê Sương, trong lòng hẳn có cảm giác bị lưỡi dao xé, cảm giác đau, sau đó hẳn liền không ngừng muốn tới ở bên cạnh nàng. Bây giờ rõ ràng đang ở bên cạnh nàng, hẳn lại cảm giác trong người rất đau, nhưng hẳn chẳng muốn rời Lê Sương nửa bước.

Nàng ở bên trong, nàng đang đau đớn, hẳn thật muốn đem nàng đi.

Nhưng lại không thể làm gì được.

Đau đớn như vậy kéo dài rất lâu, cho đến khi khí tức trong người Lê Sương dần dần ổn định lại, Tấn An trong lòng vẫn sợ hãi đi vào. Bên trong Lục cô nương đang đấm bóp cho tướng quân, đây chắc là tiểu tử mà tướng quân hết sức che chở, Lục Hân chỉ liếc mắt một cái, cũng không để ý nó.

Lê Sương trên giường ngồi dậy, Lục Hân cho nàng một viên thuốc, để nàng ngậm trong miệng.

Nàng nhìn Tấn An, cười vẫy tay: "Đến đây." Nàng đưa tay xoa đầu Tấn An: "Cảm ơn."

Tấn An tinh thần không ổn định nhìn nàng: "Tỷ làm xong rồi?"

"Ừ, tốt lắm, không đau."

Tấn An cúi đầu, bắt được tay nàng: "Sau này cũng đừng để bị đau."

Trong lòng Lê Sương ấm áp, cười yếu ớt: "Được."

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 22

CHƯƠNG 22

Mặc dù trả lời Tấn An như vậy, thân thể nàng thế nào, nàng là người rõ nhất.

Lục Hân vẫn ở bên cạnh, nói: "Tướng quân, ngài phải chú ý điều dưỡng." Nàng nói chưa hết ý, nhưng Lê Sương đã hiểu, mỗi lần bị như vậy, quân y sau khi bắt mạch cũng nói với nàng một câu trên.

Đã có thể làm việc trong quân doanh là tốt rồi, nói gì đến lúc phải ra ngoài hành quân, trên đường chuyện gì cũng có thể gặp, trước mắt là hố băng, đại quân cũng phải đi qua, nàng thân là tướng quân, không thể vì mình là con gái mà để người khác coi thường, như thế sao trị được quân.

Lê Sương gật đầu, coi như đáp ứng, Lục Hân há miệng, cuối cùng cũng chỉ nói một câu: "Nếu như ngày mai ngài còn đau, để tôi lại đến châm cứu cho ngài."

"Được."

"Ngày mai vẫn còn đau?" Chân mày Tấn An nhíu chặt.

Lê Sương xoa đầu nó, "Nàng ấy nói là nếu như. Lục cô nương có thể chữa một lần là khỏi."

Nàng dùng giọng dỗ trẻ con, Tấn An biết, nhưng hắn không biết phản bác ra sao.

"VẬY ĐI, THỜI GIAN TRÔI NHANH, TA CÒN PHẢI THAY QUẦN ÁO ĐI TỚI THÀNH PHỦ DỰ TIỆC, MỌI NGƯỜI RA NGOÀI TRƯỚC ĐI."

Lục Hân ngoan ngoãn lui ra ngoài, Tấn An cũng theo nàng ấy ra cửa, Quý Nhiễm vẫn còn đang chờ ở bên ngoài, Lục Hân vốn định cùng Quý Nhiễm nói hai câu, tay áo lại bị đứa nhỏ Tấn An lôi xuống, không nói một lời đem nàng dẫn đi.

"Lục cô nương."

"Ách..." Bị một đứa bé gọi nghiêm chỉnh như vậy, Lục Hân có chút không quen, "Gì, nhóc có thể gọi ta là tỷ tỷ nha..."

"Tướng quân thân thể cần chú ý những gì, làm thế nào để dưỡng bệnh cho tốt?"

Đứa trẻ cực kỳ thông minh...Lục Hân không khỏi tự giác trả lời: "Cũng không có gì đặc biệt, chỉ cần giữ ấm, không nên để khí lạnh nhiễm vào cơ thể, không được ăn thức ăn lạnh, không nên thức đêm..."

Tấn An ghi nhớ từng cái một: "Còn gì nữa không?"

"Cũng chẳng còn cái gì nữa." Lục Hân sừng lại một chút: "Bạn nhỏ, bạn rất quan tâm đến tướng quân nha."

"Ừ, ta thích nàng ấy."

"..."

Thời điểm Lục Hân nghĩ mình không chống đỡ nổi, Quý Nhiễm đi tới: "Đang nói chuyện gì vậy."

"Không có gì đâu Quý đại ca, mấy bạn nhỏ trong trường phong doanh của huynh đều tôn kính yêu thương Lê tướng quân..." Nàng vừa dứt lời,

quay đầu lại, Tấn An vừa rồi mới còn ở trước mặt đã không biết chạy đi nơi nào.

Quý Nhiễm gật đầu: "Thằng nhóc con Tấn An kia, được chiếu tướng mang về, rất kè cận ngài ấy."

Hắn quay đầu hỏi Lục Hân: "Chữa bệnh cho chiếu tướng xong rồi? Để ta đưa cô trở về nhé?"

"Làm phiền Quý đại ca rồi." Lục Hân theo Quý Nhiễm một đoạn, "Cái đó, hôm nay lúc muội đi ra ngoài, cửa thật giống như bị hỏng, nếu Quý đại ca không bận..."

"Tối nay trong thành phủ có yến tiệc, ta theo chiếu tướng đi trước."

"A..."

Lúc trời chạng vạng tối, tuyết lại rơi xuống nhiều, những con đường ở Lộc thành thoáng chốc đã tích tụ một tầng dày, tuyết rơi nhiều cũng không thể làm giảm bớt sự náo nhiệt của yến tiệc hôm nay.

Lê Sương dẫn các tướng lĩnh của Trường Phong doanh đi trước, rượu thịt no say, trên bàn ăn các quan văn võ tướng cùng Thái tử trò chuyện với nhau thật vui vẻ, nụ cười của Lê Sương cũng mang theo ba phần khách sáo.

Trong đầu nàng khi đang uống rượu thì vẫn nghĩ tiệc này bao giờ mới kết thúc. Lê Sương sau khi rời kinh thành, không có trở lại lần nào, một trong những nguyên nhân sau xa mà nàng muốn vào bắc chính là chạy trốn khỏi loại xã giao nhàm chán như vậy.

Chính giữa đêm tiệc, Thái tử nâng ly khen các tướng sĩ ở biên ải một phen, nâng ly tương kính, làm cho mọi người thêm nhiệt tình về tương lai, mọi người ngồi trở lại chỗ của mình, tự hàn huyên. Lê Sương đợi không

nổi nữa, tìm một cái cớ, để Tần Lan giúp nàng tiếp chuyện, còn mình chui vào vườn hoa trong phủ hóng mát một chút.

Tuyết trên trời bay tán loạn, Lê Sương đi lên phía trước chợt thấy một cái quạt giấy, nàng dùng để che tuyết trên đầu, trong lòng lại thoáng hiện lên hình ảnh người con trai áo đen kia, nàng nhìn sang bên cạnh, thấy Tư Mã Dương đang cười tiến tới.

"Biết nàng không chịu được, sớm muộn cũng chạy, không ngờ hôm nay nhịn được lâu như vậy."

Lê Sương lui đầu về phía sau một bước, cúi đầu hành lễ: "Thái tử điện hạ..."

Tư Mã Dương bắt lấy cánh tay nàng, dừng lại hành động của nàng: "Sương nhi..." Giọng hần mang chút than thở, "Nàng muốn tận lực lạnh nhạt với ta như vậy sao?"

Lòng bàn tay của hắn trong tuyết có chút lạnh, Lê Sương cúi đầu, không trả lời.

"Ban đầu người xin vào bắc đánh trận, ta bảo người nhiều nhất vào một năm, lập công, rồi trở về kinh thành, nhưng người lại cố chấp ở đây, chưa từng hồi kinh, người chính là trách ta, cũng giận ta quá lâu."

"Thần đâu dám." Lê Sương lui về sau một bước, quỳ một chân trên đất, hành lễ: "Thần không dám đối với điện hạ như vậy, không một chút nào tức giận." Nàng điềm tĩnh trả lời, "Thần ba năm trấn thủ biên ải, cũng chính là yêu thích mảnh đất này, có thể vì Đại Tấn, vì bệ hạ bảo vệ biên giới, là Lê Sương có phúc, Lê Sương vì thế mà cảm thấy tự hào, chưa từng có tâm tư khác."

Tư Mã Dương nhìn dáng vẻ bề tôi trung thành của nàng, trầm mặc chớp mắt: "Với biên ải hữu tình*, với biên ải hữu tình, Lê Sương, vậy nàng

với ta, là vô tình sao?"

(*có duyên với vùng đất biên ải/biên giới)

Tuyết lã chã rơi xuống, rất nhanh đem lời nói của Tư Mã Dương ép xuống. Lê Sương quỳ trên mặt đất, tỉnh táo nói: "Điện hạ và thần, chính là vua tôi và quân thần, quân ân của ngài, nhất định tới chết không quên."

"Sương nhi!" Tư Mã Dương khom người, đỡ lấy cánh tay Lê Sương, hơi dùng lực, muốn đem nàng kéo lên: "Nhưng khi nghe Tây Nhung áp cảnh, Trường Phong doanh rơi vào nơi nguy hiểm, lòng ta lại cảm thấy nóng như lửa đốt, ngàn dặm chạy tới, cùng không phải vì phần tình cảm vua tôi này."

Lông mi Lê Sương khẽ run. Thật ra Tư Mã Dương vô cùng hiểu nàng, hẳn biết nói cái gì khiến nàng trở lên mềm lòng. Nhưng mà...

Đột nhiên, khóe mắt nàng lóe lên một tia sáng lạnh, lòng nàng khẽ run một cái: "Điện hạ cận thận!" Nàng thấp giọng hô, lập tức đem tay Tư Mã Dương kéo một cái, thật nhanh bảo vệ ở trước, dưới chân đảo qua, hất lên một tầng tuyết, mờ mịt đánh người trước mắt.

Nhưng trường kiếm của người kia đâm thẳng đám tuyết sương mù, hướng sau lưng Lê Sương đâm tới. Lê Sương chuyển thân hình một cái, tránh qua hai chiêu, nhưng không thể ngăn cản hướng đi người cầm kiếm, nàng cùng người này công pháp chênh lệch quá lớn! Chiêu kế tiếp nàng nhất định không cản được nữa. Lê Sương nghĩ vậy, lúc này không quan tâm liền chặn trước người Tư Mã Dương.

Lại dùng chính thân mình làm lá chắn, bảo vệ hẳn!

Người cầm kiếm đột nhiên dừng tay, thời điểm sắp đâm trúng lồng ngực Lê Sương, mũi kiếm chuyển hướng, người đó ném sang bên cạnh.

Trường kiếm "cạch" một tiếng hung hãn ghim vào cột đá thạch đình kế bên, cắm sâu hơn ba tấc, có thể thấy lực đạo vô cùng lớn.

Lê Sương cùng người nay so chiêu quá nhanh, tuyết bay tứ tung còn chưa kịp rơi xuống đất, lúc này Lê Sương mới nhìn rõ người trước mắt, tức giận nhú mày: "Là huynh?"

Lại là chàng trai thần bí kia, hử... muốn giết Đông cung Thái tử?

"Nàng vì sao phải bảo vệ cho hử?" Lúc này lời nói của nam tử áo đen so với Lê Sương còn thêm mấy phần hỏa khí.

Lời này là hỏi Lê Sương, nàng quay đầu nhìn Tư Mã Dương, Tư Mã Dương hiển nhiên cũng không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, nhìn chăm chăm nam tử áo đen trước mặt.

Tư Mã Dương dọc theo đường đến Lộc thành cũng đã nghe qua có một người đánh lui cả đại quân Tây Nhung, hử là người mặc áo giáp đen vô cùng thần bí, nghe rất nhiều lần, giờ phút này Tư Mã Dương liền đoán ra người này chính là vị thần bí kia, nhưng sao hử ta và Lê Sương lại nói chuyện như vậy?

Nhìn Lê Sương cũng như là quen nói chuyện cùng hử ta như vậy, hai người... Rất quen sao?

Tư Mã Dương còn đang thắc mắc, chẳng lẽ người ở đây không có ai quen hử ta sao, hóa ra là Lê Sương...

"Người vì sao lại muốn đâm Thái tử Đại Tấn ta! Người biết đây là tội gì không?"

Lê Sương cũng là vừa vội vừa tức, cái người này, một người đàn ông lớn như vậy sao lại cũng giống đứa trẻ Tấn An không hiểu chuyện vậy chứ.

May là nàng ở đây bảo hộ, miễn cưỡng bảo vệ được Thái tử, nếu như không, công phu của Tư Mã Dương vốn không mạnh, lúc này bị người ta giết, hẳn liền từ ân nhân của Đại Tấn biến thành tội nhân...

Nhưng mà...Đối với hắn mà nói... Biến thành tội nhân của Đại Tấn cũng không có gì là không được, dẫu sao...Ngay cả đại tướng của Tây Nhung cũng bị hắn giết dễ như trở bàn tay, lại hắn... ba người.

Chỉ cần mình (Lê Sương) vui vẻ, người này thật giống như là không có điều gì cố kị.

"Ta không biết." Tấn An nhìn nàng chăm chăm, phía sau mặt nạ là đôi mắt đỏ rực, chỉ phản chiếu tuyết trắng cùng nàng, "Ta chỉ biết hắn muốn làm tổn thương nàng, ta không cho phép bất kỳ ai gây tổn thương cho nàng."

Trong lòng Lê Sương khẽ động. Tư Mã Dương ở sau lưng nàng hơi híp mắt lại.

Lê Sương thở dài: "Ngài ấy không gây tổn hại đến ta."

Thấy Lê Sương vì hắn ta mà giải thích, tư thế bây giờ vẫn là đứng trước người che cho hắn, ánh mắt Tấn An thấu hiểu, bi thương khẽ nói: "Nàng thích hắn?"

Lê Sương ngẩn ra, không biết tại sao suy nghĩ của người này lại có thể trôi nhanh như vậy: "Ta..."

Tư Mã Dương cắt đứt lời Lê Sương: "Các hạ chính là người dũng sĩ phá vạn mã thiên quân Tây Nhung kia?"

Tấn An coi hắn hoàn toàn không tồn tại, hỏi lại Lê Sương: "Nàng thích hắn?"

"Ta là thần, còn người đó là quân, ta phải bảo vệ người đó."

"Nếu ta giết hẳn, nàng sẽ thương tâm, phải không? Ta giết hẳn nàng sẽ hận ta, có phải hay không?" (chấm nước mắt.)

Tư Mã Dương nhìn soi mói, Lê Sương không biết trả lời ra sao mới có thể vẹn toàn đôi bên. Chàng trai thần bí này đơn thuần giống như trẻ nhỏ vậy, thế giới của hắn chỉ có mình hắn và nàng, nàng phải giải thích như thế nào để không khiến tình cảm bất hòa. Hơn nữa nàng bây giờ căn bản không có thời gian và không gian để giải thích nhiều.

Thân vệ viên ngoại nghe được động tĩnh, cho bao vây vườn hoa.

Tấn An chỉ chăm chú nhìn Lê Sương, Lê Sương chỉ còn cách nhẹ giọng nói: "Đi nhanh đi."

Ánh mắt Tấn An tối sầm lại, giờ phút này trong lòng không có tê liệt đau đớn, mà chỉ cảm thấy vô cùng ngọt ngào, bực bội, khiến cho hắn cơ hồ không thở nổi, vô cùng khó chịu.

Hắn cảm thấy ủy khuất.

Thân vệ viên ngoại giương cung, hướng nơi Tấn An đang đứng, thả ra ba mũi tên, thế tới nguy hiểm, nhưng không có mũi tên nào rơi trên người hắn, duy chỉ có một mũi tên rơi vào bên chân, hắn cũng không tránh, đem mũi tên kia rút ra, ánh mắt đảo qua người bắn, lạnh lùng.

Lê Sương đã biết bản lĩnh thực sự của người này, ngăn cản nói: "Dừng tay..."

Tấn An nhìn nàng một cái, ngón tay hơi buông lỏng, bỏ lại mũi tên, ngay sau đó thân hình chuyển động, vén lên màn tuyết sương mù, thoáng chốc không thấy bóng dáng.

Lê Sương nhìn phương hướng hăn rời đi, cũng không hạ bất kỳ mệnh lệnh truy kích nào. Tư Mã Dương cũng như vậy.

Đợi đến khi có thân vệ tới, hỏi ý Tư Mã Dương, hăn mới khoát tay: "Các người đuổi không kịp."

Tư Mã Dương quay đầu lại nhìn Lê Sương, nhưng cuối cùng nàng cũng không quay đầu nhìn hăn một cái.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 23

CHƯƠNG 23

Tiết thanh tuyết đã tới, toàn bộ Lộ thành bỗng nhiên trở lên tiêu điều, người đi đường đột ngột giảm bớt, tuyết rơi cả đêm khiến đường ở trong thành cũng như ngoài thành bày ra một mảnh trắng xóa, sắc trắng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Phủ Lộ thành, cũng như Trường Phong doanh trên dưới sau khi bị người thần bí tập kích, cũng đang rơi vào tình hình khẩn trương, chỗ ngồi bên thành này vốn đã nghiêm túc nay càng trầm ngưng thêm mấy phần.

Không ít người ở đây biết được bản lĩnh người hắc giáp thần bí kia, nếu hắc muốn giết Thái tử, cho dù có người bảo vệ ngay cạnh, cũng khó mà cản trở.

Phủ thành thủ vệ nghiêm ngặt, Thái tử đi lại nhất định có mười người thân vệ đi cùng chờ đợi bảo vệ.

Thành chủ nhát gan, rất sợ Thái tử vào bắc xảy ra chuyện gì bất trắc, hắc biết tên thần bí kia đối với Lê Sương có cảm tình, vì vậy liền chạy đến quân doanh mời Lê Sương đi thành phủ cùng Thái tử bầu bạn. Hận không thể để Lê Sương bên người Thái tử, cả ngày làm bùa hộ mệnh cho Thái tử.

Lê Sương lúc đầu cũng có mấy phần lo lắng, thành chủ đi cầu, nàng liền đi, nhưng đi mấy ngày, phát hiện người thần bí áo đen kia vốn không có động tĩnh, trong quân doanh nàng cũng cho người để ý Tấn An, Tấn An mấy ngày nay đều ngoan ngoãn, ban ngày đi theo quân sĩ ra ngoài huấn

luyện, ban đêm liền chui trong chăn ngủ, cũng không tới tìm nàng, coi như sau khi mang hấn đến đây, là một đoạn thời gian yên tĩnh nhất.

Nàng thầm nghĩ, ngày đó nàng bảo vệ cho Tư Mã Dương đại khái là làm cho người thân bí đơn thuần kia... thương tâm?

Có những buổi tối nàng cũng lặng lẽ ra trại lính, trong thành tĩnh lặng tìm một chút, người kia không giống như lúc trước, tìm đúng thời cơ xuất hiện trước mặt nàng.

Lê Sương ở đình ngồi nửa giờ, trong lòng nổi lên mấy phần tịnh mịch khó nói.

Người kia...Sau này không xuất hiện trước mặt nàng nữa sao?

Hấn là một người cứng đầu, nếu ngày đó hấn quyết định từ nay về sau không để ý tới nàng nữa, vậy sau này đại khái thật không có cơ hội gặp lại nữa. Dẫu sao...Cho tới bây giờ đều là hấn chủ động tới tìm nàng, cho nên bây giờ, nàng căn bản không biết lai lịch cùng hành tung của hấn, càng không thể tìm.

Nàng sờ đôi môi có mấy phần khô nứt của mình, hơi nước trong thân thể biến thành dải sương trắng bay ra ngoài, hít một hơi, Lê Sương chỉ cảm thấy đêm này ngày càng lạnh.

Hôm sau, thành chủ như thường ngày mời Lê Sương đi, Lê Sương mượn cơ bận rộn từ chối, thành chủ thất vọng chớ về, Thái tử cũng không phái người đến mời. Lê Sương liền vui vẻ tự tiêu dao.

Nàng không muốn cũng Tư Mã Dương một chỗ quá nhiều. Nàng biết Tư Mã Dương đối với nàng có ý, lúc bọn họ còn nhỏ, làm bạn với nhau, Lê Sương khác với những khuê nữ dịu dàng, nàng cùng với vương công quý tộc các công tử cùng nhau cưỡi ngựa bắn tên, học binh thư luật pháp, tập võ luyện công, nàng là con gái Đại tướng quân, sự phụ của nàng so với Tư Mã

Dương cũng không khác biệt lắm, thời gian ở chung với nhau có lẽ so với hai người bạn học kia của hắn ít hơn một chút. Thời gian dài như vậy, Lê Sương đối với Tư Mã Dương chỉ là có chút thân quen, không tính là nhiều.

Tư Mã Dương lập thái tử phi, trong phủ cơ thiệp mặc dù không nhiều, mấy năm này nghe được cũng thêm hai bao người.

Nàng từ nhỏ cùng cha học đánh trận, chính là vì muốn tương lai có thể đi ra phủ Tướng quân, không muốn để ý tới mấy di nương ở trong phủ tranh đấu nhàm chán. Nàng không muốn để cho mình rơi vào vòng tranh đấu, nhưng lại bởi vì quan hệ thông gia nên rơi vào một cái hố sâu.

Thêm nữa Tư Mã Dương là đương kim thái tử, là thánh thượng của thế hệ sau, nếu không ngoài dự đoán, hắn muốn lên ngôi. Tương lai, sau lưng hắn có những thứ tranh đoạt, hơn cả chiến trường đầy máu tanh, u ám cùng bản thiêu.

Ba năm đầu, Lê Sương biết mình muốn cái gì, nàng biết nếu mình tiếp tục ở kinh thành, kết quả sau cùng thành cái dạng gì, Thái tử đối với nàng có ý, bởi vì nàng là con gái Tướng quân, định trước sẽ vì hoàng quyền mà kết hợp lại.

Sẽ có một phi vị cho con gái Tướng quân được định trước, tương lai nàng cùng thái tử có con, lại một màn tranh đấu không lường trước được. Cha nàng không vì thế mà từ chối, vì lợi ích to lớn sau lưng cả một đoàn thể, nhất định sẽ hân hoan khích lệ.

Lê Sương không muốn làm một con cò, nàng muốn tự mình nắm giữ số mạng, làm người đánh cò.

Khi đó nàng thấy rõ được tình thế, Tư Mã Dương cũng hiểu rõ nàng, hắn sau khi lập Thái tử phi xong, liền tự rời đi tâm tư của mình, Tư Mã Dương biết Lê Sương sợ cái gì, nhưng hắn không cho phép nàng sợ càng

không cho phép nàng đi. Vì vậy Tư Mã Dương nói với hoàng hậu chuyện của Lê Sương này.

Hoàng hậu tất nhiên tán thành ý kiến, ngay sau đó muốn cùng Thánh thượng thương lượng.

Nhờ có hoàng đệ nhỏ của Tư Mã Dương ở chỗ hoàng hậu nghe được tin này, vui mừng hớn hở chạy tới nói cho Lê Sương lúc này đang ở trong cung biết, Lê Sương bấy giờ cả kinh thất sắc, vội vàng từ trong cung chạy về phủ tướng quân, thỉnh cầu A Đa lập thượng thư Thánh thượng, đúng lúc tình hình Tắc Bắc có biến, nàng khẩn cầu xuất chinh ở chỗ cha, Thánh thượng cuối cùng cũng đáp ứng.

Lê Sương ra bắc vào Lộc thành, mọi chuyện đã định, trong ngày đã truyền khắp cung, nàng không phải là người đầu tiên là nữ tướng quân lên chiến trường, nhưng lại là người có được quyết định ra quân nhanh nhất, hoàng hậu biết được thánh lệnh này, đối với lời thỉnh cầu của Tư Mã Dương liền kiềm chế xuống không nói ra.

Ngày Lê Sương ra bắc, Tư Mã Dương cũng đến đưa tiễn, nàng nhớ ngày hôm đó hăn trầm ngâm nghiêm mặt nhìn nàng: "Ta làm gì sai mà nàng phải bỏ chạy vào nơi lạnh giá hoang mạc ấy chịu khổ? Lại muốn cách xa ta?"

Lê Sương quỳ xuống, đầu chạm tới đất: "Điện hạ quá lời, khiến thần sợ hãi."

Đó là lần đầu tiên nàng nói chuyện với hăn kiểu như vậy, nàng nghĩ hết mọi cách kéo xa khoảng cách của mình và Tư Mã Dương, hăn trầm mặt hồi lâu, mới dùng thanh âm trầm thấp cho nàng đứng lên. Lần đó, sau khi nàng đứng dậy, lần đầu tiên nhìn thấy Tư Mã Dương dùng vẻ mặt thất vọng để nhìn nàng.

"Ta cho rằng, nàng sẽ hiểu ta, sẽ nguyện ý đứng ở bên cạnh ta..."

Lê Sương đem câu nói của hấn chặn ngoài cửa lòng. Nàng biết, nàng có thể một mực ở bên cạnh hấn, một mực phụng bồi hấn, coi hấn là duy nhất. Nhưng ngay từ khi Tư Mã Dương sinh ra, đã định trước hấn không thể ở bên nàng, một mực quan tâm nàng, coi nàng là duy nhất.

Hấn có hậu cung hơn ba ngàn người, có hoàng quyền thiên hạ. Mà nàng, cũng có thứ mà nàng muốn hướng tới.

Rồi sau đó, nàng như chưa từng là người thuộc về kinh thành.

Nàng cho rằng đã qua ba năm, Tư Mã Dương đã có thêm con cháu, phần tình cảm khiến người ta hoảng sợ kia, cũng phần nào phai nhạt đi. Thế nhưng nàng không ngờ tới, Tư Mã Dương lần này lại nhận lệnh đi vào nơi đất bắc khổ cực giá rét này, lại còn nói với nàng, hấn tới đây, không phải vì phần tình cảm vua tôi kia.

Điều này làm cho nàng bất an. Từ ngày biết Tư Mã Dương tới, Lê Sương nghĩ đến nếu không có liên quan tính mạng, nàng tuyệt đối sẽ không lại gần hấn, tuyệt đối không.

Lê Sương than thở, đây thật là hoa đào rụng trúng hoa đào, hoa đào tòi tẹt. (ở đây chỉ đào hoa ấy, thu ong hút bướm :))

Lê Sương không đi phủ thành, Thái tử cũng chỉ theo thông lệ công việc, đến trường thành đi khảo sát một vòng, cũng không quấy rầy Lê Sương nhiều.

Lúc Lê Sương vừa mới hạ lòng, cảm thấy bắt đầu thời điểm yên ổn của cuộc sống, chợt có người binh lính báo lại, rừng cây xa xa trường phong doanh bên ngoài trại lính mấy trăm dặm có động tĩnh.

Lê Sương nghe tin tức này, trong lòng vô cùng coi trọng.

"Động tĩnh gì?"

"Cách rừng cách Lộc thành không xa kia, thời tiết tốt cũng nhìn thấy rõ, gần đây binh lính phát hiện phía cây cối rõ ràng có giảm bớt, hiển nhiên là bởi vì đốn gỗ."

Chặt cây đốn gỗ? Lê Sương sờ cằm suy nghĩ: "Thế người có thấy người đem gỗ chở đi, hoặc là tại chỗ xây dựng cái gì không? Hoặc đốt lửa, nhìn thấy khói không?"

"Không có, những cái cây kia dường như bị biến mất không dấu vết vậy. Không thấy chở đi, cũng không có xây dựng, càng không có người dùng làm củi đốt lửa."

"Cho người tới tìm hiểu đi."

"Dạ."

Quân sĩ lui ra, Lê Sương nghĩ tới mảnh rừng kia là nơi nàng nhìn thấy Tấn An lần đầu tiên, nàng cùng La Đăng và mấy tướng quân thăm dò qua, nơi đó còn có một thạch thất (căn hầm) dưới lòng đất, bà lão ngày đó nghi ngờ là "xác sống" giết tới Trường Phong doanh cũng là từ trong thạch thất đó bò ra.

Hiện giờ phía rừng cây đó có động tĩnh? Hay là người...hoặc là nói sẽ có những xác sống khác từ đó đi ra, hơn nữa bọn họ chặt cây không chở đi lại không xây dựng hay đốt lửa, vậy bọn họ chặt cây làm gì?

Lê Sương phái mấy người đi thăm dò, không chỉ xét một lần, ban ngày ban đêm đều đi, nhưng lại không thấy có người ở đó chặt cây. Qua mấy ngày, cây cối càng ngày càng thưa thớt, cơ hồ có thể nhìn thấy đỉnh núi, lại vẫn không thấy một bóng người.

Các tướng sĩ Trường Phong doanh chưa từng suy nghĩ nhiều, nhưng mà quân coi giữ Lộc thành lại có một tin đồn truyền ra, nói là Lộc thành có quý xuất hiện.

Cuộc sống sau tiết Thanh tuyết đều hết sức nhàm chán, mấy ngày sau lực lượng quần chúng đông đảo trong Lộc thành đã đem chuyện mấy cái cây dầm thừa thớt trong rừng kia truyền ra làm quý chuyện, có gần mười phiên bản bất đồng.

Vùng đất phía bắc vốn giá rét, kết hợp cùng câu chuyện kinh dị này khiến người nghe rét lạnh tận trong xương. Lê Sương ban đầu vốn không để ý mấy lời nói vô căn cứ này, lại càng không nghĩ tới lời đồn đãi này ngày càng lợi hại, thậm chí lòng quân cũng có mấy phần giao động...Có người nói, những người bị chàng trai Mặt nạ đen kia giết chết không cam lòng, biến thành quỷ, bắt đầu quấy phá.

Thoáng chốc, trong trại lính mơ hồ có mấy người phải kiềm chế tâm tình sợ hãi.

Lê Sương bắt đầu giận dữ, tìm người đầu tiên truyền ra cái tin vịt này, đánh cho hẵn mấy chục đại bản. (đánh bằng gậy)

Làm người ta không nghĩ tới là, ngày thứ hai sau khi tên lính kia bị đánh, có người phát hiện hẵn ta chết ở trong tuyết, bên ngoài thành.

Một đêm tuyết rơi nhiều, cơ hồ khiến hẵn bị chôn vùi, chỉ chừa một bàn tay lộ ra bên ngoài. Lúc đào được hẵn từ trong tuyết ra, hơi thở đã sớm không còn, tim bị móc sạch, một lồng ngực trống rỗng nhìn hết sức kinh người, hẵn lúc chết mặt mũi hốt hoảng, dường như đã nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

Xảy ra chuyện này, trong trại lính bắt đầu rung chuyển, thậm chí truyền cả vào dân chúng trong Lộc thành.

Nhà nhà bần rộn vẽ bùa tẩy trần nguyên rủa, trong một đêm bùa chú gắn đầy thành, nhìn lại càng có không khí quỷ dị.

Lê Sương biết rõ lòng quân không thể loạn, cùng các tướng lãnh thương nghị đối sách, người truyền lệnh trong thành phủ tới báo tin, lệnh để Lê Sương gặp Thái tử.

Tần Lan liếc mắt xem thần sắc Lê Sương, chủ động nói: "Chiếu tướng hiện nay phải xử lý chuyện, sợ không thể đi ngay được, mặt tướng cả gan thay mặt chiếu tướng đi gặp mặt Thái tử đông cung, nghe lệnh thái tử."

Lê Sương tất nhiên cầu còn không được, gật đầu liên tục: "Tốt lắm, tốt lắm."

Tần Lan thấy bộ dáng kia của nàng, đầu hơi cúi xuống, khoe miệng nhẹ nhàng kéo một cái không một tiếng động cười, hẳn nguyện ý vì nàng ngăn mọi khổ sở.

"Thuộc hạ trước đi theo sứ giả đi tới thành phủ." Tần Lan cáo lui, lúc sắp đi ra cửa lại nghe Lê Sương kêu: "Tần Lan."

Hắn quay đầu. Lê Sương suy nghĩ nói: "Nếu như có chuyện gì không tốt, người cứ sai người tới gọi ta."

Ánh mắt Tần Lan khẽ động, đây là sợ Thái tử làm khó hắn sao. Hắn che giấu ưu tư, chỉ ôm quyền: "Được."

Tần Lan đi thành phủ, Tư Mã Dương cũng không có hỏi sao Lê Sương không tự mình tới, hắn chỉ hỏi tới mấy chuyện đồn đại mấy ngày nay trong Lộc thành, cũng không trách tội ai, lại đưa ra phương pháp giải quyết.

Lê Sương nghe lời Tần Lan hồi báo, Tư Mã Dương đưa ra phương pháp giải quyết, nàng theo bản năng cau mi tâm, nhưng lại không khỏi nói: "Thái tử nói thế nào?"

Tần Lan ngừng một chút, nói: "Thái tử muốn để cho chiếu tướng và ngài ấy dẫn một nhóm thân vệ cùng đi dò xét trong rừng hoang kia một

vòng. Tự mình giải thích lời đồn.

Lê Sương yên lặng. Dân chúng mê tín, nàng không có cách nào cùng họ nói phải trái, nàng muốn tin đồn có thể nhanh chóng lắng xuống, đúng là chỉ có cách lấy mê tín khắc mê tín. Nàng cùng Tư Mã Dương đi chỗ đó một vòng, lại tung ra tin tức, nói Thái tử có long khí tỏa ra làm ma tà hồn phi phách tán, đây chính là phương thức nhanh nhất.

Hơn nữa bọn họ dẫn người thân cận đi, thám tử cũng chỉ là thám tử, không bằng người của mình, khó tránh lưu lại dấu vết chưa từng thăm dò.

Tư Mã Dương đưa ra một biện pháp tốt, khó xử duy nhất là muốn nàng cùng hắn đi.

"Cứ làm như vậy đi." Lê Sương suy nghĩ chốc lát, cuối cùng cũng gật đầu, dù gì hai người cùng cần phải mang một thân vệ riêng đi, "Tần Lan, an bài xong xuôi, ngày mai theo ta cùng chung lên đường, Thái tử bên kia chắc cũng đã chuẩn bị tốt, một nhóm này nhiệm vụ trọng yếu chính là bảo vệ cho Thái tử."

Tần Lan cúi đầu: "Dạ."

Buổi trưa hôm sau, Lê Sương mặc ngân giáp quân, giả bộ nói ra tám mặt trọng kiếm, mười hai thân vệ ở trước thành tường yên lặng, lúc Tư Mã Dương tới cũng cả người mặc thiết giáp, đứng chung một chỗ với Lê Sương, trong mắt mọi người là một đôi vô cùng tương xứng.

Hơn phân nửa người ở doanh trung cũng tới ra mắt Thái tử.

Đúng lúc hôm nay Lục Hân đến gặp Quý Nhiễm, ánh mắt Lục Hân vốn một mực gắn trên người Quý Nhiễm, nhưng ánh mắt lúc này bị Lê Sương và Tư Mã Dương ở chính giữa ánh mặt trời đoạt đi.

"Oa." Lục Hân không khỏi nhẹ giọng cảm khái: "Tướng quân cùng Thái tử điện hạ cực kỳ xứng đôi." Nàng lắc cái tay nhỏ bé mình đang nắm, "Tấn An, nhìn coi, tỷ nói có đúng không?"

Người ở bên cạnh nàng, xung quanh là một vòng người lớn, chỉ có Tấn An là một điểm nhỏ đứng ở bên trong.

Ánh mắt hần lãnh đạm nhìn về phía Lê Sương đang đứng cùng Tư Mã Dương, chỉ thấy động tác lên ngựa của hai người cơ hồ giống nhau y đúc. Hần yên lặng không nói. Chỉ tránh tay Lục Hân: "Ta nói rồi, đừng có chạm vào ta." Hần nói xong, không nhìn Lê Sương cùng Tư Mã Dương nữa, xoay người trở về trong doanh trại.

Sau lưng các quân sĩ uy vũ hô vang cả đất trời đưa Tư Mã Dương và Lê Sương ra ngoài thành. Tấn An đứng ở trước cửa doanh trung của thân vệ, bên trong trống rỗng, không có một bóng người. Nó nằm lên giường của mình, ngẩng đầu nhìn đỉnh doanh trường.

Không nói một lời, ngay cả ánh mắt cũng không động đậy.

Thực ra mấy ngày nay nó đều như vậy, nhưng người khác chẳng ai phát hiện, ngay cả Lê Sương cũng chưa tới hỏi qua một câu. Nàng thích cái tên Thái tử đó. Cho nên sẽ không chú ý bất kỳ chuyện gì khác.

Tấn An không biết, thời điểm mà nàng gặp tên Thái tử đó có giống như thời điểm hần nhìn thấy nàng không, cảm giác những thứ xung quanh đều không có màu sắc, chỉ có nàng ở chính giữa rực rỡ mà tỏa sáng, thu hút toàn bộ sự chú ý của hần, khiến hần giống như con thiêu thân không màng sống chết mà bay qua.

Không ai biết, trong mấy ngày hần không gặp Lê Sương này, con thiêu thân là hần phải dùng sức mạnh thật lớn mà dập lửa trong lòng. Nhưng so với lửa đốt trong lòng, làm cho hần còn thống khổ đau đớn hơn là phải khắc chế mình không được xúc động tới gặp nàng.

Nàng không thích hãn, cũng không cần hãn, nhận ra điều này trong đầu hãn giống như bị nguyên rủa, tất cả nhiệt huyết đều đóng băng.

Đây không phải ảo giác, hãn cảm nhận được băng lạnh, lạnh lẽo chân thật.

Hoa văn hình ngọn lửa trên ngực bắt đầu chuyển lạnh, màu sắc dần trở lên ảm đạm, cho đến buổi tối, nếu như không nằm trong chăn thì gió rét bên ngoài có thể làm cóng tay chân hãn, từ trước đến giờ hãn chưa từng trải qua cảm giác này.

Từ ngày chạy từ trong khu rừng kia ra, khoảnh khắc gặp được Lê Sương, toàn thân hãn vĩnh viễn là nhiệt huyết sôi trào mãnh liệt, cho dù là thân trần đứng trong bão tuyết hãn cũng không cảm thấy lạnh.

Nhưng hãn bây giờ....

"La tướng quân! La tướng quân!" Bên ngoài chợt vang lên tiếng hoảng sợ của một quân sĩ, Tấn An có thể nhận ra được giọng của người này, là Vạn Thường Sơn một trong những thân vệ của Lê Sương.

Sao...Thanh âm của người này lại xuất hiện? Không phải tất cả các thân vệ đều theo nàng đi ra ngoài sao...

Tấn An vừa quay đầu, chỉ thấy bên trong doanh trường một mảng đen kịt, hóa ra vừa rồi hãn đã nằm lâu như vậy... Lâu đến mức trời đã tối rồi sao, thời gian trôi qua hãn lại không có chút cảm giác nào...

"La tướng quân?"

"Chiếu tướng và Thái tử gặp mai phục! Nay đã mất tung tích!"

Con người trống rỗng, nghe được tin này đồng tử Tấn An co rút mạnh, xoay mình một cái, ngồi dậy.

Huyết dịch trong lồng ngực thoáng chốc theo tim mãnh liệt truyền khắp cơ thể.

Chân không đạp đất, không cảm thấy cái lạnh băng của đất, thân hình khê động, chớp mắt đã ra khỏi trại, đi nửa đường bắt được một vạt áo của Vạn Thường Sơn thân vệ:

"Người vừa nói gì?"

Vạn Thường Sơn sợ run người, kinh ngạc nhìn người trước mặt.

Mượn ánh lửa bên ngoài trại lính, trong con người màu đen của hắn, thời khắc này chính là bóng người của Tấn An. Tấn An bây giờ đã biến thành người lớn, hai con người đỏ như máu, hoa văn ngọn lửa cháy lan từ ngực lên khóe mắt, trên người còn mặc quần áo của đứa trẻ, rất nhiều chỗ được vá lại, vài vụn treo ở trên người hắn.

Vạn Thường Sơn trợn mắt nhìn: "Người...Người là người phương nào!"

"Người là người phương nào!" La Đăng nghe phía bên ngoài kêu lên cũng chạy tới, đại đao trong tay hắn chỉ Tấn An, cau mày hỏi: "Người áo giáp đen?" Tấn An không chút để ý, chỉ nắm vạt áo của Vạn Thường Sơn từng câu từng chữ hỏi: "Lê Sương đâu?"

Nhắc đến chuyện này Vạn Thường Sơn mới bắt chặp người trước mặt này, lập tức quay đầu nói với La Đăng: "La tướng quân! Thịnh cầu tiếp viện! Chiếu tướng cùng Thái tử biến mất ở thạch thất(hầm trong lòng đất) trong rừng cây kia."

Dưới thạch thất...

Tấn An buông vạt áo của Vạn Thường Sơn, trong đầu bỗng nhiên hiện lên những hình ảnh hỗn loạn, có một người cầm dao rạch ngực hắn lấy máu

ở tim, thoáng cái có hình ảnh hấn gào lên thống khổ giãy giụa, rồi lại có một con sâu bò vào trong thân thể hấn, chớp nhoáng lại có cảnh giết loạn máu tanh cùng cuồng loạn chạy trốn. Điên cuồng, hỗn loạn.

Đầu hấn đau như sắp vỡ, nhưng cái thứ đau đầu này không phải điểm trọng yếu, quan trọng chính là... Hấn biết được thạch thất đó ở đâu rồi!

Hấn biết được Lê Sương đang ở đâu! Hấn phải đi cứu nàng!

Cứ coi như nàng thích người khác, nàng vì bảo vệ người khác mà sẽ đối với hấn thù địch, coi như đời này nàng không nguyện ý gả cho hấn, không muốn ở chung một chỗ với hấn, thậm chí không thèm nhìn hấn...

Hấn cũng phải đi cứu nàng!

Đem hết sức lực, không màng sống chết, không để ý tất cả đi cứu nàng.

Giống như đây là sứ mệnh của hấn, là bản năng duy nhất của hấn, không thể buông tay.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 24

CHƯƠNG 24

Lúc Lê Sương tỉnh dậy sau hôn mê, phát hiện một nửa thân mình bị chôn dưới bùn sình trong đất.

Nàng khê cử động chân, nhưng càng dùng sức lại càng dễ cho bùn vùi lấp càng sâu thêm.

Lúc này Lê Sương tỉnh táo lại, không dám cử động nữa. Bốn phía một mảng đen nhánh, chỉ có ánh sáng cách trùng trùng chiếu vào. Mượn ánh sáng yếu ớt đó, nàng mơ hồ nhìn thấy một người nằm bên cạnh, người nọ nằm ngang ở trên bùn, chỉ có chân chạm vào ao bùn, nàng khê nhẹ gọi hẳn một tiếng: "Thái tử điện hạ?"

Người con trai hừ nhẹ một tiếng, bị nàng gọi giật mình tỉnh lại. Hẳn hơi động người, Lê Sương liền thấy người hẳn chìm xuống: "Không nên động!" Nàng lập tức hô một câu.

Tư Mã Dương thoáng chốc nhận ra tình hình hiện tại của bọn họ: "Đầm lầy?"

"Ừ, không giống đầm lầy tự nhiên, có người cố ý bày bẫy."

Lê Sương ngẩng đầu nhìn lên trên đỉnh, chỉ thấy trên đầu có một cái hố lớn, chắc là bọn họ ngã từ trên xuống, mà ở trước cửa động có bốn năm cây gỗ to đem miệng động bịt kín lại. Nhất định đây là cạm bẫy. "Cuối cùng thần cũng biết, mấy cái cây bị chặt kia để dùng vào chỗ nào rồi."

Hóa ra, đều bị người ta dùng chế bẫy, trực tiếp mang xuống đất dùng. Nhưng rốt cuộc là người nào, làm sao phải làm chuyện như vậy?

Nàng cùng Tư Mã Dương dẫn thân vệ riêng đi theo, để cho bọn họ đi dò xét, nàng vốn muốn ở ngoài xem quanh một vòng, dẫu sao Thái tử ở chỗ này, không thể để hãn vào trong rừng cây, ngộ nhỡ xảy ra điều gì bất trắc, không ai đảm đương nổi.

Lại không nghĩ tới, thời điểm bọn họ đến phía bên kia rừng, mơ hồ có một âm thanh cầu cứu bên trong. Lê Sương từ trước tới giờ không tin vào quỷ thần tà thuyết, nàng cho người bảo hộ Tư Mã Dương, muốn tự mình đi vào trong rừng, nhưng Tư Mã Dương lại ngăn nàng lại. Hãn gọi thêm hai hộ vệ, cùng nàng đi vào trong. Bên trong những cây cối bị chặt đều để lại một cái gốc gỗ, hoang tàn tiêu điều, lại càng thêm mấy phần quỷ dị.

Hướng tiếng kêu kia đi, càng đi càng sâu, Lê Sương càng cảm thấy không ổn, quãng đường tìm tới, càng ngày lại gần địa bàn ngày trước phát hiện bà lão là "xác sống" kia. Lê Sương cho mọi người dừng bước, bên cạnh bỗng có bóng trắng tấn công. Nàng rút kiếm ra khỏi vỏ, còn chưa kịp nghênh chiến, người nọ lại có động tác ngoài dự đoán của mọi người, hướng sang bên cạnh bắt Tư Mã Dương, kéo hãn về phía trước, Lê Sương và các thân vệ vội vàng đuổi theo, đạp lên hai ba bước, dưới chân chợt mất trọng lực, tất cả đều ngã vào trong thạch thất.

Trong thạch thất, trên đất toàn là xương trắng rải rác, cái mùi ôi thối ngày trước đã tiêu tán, Lê Sương chăm chú dõi theo bóng trắng kia, thấy hãn ta kéo Tư Mã Dương đi, xông vào một cái huyết động đồ nát trong thạch thất, Lê Sương đuổi theo, ngoài dự đoán, nơi này giống như mê cung, mọi người thực ra chưa đi được bao xa, Lê Sương phân phó chia nhau ra tìm, nàng cùng một thân vệ đi phía bên phải hang động tìm kiếm, bóng trắng kia đột nhiên xuất hiện.

Thân vệ bên cạnh nhất thời bị lật ngã trên mặt đất, ánh mắt Lê Sương đông lại, mang kiếm lên nhìn, chặn cái bóng trắng định đánh lén, lại khiến cho bóng trắng dừng động tác.

Lê Sương định thần nhìn lại, cùng kiếm nàng va chạm lại là một cái quạt xếp (hihi), mà người cầm quạt, lại là...

"Nội gián" ngông công ngày đó?

Người mặc áo lông vượt ngực trước kia?

Là y!

"Nha, Lê tướng quân quả nhiên lợi hại." Y nhẹ giọng cười một tiếng. Giống như trên đường vô tình gặp được bạn mà chào hỏi vậy.

Lê Sương lạnh lùng: "Người tốt cuộc là ai? Điện hạ đang ở đâu?"

Người con trai cười một tiếng, nụ cười của súc vật vô hại (haha^^):
"Ta mang cô đi tìm hãn."

Tiếng nói vừa dứt, phía sau nam tử vang tới hai chưởng roi, Lê Sương rút kiếm, tránh về phía sau. Tần Lan đưa tay muốn kéo Lê Sương về sau lưng, tay nam tử áo trắng động một cái, chỉ thấy quạt xếp xuyên không bay ra, đập mạnh vào cánh tay Tần Lan, lúc quạt quay trở lại thì phiến quạt đập vào ót Lê Sương, một đòn khiến Lê Sương hoa mắt, nhất thời đứng không vững. Trong thoáng chốc cánh tay chột căng thẳng, cảnh tượng bên người chột tối...

Nàng muốn phản kháng, căn răng nhin xuống choáng váng, đặt chân lên mặt đất, rút kiếm muốn đâm, đầu vai bị đẩy một cái, thân thể bị khống chế ngã xuống, ngay sau đó cảm giác không trọng lực truyền tới, đầu óc lại choáng váng một lần nữa, rút sạch toàn bộ giác quan.

Chờ đến khi nàng tỉnh lại, đang trong tình trạng này.

Nàng không hiểu vì sao người kia phải đem nàng và Tư Mã Dương đơn độc vứt xuống nơi này, những người khác đâu? Những thân vệ đi theo, y sẽ xử trí bọn họ như thế nào? Hơn nữa người nọ... Mặc dù Lê Sương không dám xác định, nhưng nhìn từ tốc độ và một ít thủ pháp, võ công của y cùng người áo đen thần bí kia có mấy phần tương tự.

Giữa bọn họ cũng có mối liên hệ sao? Đồng môn?

Hiển nhiên, bây giờ không có thời gian để cho Lê Sương tới suy nghĩ những thứ này, trên người nàng khôi giáp rất nặng, khiến cho thân thể nàng từ từ chìm xuống bùn, chỗ bùn lúc này mới qua eo nay đã lún xuống tận lên ngực.

Lê Sương cẩn thận giơ tay lên, cời khôi giáp và vai giáp, nàng đưa mắt xem Tư Mã Dương bên cạnh.

Tình huống Tư Mã Dương so với nàng khá hơn một chút, hẳn là cả người nằm trên đất bùn, cơ hồ phủ trên đất bùn, trừ đôi giày lính quá nặng kia khiến cho hẳn hai chân lồm sồm trong vũng bùn ra, thân thể và những bộ phận khác có thể hoạt động tự nhiên, nhưng hẳn không thể hoạt động, bởi vì hẳn động một cái, vũng bùn sẽ chuyển động, làm hẳn cũng sẽ từ từ trầm xuống.

Biện pháp giải quyết duy nhất chính là cho hẳn một điểm tựa, hẳn chỉ cần đạp một cái, liền có thể trong vũng bùn nhảy ra ngoài.

"Điện hạ." Lê Sương gọi hẳn một tiếng, "Ngài vẫn còn có khí lực?"

"Ừ."

"Ngài có thể đạp cánh tay ta nhảy ra khỏi vũng bùn."

Tư Mã Dương trầm mặc: "Ta đập vào cánh tay nàng, một khi dùng sức, nàng phải làm sao?"

"Thần sẽ tự có biện pháp..."

"Nàng còn có biện pháp gì?"

Đối với sự tra hỏi của Tư Mã Dương, Lê Sương im lặng.

Thật ra thì nàng không có cách nào, hai người bọn họ hiện ở trong tình trạng này, nếu cứu, nàng cũng chỉ có thể cứu Tư Mã Dương, nếu không cứu, trì hoãn thời gian, càng chờ lún càng sâu, để Tư Mã Dương đi ra cũng không có cách nào ngoài đập lên tay nàng, nếu không hai người bọn họ đều phải chết ở chỗ này.

Đây là một cách giải quyết tự nhiên mà một tướng quân có thể đưa ra.

"Điện hạ, bọn thần vốn nên vì bảo vệ điện hạ mà cúc cung tận tụy, điện hạ vạn phần không thể ở nơi này xảy ra bất kỳ sơ suất nào."

"Lê Sương." Cuối cùng Tư Mã Dương cũng gọi tên nàng, giống như trước kia, thanh mai trúc mã, "Nàng muốn ta vì giữ được mạng mà giết nàng sao?"

Lê Sương trầm mặt chớp mắt: "Đây là phương pháp duy nhất, vì hộ giá điện hạ, cần thần bỏ mình nơi đây, mời điện hạ... Không nên vì tình nghĩa năm xưa, rối loạn đại cục."

Đại cục trong miệng nàng, mỗi người bọn họ đều tự hiểu. Trong triều đình, Tam hoàng tử có Tế tướng ủng hộ, có tham vọng đối với ngôi vị hoàng đế, nếu Tư Mã Dương hôm nay ở chỗ này xảy ra chuyện, Tam hoàng tử sẽ lên ngôi, khiến thế lực hoàng hậu, phủ Tướng quân (nhà Lê Sương), tâm phúc của thái tử trong triều, toàn bộ gặp họa.

"Điện hạ, thần ở tặc ngoại nhiều năm, có nghe trong triều tin tức truyền tới, điện hạ nay đã thêm quý tử(con trai), trong triều công việc cũng càng ổn thỏa..."

"Lê Sương." Tư Mã Dương cắt đứt nàng lời, "Ba năm từ biệt, người để cho ta chờ ba năm. Nay, người lại muốn cho ta niệm tình người cả đời sao?"

Ánh mắt Lê Sương khẽ dao động, nhưng ngay sau đó lại bật cười: "Thần cả gan, hôm nay liều mạng muốn cứu Thái tử, nhưng thật ra là muốn Thái tử ngày sau có thể đáp ứng thần một nguyện vọng, để phòng vạn nhất, thần chưa dám nói, gây họa, khó bảo toàn tính mạng."

"Nàng và ta ở nơi này, vô luận nói chuyện gì, cũng sẽ không có tai họa."

Lê Sương thu lại tầm mắt, dùng tay mò vào trong vũng bùn, dò được giày lính Tư Mã Dương: "Điện hạ."

Tư Mã Dương không trả lời, cũng không có bất kỳ động tác nào khác.

Lê Sương cũng yên lặng, hồi lâu, Tư Mã Dương nhẹ phun một ngụm khí:"Lê Sương, chờ lát nữa từ nơi này đi ra, bất kỳ nguyện vọng gì của nàng, ta cũng đáp ứng nàng."

"Tạ điện hạ."

Tư Mã Dương thoáng chốc đứng dậy, thân thể hãn hơi lún xuống, lòng bàn chân đặt ở trên cánh tay Lê Sương, mượn lực đạp một cái,lực đạo cực lớn, Lê Sương chỉ cảm thấy cả người mình trầm xuống phía dưới vũng bùn, nhưng mà Tư Mã Dương nháy lên không vô ích, khôì giáp trên người rơi xuống vô số chìm vào nước bùn. Trong nháy mắt rơi vào, liền cứng như thạch đất.

Chờ hẳn quay đầu, Lê Sương đã chìm sâu vào trong vũng bùn, không thấy bóng dáng.

Nước bùn cũng không có bao nhiêu chấn động, chẳng qua là bùn đã bao trùm tất cả, khắp người Tư Mã Dương đều là bùn lầy, trong tay quyền nắm chặt, hẳn ở bên cạnh đứng một hồi, xung quanh cũng không có bất kỳ thứ gì có thể dùng để mò vớt người. Hẳn căn răng một cái, ánh mắt trầm ngưng, xoay người, hướng ánh sáng bên cạnh chiếu xuống bước đi.

Khôi giáp cứng rắn đụng đá mà phát ra tiếng vang, càng ngày càng xa.

Hẳn không nhìn thấy, sau khi hẳn rời đi, trong vũng bùn kia chợt chậm rãi toát ra một tầng bọt khí.

Ngay sau đó "Uỳnh " một tiếng, có một người đập phá trên đỉnh động, cả người lạnh như băng gió, vẻ mặt gần như tuyết vọng đâm một đao vào trong vũng bùn sinh.

Chốc lát, bên trong vũng bùn truyền tới một trận chập chờn, bùn lầy tựa như bị một khí lực cực lớn từ bên trong đẩy ra vậy. "Uỳnh" một tiếng, toàn bộ vũng bùn nổ tung, bùn lầy tràn ra, bắn toàn bộ hang động. Trên vách tường toàn bộ đều là bùn lầy, chậm chạp tuột xuống, chảy xuống chỗ thấp, mà ở đó vốn là đáy vũng bùn, dưới đáy bùn là một người con trai đem Lê Sương ôm thật chặt vào trong ngực.

Bên trong miệng mũi nàng cũng không có bùn lầy dính vào, nhưng bởi vì thời gian dài bế khí (nín thở) khiến cả khuôn mặt bầm biến thành màu đen, hô hấp cơ hồ đã dừng lại.

Tấn An ôm nàng, dùng sức ấn ngực nàng: "Không được, không thể."

Đôi mắt màu đỏ máu của hẳn bây giờ đã tràn ngập nước mắt, cùng với âm thanh của hẳn là tiếng vỗ trên mặt Lê Sương.

"Ta không cho phép nàng chết, nàng không thể chết."

Từng tiếng, âm thanh cực tuyệt vọng.

Nàng có thể làm bất cứ chuyện gì, yêu người khác, gả cho người khác, thuộc về người khác, nhưng mà nàng không thể chết được, nàng chết, ngay cả thống khổ đối với hắn, cũng không có ý nghĩa.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 25

CHƯƠNG 25

Trong sơn động tối đen, bùn lầy bên ngoài chảy vào trong đáy, tốc độ chảy rất chậm.

Thanh âm chảy sền sệt của thứ bùn kia giống như huyết dịch trong thân thể Tấn An lúc này, cơ hồ đọng lại, hẳn có thể nghe được tiếng tim mình đập mỗi lúc nặng như cổ chùy.

Hắn không ngừng ấn ngực nàng, muốn thức tỉnh nàng, hẳn cũng không biết mình làm như vậy rốt cuộc có thể hay không cứu được nàng, chỉ có thể vô vọng cùng cố chấp, nắm chặt lấy từng hơi thở yếu ớt của nàng, một hơi lại một hơi, không chịu buông bỏ.

Nước mắt của hắn cuộn cuộn rơi xuống khiến vết bùn trên mặt Lê Sương trôi sạch.

Không biết ở trong tuyệt vọng vùng vẫy bao lâu, rốt cuộc, hắn nghe được một tiếng ho nhẹ.

Ánh mắt Tấn An thoáng chốc sáng choang, tựa như gặp được ánh sáng trong sương mù đêm tối.

Người Lê Sương run lên, tựa ở trong ngực hắn cực kỳ khó chịu, gò má không tự chủ được đến gần ngực hắn, dán lên thân thể nóng bỏng của hắn, nàng vô ý thức lệ thuộc vào người cứu mình.

Một cái động tác nho nhỏ này của nàng, lại khiến cho trái tim tinh mịch của Tấn An nhanh chóng nhảy lên.

Đầu ngón tay hần run rẩy, không dám đè vào ngực nàng, cũng không dám dùng sức đem nàng ôm chặt nữa, chỉ sợ mình dùng sai khí lực ở nơi nào đó, làm cho nàng cảm thấy khó chịu, hần thậm chí không dám mở miệng, sợ thanh âm sợ hãi của mình khiến nàng tan biến.

Lê Sương ở trong ngực hần, hô hấp dần vững vàng, ngay sau đó từ từ mở mắt ra, trong mắt nàng có bóng dáng hần, cái này làm cho Tấn An cảm thấy rất an lòng.

"Huynh..." giọng Lê Sương khàn khàn, "Vì sao..."

"Ta sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện." Tấn An vượt ngực của nàng, nội lực trong cơ thể hần chậm rãi chảy vào trong cơ thể Lê Sương.

Đối với Lê Sương, nội lực hần chữa thương cho nàng giống như là một dòng nước ấm kỳ dị, ấm áp xua tan lạnh lẽo tứ chi, đồng thời khiến lòng nàng không tự chủ được mà run run, trong nháy mắt này, nàng dường như có thể cảm nhận được vui buồn ưu tư của chàng trai, hần đang khẩn trương, bi thương và khổ sở.

Hần đang vì nàng mà cảm thấy khổ sở.

Lê Sương thu lại sự kinh ngạc lúc mới tỉnh, nàng nhẹ nhàng giơ tay lên, phủ ở trên mu bàn tay của hần.

Thân thể Tấn An khẽ run, một tay khác đem Lê Sương bế lên, để cho nàng tựa sát vào mình, cầm hần cọ vào trán nàng:

"Nàng không sao chứ? Nàng không sao, đúng không?"

Hắn nhẹ giọng hỏi, muốn nàng xác nhận, muốn nàng xóa đi bất an còn sót lại nơi đáy lòng.

Lê Sương cũng để mặc cho mình bị hắn ôm, hắn mang tới cảm giác an toàn cho nàng.

Hắn vừa cứu nàng một lần.

Ở trong tuyệt vọng, trong tuyệt cảnh, dùng tư thái kỳ tích, giống như là viết truyền kỳ vậy, tới cứu nàng.

Chưa bao giờ có người đối với nàng như vậy, chỉ cần hắn ở đây, nàng liền cảm thấy... An tâm.

Điều thần kỳ là, thậm chí ngay cả tên người này, nàng cũng chưa biết.

"Ta mang nàng rời đi." Hắn dò được mạch đập của Lê Sương đã tương đối vững vàng, ngay sau đó hắn thu nội lực, muốn đem Lê Sương rời cái hang âm u này trước. Hắn ôm ngang Lê Sương lên, tung người nhảy một cái, ra khỏi đáy bùn lầy, hướng ánh trăng bên ngoài đi.

Giữa thời điểm tới khe hở núi đá, chợt có một người thoáng hiện ở khe hở đó, y cầm quạt xếp, ở trên tay gõ gõ một cái: " Thật đúng là một màn kịch hay, khiến ta xem đã cả mắt, nhưng mà để hai người rời đi , không thể được."

Lê Sương ở sau lưng người nọ có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài lãng đãng dưới ánh trăng. Đối với cảnh vật Tắc Bắc nàng rất quen thuộc. Nàng có thể nhận ra bên này chính là rừng cây nhỏ sơn khâu. Theo lý thuyết, bên này hẳn đã là biên giới Tây Nhung, bởi vì nơi này của Tây Nhung không có người ở, Đại Tấn cũng chưa bao giờ đặt chân tới đất của Tây Nhung, cho nên phương này hàng năm vắng lặng cực kỳ, cũng không có người trông coi.

Thoáng chốc sát khí quanh thân Tấn An nổi lên.

Sát khí vừa ra, nhất thời nam tử cầm quạt xếp lại cười: "Đừng hiểu lầm đừng hiểu lầm, trước, giới thiệu một chút, ta tên Vu Dẫn, nhóm ta lập ra mưu kế này, hoàn toàn không phải đối phó với Lê tướng quân đâu." Y mở ra cây quạt, híp mắt cười một tiếng, ôn hòa, "Ta chẳng qua là muốn bắt người, cổ người bé nhỏ của ta."

Lê Sương nghe vậy ngẩn ra, cổ người... Là cái gì?

Nàng ngửa đầu nhìn người con trai đang ôm lấy mình một cái, chỉ thấy trên ngực hằn, dọc theo vết máu so với thường ngày lúc này càng đỏ tươi, đôi mắt màu đỏ, so với máu, kinh người hơn rất nhiều.

"Người đến sau lưng ta." Tấn An buông Lê Sương xuống, mà Lê Sương vừa chạm chân xuống đất thì cảm thấy quanh thân vô lực, suýt nữa ngã xuống.

Tâm thần Tấn An loạn lên: "Làm sao vậy?"

"A, nàng không có sao, không có sao." Vu Dẫn nhận lấy câu chuyện, "Chẳng qua là trúng vu độc của ta mà thôi." Y cười chỉ chỉ cánh tay Lê Sương, "Trước lúc xuống."

Tấn An cúi đầu nhìn một cái, chỉ thấy áo trên cánh tay Lê Sương không biết lúc nào bị xé rách một mảng lớn, mà chỗ tay áo rách kia tất nhiên cũng bị thương, chẳng qua là trong nháy mắt lúc Lê Sương rơi vào vũng bùn đó, tất cả mọi chuyện so với vết thương trên cánh tay cũng không có trọng yếu, không chỉ có Tấn An, ngay cả bản thân Lê Sương cũng chưa từng phát hiện.

Tấn An nhẹ nhàng che miệng vết thương trên cánh tay nàng, tròn mắt hơi híp, nhìn chăm chăm Vu Dẫn: "Giải được."

"Ta nói, ta không có ý định dùng bẫy với Lê tướng quân, chỉ là đối phó với người, cần phải hạ độc nàng mà thôi..."

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy bóng người Tấn An tựa như gió, xông ra ngoài, tốc độ nhanh ngay cả Lê Sương cũng không phản ứng kịp, nàng khó khăn lắm mới vịn được vách đá bên cạnh, vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy Vu Dẫn cùng Tấn An chiến làm một đống, hai người so chiêu ở trong tầm mắt nàng đều rất mơ hồ.

Động tác quá nhanh cùng với lực chấn động quá mạnh khiến cho núi đá rơi, nhanh như chớp lăn đẫy đất, Lê Sương phải dùng sức né tránh một hòn đá, quay đầu lại lần nữa, đã thấy Vu Dẫn bị Tấn An đặt ở dưới người, hai tròng mắt hấn đỏ thẫm, gắt gao nắm cổ Vu Dẫn:

"Giải được, ta không nói thứ lần thứ ba."

Dưới sự uy hiếp kiểu này, Vu Dẫn bật cười, vẻ mặt không có phân nửa chật vật: "Ta chết, Lê tướng quân cũng phải chôn theo ta."

Con người Tấn An co rút mạnh, hiển nhiên, sự hoảng sợ lúc trước vẫn chưa mất đi hoàn toàn.

"Rất đơn giản, ta nói rồi, ta không tính làm hại Lê tướng quân, ta chỉ cần người." Vu Dẫn giơ tay lên, tay y tuột xuống tóc bên tai Tấn An (Shit!), "Người đi với ta, ta sẽ cho nàng giải được ngay."

Tấn An biết, nếu mình rời xa Lê Sương, cách càng xa, trong thân thể liền càng đau đớn, nhưng ở thời điểm như vậy, những thứ kia cũng không còn là nhân tố ảnh hưởng tới quyết định của hắn.

"Đừng... Tin tưởng hắn." Lê Sương biết người con trai này tâm tư đơn thuần, nàng khó khăn mở miệng, "Ta không có sao... Giết hắn đi, quân y có thể... Chữa cho ta..."

Lê Sương cho tới bây giờ không có thâm thù với người này, nàng đưa ra quyết định vì biết người này dám can đảm lập bẫy hãm hại nàng cùng Thái tử đông cung, nhất định không lưu được, trước trừ khử mầm họa, chuyện khác để sau này bàn.

"Lòng dạ Lê tướng quân thật là ác độc." Vu Dẫn quay đầu nhìn nàng một cái, "Người bây giờ cả người vô lực, tay chân lập tức sẽ bắt đầu tê dại, ngay sau đó chính là cảm giác hàng vạn con kiến cắn phá xương cốt, sau sau nữa là chết. Độc này, những đại phu kia của mấy người, không có ai cứu được."

Y càng nói không thêm để ý chút nào, ánh mắt Tấn An càng phát ra âm trầm lạnh lẽo.

"Giết." Lê Sương không dao động.

Tấn An lại không hạ thủ: "Ta không tin người."

Lê Sương nhướng mày một cái, muốn chửi hần, nhưng vừa lên tiếng, phát hiện, mình căn bản không biết nên gọi hần là gì...

"Ta đã nói, ta sẽ không hại nàng, ta muốn tính mạng Lê tướng quân làm cái gì. Người tin hay không, kệ người." Vu Dẫn đưa tay ra chường chuyển một cái, trong tay y xuất hiện bình sứ nhỏ có một viên thuốc màu trắng, "Đây là dược vật khống chế người, người nuốt vào, ta liền cho Lê tướng quân giải dược."

Một câu "Không thể" Lê Sương còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, đã thấy cả người tê rần, cổ họng căng thẳng, ngay sau đó đau đớn trải rộng quanh thân.

Tấn An nắm lấy bình sứ trong tay Vu Dẫn, ngửa đầu đem thuốc bên trong uống vào: "Giải dược."

Vu Dẫn khẽ mỉm cười: "Được, ngoan, không phải gấp, ta cho Lê tướng quân giải dược."

Vừa dứt lời, bên cạnh có một cô gái quần áo trắng nhanh nhẹn, đỡ Lê Sương đang co rúc ở đất, nắm được cầm nàng, dứt cho nàng viên thuốc, nhất thời, hai mắt Lê Sương nhắm lại, trực tiếp xỉu.

Lòng Tấn An run lên, muốn tới ôm nàng, cổ tay lại bị Vu Dẫn bắt lấy: "Người bây giờ là của ta."

Y vừa nói lời này, giống như là có sấm chui vào trong đầu Tấn An vậy, khiến bên tai hể hể toàn bộ đều là thanh âm của Vu Dẫn, tiếng nói này khiến cho hể hể không khống chế được thân thể, không cách nào bước tới chỗ Lê Sương, dù chỉ là một bước.

"Cùng ta về nhà đi. Ngọc tằm." Thanh âm khống chế tứ chi hể hể, điều khiến ý thức Tấn An, tiếng nói dần dần biến mất.

Nhắm mắt, hể hể chỉ kịp nhìn thấy Lê Sương nằm dưới đất, không nhúc nhích, giống như nàng lúc ngủ bình thời vậy, an tĩnh, vững vàng.

Nàng không sao chứ?

Nàng không có sao... Rất tốt. Những thứ khác cũng không sao cả.

"Thiếu chủ." Cô gái quần áo trắng đến bên người Vu Dẫn nói, cùng lúc trên óc huyết động nháy xuống đồng thời ít nhất bốn năm nữ tử áo trắng giống vậy, các nàng cũng đi tới bên người Vu Dẫn, có nàng phụ trách nhắc Tấn An lên, có nàng thì đắp cho Lê Sương một miếng lông, giữ ấm cho nàng .

"Mọi người vất vả rồi." Vu Dẫn đưa người, vỗ một xiêm áo một cái, "Đi thôi, ngọc tằm đã thu hồi, chúng ta cần phải trở về."

"Ngọc tằm đã nhận chủ, không mang chủ nhân của nó cùng về, có thỏa đáng?"

Vu Dẫn liếc nhìn Lê Sương một cái: " Mới nhận được có vài ngày như vậy, không liên quan, xóa trí nhớ ngọc tằm là được. Hơn nữa, mang ngọc tằm của chúng ta đi thì không thành vấn đề, nhưng nếu muốn mang bắc Đại tướng quân đi, muốn xuất quan không dễ dàng, đường về chỉ có một đường, ta ngại rắc rối." Y đuổi người, vừa quay người, xuyên qua khe hở, nhìn sắc trời hửng sáng phương xa,

"Cái vùng đất giá rét phương bắc này, lại để ta phải hao công tốn sức nghĩ kế."

CÙNG TẦN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 26

CHƯƠNG 26

Lúc Lê Sương tỉnh lại một lần nữa, người coi chừng bên cạnh giường nhỏ là Tần Lan mang ba phân tiều tụy.

Thấy Lê Sương mở mắt, thần sắc Tần Lan khẽ động: "Chiếu tướng." Hăn mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn.

Lê Sương mơ mơ màng màng nhìn hăn một cái, nàng chột nhắm mắt lại, hơi nhíu chân mày, trong đầu hỗn loạn: "Ta đây là..." Nàng nâng bàn tay mềm nhũn vô lực nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm.

Ở trong đầu đem những hình ảnh rời rạc kia hợp lại, còn Tần Lan đã nóng lòng mời quân y đến, các tướng lĩnh bên ngoài cũng nhao nhao một đồng đi vào, cho đến khi quân y chạy tới, đem các tráng hán cao lớn thô kệch đuổi đi.

Các tướng lĩnh mồm năm miệng mười nói gì, Lê Sương hoàn toàn không nghe rõ, huyết thái dương bị tranh cãi bên ngoài làm đau nhói, Tần Lan nổi giận quát một tiếng: "Các người cũng đi ra ngoài cho ta."

Các tướng lĩnh mặc dù có chút ủy khuất, nhưng cũng là thức thời ngậm mồm lui ra ngoài, chỉ còn lại quân y cau mày bắt mạch cho Lê Sương:

"Tướng quân thân thể đã không còn đáng ngại, điều chỉnh mấy ngày là ổn." Quân y lắc đầu, "Triệu chứng như vậy rất là kỳ quặc, ngủ mê man năm

ngày năm đêm, không ăn không uống, nhưng sau khi tỉnh chỉ có chút khí hư, tướng quân thật là được ông trời che chở a."

Lê Sương không tin cái gì là được ông trời che chở, nàng chẳng qua là bắt được ý trong lời của quân y, hỏi một câu: "... Năm ngày năm đêm?" Tiếng nàng khàn cực điểm, nếu không đứng gần, cơ hồ đều không nghe được lời nàng. Lê Sương cố gắng muốn ngồi dậy, cố gắng phát ra tiếng, "Ta ngủ mê năm ngày sao?"

Quân y gật đầu: "Đã hơn năm ngày."

Lê Sương ngạc nhiên, Tần Lan ở một bên lo lắng, đưa tay ra muốn đỡ Lê Sương, nhưng cũng không dám tùy tiện đụng chạm: "Chiếu tướng, ngài vừa mới tỉnh, chớ..."

"Người mặc hắc giáp đâu?" Lê Sương quay đầu hỏi Tần Lan, "Còn những người khác nữa, họ đâu?"

Tần Lan không trả lời, âm thanh nghẹn trong cổ họng. Trầm mặc chớp mắt, hướng ánh mắt Lê Sương, mắt hấn hơi rũ xuống, che giấu thần sắc: "Hồi chiếu tướng, năm ngày trước, lúc bọn thuộc hạ xuống hang đá, chỉ thấy ngài hôn mê trên đất, đang đắp một miếng lông tránh tuyết, không thấy những người khác."

Người ấy không có ở đây...

Lê Sương trong lòng "Lộp bộp" một tiếng.

Nàng nhớ, hẳn đem nàng cứu ra từ trong vũng bùn, vì nàng uống được kiềm chế, sau đó... Còn bị người gọi là Vu Dẫn cho thuộc hạ mang đi.

Vu Dẫn sẽ đối với hẳn như thế nào, muốn lợi dụng hẳn, hay ... Muốn giết hẳn?

Vừa nghĩ tới điều này, Lê Sương có mấy phần đứng ngồi không yên: "Ta muốn tra rõ." Nàng định xoay mình xuống giường, quân y lập tức đỡ Lê Sương, đúng như dự đoán, nàng vừa mới mới đứng lên, đầu óc một trận choáng váng, không cần người khác cản, chính nàng tự ngồi về giường nhỏ.

"Tướng quân, người ngủ mê man năm ngày, mới vừa thanh tỉnh, khí hư cực kỳ, không thể lộn xộn nha."

"Chiếu tướng muốn tra chuyện gì?" Tần Lan trầm giọng nói, "Mặt tướng sẽ giúp tướng quân tự điều tra rõ ràng."

Lê Sương ngồi xuống xoa xoa huyết thái dương, lúc đầu kích động quá, nàng khôi phục tinh táo vững chắc: "Tấn An đâu?" Nàng mở miệng, "Trước đem nó tới đây cho ta, ta có lời muốn hỏi."

Lời vừa nói ra, Tần Lan lại trầm mặc.

Lê Sương quay đầu nhìn hẳn: "Thế nào?"

"Thằng nhóc quên Tấn An... Năm ngày trước trong trại lính, cũng không thấy bóng dáng." Tần Lan trầm ngưng nói, "Năm ngày cũng không thấy bóng dáng."

Tấn An... Cũng biến mất?

Lê Sương có mấy phần ngạc nhiên: "Phái người đi bên ngoài trại lính tìm chưa?"

"Trong Lộc thành, bên ngoài thành, kể cả hôm ngài bị bẫy trong thạch thất dưới đất, đều đã phái người ra điều tra, không thấy Tấn An." Tần Lan dừng một chút, "Chiếu tướng, đứa bé Tấn An này, không thể so với hài đồng khác, nó lai lịch thần bí, võ công cao cường, chắc chắn tự nó lạng lẽ không tiếng động từ trong trại lính biến mất, nếu là người khác đem nó tới

đi, nó phản kháng, nhất định sẽ có động tĩnh. Mà người trong trại lính không có bất kỳ phát hiện gì, chỉ có thể là chính nó tự rời đi."

Tấn An rời đi, thằng nhóc có thể đi đâu? Chẳng lẽ nó lặng lẽ theo dõi nhóm Vu Dẫn mang người thần bí kia đi, định đi giải cứu hẳn?

Tấn An cùng người kia trao đổi tin tức, giả thuyết này không phải không có khả năng. Chẳng qua là...

Vô luận như thế nào, nàng đều cảm thấy trong này có chút kỳ lạ, nhưng rất cuộc vì sao kỳ lạ, lại không thể nào hiểu. Bất quá, "Chuyện này cần phải tra rõ, người ở thạch thất kia bày ra cạm bẫy, có ý đồ mưu sát Thái tử, chính là phạm tội, phải đem bọn họ tìm ra. Chỉ cần bọn họ vẫn còn ở Đại Tấn, không thể để cho bọn họ còn sống rời đi."

Tần Lan thấp giọng trả lời: " Dạ."

" Chờ một chút." Lê Sương kêu Tần Lan, "Người cho người đi về phía nam thăm dò, phạm là có liên quan tới tin tức về cổ*, hãy tận lực lưu ý."

Tần Lan sửng sốt: "Cổ thuật?"

(cổ thuật nghe quen ha, đại khái là có người nuôi tằm hay sâu gì đó rồi cấy vào trong thân thể người, ngày trước dùng để chữa bệnh, sau có một số người dùng nó để điều khiển tinh thần người khác phục vụ cho mục đích cá nhân, chỉ có trong truyền thuyết)

" Ừ. Chính là cổ thuật. Người đi thăm dò một chút, có hay không môn phái giang hồ nào, có thể đem cổ luyện thành cổ người."

Tần Lan gật đầu, ôm quyền lui ra ngoài.

Lê Sương nhìn bóng người Tần Lan rời đi, ánh mắt nàng kiên định, âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải cứu người áo đen đó. Lòng bàn tay

lặng lẽ nắm chặt thành quyền. Từ ngày đầu tiên đến nay, đều là người đó cứu nàng.

Hành tung hỗn loạn, nhưng không chỉ một lần cứu nàng trong nguy nan.

Trong lần đầu gặp, cứu đệ đệ và nàng trong hang ổ của thổ phi, trong bùn lầy dưới đất hẳn liều mình cứu nàng ra, hẳn đem hết toàn lực để bảo vệ nàng.

Dù lần trước, nàng bảo hộ Thái tử, mà cơ hồ đối địch với hắn...

Ánh mắt Lê Sương hơi rũ xuống, lúc này mới nhìn thấy cánh tay băng vải của mình, nàng hơi nâng cánh tay lên, có mấy phần đau đớn. Nàng biết đây vết thương Vu Dẫn kia lưu lại trên cánh tay nàng.

Nhìn thấy cánh tay mình, nàng không tự chủ được nghĩ tới bùn lầy trong ao đầm, người nàng nhờ đập tay nàng để thoát thân.

"Tình hình Thái tử bây giờ như thế nào?"

Quân y đang viết toa thuốc bên cạnh nghe vậy, quay đầu đáp: "Thái tử điện hạ tự trở về, thân thể không đáng ngại, ba ngày trước đã lên đường hồi kinh rồi."

Lê Sương sửng sốt một chút: "Điện hạ hồi kinh?" Nàng chau mày một cái, theo bản năng cảm giác được mấy phần không ổn, "Trong kinh đã xảy ra chuyện gì?"

Quân y thở dài một tiếng, gật đầu, nhìn về phía Lê Sương, trong mắt có mấy phần thê lương: "Tướng quân, thánh thể (thân thể) Thánh thượng có bệnh đã lâu."

Hoàng quyền quân quyền, toàn bộ công việc quyền lực của Đại Tấn đều đặt trên một người, người đó xảy ra chuyện, chính là đất nước lâm nguy, thần dân Đại Tấn, dù là ở xa, cũng có thể thấy được quyền lực trong lòng để quốc rung động.

Đang lúc chính trị sôi sục, triều đình tranh đấu quyền lợi, hy vọng không ảnh hưởng đến nơi đây, dẫn tới lũ lang sói đói bụng chỉ nhằm nhe cướp đất.

Bây giờ bọn họ không có người hắc giáp thần bí bên cạnh, bàn tay Lê Sương nắm vô cùng chặt, mùa đông này, chỉ có thể gắng gượng mà chiến đấu.

Lê Sương yên lặng, vào lúc này nàng chỉ thể có cầu nguyện, cầu nguyện lần này, Tư Mã Dương có thể về kịp, kịp leo lên chỗ ngồi thuộc về hắn, vì quân là đế, bảo vệ Đại Tấn yên ổn, cũng bảo vệ phủ Tướng quân an ổn.

Nàng sờ cánh tay mình, vui mừng vì mình có thể cứu Tư Mã Dương ra ngoài. An nguy của đất nước đặt trước mặt, những thứ khác trong nháy mắt đều nhỏ bé như vậy.

Cho tớ động lực đi ^^ :)))

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 27

CHƯƠNG 27

Ba tháng sau, Tắc Bắc mới đón đợt đầu xuân, qua một mùa đông băng thiên tuyết địa. Chồi non đâm trời nảy lộc sau lớp tuyết tan.

Qua mùa đông, Lộc thành dần dần náo nhiệt lên.

Trong ba tháng giá rét này, quân Tây Nhung cử binh tấn công Lộc thành không dưới mười lần. Có lẽ do may mắn, một trận đầu mùa đông kia, bọn chúng mất đi hai tên Đại tướng, tinh thần bị chấn động, hơn nữa trong những lần dẫn binh kế tiếp, quá trình tiếp tế lương thảo của chúng gặp khó khăn, tuy va chạm không ngừng, nhưng với Lê Sương mà nói cũng không khó đánh lui.

Đánh mấy trận đứt quãng không lớn không nhỏ, ba tháng này trôi qua cũng coi là bình yên.

Tây Nhung hoàn toàn rút quân trở về đô thành, không tới biên giới Đại Tấn quấy rối nữa, so với những năm trước dễ dàng hơn nhiều, ngày xuân tới, bọn họ nghỉ ngơi lấy sức. Lộc thành binh cường mã tráng, những nước khác hay bộ lạc khác cũng không dám tới gần.

Ba năm tiếp theo, chắc là cũng không có địch dám đến xâm phạm.

Theo bước mùa xuân tới, tin tức tốt cũng liên tiếp đưa tới.

Lê Sương xuống công thành, mới vừa trở về doanh trường, cởi nón sắt cứng cáp trên đầu ra, một phong thư liền được đưa lên.

Lê Sương đọc xong lá thư, nhìn doanh trường bên ngoài những ngày này, thở dài nhẹ nhõm. "Tình thế trong kinh đã ổn, Thái tử Đông cung đã nắm đại quyền."

Phong thư này được gửi vào bắc, nói rõ tân hoàng đế đã lên ngôi ít nhất nửa tháng rồi. Tư Mã Dương từ Thái tử Đông cung biến thành hoàng thượng, người thiếu niên ở trong trí nhớ mà vừa thấy mặt đã bị nàng đánh chảy máu cuối cùng hoàn toàn biến mất, từ nay về sau lưu lại trong tâm trí nàng chỉ là một người uy nghiêm cao quý, ngay cả mặt cũng không dám nhìn thẳng.

Bất quá chỉ nói chuyện thôi cũng tốt.

Sau khi nghe Lê Sương lời này xong, Tần Lan cúi đầu ôm quyền: "Chúc mừng chiếu tướng." Điều này thực đáng vui, Tư Mã Dương lên ngôi, phủ Đại tướng quân địa vị chỉ sợ cao hơn một tầng lầu. Gia tộc hiển hách làm thiên hạ ao ước.

" Cũng không hoàn toàn làm cho người ta vui mừng." Lê Sương vừa nói, vừa đưa giấy trên bàn cho Tần Lan, "Thế cục đã định, phụ thân nói ta lựa ngày hồi kinh làm lễ bái hoàng đế mới."

Tần Lan khẽ cau mày.

Lão Tướng quân (bố Lê Sương) trước kia tuy có lo cho nữ nhi, nhưng chưa bao giờ chủ động mở miệng bảo Lê Sương hồi kinh, lão đại Tướng quân cho tới bây giờ đều là tôn trọng ý nguyện của Lê Sương. Nay tân hoàng đế lên ngôi, lệnh Lê Sương trở về ra mắt, tuy nói như vậy hợp tình hợp lý, nhưng cái ý sau lưng lại để cho người ta suy nghĩ sâu xa.

Dẫu sao Tư Mã Dương có ý với Lê Sương ...

Tần Lan còn nhớ, ba tháng trước, bọn họ ở trong hang đá tìm được Lê Sương cũng là thời điểm đem nàng mang về, Tư Mã Dương nhìn Lê Sương hấp hối, trong mắt tình cảm có bao nhiêu nồng đậm.

Sau đó bởi vì trong kinh có việc khẩn cấp vội vàng chạy về, câu nói giao phó sau cùng của hắn là nhắc bọn họ bảo hộ tốt Lê Sương.

Về mặt Thái tử thời điểm đó Tần Lan đọc được, cặp mắt sắc bén như là ở trong lòng đã phát ra lời thề kiên định, hắn không muốn mất đi Lê Sương. Cho nên hắn nhấn mạnh:

"Bất luận như thế nào cũng phải bảo hộ tốt Lê Sương."

Mà lần này tình thế trong kinh mới vừa khôi phục, đại Tướng quân liền truyền tin báo Lê Sương hồi kinh, sau lưng rốt cuộc là ý của đại Tướng quân hay là ý của tân hoàng đế...?

Tư Mã Dương lên ngôi, phủ tướng quân vinh thịnh vô cùng, Lê Sương lại một mình ở thành phía bắc, là tướng quân kiên dũng nhất Trường Phong doanh của Đại Tấn, các tướng sĩ đều là đối với nàng trung thành, các bậc đế vương từ trước đến giờ đều là thỏ chết, chó săn bị mổ làm thịt*. Lê Sương lần này hồi kinh...

(*nước địch phá xong mưu thần bị giết, tướng giết giặc xong, vua không dùng đến nữa)

Tần Lan trong lòng suy nghĩ, ở lúc hắn trầm ngưng, Lê Sương đã viết xong một phong thư, đưa cho hắn: "Thân thể ta như thế này, trong thời gian ngắn không cách nào từ bắc lên đường hồi kinh, Tần Lan, người giúp ta mang phong thư này, trở lại kinh thành đi, tân hoàng đế cũng phiền người thay mặt ra mắt giúp ta."

Tần Lan nhận lấy, dở khóc dở cười.

Không nghĩ tới Lê Sương lại cự tuyệt dứt khoát như vậy, hơn nữa nếu hấn trở lại kinh thành, chắc chắn là bị Đại tướng quân quở trách, đế vương mắt lạnh là chuyện cực khổ, lại rơi vào đầu hấn.

Bất quá... Đúng là không có người nào so với hấn thích hợp hơn đi.

Hấn là thân vệ trưởng của Lê Sương, cũng là quan cấp cao nhất phó tướng dưới nàng, Lê Sương không đi, hấn nhất định phải đảm đương nhiệm vụ.

"Mặt tướng lĩnh mệnh." Tần Lan ôm quyền, chần chờ chốc lát, cuối cùng lo lắng nói ra miệng, "Nhưng chiếu tướng, nay hoàng đế mới lên ngôi, phủ Tướng quân vinh thịnh, còn Trường Phong doanh trung..."

"Ta biết người lo âu." Lê Sương cười một tiếng, "Cũng viết ở trong thư rồi. Ta chỉ là không muốn hồi kinh, không phải là không nguyện ý giao quyền."

Tần Lan không khỏi ngẩng đầu nhìn Lê Sương, nàng cái gì cũng hiểu, nàng chỉ là sợ một lần về kinh, liền không có biện pháp rời đi, bởi vì, đối mặt với nàng bây giờ, dù sao cũng là một người nắm giữ quyền lực tuyệt đối của đế vương.

Tần Lan ra doanh trưởng, bắt đầu giao phó công việc trên tay, chuẩn bị lên đường hồi kinh.

Thời điểm chạng vạng tối, đúng lúc Lê Sương đang ở doanh trung dùng bữa, lại có một tin tức truyền tới, bên ngoài chợt trở lên ồn ào ầm ĩ, nàng đi ra trại xem, chỉ thấy các quân sĩ vây quanh một xe ngựa đang từ từ đi về trước, bước chân ngựa vô cùng mệt nhọc.

Con ngựa thở hổn hển, hô hấp như ở trong giá lạnh đêm tối phun ra một làn hơi nóng, mà trên lưng ngựa là người tới truyền tin, ngất nằm ở trên lưng ngựa, mặt chôn ở trong lông mao khiến cho người ta không thấy

rõ, trên tay hằn máu từng giọt chảy xuống. Nếu nhìn cẩn thận hơn, trên mu bàn tay của hắn, kinh mạch đều là màu sắc đen nhánh, giọt máu kia rơi xuống nhìn như bùn đen vậy.

Nhìn vô cùng quý dị.

"Đây là người nào?" Lê Sương cau mày hỏi, bên cạnh có tướng sĩ đánh bạo, kéo lại cương ngựa, con ngựa dừng lại bước chân, người trên lưng ngựa đã không còn tri giác, từ trên lưng ngựa té rơi xuống.

Máu bị ngưng tụ thành từng cục lan quanh cổ, tóc bết dính lên trên mặt, nhưng cái này cũng không cản trở mọi người thấy rõ mặt mũi hắn, môi bầm đen, mắt mở thật to, khí tức vẫn còn, nhưng là vạn phần yếu.

"Thường Vạn Sơn!" Lê Sương nhận ra được.

Ba tháng trước nàng hôn mê mới tỉnh, nghe lệnh nàng, Tần Lan đã cho nhân sĩ giang hồ Thường Vạn Sơn đi trước điều tra tin tức người áo đen thần bí kia, ba tháng qua tin tức của Thường Vạn Sơn hoàn toàn không có, Lê Sương vốn tưởng rằng...

Kết quả, hắn lại trở về.

"Thường tướng quân? Tại sao lại như vậy..." Bên cạnh cũng có người hô, "Quân y! Mau gọi quân y!"

Thường Vạn Sơn nhìn chăm chăm Lê Sương, cơ hồ dùng khí lực cuối cùng, giơ tay lên, trong tay hắn gắt gao nắm một tấm giấy nhẵn nhúm, tờ giấy dính máu đen của hắn, không ai dám tiếp.

Lê Sương nóng lòng đẩy quân sĩ ngăn ở trước mặt ra, đưa tay nhận, đây là tin tức mà thân vệ của nàng dùng tính mạng đổi lấy.

Mở ra nhìn một cái, trong thư có tám chữ --

Nam Trường núi, Ngũ Linh môn, cổ tông.

Là tin tức của người áo đen thần bí kia!

Nam Trường núi, Ngũ Linh môn, đối với tên các môn phái giang hồ Lê Sương đã từng nghe qua, nhưng mà Ngũ Linh ở phía nam trong núi lớn, cực kỳ thần bí, những môn phái khác cũng không thiếu, so với môn phái giang hồ, bọn họ càng giống như là một bộ tộc thần bí ngăn cách với đời. Có thể bởi vì quá mức bế tắc, triều đình đối với môn phái này cũng không thể hiểu, cho tới bây giờ bọn họ không làm loạn chuyện gì.

Vì vậy triều đình và bọn họ, nước sông không phạm nước giếng, tiên thiếu đồng thời xuất hiện.

Môn phái thần bí an tĩnh như vậy, lần này lại không từ thủ đoạn thiết kế bẫy Thái tử để bắt đi người thần bí kia...

Người thần bí...

Nàng kiểm chế ba tháng, giờ lại chạm tới những ưu tư muộn phiền kia.

Ở trên đỉnh núi, trong gió tuyết không kịp đề phòng bất ngờ bị hấn hôn, còn có ở bên suối nước nóng tương đối mập mờ, cùng với hấn cứu nàng trong thiên quân vạn mã, đối thoại, tranh chấp, đối nghịch, thậm chí hấn còn khóc trước mặt nàng, trong nháy mắt này kí ức trào dâng.

Không phải Lê Sương chưa từng nghĩ tới hấn, trong ba tháng này nàng không chỉ một lần nhớ tới người thiếu niên chỉ xuất hiện ở ban đêm cùng trăng sáng.

Một mực chờ đợi tin tức của hấn, phái người đi cũng không điều tra được dấu vết nào.

Nàng rất cuộc không thể không thừa nhận năng lực của nàng quá thấp, nàng đợi ba tháng, cho rằng cả đời này cũng không thể có được tin tức mà mình mong muốn. Nhưng bây giờ, tin này rất cuộc đã tới.

Lê Sương thu giấy, đè xuống suy tư trong lòng, nửa quỳ xuống, dò xét mạch đập của Thường Vạn Sơn: "Người trúng độc?"

Thường Vạn Sơn khó khăn lắc đầu: "Cổ... Chiếu tướng, đừng... đừng vào... thuộc hạ..."

Nhưng lúc hắn nói lời này thì Lê Sương đã đụng vào cổ tay hắn, những dấu vết màu đen kia lại giống như sợ Lê Sương vậy, chợt lui sang hướng bên cạnh, ở những nơi được Lê Sương chạm vào, làn da liền khôi phục màu sắc bình thường.

Lê Sương thấy vậy, ánh mắt khẽ híp một cái, bàn tay dời về phía trước một chút, quả nhiên! Khí đen kia lại lui về sau một bước, tránh nơi Lê Sương chạm vào.

"Người bị thương nặng nhất ở chỗ nào?" Lê Sương hỏi hắn.

Thường Vạn Sơn cắn răng, chịu đựng đau đớn thống khổ: "Lồng... ngực."

"Sợ là người phải nhịn một chút." Lê Sương đưa tay đặt ở trước ngực Thường Vạn Sơn, chỉ thấy hai mắt hắn trợn lên, há hốc miệng, gương mặt không còn chút khí sắc, trong lúc nhất thời đau đến mức ngay cả kêu cũng không kêu được nữa.

Trong chớp nhoáng cả người hắn cứng lại, trước ngực chợt ngoi lên một con cổ trùng, giống như sâu vậy, nổi dưới da hắn bò thật nhanh, xông lên cổ họng, Thường Vạn Sơn hướng bên cạnh "Oẹ " một tiếng liền phun ra một đống màu đen sền sệt.

Trong đồng sên sệt dường như có con sâu đó, mọi người thất kinh, đồng loạt lui về sau một bước. Con sâu tựa như sợ hãi không khí, thật nhanh chui vào trong đất, biến mất không bóng dáng.

Thường Vạn Sơn ới một hộp lớn, thở hỗn hển mấy cái, sau đó ngay cả khí lực để thở cũng không có, cả người xụi lơ trên đất, nhắm hai mắt lại, hơi thở mong manh.

Vừa lúc quân y tới, đẩy mọi người ra, xách cặp chạy đến, ông bấm một cái vào nhân trung (giữa hai lông mày) Thường Vạn Sơn, ghim mấy cái kim, sau đó mới kéo tay bắt mạch.

"..." Quân y nghi hoặc, "Chỉ có chú khí hư, cũng không có tổn thương nặng nề, điều dưỡng một chút là có thể khỏe lại."

Mọi người trở mắt nhìn nhau: "Quân y, cả người hăn đều là máu, không có thương tổn sao?"

"Không có."

La Đăng một mực ở bên cạnh nhìn chăm chăm, hăn sờ đầu: "Chiếu tướng có thể trị hết? Chiếu tướng, vừa rồi một ngón kia của ngài là công pháp hay nội lực gì, sao lại có thể giúp hăn bức ra những thứ ngón ngang thế kia trong thân thể?"

Lê Sương nghe thấy nhưng lại yên lặng, mặc cho bọn quân sĩ đem Thường Vạn Sơn trở về bên trong doanh trướng, nàng chỉ nhìn tay mình không nói lời nào.

So với người khác nàng rõ ràng hơn, mới vừa rồi nàng căn bản chẳng có dùng nội lực gì. Nếu quả thật như lời Thường Vạn Sơn, hăn nói mình bị trúng cổ, điều này chứng minh những con cổ kia, đều sợ khí tức của nàng, sợ, ngay cả thân thể tức chủ (chủ thể kí sinh) cũng không dám ở...

Nàng...

Giống như ở thời điểm mình không biết, thân thể đã biến hóa thành cái gì rồi.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 28

CHƯƠNG 28

Hôm sau, trời mới tờ mờ sáng thì có quân sĩ tới báo cáo cho Lê Sương, nói là Thường Vạn Sơn đã tỉnh, muốn gặp Lê Sương.

Lê Sương một đêm chưa ngủ, nhìn tờ giấy dính máu màu đen hồi lâu. Trên tờ giấy này chỉ có tám chữ, nàng cảm thấy mất mát, giống như lúc người thần bí bị mang đi. Cũng giống như ngày hôm đó lúc hoảng hốt từ biệt, con người màu đỏ máu của hắn...Lê Sương kinh ngạc phát giác mình lại có chút nhớ nhung đối với hắn...

Biết Thường Vạn Sơn cầu kiến, Lê Sương lập tức đứng dậy đi tới doanh trại thân vệ.

Thấy Lê Sương đi tới, mọi người đều hành lễ cúi chào, Thường Vạn Sơn muốn xuống giường, liền bị Lê Sương bấm đầu vai: "Chớ đa lễ."

Thường Vạn Sơn cũng không dài dòng nữa, mở miệng liền nói thẳng: "Chiếu tướng, ngài muốn tìm nam tử thần bí kia ở Nam Trường núi, trong Ngũ Linh môn?"

Lê Sương gật đầu: "Ta đã xem tờ giấy đó. Người đã trải qua những gì, hãy tỉ mỉ nói rõ."

Ánh mắt Thường Vạn Sơn trầm ngưng, đỡ ngực, cổ trấn định, thần sắc có mấy phần chưa tỉnh:

"Ba tháng trước, tôi lần theo vết chân người mất tích, đi về phía nam, vừa đi vừa truyền tin về Lộc thành, đi thẳng đến Nam Trường núi, tôi vốn muốn ngừng ở núi thăm dò chung quanh một phen, rồi cho người trở về truyền tin. Tôi muốn làm gì, đều bị môn chủ của Ngũ Linh môn nhìn thấu, phong thư trên đường không gửi được. Thậm chí tôi bị môn chủ Vu Dẫn bắt lại..."

Thường Vạn Sơn đỡ ngực, ngón tay hơi có chút run rẩy: "Thuộc hạ bất tài, võ công thân pháp của Vu Dẫn kia tôi không cách nào đỡ được, bại trận, hẳn không đem tôi xử tử, lại đem tôi tới tù trong Nam Trường núi... nhất chung với người thần bí."

Lê Sương nghe vậy ngẩn ra: "Vì sao đem người và hẳn giam chung một chỗ? Hẳn... thế nào?"

Thật ra thì Lê Sương muốn hỏi tin tức người thần bí kia ngay, nhưng trước mặt là Thường Vạn Sơn ốm yếu như vậy, là tướng quân, không thể đối với thuộc hạ quá đáng, khiến người ta khó chịu. Vì vậy nàng đành phải đè nén ưu tư, lặng lẽ đợi Thường Vạn Sơn trả lời.

"Ở trong địa lao tối tăm, ánh sáng quá mức yếu ớt, tôi không thể phân biệt được sự vật, ban ngày trong tù một mảnh an tĩnh, tôi chỉ nhớ hằng đêm, có người cầm đuốc tới, người thần bí bị hạ cổ, tay chân bị trói ở trên tường, mỗi ngày bọn họ đều đâm vào ngực hẳn một đao, tôi cũng không biết bọn họ muốn làm gì, chẳng qua là người thần bí... mấy ngày đầu còn thỉnh thoảng thanh tỉnh hỏi tôi tin tức liên quan đến chiếu tướng..."

Hỏi tin tức của nàng?

Lê Sương trong lòng run lên.

Hẳn còn nhớ nàng không?

"... Sau đó, hăn giống như là điên, cả ngày như dã thú, nằm trên đất kêu nghẹn ngào, khi thì gầm thét, khi thì lại yên lặng, rất là kinh người."

Lê Sương khẽ cau mày, trong lòng tựa như có dao cứa vào, lặng lẽ đau.

"Sau đó, môn chủ Vu Dẫn đến địa lao, nhìn người hăn mấy ngày, dù xem nhiều nhưng tôi không hiểu phương pháp này, cho người lấy máu, ngày qua ngày dày vò, khiến cho người nọ càng hung ác, xích sắt to bằng cánh tay cũng đứt đoạn nhiều lần, tôi có thể cảm giác được, hăn rất muốn rời đi, liều mạng muốn chạy ra bên ngoài."

Chẳng biết tại sao, nghe Thường Vạn Sơn nói chuyện về người kia, ở trong đầu Lê Sương giống như cũng có thể nhìn thấy hăn vậy, thấy được hăn ở trong bóng tối giữa giữa cùng đau đớn, cũng có thể nhìn thấy hình ảnh hăn cắn răng nhịn đau.

Rõ ràng... Thường Vạn Sơn cũng không có nói chi tiết đến như vậy, nhưng trong nháy mắt, Lê Sương cảm thấy tai như bị ù đi.

Nàng hơi nhắm mắt, trong lòng nghĩ tới hôm Lộc thành bắn pháo bông, khắp ngõ hẻm đều ồn ào náo nhiệt, trên người thần bí ấm áp kia, con người của hăn trong veo cùng ôn nhu...

Hăn đối với nàng, so với gió xuân lùa vào mặt còn êm ái hơn.

"Theo thời gian trôi qua, không hề thấy người nọ có bất kỳ chuyển biến tốt, hăn cứ như vậy, ngày hôm nay so với hôm trước càng điên cuồng hơn, về sau nữa, Vu Dẫn giống như bế tắc, hăn thuận miệng sai người đem tôi xử trí, nói là giữ tôi lại cũng không có chỗ dùng. Tôi nhớ hăn nói một câu, ngọc tằm đã không cách nào thích ứng tấc thể khác."

Lê Sương sắc mặt không đổi.

Ngọc tâm... Đây không phải lần thứ nhất nàng nghe được từ này.

Thường Vạn Sơn chỉ chỉ mình ngực: "Bọn họ mang tôi từ địa lao đi ra ngoài, rạch ngực tôi, nói là phải bỏ cổ vào người tôi. Thuộc hạ bất tài, trước khi nhập ngũ cũng từng hành tẩu giang hồ, biết được mấy phần về cổ thuật lợi hại, vào lúc sáng sớm ở Nam Trường núi, liền tìm được liệu ăn. Trì hoãn thời gian cổ trùng ở trong thân thể phát tác, cũng tìm một cơ hội, thừa dịp đệ tử Ngũ Linh môn không chú ý, chạy ra." (Thông minh!)

Mọi người đều mang theo mấy phần lo sợ nhìn vết thương trên ngực Thường Vạn Sơn.

Mặc dù là hán tử cao lớn, giơ đao giết người không sợ, nhưng nói đến cổ thuật phương nam thần bí kia, nghĩ tới sâu ở trong người mình chui tới chui lui, vẫn cảm thấy kinh người.

Thường Vạn Sơn nói tiếp: "Tôi ra khỏi núi nam, con ngựa Hắc Phong tôi cưỡi nhiều năm như vậy, nó lại vẫn ở đó đợi hai tháng, Hắc Phong thật thông minh, nó mang tôi trở về Tắc Bắc, tôi vốn cho rằng lần này hẳn phải chết, đem tin tức viết ở trên giấy, muốn... Nhưng chiếu tướng còn có thể cứu tiện mạng này của thuộc hạ, thuộc hạ thật là..."Hắn vừa nói, có mấy phần kích động.

Lê Sương vốn đang nghĩ tới người đó, nghe Thường Vạn Sơn nói nàng đành đem suy nghĩ về hắn (Tấn An) đè xuống lần nữa:

"Lần này cho người tới núi nam vốn không phải vì việc nước, là người nghe mệnh lệnh của ta, người giúp ta làm việc, không tiếc thân, ta chưa từng cảm ơn người, có thể cứu người chính là ta may mắn, sao dám để cho người cảm tạ..."

"Chiếu tướng đang nói gì vậy! Người thần bí kia, mấy lần giúp Đại Tấn ta, vốn là đại ân nhân của đất nước ta, rồi sau đó hắn lại cứu ngài, về

công về tư, cứu hẳn là việc vốn phải làm! Chẳng qua là tôi học nghệ không cao, cứu người không thành..."

"Tốt lắm." Lê Sương cắt đứt lời nói có phần kích động của hẳn. Những thân vệ này của nàng, nàng đều biết, mỗi một người đều rất trung thành chính trực, hán tử cường tráng, chuyện mà người thần bí áo đen kia làm, nàng nhớ trong lòng, bọn họ cũng giống vậy, ghi nhớ trong lòng, nợ người ân tình, chưa bao giờ dám quên.

Chẳng qua Thường Vạn Sơn liều mạng như vậy để đi cứu người thần bí kia, hẳn có thể chân thành nói một câu là vì trung nghĩa, vì tri ân báo đáp.

Mà Lê Sương... Khi nàng nghĩ tới hẳn lại chỉ là một đôi mắt màu đỏ trong vắt, cứ nhìn chăm chăm nàng, hoặc là chuyên chú, hoặc là ôn nhu, hoặc giả là thâm tình.

Nàng... chỉ là muốn... Một lần nữa nhìn thấy ánh mắt đó.

Lê Sương đảo mắt cất giấu ưu tư, hít sâu một hơi, ở ngẩng đầu một cái, thần sắc trở lại, nàng nói với Thường Vạn Sơn: "Người nghỉ ngơi cho tốt, chuyện kế tiếp, ta tự có quyết định."

Thấy Lê Sương hai mắt kiên nghị giống như thường ngày, Thường Vạn Sơn lúc này mới buông lỏng thân thể, nằm ở trên giường: " Dạ."

Lê Sương dặn dò quân y chăm sóc thật tốt Thường Vạn Sơn, ngay sau đó liền xoay người đi ra thân vệ doanh. Đúng lúc ra cửa trại lính, Tần Lan đang và phụ tá đang chỉnh trang chuẩn bị lên đường.

Thấy Lê Sương chạy tới, Tần Lan còn chưa tới kịp hành lễ, Lê Sương đã nói: "Đồ đạc đều chuẩn bị xong?"

Tần Lan ngẩng ra: " Vâng."

"Để ta, người cầm quần áo trở về đổi đi, ở lại trại lính."

Tần Lan nhìn Lê Sương, giống như là không hiểu ra ý trong lời nói của nàng vậy: "Chiếu tướng?"

"Tự ta trở về kinh thành." Lê Sương nói xong, lấy áo khoác của quân sĩ bên cạnh, khoác trên người mình, nàng đeo bao tay vào, vòng qua Tần Lan, xách giây cương trên cổ ngựa lên, đạp lên bàn đạp, dễ dàng phóng người lên lưng ngựa.

Thần thái nhẹ nhàng giống như nói: ta đi doanh bên ngoài dò xét một vòng.

Khác với thái độ ngày hôm qua của Lê Sương... Nàng rõ ràng biết, biết trở lại kinh thành, nhìn thấy Tư Mã Dương, đối với nàng mà nói có ý vị như thế nào.

Tần Lan chăm chú nhìn Lê Sương trên lưng ngựa, ở bắc ngày xuân tới chậm chạp, gió như cũ mang khí lạnh của mùa đông tiêu điều, tạo lên hơi thở khô lạnh: "Chiếu tướng, đây là ý gì?"

"Ta muốn cứu một người, sợ rằng cần có bộ hạ hỗ trợ."

Tần Lan trầm mặc chớp mắt: "Chiếu tướng có biết, chuyến này đi kinh thành, nếu Tây Nhung lại xâm phạm, không có ngài ở đây phải thế nào?"

Còn có hoàng ân cuồn cuộn và những thứ khác ràng buộc, người triều đình cấu kết, những thứ mật mờ, u ám, từ trong kẽ hở mỗi cái xương người lộ ra, không thanh không sắc mà hạ thủ cuồng loạn.

"Ta biết." Lê Sương đáp quả quyết, "Nhưng có một người, ta muốn cứu hẳn, dù phải từ bỏ tất cả."

Tần Lan nhìn Lê Sương lúc này, hiếm khi đầu óc hẳn có phần trống rỗng.

Từ trước đến bây giờ, hẳn cùng với Lê Sương lớn lên, hẳn tự biết thân phận mình, biết là giữa bọn họ không cách nào vượt qua cái hào rộng, hẳn cũng chỉ muốn vĩnh viễn như bây giờ, ở phía dưới, ngược nhìn nàng trên cao.

Nhưng Tần Lan chưa bao giờ cảm thấy Lê Sương cách hẳn quá xa, nàng ở trong mắt hẳn, vẫn là vì cái phủ tướng quân đó, vì Đại Tấn, quốc trung tận tụy, là cô gái truyền kỳ. Nhưng bây giờ, hôm nay, vào giờ phút này, Tần Lan cảm giác được Lê Sương cách mình quá xa.

Thần sắc trong mắt nàng đã bắt đầu thay đổi, thay đổi khiến cho Tần Lan cảm thấy xa lạ.

Trước kia, hẳn chưa bao giờ cảm thấy Lê Sương thuộc về ai, cho dù là Thái tử.

Nhưng bây giờ, hẳn cảm thấy, Lê Sương... đã bị đoạt đi.

Mà đáng buồn là ở thời khắc như vậy, hẳn lại không nói ra một câu giữ lại. Hẳn hiểu nàng, cho nên hẳn hiểu tất cả vẻ mặt và bí mật của nàng, hẳn biết, giờ phút này trong đầu nàng có bao nhiêu kiên định.

Nàng nói nàng muốn đi cứu một người, dù là từ bỏ tất cả.

Trước kia nàng cứu người đều có nguyên tắc, thậm chí có thể nói là có lựa chọn. Nàng cứu dân chúng Lộc thành, bởi vì bọn họ là con dân Đại Tấn, nàng cứu Tư Mã Dương, bởi vì hẳn là đương triều Thái tử.

Còn nàng muốn cứu người áo đen...

Ánh mắt nàng nói cho Tần Lan biết.

Nàng phải cứu hắn ta, không vì nước, không vì nhà, không vì bất kỳ lợi ích gì, chỉ vì nàng không cách nào không động lòng.

Nàng muốn cứu hắn, muốn cho hắn sống, muốn cho hắn bình yên. Nàng muốn nhìn thấy tròng mắt sạch sẽ trong suốt của hắn, một lần nữa đưa mắt ôn nhu nhìn nàng.

Nàng đơn thuần muốn đi cứu một người, dùng hết toàn lực, không để ý tất cả, bởi vì...

Lòng nàng đã thuộc về người kia.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 29

CHƯƠNG 29

Một con ngựa, từ bắc tới đô thành Đại Tấn, thời gian Lê Sương dùng so với người khác nhanh hơn một nửa, ngày đêm kiên trì, không ngừng không nghỉ.

Nàng hồi kinh quá sớm, ra ngoài dự liệu của mọi người, ngay cả Đại tướng quân Lê Lan (bố Lê Sương) cũng không nghĩ tới.

Thời điểm Lê Sương trở lại phủ tướng quân, Lê Đình nhanh chóng từ trong phủ trong vọt ra. Lê Sương mới vừa xuống ngựa, liền bị Lê Đình nhào một cái vào lòng: "A tử! Cha nói tử sắp về nhà đệ còn không tin đâu! Tử làm sao trở về nhanh như vậy!"

Lê Sương chưa kịp trả lời nó, đi theo Lê Đình đến chính là Lê Lan vẻ mặt uy nghiêm như thường ngày. Đại tướng quân tuổi sắp đến năm mươi, trên mặt khó tránh khỏi bị năm tháng lưu lại dấu vết, nhưng những nếp nhăn này không hề khiến ông hiện ra thái độ già nua mà nó là sự thấu triệt.

Từ biệt ba năm, Lê Sương trốn tránh, không muốn hồi kinh, trong lòng cũng không phải là không nghĩ tới Lê Lan.

Dù nàng chỉ là dưỡng nữ (con gái nuôi) phủ tướng quân, nhưng mà Lê Lan đối xử với nàng so với Lê Đình không hề thua kém, dạy nàng cưỡi ngựa bắn cung, dạy nàng binh pháp, để cho nàng có cơ hội cùng các vương công quý tộc trong kinh thành cùng nhau đi học tập võ, thậm chí ông phải thuận theo nàng, giúp nàng vào bắc làm tướng, vừa đi chính là ba năm.

Lê Sương đối với Lê Lan khó mà không nói một câu cảm kích.

Lê Sương đẩy Lê Đình còn đang làm nũng trong lòng ra, tiến lên cung kính lạy một cái, quỳ rạp trên đất: "A Đa, Sương nhi bất hiếu, ba năm không..."

Lê Lan đỡ Lê Sương, nắm lấy cánh tay nàng, kéo nàng lên: "Mấy năm không thấy lại đối với ta lạnh nhạt như vậy, con bất hiếu? Con giúp lão đầu tử ta giữ được Đại Tấn, nếu con nói cái này gọi là bất hiếu, tiểu tử Lê Đình này, chắc phải mang đầu đi chém."

"Đúng thế đúng thế, a tử, tử đừng nói như thế nữa, còn nói nữa lão đầu tử thật muốn chém đầu đệ!" Lê Đình ở một bên loạn ngữ, lão tướng quân cười mắng, vỗ đầu nó, Lê Sương cũng không khỏi bật cười.

Trong lòng có chuyện, nụ cười Lê Sương rất nhanh đi xuống: "Cha." Nàng nhẹ kêu một tiếng, Lê Lan hội ý, gật đầu một cái: "Trước vào phủ, thu thập đã. Những chuyện khác, sau này nói sau."

Lê Sương lại lắc đầu: "Cha, con không có thời gian trì hoãn." Vừa nghĩ tới còn có một người hôm nay đang ở lao ngục chịu khổ, nội tâm Lê Sương bất luận như thế nào đều không cách nào lắng xuống.

Lê Lan nghe vậy, hơi rũ mặt mũi: "Chuyện gì mà vội vàng vậy?"

"Con muốn vào cung gặp vua, cầu bệ hạ cho con dẫn theo năm chục ngàn binh mã."

Muốn động binh? Lê lan nhíu mày, chỉ thấy ánh mắt Lê Sương kiên định, ông hơi trầm ngâm:

"Con từ nhỏ trầm ổn, quyết định gì cũng nhất định có nguyên do của mình, cha không hỏi, chẳng qua nếu muốn thành công, lần này triệu con

hồi kinh vốn là thánh ý của bệ hạ, con có việc thỉnh cầu bệ hạ, có thể hồi báo thế nào?"

Ý nói rất rõ ràng. Lê Sương là một tướng lĩnh tốt, nhưng Tư Mã Dương lại không muốn để cho nàng làm một tướng lĩnh.

Lê Sương gật đầu: "Trong lòng Sương nhi rõ ràng."

Từ bắc đánh ngựa hồi kinh, một khắc kia, nàng đã nghĩ xong tất cả hậu quả.

Cho dù như vậy, nàng vẫn phải cứu hãn, ngay cả tên của người đó nàng cũng không biết, cũng phải cứu.

Lê Lan sai người dẫn Lê Sương vào cung. Cung thành như cũ, chẳng qua là đã đổi một người đế vương, cung điện này là nơi nàng khi còn bé đã biết, giờ lại không giống nhau.

Thế sự luôn biến đổi, nhưng cũng không cho Lê Sương nhiều thời gian cảm khái, nàng cuối cùng gặp được Tư Mã Dương tại ngự thư phòng.

Không phải là công khai triệu kiến, chuyện Lê Sương muốn thỉnh cầu, vốn cũng không có biện pháp để nhiều đại thần tới thảo luận rằng có thể hay không.

Không gặp ba tháng, lúc Tư Mã Dương rời bắc chính là thời điểm Lê Sương hôn mê bất tỉnh. Hôm nay gặp lại, hai người nhất thời đều yên lặng. Chẳng qua, với Lê Sương là trầm ngưng, còn đôi mắt chớp động của Tư Mã Dương lại giống như xúc động.

"Lê Sương." Tư Mã Dương cuối cùng cũng mở miệng, phá vỡ sự yên lặng khó nhin trong ngự thư phòng, "Lúc nào nàng cũng luôn ngoài dự đoán của ta." Hãn tiện tay ném văn thư trong tay ra, đứng dậy, "Ta cho là nàng sẽ không trở lại." Hãn vòng qua bàn đọc sách, đến trước người Lê

Sương, trên mép hiem còn có một nụ cười châm biếm, "Hôm nay nàng trở lại, dù thế nào ta cũng sẽ không..." (...không buông tay ^^)

Hắn đưa tay, muốn kéo tay Lê Sương.

Mắt Lê Sương hơi rũ xuống, lui về sau một bước, quỳ một chân xuống, thực hiện quân lễ tiêu chuẩn, chính xác: "Bệ hạ."

Cánh tay Tư Mã Dương khựng lại giữa không trung.

"Lê Sương cả gan, cầu bệ hạ cho Lê Sương một ý nguyện."

Nàng nói như vậy, Tư Mã Dương đã nhớ ra, trong vũng bùn ở hang đá hôm đó, hắn đã hứa với Lê Sương, nếu nàng có thể từ trong vũng bùn đi ra ngoài, hắn sẽ đáp ứng nàng bất kỳ chuyện gì.

Muốn gả cho hắn cũng tốt, muốn rời hắn cũng được, hắn cho Lê Sương quyền tự do lựa chọn.

Bởi vì thời điểm đó, Lê Sương lựa chọn hy sinh thân mình, cứu hắn một mạng.

Đây là báo ân, cũng là sự áy náy ẩn sâu trong lòng hắn, nay Lê Sương vừa thấy mặt đã nói đến chuyện này...

Nàng muốn rời đi ư. Tư Mã Dương trong lòng suy đoán như vậy, nhưng vẫn trừng mắt hỏi nàng: "Người yêu cầu chuyện gì?"

"Cầu bệ hạ đồng ý cho thần mang năm chục ngàn binh mã, xuất binh Nam Trường núi phía nam."

"Xuất binh tới Nam Trường núi?" Đây là một ý nguyện hoàn toàn ngoài dự liệu, Tư Mã Dương hơi híp mắt: "Không biết có chuyện gì?"

Lê Sương ngửa đầu nhìn Tư Mã Dương, ánh mắt đúng mực, "Thần muốn cứu một người. Hãn từng xả thân cứu Trường Phong doanh, Lộ thành lúc nguy nan." Lê Sương dừng một chút, "Cũng từng cứu thần trong tuyệt cảnh. Hãn với bên Tắc Bắc có ân, với thần có ân..."

"Là nam tử mặt nạ kia?" Tư Mã Dương cắt đứt lời Lê Sương.

"Là hãn."

Tư Mã yên lặng chớp mắt: "Nàng có biết lai lịch của hãn?"

"Không biết."

"Tên họ?"

"Không biết."

Tư Mã Dương nhất thời có cảm giác mình có chút không quen Lê Sương. "Người từ biên giới vội vã chạy về, chính là vì cầu ta chuyện này?"

" Vâng." Lê Sương cúi đầu, "Thần biết mượn binh quả thực hoang đường, nhưng thần không có cách nào khác."

Bên trong ngự thư phòng lâm vào trong trạng thái trầm mặc kéo dài, Tư Mã Dương nói trúng ý của nàng, cho nên hãn cũng biết nàng đang yên lặng giữ quyết tâm. Nàng không nói về chuyện rời kinh thành, hay chuyện rời khỏi hãn, nhưng thỉnh cầu này của Lê Sương, lại khiến đáy lòng Tư Mã Dương còn lạnh hơn so với để nàng rời đi.

Lê Sương trước kia, chưa từng như vậy, quên mình chỉ vì một người.

Nàng chưa từng đem hết khả năng, tất cả, vì một người đến tên họ cũng không biết.

Trước kia Lê Sương, vì nước, vì nhà, làm phủ tướng quân vinh dự, cũng vì thành tựu của mình, nhưng bây giờ, thỉnh cầu này của nàng, cơ hồ là từ bỏ tất cả mọi thứ.

"Sương nhi, ta không dối gạt nàng, nếu ta cho nàng năm chục ngàn binh mã, không có lý do nào mà xuất binh Nam Trường núi, trong triều làm sao cân bằng được thế lực..."

"Thần không dám khiến cho bộ hạ đau đầu, trong núi phía nam có một tộc người vu cổ hàng năm chiếm cứ, lấy thủ đoạn giang hồ, chèn ép dân chúng, hoành hành nhiều năm, giống như kẻ gian, giống như bệnh dữ phương nam, cần phải trừ tận gốc."

Kiểm cơ xuất binh đối với Lê Sương mà nói không khó, binh giả quý đạo, nàng kéo lên bí ẩn quý yêu, quan viên đứng đầu trong triều đình cũng không thể chèn ép. Nàng tìm được lý do xuất binh, lại nói, "Diệt trừ tộc người ở núi phương nam, coi như phủ Tướng quân đưa cho bộ hạ một phần hậu lễ, đợi Lê Sương trở về sau cuộc chiến, nhất định đem năm chục ngàn binh mã cùng vào bắc coi giữ Lộc thành, Trường Phong doanh quân quyền cùng nhau hợp lại, lúc đó, Lê Sương sẽ từ chức, làm một nữ tử trong phủ Tướng quân đợi gả."

Gả cho người nào, ngay cả Đại tướng quân nói cũng không biết, chỉ có đương kim Thánh thượng mới có thể làm chủ hôn sự.

Nghe những lời này từ Lê Sương, không có bất kỳ điều gì không ổn, nhưng cần thận suy nghĩ một chút, nó lại ngầm chứa mấy phần dẫn dụ, thậm chí là uy hiếp. Cho nàng năm chục ngàn binh mã, nàng dùng xong liền nộp lên quân quyền, nếu không cho, nàng không từ chức, liệu có phải chỉ là nữ tử đợi gả trong phủ Tướng quân?

Tư Mã Dương nhìn chăm chú Lê Sương, chợt câu môi, nhàn nhạt cười: "Được."

Không cần phải nói rõ, liền lĩnh hội.

Tư Mã Dương vui vẻ đáp ứng Lê Sương, họ là thanh mai trúc mã, có tình nữ nhi, có ân cứu mạng. Hãn là quân, nàng là thần. Nàng giúp hãn năm giáo giết thỏ, gia tộc của nàng, cũng là tay sai của hãn.

Giữa bọn họ, còn có sóng ngầm, lợi ích đánh cờ cùng tranh long tử đấu.

Tư Mã Dương xoay người lại, tới trước bàn đọc sách, lấy bút, lại chưa hạ bút, nhìn Lê Sương thi lễ quỳ ở phía trước, nàng mặc áo ngân giáp đỏ, trên mặt có mấy phần sương gió mệt nhọc, tóc cũng có chút tán loạn, thần sắc như cũ giống một cây trúc xanh, vĩnh viễn bền bỉ.

"Sương nhi." Tư Mã Dương đặt bút viết một chỉ ý, "Lời hôm nay, nàng đừng có hối hận."

Trả lời Tư Mã Dương, chỉ có dáng Lê Sương đang cung kính quỳ gối xuống đất, gật đầu với ngực, dơ tay lên: "Thần tiếp chỉ."

Lê Sương cầu năm chục ngàn binh mã, lựa ngày xuất binh đến Nam Trường núi diệt tộc vu cổ. Triều đình xôn xao, giang hồ chấn động. Điều này tới quá mức đột nhiên, ai cũng không nghĩ tới.

Nhất thời, dân chúng bàn luận sôi nổi, suy đoán không ngừng.

Lê Sương hoàn toàn không trả lời, nàng lạnh lùng, dọn dẹp xong, liền lĩnh năm chục ngàn đại quân xuôi nam tới Nam Trường núi, lần này, nàng không phải đi đánh giặc, nàng chẳng qua là đi cứu một người.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 30

CHƯƠNG 30

Tướng lãnh theo Lê Sương xuôi nam có ba người.

Đều do Lê Sương điều ra từ trong phủ tướng quân ra, ba phó tướng đều có tiếng không tệt trên giang hồ. Trong đó, Phó Thường Thanh-môn chủ cũ của phái giang hồ Thanh Lâm, là người đặc lực nhất.

Năm đó, trong lúc Phó Thường Thanh bị cừu gia đuổi giết thì được Đại tướng quân Lê Lan cứu, đúng lúc Lê Lan xuất binh vào bắc đánh giặc, vì trả ân cứu mạng, Phó Thường Thanh liền đầu quân dưới Đại tướng quân, đi theo Đại tướng quân nam chinh bắc chiến, ông cũng là đại tướng cùng Lê Lan tiếng tăm lừng lẫy một thời.

Lúc Lê Sương muốn mượn người, Lê Lan chưa mở miệng, Phó Thường Thanh đã chủ động xin đi, theo Lê Sương.

Trước kia Thanh Lâm môn cũng gần tây nam, đối với tình thế phía kia coi như ông là người hiểu nhất.

Cách Nam Trường núi mười mấy dặm, Lê Sương cho binh lính tạm nghỉ, cắm trại đâu vào đấy, đến phía tây nam, lều vải trại lính so với khi ở Tắc Bắc đơn giản hơn rất nhiều, dựng trại chủ yếu để tránh côn trùng rắn rết.

Ngay khi vừa dừng lại, Lê Sương liền cho người đốt hương đuổi côn trùng, đốt một vòng quanh trại lính. Thời điểm Phó Thường Thanh đến tìm

đến Lê Sương, nàng đang đốt một nén hương muỗi ở trong doanh: "Tướng quân." Phó Thường Thanh có mấy phần lo lắng nói, " Quy mô đốt hương đuổi côn trùng lớn như vậy, trên núi Trường Nam nhìn xuống liền có thể phát hiện tung tích của chúng ta, sợ là không ổn."

"Không sao." Lê Sương thả hương , nói, "Ngũ Linh môn đáng sợ không phải là người, sợ nhất chính là những con trùng này, bọn họ phát hiện ra chúng ta cũng không sao, ta cũng không định cùng bọn họ giao chiến."

Phó Thường Thanh nghe vậy hơi sững sốt: "Không tính giao chiến?" Hắn nhìn ra bên ngoài một cái, "Vậy năm chục ngàn binh lính tính sao?"

Lê Sương khoát tay một cái để cho Phó Thường Thanh an tâm, ngay sau đó cho gọi hai phó tướng còn lại, nàng trải bản đồ lên trên bàn, hướng Phó Thường Thanh nói: "Phó tướng quân, người nhìn khu vực này đi, núi mà Ngũ Linh môn hàng năm chiếm cứ, người có biết ở chỗ nào có một căn hầm không?"

"Tôi chưa từng đến gần Ngũ Linh môn, bọn họ rất thần bí, phàm là người xâm nhập lãnh địa của bọn họ, ít người còn sống mà đi ra, những năm trước đây tôi có nghe được mấy tin, có một nhóm người từng đi vào nơi này, không có trở lại."

Lê Sương: "Đều ở trong Nam Trường núi?"

" Đúng."

Lê Sương trầm ngưng một lúc: "Ngũ Linh môn là môn phái giang hồ, nuôi cổ trùng, thủ đoạn của bọn họ ta đã thấy, không phải tầm thường, nếu đánh nhau chúng ta chắc chắn không chiếm được lợi thế."

Phó Thường Thanh gật đầu: "Là môn phái ở ẩn nên số người không nhiều, chúng ta tìm chút phương pháp để tránh cổ trùng, có thể cưỡng ép

đánh vào..."

"Không có nhiều thời gian như vậy đâu Phó tướng quân." Ngón tay Lê Sương chỉ ở trên bản đồ, "Năm chục ngàn binh lính, chia ra ba đường, Tả tướng quân mang hai mươi ngàn người đi hướng đông, Tiền tướng quân mang hai mươi ngàn quân đến phía tây, bao vây Nam Trường núi, thấy cây thì chặt, đem Nam Trường núi tách ra với các vùng xung quanh, Phó tướng quân dẫn mười ngàn quân trấn thủ doanh trại, ta trước đi đàm phán với môn chủ của Ngũ Linh môn, nếu nói không được." Lê Sương nhìn Nam Trường núi trên bản đồ một chút, "Đốt núi cho ta."

Lời nói của Lê Sương ngập tràn sát khí làm ba vị tướng lãnh ngẩn ra.

Phó Thường Thanh lúc này mới hiểu ra, mục đích Lê Sương mang năm chục ngàn binh tới, hóa ra không phải là vì đánh ép vào Nam Trường núi, chẳng qua chỉ để nàng tăng lượng tiền đặt cược cho cuộc thương lượng này.

Ngũ Linh môn hàng năm "cắm rễ" ở Nam Trường núi, đối với bọn họ mà nói, nơi này chính là quê hương của bọn họ, Lê Sương đánh cược một lần, cũng chưa chắc bọn họ có thể giao ra người nàng muốn, nhưng chắc người của Ngũ Linh môn không có can đảm này cùng Lê Sương đánh ván cược này.

Hơn nữa tránh được phải tiếp xúc với người của Ngũ Linh môn, bảo đảm cho các tướng sĩ được an toàn.

Chiêu này rất tốt, không hổ con gái là Đại tướng quân. Phó Thường Thanh âm thầm muốn khen, Lê Sương đã phân phó xuống: "Thời gian không đợi người, từ hôm nay, triển khai trong đêm, ba vị tướng quân có ý kiến gì không?"

"Mặt tướng lĩnh mệnh!" Ba người cùng đáp, xoay người ra lều.

Lê Sương đưa mắt nhìn về phía xa, Nam Trường núi, nguy nga đứng sừng sững.

Đoạn đường này, từ bắc tới kinh thành, từ kinh thành chạy tới đây, xa cách phong sương, từ lúc gió xuân, tới nơi này đã là giữa hè, Lê Sương cho tới bây giờ như cũ không dám an tâm, lúc nàng không có ở đây, lúc nàng đi tìm binh cứu trợ, người kia vẫn còn ở đây sao? Vẫn còn ở chịu khổ sao? Hoặc là... Đã bị Vu Dẫn thuận phục, thậm chí đã bị sát hại?

Nếu hãn chết, vậy trận này của nàng phải tính sao? Nàng ngàn dặm lao tới, không còn hãn, nàng phải làm gì? Những tâm trạng đau khổ kia, nàng biết nói cho ai?

Gió ấm lùa vào bên trong trướng, giống như là từ núi kia đưa tới, tựa như có bàn tay phất qua gò má nàng, đột nhiên tới, vội vàng đi, trong nháy mắt đó nàng tự nhiên sinh ra ảo giác như vậy.

Hai ngày trôi qua, cây cối phía dưới Nam Trường núi mơ hồ bị chặt một vòng, Lê Sương cho người đưa tin với Vu Dẫn, hẹn y buổi trưa ngày mai ở dưới núi.

Ngoài dự đoán của Lê Sương, lúc người đưa tin trở về, tên Vu Dẫn đó....lại cùng tới.

Một bộ xiêm áo tơ lụa, trong tay cầm ngọc phiến (quạt xòe), tóc buông lỏng, Vu Dẫn chỉ như vậy, dùng biểu tình vô hại, mặt đầy thật thà cùng người đưa tin lững thững đi tới trại lính.

Nhận được tin tức, Lê Sương đi ra ngoài đợi sẵn, khi Vu Dẫn nhìn thấy Lê Sương, ánh mắt sáng lên, giống như là vô tình gặp được bằng hữu vậy, ngạc nhiên mừng rỡ, y thu cây quạt, hướng Lê Sương giơ giơ: "Ai nha, Lê tướng quân, lâu lắm mới gặp." Bộ dáng kia, nào có nửa phần hại người.

Quân sĩ bên cạnh không biết tình huống, tất cả đều tò mò đánh giá hẳn.

Lê Sương biết người này nguy hiểm, một thân cổ thuật không biết lúc nào là có thể hạ độc người khác, nàng lạnh mặt nhìn chăm chăm y, liếc người đưa tin bên cạnh một cái: "Thu cổ lại, ta mới có thể cùng người nói chuyện vui vẻ được."

Vu Dẫn cười khê: "Đó là điều đương nhiên, ta tới không phải vì muốn hại người." Nói xong, lòng bàn tay y chuyển một cái, sát đến bên lỗ tai người đưa tin, chỉ chốc lát sau, một con trùng màu đen liền từ trong lỗ tai bò ra. Người đưa tin nhất thời mắt nhắm lại, "uych " một tiếng ngã trên đất.

Quân sĩ bên cạnh bị dọa, đồng loạt hít vào ngậm khí lạnh, Vu Dẫn thu cổ, mỉm cười nhìn Lê Sương, thần sắc mang theo mấy phần ý tốt.

Lê Sương lạnh lùng nhìn hẳn, tay hướng trong doanh trướng: "Mời vào bên trong."

Hai người vào doanh trướng, Lê Sương ngồi ở chủ vị, đề xuống sự nôn nóng muốn biết tình huống của người kia, cùng Vu Dẫn nói: "Môn chủ Ngũ Linh môn sao đã tới, cũng không để cho Lê Sương kịp chuẩn bị chiêu đãi một phen."

"Lê tướng quân ở dưới núi đào mấy cái hố kia, như vậy không phải là đã long trọng chiêu đãi?"

Lê Sương dừng dừng uống trà: "Lửa còn chưa châm, sao đã coi là chiêu đãi."

Vu dẫn bật cười: "Lê tướng quân quả nhiên là người quyết định dứt khoát, ta có nói là cô cho năm chục ngàn người đi tìm cái chết đâu, thật không thể tưởng, cô lại muốn tàn sát Nam Trường núi ta."

"Môn chủ nặng lời rồi, Lê Sương chẳng qua là đến tìm người." Lê Sương đặt tách trà xuống, trong con người tựa như mùa đông rét lạnh, "Người còn, Nam Trường núi còn. Không có người... Chỉ là một núi cây khô, ta nhìn cũng thấy chướng mắt."

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 31

CHƯƠNG 31

"Lời này của tướng quân, dọa chết ta. Mời tướng quân lục soát, đều là bạn cũ, cần gì phải dương cung kiếm bặt như vậy." Vu Dẫn híp mắt, nhẹ nhàng cười, tựa như hoàn toàn không cảm nhận được sát khí bên trong lời nói của Lê Sương vậy.

"Ta cũng chưa bao giờ nói coi người là bằng hữu."

Nghe vậy Vu Dẫn cũng không tức giận: "Làm bằng hữu cũng tốt, không làm bằng hữu cũng được."

Y tiếp tục nói, "Lê tướng quân thật là quá lo lắng, người cô muốn tìm, bây giờ là bảo bối của Ngũ Linh môn ta, vô luận như thế nào ta cũng sẽ không để cho hãn xảy ra chuyện, nói gì tới chuyện người còn ở đó hay không, ta hôm nay đến tìm tướng quân, chính là có một chuyện liên quan tới hãn, muốn cùng tướng quân thương lượng một chút."

"Ta không phải đang thương lượng cùng người." Ngón tay Lê Sương nhẹ nhàng chạm dọc quanh miệng tách trà, giọng dừng dừng, ngữ ý lại hết sức đê người, "Hoặc là thả người, hoặc là đốt núi. Không có cái thứ ba ..."

"Tướng quân." Vu Dẫn cắt đứt lời Lê Sương, suốt cho tới bây giờ y đều cười híp mắt, lúc này cũng lộ ra mấy phần nghiêm chỉnh, "Tình huống hiện nay, không phải ta không muốn đem ngọc tằm giao cho cô. Hoặc nói, nếu ta thả ngọc tằm ra cho cô, cũng chưa chắc cô có thể chế ngự được hãn, đến lúc đó năm chục ngàn binh lính của cô, bên này của cô vừa mới chằm

lửa, bên nào chết, ta cũng không dám cam đoan. Bản lĩnh của ngọc tằm, cô ở Tắc Bắc, chắc đã chứng kiến tận mắt."

Lê Sương đảo mắt suy nghĩ, hắn có thể nhanh như chớp mắt vào quân doanh địch trực tiếp lấy đầu Tướng, tốc độ và sức mạnh của hắn, đừng nói đặt ở trong quân doanh không ai có thể địch, kể cả trong thiên hạ, đối đầu với hắn, cũng chưa chắc thắng.

"Sau khi người đưa hắn tới Ngũ Linh môn, đã làm với hắn những gì?" Mắt Lê Sương lạnh như băng nhìn chăm chăm Vu Dẫn.

Vu Dẫn hơi bĩu môi: "Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, thật oan uổng, ta bắt hắn trở lại, chỉ vì muốn lấy ngọc tằm cổ ra cho hắn, dầu sao cổ người lý tưởng của ta là phải thật sạch sẽ, chưa nhận chủ mới là tốt nhất. Nhưng hắn ta lại rất cố chấp."

Vu Dẫn nói một câu rồi nhắc mắt, nhìn chăm chú Lê Sương: "Lê tướng quân, hắn đối với cô, là quá cố chấp."

Quá cố chấp...

"Nhưng mà tính ra cũng không khác nhau lắm, cô từ ngoài bắc cách ngàn dặm trở về kinh thành, rồi mang theo năm chục ngàn quân sĩ tới đây đọ đốt núi của ta, cũng chỉ vì cứu một người, cô đối với hắn, cũng quá chấp nhất đi."

Lời Vu Dẫn nửa trêu gheo khiến Lê Sương yên lặng không nói.

Nàng chưa bao giờ nghiêm túc suy nghĩ nàng đối với người thần bí kia rốt cuộc là dạng cảm tình gì. Nàng chỉ là muốn gặp lại hắn, muốn lại thấy đôi mắt trong suốt kia phản chiếu bóng dáng nàng, muốn cứu hắn ra, cái ý niệm này áp đảo hết thảy.

"Ta không muốn nghe những lời nói nhảm." Lê Sương cố kìm nén, "Người chỉ cần nói rõ cho ta tình huống của hã, và làm thế nào mang hã đi, là được."

Vu Dẫn ôm tay: "Được rồi, đơn giản mà nói, cô và ta cùng nhau trở về Ngũ Linh môn, ta chỉ cần một mình cô."

Lê Sương trầm mặc quan sát Vu Dẫn.

Đón ánh mắt dò xét, Vu Dẫn giải thích: "Không ngại nói với cô, từ khi ta mang ngọc tằm cổ về, hã không có ngày nào ngừng phản kháng. Rồi đi chủ nhân, có phản ứng bài xích là điều bình thường, ta cũng không để ý, như cũ dùng phương pháp dẫn cổ thông thường, định đem ngọc tằm từ trên người hã đưa ra, nhưng thời gian rời cô càng dài, tính tình hã càng ngày càng dữ dằn, cuối cùng đến mức không khống chế được."

Vu Dẫn thở dài, xoa xoa mi tâm(giữa hai lông mày): "Ta phải sai người lấy xích sắt khóa tứ chi của hã và cố lại, mỗi ngày mỗi đêm hã đều giãy giụa, giãy xích bị hỏng xếp lại cũng sắp thành một rương rồi, địa lao đổi ba lần, tường cũng bị hã làm hỏng. Mỗi ngày nghĩ cách đề phòng hã chạy trốn khiến cho ta nhức cả đầu. Lê tướng quân cô không biết, cách đây không lâu ta còn có ý cho người đi mời cô về, đúng lúc, ta còn chưa cho người đi, cô lại tự mình tìm tới."

"Ý người là cho ta đến Ngũ Linh môn, trấn an hã?"

"Đúng, ta có tính toán như vậy, nhưng ta cũng không chắc cô bây giờ còn có thể trấn an hã hay không." Vu Dẫn nói, "Thần trí của hã bây giờ rất mơ hồ, cùng với yêu ma quỷ quái, không khác nhau."

Lê Sương trầm ngâm chốc lát: "Ta theo người đến Ngũ Linh môn, nếu có thể trấn an được hã, người liền để cho hã đi cùng ta?"

Vu Dẫn khoát tay: "Chấp tay đem hãn dăng cho người." Về mặt, động tác, giống như đưa ôn thần đi.

Lê Sương hí mắt: "Làm thế nào để ta có thể tin người?"

"Tướng quân, Ngũ Linh môn của ta tổng cộng bốn cái địa lao, đều bị hãn phá, ta giữ hãn lại được cái gì đâu." Vu Dẫn nói, đối mặt với Lê Sương như cũ không nói một lời, hãn liền từ trong ngực móc ra một khối ngọc bội, thuận tay ném cho Lê Sương, Lê Sương tiếp lấy, là khối bạch ngọc cực tốt.

"Đây là vật gì?"

"Đây là lệnh bài môn chủ của Ngũ Linh môn, đại khái giống ngọc tỷ trong triều đình của các cô. Là hứa hẹn của ta, chỉ cần cô có thể khiến cho ngọc tằm-cổ người trấn định lại, ta liền cho cô mang ngọc tằm cổ rời đi, thẳng đến khi cô cùng ngọc tằm cổ người chết, lúc đó ta mới thu hồi ngọc tằm, cho các người cuộc đời bình an."

Nói xong, Vu Dẫn đứng dậy rời đi: "Nếu ngọc tằm cổ người rời chủ không có cách nào khống chế, vậy ta giữ hãn lại cũng vô ích, bây giờ ta thật sự chỉ muốn tìm một người chế trụ hãn. Chứ để hãn như vậy lại tẩu hỏa nhập ma, gây thành đại họa. Ta trở về trước. Nếu tướng quân muốn tới, mang lệnh bài đến Nam Trường núi là được, còn nếu cô không muốn đến, cứ sai người đem lệnh bài trả lại cho ta. Tướng quân tự suy nghĩ đi."

Y vén rèm ra, quân sĩ bên ngoài đều là khăn trương phòng bị nhìn chăm chăm y, nhưng không có lệnh của Lê Sương, ai cũng không dám động thủ, đều đưa mắt nhìn Vu Dẫn rời đi.

Lê Sương nắm lệnh bài ngồi không bao lâu, đứng dậy, xốc cửa doanh trướng lên, ra trướng, Phó Thường Thanh vốn là đứng trông ở bên cạnh, nàng nhìn Phó Thường Thanh một cái, phân phó: "Từ hôm nay trở đi, sau ba ngày, nếu ta không truyền tới tin tức gì từ trong núi, thì lựa ngày mà đốt núi."

Tiếng nàng lạnh lùng, dễ dàng truyền vào tai Vu Dẫn còn chưa đi được bao xa.

Vu Dẫn dừng chân, quay đầu nhìn Lê Sương, khóe môi nhếch lên cười, đều trong dự liệu của y.

Lê Sương nắm chặt lệnh bài, bước về phía trước, Phó Thường Thanh sững sờ ở bên cạnh nhìn nàng: "Tướng quân..." Ông vốn muốn ngăn cản, nhưng nhìn bước chân không chút do dự của Lê Sương, ông cũng ngừng nói.

Thời gian ông quen biết Lê Sương không ngắn, ông biết người con gái nuôi của Đại tướng quân này, đối với mỗi quyết định của nó, nó sẽ quyết tâm kiên trì làm tới cùng.

Phó Thường Thanh chỉ ôm quyền cúi người: "Mặt tướng lĩnh mệnh."

Lê Sương theo Vu Dẫn đi về phía Nam Trường núi, trên đường Vu Dẫn rảnh rỗi nhàm chán nên cùng Lê Sương tán dóc, nói: "Ngọc tắm vốn là bảo vật trấn môn của Ngũ Linh môn."

Lê Sương liếc y một cái: "Bảo vật trấn môn của Ngũ Linh môn các người sao lại xuất hiện ở Tắc Bắc?" Lê Sương nói móc, Vu Dẫn cười một tiếng: "Thời điểm ta nghe được tin này, cũng thấy kỳ quái, thật ra thì chuyện này nói ra thì rất dài."

"Hai mươi trước ở Ngũ Linh môn xảy ra một đại sự, khi đó ta còn nhỏ, cha ta chết sớm, ta mới vừa ngồi lên chức môn chủ, còn chưa có ngồi ấm chỗ, linh nữ hộ pháp của cha ta lại đột nhiên sinh lòng tham, muốn cướp vị trí môn chủ để ngồi, ta còn chưa có chết, mẹ ta đương nhiên là không vui. Cùng linh nữ một phen tranh đấu, cuối cùng phái linh nữ thua, chạy khỏi nam trường núi, thời điểm các nàng trốn đi thuận tay cầm theo ngọc tắm, mẹ ta sai người đi ra ngoài tìm cũng không tìm được, mà nay xem ra, các

nàng lại là chạy đến Tắc Bắc xa xôi, đi đường dài như vậy, cũng thật khó khăn cho các nàng ấy."

Trong đầu Lê Sương lập tức hiện ra hình ảnh mật thất trong rừng cây ngoài Lộc thành, thi thể đầy đất, cùng hình ảnh lão phụ nhân "chết rồi lại vùng dậy ". Nàng vẫn nhớ bà lão kia người cả người xiêm áo vô cùng tinh xảo.

"Máy người dưới thạch thất trong rừng cây có phải mấy linh nữ phản nghịch kia của người?" Lê Sương hỏi, ban đầu Vu Dẫn cũng là ở nơi đó gài bẫy Lê Sương và Thái tử, còn có người thần bí kia.

Đúng, còn có Tấn An.

Cái đứa trẻ cũng không rõ lai lịch, sau khi người thần bí biến mất nó cũng không xuất hiện nữa...

"Các nàng ấy chính là ẩn thân ở chỗ đó, hai mươi năm qua, một mực ở khu vực giữa Lộc thành và Tây Nhung, che giấu cực tốt, hơn nữa ở Tắc Bắc, bắt cóc người quả thực quá dễ dàng, các nàng muốn tìm người nuôi cõ, cũng vô cùng dễ dàng. Lão linh nữ thông minh, tìm được nơi như vậy."

Lê Sương nhíu mày: "Các người luyện cõ phải dùng mạng người để luyện?"

"Không nhất thiết, tùy loại cõ, nếu là ngọc tằm cõ thì lấy máu người nuôi một trăm ngày mới có thể cùng người hòa làm một, trở thành ngọc tằm cõ người, từ đây chỉ nghe lệnh người nuôi cõ. Nhưng người có thể chống đỡ một trăm ngày, không gián đoạn, dùng máu nuôi ngọc tằm, quả thực quá ít. Giống như lần này, luyện ra được ngọc tằm cõ người không được hoàn hảo, cho nên mới nhận cô làm chủ. Hơn nữa có chút thiếu sót, có lẽ là vì thời gian chưa tới đã cưỡng ép cho cõ trùng vào cơ thể mới tạo thành cục diện như vậy."

"Thiếu sót cái gì?"

Lê Sương vừa nói xong, đường mòn trên núi chợt lướt qua một bóng người, là một cô gái áo màu ngó sen, nàng chào Vu Dẫn một cái: "Môn chủ, ngọc tắm lại bắt đầu bạo động."

Vu Dẫn ngẩng đầu nhìn thấy sắc ngày đã lặn, lạc hà đầy trời, hân thờ dài, lại nhìn Lê Sương: "Sớm biết như vậy, ban đầu ta làm sao phí công bắt hân về, aizzzz, đây chắc là ông trời phạt ta chia rẽ uyên ương."

Chia rẽ uyên ương, nghe bốn chữ này, Lê Sương sững sốt một chút, Vu Dẫn lại nói: "Thời gian cấp bách, tướng quân, đặc tội." Nói xong y liền dùng một tay bắt lấy cánh Lê Sương, một tay khác thì kéo eo nàng, dưới chân điểm một cái, Lê Sương chỉ cảm thấy cảnh vật bốn phía lạc trôi.

Ở Tắc Bắc thấy được võ công người này, Lê Sương thấy hân so với người thần bí cũng không kém bao nhiêu, chẳng qua Lê Sương không tưởng tượng nổi, khinh công của hân lại nhanh như vậy, cũng khó trách thời điểm ở trong tù Lộc thành, y chỉ một thân một mình tự do đi ra đi vào, khinh công như vậy, không mấy người có thể đuổi kịp.

Chớp mắt lên Nam Trường núi, ngay cả cổng của Ngũ Linh môn thế nào Lê Sương cũng không kịp nhìn, đã bị Vu Dẫn mang vào trong, cũng không kịp xem rõ ràng địa hình bên trong cửa, đợi đến bọn họ lúc dừng lại, trước mặt nàng chỉ có một sơn động đen thùi lùì, cửa động có hàng rào sắt to bằng cánh tay.

Bên trong thổi ra gió ẩm lạnh như băng, còn mơ hồ nghe thấy tiếng động vật gầm nhẹ.

Lê Sương nghe thấy thanh âm này, trong lòng chợt kinh sợ, ngay sau đó tim bắt đầu không nghe lệnh bất giác nhảy lên.

Hân đang ở bên trong.

Vu Dẫn ấn nút mở cơ quan sơn động, cửa tù bằng thép ròng to bằng cánh tay "cạch" một tiếng, từ trong đất rút ra.

"Xin mời." Vu Dẫn dẫn Lê Sương bước vào trong sơn động.

Trong động mờ tối, không thấy ánh sáng mặt trời, thỉnh thoảng có tiếng nước chảy tí tách, phía trên, vách đá hai bên cứ cách mấy trượng lại có một cây đuốc, càng đi vào trong, không khí càng ẩm ướt, cũng giống gió ẩm, tiếng gầm cũng càng ngày càng dọa người.

Lê Sương thất thần mà đi, không biết đi bao lâu, qua bao nhiêu cửa ải, rốt cuộc dừng trước một cửa sắt, Vu Dẫn đẩy cửa vào, một cái chớp mắt này, chợt nghe "két" một tiếng thật lớn.

Cửa vừa mở ra, bên trong, một sợi dây xích liền phi tới.

Lê Sương thấy tiếng gió, nàng cúi người, nghe được tiếng xích sắt kia gào thét lướt qua trên đỉnh đầu, hung hăng đập vào vách đá bên cạnh, lực đạo kỳ lớn, khiến xích sắt khảm thật sâu vào vách đá, ba tấc có thừa.

(1 tấc = 1 dm = 10 cm)

"Ai nha, lại phá hư." Vu Dẫn ở bên cạnh lẩm bẩm.

Lê Sương chỉ hướng theo xích sắt kia dẫn vào trong, nhìn được người mà ba tháng không gặp, vẫn giống như trước kia vậy, điều bất đồng chính là, hoa văn ngọn lửa trên ngực hãn, bây giờ đã trải rộng cả người, tựa như một ngọn lửa cháy mạnh, đem cả người hãn bao ở trong đó, ngọn lửa cháy mạnh đốt đầy cả khuôn mặt, khiến hai mắt hoàn toàn không có tròng trắng, là một mảnh đỏ vô cùng nóng tựa như nham thạch, tựa như máu.

Yêu ma quỷ quái, không khác là bao.

"Cứ như là bảo hãn làm hỏng phòng giam vậy." Vu Dẫn sầm khế nói.

Lê Sương chỉ thất thần nhìn người nọ, thấy hắn hoàn toàn mất trí, hai chân, trên cổ đều bị khóa bằng xích, xích sắt cố định ở sau tường đá kiềm chế hành động của hắn, hai tay của hắn bây giờ đã thoát khỏi trói buộc.

Hắn không làm đứt mắt xích mà trực tiếp đem xích sắt từ tường đá rút ra, xích sắt lúc này đánh tới, chính là xích từ cổ tay hắn đánh tới. Có thể thấy uy lực thật đáng sợ.

Trong phòng giam người ngã như ngã dạ, có người đã bất tỉnh nhân sự, có người thì nằm trên đất ai ai kêu cứu.

Thanh âm cửa sắt mở ra kinh động người nọ, hắn quay đầu, màu đỏ nhạt trong con ngươi quay lại, như phản chiếu ánh lửa trên tường.

Hắn nhìn thấy hai bóng người, nhưng hắn nhưng thờ ơ, bấp thịch trên mặt hơi co lại, cổ họng phát ra tiếng gầm cảnh cáo, tất cả khiến cho hắn nhìn giống như một động vật nguy hiểm.

"Xem ra hắn không nhận ra cô rồi, Lê tướng quân."

Vu Dẫn chỉ là đang trình bày một sự thật, nhưng cái lời này vào trong tai Lê Sương, lại khiến lòng nàng lạnh mấy phần.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 32

CHƯƠNG 32

Vu Dẫn tiến lên trước một bước, đảo mắt nhìn trong địa lao: " Ai còn có thể hoạt động, đem người bị thương kéo đi." Y ra lệnh, mặt lúc nào cũng treo nụ cười bây giờ đã không còn, mang theo mấy phần đứng đắn mà một môn chủ nên có.

Rút quạt xếp bằng sắt trong tay áo ra, Vu Dẫn chậm rãi đi, từng bước một, tạo cảm giác áp bách, khiến cho sự chú ý của người kia hoàn toàn đặt ở trên người y, mấy người dưới đất liền bò dậy cứu đỡ người bị thương, nhân cơ hội này đem mấy người không còn nhúc nhích kéo hết ra ngoài.

"Ngọc tâm, người lại không ngoan."

Trong phiến quạt của Vu Dẫn tản ra mùi thơm. Lê Sương ở bên cạnh lẳng lặng nhìn, chỉ thấy sau khi mùi thơm kia bay ra, con người người thần bí liền nhìn chăm chăm y, thần sắc tựa hồ so với lúc này an định hơn mấy phần, cho đến khi Vu Dẫn tới càng gần, bất thành lình, cặp mắt màu đỏ sậm kia lóe sáng.

Lê Sương thân là tướng quân, đối với sát khí như vậy rất bén nhạy, lúc này nàng kêu lớn: "Cẩn thận!"

Nhưng quá chậm, chỉ thấy xích sắt khảm vào vách tường động một cái, từ phía sau lưng Vu Dẫn rút về, rõ ràng là muốn đánh lên người y!

Ánh mắt Vu Dẫn khê động, thân hình chột lóe, thoáng chốc tránh thoát, nhưng y không nghĩ tới, lúc này bên cạnh có một người đang đỡ người bị thương đứng lên, xích sắt rút trở về, hướng bọn họ hung tợn đánh.

Lực đạo lớn như vậy nếu đánh trúng trên người, không thể nào mà còn sống được.

Vu Dẫn ném quạt xếp làm bằng sắt ra, khó khăn lắm mới có thể đem xích sắt kia cản lại, nhưng vẫn không thể ngăn cản hướng xích sắt càn quét.

Ngay vào lúc này, cạch một tiếng, trường kiếm Bát Diện(tên kiếm) rút ra khỏi vỏ, Lê Sương nhảy lên, mũi kiếm xuyên qua giữa xích sắt, lực đạo thẳng đứng hướng xuống, trường kiếm đâm vào thạch đất cứng rắn.

Lê Sương một cước đạp ở trên chuôi kiếm, để cho trường kiếm cắm xuống mặt đất hơn một thước, giống như đinh sắt vậy, đem xích sắt cố định ở trên mặt đất, đồng thời cứu cả hai người, dừng lại động tác nổi điên bên tay trái của cổ người.

"Ách, Lê tướng quân, thân thủ thật tốt!" Vu Dẫn nhàn hạ ở một bên vỗ tay.

Lê Sương nhìn cũng lười nhìn y, đạp xích sắt, đi thẳng tới chỗ người ấy.

Vu Dẫn còn đang vỗ tay, vừa há miệng định ngăn lại, còn chưa kịp nói ra, đã thấy cái tay khác của hắn phút chốc động một cái, một sợi dây xích khác từ mặt đất quất lên, quấn lấy eo của Lê Sương, kéo nàng tới trước mặt hắn, tay hắn liền bóp cổ Lê Sương.

Sắc mặt Lê Sương thoáng chốc tím lại.

Mắt thấy cổ Lê Sương sắp bị bẻ gãy, Vu Dẫn đưa tay trống không ra, quạt sắt không biết đã bị y ném đi nơi nào rồi, không có vũ khí trong tay,

cho dù là y thân thủ tốt cũng không dám tùy tiện đến gần, y nóng lòng rống lên: "Cô thử gọi tên hắn đi, xem có thể thức tỉnh hắn không!"

Ngọc tắm cỗ người do Lê Sương làm chủ, chẳng qua lúc này hắn đã rời chủ nhân quá lâu, cuồng loạn nóng nảy, không biết phân biệt, người khác kêu không hiệu quả gì, nếu là Lê Sương kêu, biết đâu lại thành công.

Nhưng... lúc này trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng.

Tên?

Nàng căn bản không biết tên hắn là gì, cho đến bây giờ, nàng cũng không biết rõ lai lịch của hắn, trong ký ức của nàng về hắn, chỉ có chiếc mặt nạ thần bí, đôi mắt kia, con người trong suốt vĩnh viễn in bóng nàng, còn có hoa văn hình ngọn lửa màu đỏ trên ngực luôn nóng bỏng...

Màu đỏ... Ngọn lửa?

Tấn An cũng có.

Ở thời điểm Lê Sương không còn cảm giác hô hấp nổi nữa, tất cả âm thanh đều đã không còn nghe được nữa, lại có một ý nghĩ trong đầu nàng lóe lên.

Trên ngực có hoa văn ngọn lửa, người con trai lúc nào cũng chỉ xuất hiện ở buổi tối, hành tung lệ thuộc vào nàng, thông tin trong trại lính hắn lúc nào cũng nắm rõ, không giải thích được, còn có bà lão "xác sống" rời mặt thất, đến tìm người ở trong trại lính...

Trên đời không có ngọc tắm cỗ thứ hai.

Vậy hắn là...

"... Tấn An?"

Thanh âm vỡ vụn từ nơi cổ họng đè ép phát ra, gian nan như vậy, yếu ớt truyền ra ngoài, giống như phù dung sớm nở tối tàn, thoáng qua rồi biến mất. Thanh âm khàn khàn, bé đến nỗi người nói cũng chẳng nghe thấy được, nhưng lại khiến cho đôi mắt màu đỏ máu kia phút chốc run lên.

Tấn An cả người cứng đờ, lực đạo ở tay buông lỏng một chút, lực đạo nắm cổ Lê Sương biến mất, nhất thời Lê Sương mất lực ngã xuống đất.

Lê Sương che cổ, chặt vật thở dốc, mỗi lần hô hấp đều dùng hết toàn lực, mỗi lần hít vào khiến nàng đau đến tê tâm phế liệt, cảm giác cháy nóng từ cổ họng đốt vào trong lồng ngực. Nàng sắp không chống đỡ nổi rồi.

Tấn An đứng bất động ở bên người Lê Sương, màu đỏ trong mắt nhạt dần rồi biến mất, nhưng mà vẫn còn tia máu giăng đầy, chỉ có con ngươi ở giữa một màu đen nhánh phản chiếu bóng dáng Lê Sương.

Nàng ngồi trên đất, tiếng hít thở cực nhọc, lúc lại lớn đến dọa người, giống như thanh âm đê đầu cười ngựa, kèm theo ho khan, khiến người nghe cực kỳ khó chịu trong lòng.

Tấn An không nhúc nhích, chỉ nhìn nàng, vẻ mặt có mấy phần thờ ơ.

Vu Dẫn thấy vậy, có chút không đoán được tình trạng bây giờ của Tấn An, dẫu sao mới lúc này thôi hẳn ta đã biết dùng thủ đoạn lừa gạt y, sau đó công kích y, bây giờ hẳn ta bình tĩnh cũng không có nghĩa là không có nguy hại, y nhất định phải bảo đảm an toàn cho Lê Sương, nhưng ở nơi này, người duy nhất có thể khống chế Tấn An chính là Lê Sương, lại nói, dưới chân núi còn có năm chục ngàn người trực đốt núi của y, dù thế nào y cũng phải giữ Lê Sương còn sống.

Nàng bị thương không rõ, cần chữa trị, trước hết phải mang nàng đi.

Vu Dẫn động người, Tấn An cũng không có chú ý tới y, hẳn chỉ nhìn chăm chăm Lê Sương, giống như trong mắt chưa từng biểu lộ vẻ dã thú lúc

này vậy.

Vu Dẫn tìm được cái quạt sắt của mình lúc trước ném ra, tay y dùng sức, quạt sắt mở, ba cái kim châm bay ra, thẳng hướng ngực Tấn An.

Đối mặt với nguy hiểm, thân thể Tấn An theo bản năng né tránh, hấn lui về sau một bước, né người một cái, vừa quay đầu, tránh thoát cả ba cái châm, thời điểm hấn quay đầu lại, chỉ nghe được "cạch " một tiếng.

Cửa sắt bị khóa từ bên ngoài, Lê Sương đang ngồi trên đất đã không thấy bóng dáng.

Phía trên cổ và hai chân vẫn còn bộ xích sắt, khiến hấn chỉ có thể hoạt động ở phạm vi có hạn bên trong.

Hấn lôi kéo xích sắt, đi tới gần cửa sắt trong khả năng cho phép. Sát trên cửa có một miếng lưới phủ đầy dây sắt nhỏ, mơ hồ có thể để cho hấn nhìn thấy tình huống ở bên ngoài.

"Gọi Y bà tới." Bên ngoài, tiếng Vu Dẫn có mấy phần nóng nảy.

Tấn An nhìn thấy Vu Dẫn đang bế một cô gái mặc ngân giáp đỏ, từng bước từng bước, bước trên nấc thang đi ra bên ngoài, rất nhanh liền biến mất ở trong tầm mắt hấn.

Nôn nóng.

Nội tâm không kèm chế được mà nóng nảy, còn có không giúp được cùng với sợ.

Hấn tại chỗ đi đi lại lại, kéo theo xích sắt ma sát với mặt đất tạo ra tiếng leng keng.

Trong con người, màu đỏ nhạt đã hoàn toàn mất, hoa văn ngọn lửa trên người cũng từ từ rút đi.

Đầu ngón tay hắn vẫn còn khí tức của người lúc nãy.

Hắn giơ tay lên, đầu ngón tay có hai ba sợi tóc dài nhỏ, sợi tóc quấn quanh, như có hơi ấm còn vương lại. Cảm giác quý dị này khiến hắn hoài niệm, hắn muốn gặp lại người đó, ở bên cạnh nàng, Tấn An không ngừng đi lại, cổ vươn cổ nhìn ra ngoài, bây giờ cái gì cũng không thể thấy.

Hắn có thể ngửi được mùi của nàng, vẫn còn ở đây, vẫn còn rất gần hắn, không có đi xa.

Tấn An nắm vài sợi tóc kia, cổ chấp ở dưới lưới sắt nhìn ra bên ngoài, so với sự điên cuồng khó chịu khi trước, hắn bây giờ cảm thấy nóng nảy, giống như là bị bỏ rơi, vô cùng ủy khuất. Giống như con thú bị nhốt hoặc là... động vật nhỏ bị tách ra khỏi chủ nhân của nó.

Hắn không biết hắn đã tổn thương ai. Cũng không biết hắn đã làm cái gì? Không ai trả lời hắn, hắn chỉ biết là, ngực hắn mơ hồ truyền đến cảm giác khó chịu không thể dùng lời diễn tả được, bực bội, đau, cùng cảm giác hít thở không thông.

Nàng là ai ? Nàng có khỏe không?

"Không tốt lắm."

Bàn tay già nua sờ qua cổ Lê Sương, không biết y bà đã bao nhiêu tuổi, dò xét Lê Sương, bà nâng cổ nàng lên, một tiếng xương gãy vang thanh thúy, Lê Sương kêu đau, chỉ nghe y bà nói, "Cầm tấm gỗ tới, phải buộc ba tháng, xương bị thương nặng, trong thời gian tới, nói chuyện sẽ rất tổn sức."

Vu Dẫn nghe vậy, thoáng thở phào nhẹ nhõm: "Còn sống là được rồi."

Y bà liếc nhìn hắn một cái: "Người không phải nói tiểu cô nương này có thể trấn tĩnh ngọc tằm cổ sao? Sao lại biến thành như vậy?" Nàng tiện

tay hướng bên cạnh chỉ một cái, những người đang nằm phía bên kia đều là người bị thương, y bà hừ một tiếng, "Thằng nhóc con vô dụng."

Vu Dẫn cười khố: "Bà bà, làm sao có thể trách ta được." Y nhìn Lê Sương một cái, lại đi ra bên ngoài nhà gỗ nhìn một cái, "Thấy bảo trong tù không còn động tĩnh, đem cô gái này tới, vẫn là hữu dụng, cô ta kêu tên hấn một cái, hấn liền yên tĩnh lại, trấn an hoàn toàn ngọc tằm cổ người chỉ là vấn đề thời gian."

Lê Sương nằm trên giường gỗ đơn giản, nghe Vu Dẫn cùng y bà đối thoại, cổ họng đau đớn, không nói được, nhưng thông tin vẫn tiếp nhận rõ ràng, nàng muốn nói, chuyện nàng bàn với y, sao không giống nhau.

Nàng nhớ lại, chỉ nhớ khi đó người thần bí nghe được hai chữ "Tấn An", trong đáy mắt hấn chợt có dao động.

Nàng nhắm mắt, nhớ lại quá khứ ở Tắc Bắc, mang những chuyện đã phát sinh liên kết lại. Đúng vậy, tất cả những nghi hoặc liên quan tới người thần bí cùng Tấn An, cũng chỉ có như vậy, mới có thể giải thích dễ dàng.

Nàng nhin đau hít thở sâu, không thể không nói, bây giờ nàng cảm thấy có một lực rất lớn đánh vào.

Nếu như suy nghĩ kỹ một chút, cũng không phải là Tấn An một mực giấu giếm nàng. Nàng hiểu Tấn An. Hiểu tâm tình bất an của hấn, có lẽ hấn cũng không biết thân thể mình tại sao kỳ quái như vậy, sở dĩ hấn giấu giếm, là bởi vì hấn không biết giải thích thế nào, cũng sợ mình bị đối xử như quái vật, hoặc là sợ nàng... đuổi đi.

Lê Sương nghĩ nghĩ, trong lòng tỉ mỉ đếm lại, là...

Nàng ở trong bắc, rốt cuộc đã ôm Tấn An ngủ bao nhiêu lần...

Nàng...

Nguyên lai những hôm cùng Tấn An ngủ chung, nàng có cảm giác bị ai đó ôm vào trong ngực, đó không phải... là nằm mơ sao.

Lê Sương thở dài một cái.

Nàng buồn bực, bị người ta ăn đậu hũ, bị chiếm nhiều lần tiện nghi như vậy mà không biết tí gì a!

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 33

CHƯƠNG 33

Trên cổ Lê Sương bị kẹp một tấm ván gỗ, như vậy mới có thể miễn cưỡng chống đỡ vết thương trên đó. Y bà nói nàng tốt nhất nên nằm trên giường một tháng, nhưng nàng không có nhiều thời gian như vậy.

Sáng sớm ngày thứ hai Lê Sương đã ra khỏi giường, tìm giấy bút viết một phong thư cho quân đội dưới núi, để bọn họ án binh bất động. Sau khi nhờ người đưa thư xuống núi, nàng liền đỡ cái đầu nặng giống như gấp trăm ngàn lần so với lúc trước, từ từ đi đến địa lao.

Mới vừa đi tới cửa địa lao, đã thấy Vu Dẫn mắt còn có mấy phần buồn ngủ mông lung đang ở nơi đó mở cửa: "Lê tướng quân." Y thấy Lê Sương đang đỡ cổ, không kiềm được cười lên, tỉnh ngủ mấy phần, "Sao cô không nằm mấy ngày nữa?"

Lê Sương liếc y một cái, Vu Dẫn vẫn là cười híp mắt nhìn nàng.

Ách, không phải lính của mình, không sợ mình, nàng không thể giáo huấn được hẳn.

Lê Sương đành phải lạnh mặt không nói lời nào, Vu Dẫn vẫn cứ cười, kéo cơ quan mở địa lao, cùng Lê Sương đi vào trong.

"Đêm qua ngọc tằm cổ người cũng không bất kỳ động tính quái gỡ nào, đây là buổi tối an phận nhất của hãn ở Nam Trường núi khoảng thời gian này, ngọc tằm đến chết cũng trung thành với chủ, lời đồn quả nhiên

không phải giả a~." Vu Dẫn dẫn Lê Sương đi xuống, mượn ánh lửa hai bên quan sát thần sắc nàng một cái, "Nhưng đáng tiếc, chủ nhân ngọc tằm lần này không phải là ta T_T."

Lê Sương cuối cùng cũng đảo mắt, liếc hẳn một cái, khàn giọng nói: "Sinh không đúng thời cũng đừng trách người khác."

Vu Dẫn bị những lời này của nàng làm cho ghen, ngừng lại một chút mới nói: "Lê tướng quân cũng không phải một người khách khí nha. Nếu trách, ta cũng không trách tướng quân, với ta mà nói, ngọc tằm nhận cô làm chủ, có lẽ còn là một chuyện may mắn."

Lê Sương chân mày khẽ nhíu lại.

Không cần nàng trả lời, Vu Dẫn tự mình nói: "Lê tướng quân có lẽ chưa phát hiện ra, thân thể của cô đã bắt đầu trở nên không giống người thường."

Lê Sương sửng sốt một chút, chợt nhớ lại lúc ở trong bắc, Thường Vạn Sơn liều chết từ Nam Cương mang về tin tức của người thần bí, người hẳn trúng vu cổ, mà khi Lê Sương đưa tay đến gần ngực Thường Vạn Sơn, cổ trùng sợ hãi từ trong thân thể Thường Vạn Sơn chui ra ngoài...

"Ngọc tằm sau khi tìm được túc chủ(chủ thể kí sinh), dung nhập vào thân thể túc chủ, cho đến khi túc chủ chết, sẽ ẩn núp ở trong huyết mạch túc chủ, cho túc chủ sức lực cường đại, cùng huyết mạch túc chủ hòa làm một thể, thành ngọc tằm cố người."

"Ngọc tằm cố người nhận chủ bằng cách hút một ngụm máu tươi, sau đó sẽ cực kỳ lệ thuộc vào chủ nhân, bởi vì chủ nhân chính là khí tức duy nhất có thể trấn an thân thể ngọc tằm, cũng là người duy nhất có thể kết hợp chặt chẽ ngọc tằm và cố người lại với nhau, cho nên ngọc tằm cố người sẽ rất khát vọng ở bên cạnh chủ nhân, thời thời khắc khắc cảm thụ khí tức

trong huyết mạch chủ nhân, thậm chí có khát vọng cùng chủ nhân... Giao hợp(*)."

(*Thôi khỏi giải thích)

Cả người Lê Sương cứng đờ, thiếu chút nữa đạp hụt, từ trên cầu thang té xuống.

Vu Dẫn đỡ nàng, Lê Sương phục hồi tinh thần lại, nhìn chăm chăm y bằng ánh mắt kinh ngạc, Vu Dẫn tỏ ra vô tội mở miệng: "Lúc cha ta nuôi ngọc tằm cổ người cũng là nuôi một đại mỹ nhân, sau khi cha ta chết, linh nữ cùng mẹ ta tranh nhau, nàng thua, liền trộm ngọc tằm rồi bỏ chạy, nàng ta muốn nuôi cổ người, đương nhiên là nuôi nam nhân." Vu Dẫn cười một tiếng, "Ta thấy, ngọc tằm cổ người bây giờ, luận dáng người hay tướng mạo, cũng thực là một cực phẩm thế gian." Hắn cho Lê Sương một cái nháy mắt, nụ cười ngập tràn vi diệu không thể nói, "Tướng quân thật có phúc."

"Khụ khụ...." Lê Sương ho khan một tiếng, giọng khàn cực kỳ.

"Ngọc tằm cổ người một khi đã cùng chủ nhân tiếp xúc lâu hoặc là có trao đổi thân thể, chủ nhân cũng sẽ có khí tức của ngọc tằm cổ, ngọc tằm cổ là loại cổ bậc vương giả, những loại cổ trùng khác đều sợ nó, cho nên cô ở Ngũ Linh môn của ta, không có cổ trùng nào dám tới gần cô."

Trao đổi thân thể...

Lê Sương thấy tai hơi nóng.

Nàng cùng Tấn An trao đổi thân thể... Chẳng qua chỉ là cùng đắp chung chăn đơn thuần mà ngủ thôi... Mặc dù, cũng có mấy lần bị cưỡng hôn...

"VẬY người... Còn tới bắt hãn đi." Lê Sương cố gắng đổi chủ đề, không để cho mình nhớ lại.

"Thật ra thì, đối với ta mà nói, ta muốn lấy ngọc tằm chứ không phải là hãn." Vu Dẫn giải thích:

"Những năm trước đây, thời điểm không tìm được ngọc tằm, ta ở Ngũ Linh môn cũng không có ai dám tới xúc phạm, nó thánh vật trong môn, từ thế hệ đi trước tới giờ ai cũng không bỏ qua, lúc nghe được tin tức ở ngoài bắc có một anh hùng không giống người thường, ta liền dẫn người vào bắc. Tìm được ngọc tằm cổ người, đem hãn mang về. Bất luận như thế nào ta cũng phải đem ngọc tằm từ trên người hãn đưa ra, bởi vì ta không có hứng thú để cho một người đàn ông mỗi ngày đối với ta cách ba thước đây thèm thuồng."

Lê Sương nghe có chút buồn cười, tưởng tượng nếu Tấn An mỗi ngày quần lấy Vu Dẫn giống như dây dưa nàng vậy , hình ảnh kia...

Có chút... kỳ diệu ^^, khó có thể dùng lời diễn tả được.

"Nhưng không nghĩ tới..." Vu Dẫn chỉ chỉ trước mặt cửa, "Hãn còn ngang ngược hơn so với ta, bất luận như thế nào cũng không để cho ta lấy cổ ra."

Lê Sương đứng ở trước cửa sắt, xuyên qua khe hở ở miếng lưới, nhìn thấy cảnh tượng bên trong, cùng ngày hôm qua không có gì khác biệt, sau khi Vu Dẫn mang nàng đi, không người nào dám tới gần nơi này, cửa sắt khóa, trên tường xích sắt gãy hai cái, vẫn còn có ba cái xích trói cổ và hai chân, điều không giống tối hôm qua là, người ở trong đó, từ một chàng trai bắp thịt rõ ràng biến thành một đứa trẻ.

Quần áo giống như vải rách vậy, khoác lên trên người hãn, có vẻ hãn cực kỳ mệt mỏi, co rúc ở trên sàn nhà lạnh như băng, lẳng lặng ngủ.

Là Tấn An.

Thật sự là hãn.

Vu Dẫn nhìn bên trong một cái: "Nhìn xem, thật an tĩnh, đã lâu không thấy ngủ hãn ngoan như vậy."

"Hãn..." Lê Sương khó khăn mở miệng, "Tại sao lại..."

"Có lẽ là lúc linh nữ luyện cổ người có bất trắc, chọn sai thời điểm, nguyên nhân cụ thể ta cũng không rõ lắm, chỉ biết là khi bắt được hãn trở về, hãn đã là như vậy, ban ngày thì thành đứa bé, buổi tối lại thành người lớn, đôi tới đôi lui..." Vu Dẫn dừng một chút, "Người cùng hãn ở ngoài bắc, nhưng thấy người ngây người như vậy, chẳng lẽ người cũng không biết?"

Lê Sương yên lặng.

Nàng không biết.

Nàng thậm chí còn hoài nghi Tấn An là con trai của người thần bí, nhưng...

Ai có thể đoán ra lại là quan hệ như vậy, người bình thường ai có thể nghĩ ra!

"Hãn là cổ người kỳ lạ nhất ở Ngũ Linh môn. Huhm, cô cũng là một chủ nhân kỳ lạ nhất." Vu Dẫn nói, "Từ trước tới nay chủ nhân của ngọc tằm cổ lúc nào cũng là môn chủ của Ngũ Linh môn, môn chủ từ nhỏ được tiếp nhận dạy dỗ về cổ thuật, đối với chúng ta mà nói, ngọc tằm cổ người bất quá là một con cổ hình người thôi, cha ta nuôi ngọc tằm cổ người, ông sẽ cùng nàng ấy tiếp xúc, nhưng cũng không ôm nàng, hôn nàng, cũng sẽ không đối với nàng có cảm tình giống như dành cho mẹ ta."

Lê Sương nhìn Tấn An bên trong, nghe những lời này, lơ đãng nhíu mày.

"Dành cho một cô người cảm tình như vậy, Lê tướng quân, cô cần thận." Vu Dẫn nhàn nhạt nói, cũng coi như là nói lời nói thiện ý nhất của y dành cho Lê Sương, "Hắn là cô, không có nhân tính, hắn chưa từng có trí nhớ, thân phận. Hắn lệ thuộc vào cô, lưu luyến cùng trung thành, tất cả là bởi vì hắn là cô người, hắn bắt buộc phải trung thành với cô mà thôi. Tướng quân cần giữ tình cảm đúng mực."

Giữ chừng mực?

Cái gì là có chừng mực?

Ở trong mắt nàng, trong lòng nàng, Tấn An không phải chỉ là một con cô, hắn rõ ràng là một người sống sờ sờ, với Lê Sương mà nói, hắn không phải không có quá khứ, không có thân phận.

Hắn có.

Hắn có, hắn có quá khứ cùng với nàng. Hắn cũng có thân phận, chính là tên gọi Tấn An, những lời truyền lưu ở Bắc ải, thân phận của hắn đã thành truyền thuyết.

Hắn là người, không phải cô.

Lê Sương đẩy cửa sắt ra, "két" một tiếng, nàng đi vào địa lao, đứa trẻ đang có rúc trên mặt đất thức tỉnh, ngẩng đầu lên, hắn trông thấy Lê Sương, nhất thời, như có vô ngàn ánh sáng chiếu vào đáy mắt, khiến đôi mắt hắn cũng sáng lên.

Những thứ cứng rắn nơi đáy lòng Lê Sương trong nháy mắt này cũng mềm dần đi.

Nàng đi lên phía trước, quỳ gối ở trước mặt Tấn An, nâng tay, giúp hắn xóa bùn đất dính ở trên mặt.

Còn Tấn An thì giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm đến tấm ván trên cổ nàng, chỉ một thoáng, đôi mắt trong sáng liền ửng đỏ: "Đau..."

Không phải hỏi, mà là khẳng định. Phải khẳng định điều này khiến hắn cảm thấy đau đớn như có lưỡi dao đang đâm trong ngực mình vậy.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 34

CHƯƠNG 34

Lê Sương nhìn thấy ánh mắt này của Tấn An, trong lòng không khỏi cảm thấy mềm mại, xen lẫn mấy phần chua xót không kiềm chế được, nàng sờ đầu hấn một cái, không nói chuyện, nàng sợ giọng nàng quá khàn khiến cho Tấn An khổ sở.

Trong địa lao chìm vào yên lặng, Vu Dẫn đứng ở bên cạnh nhìn một hồi, thấy thần thái an tĩnh của Tấn An, liền ho nhẹ một tiếng: "Lê tướng quân..." Y mới vừa mở miệng một cái, Tấn An chợt đảo tròn mắt nhìn chăm chú vào y.

Đôi mắt hấn rời Lê Sương, trong nháy mắt trở nên âm trầm u ám, hấn đứng lên, ở giữa ngực, hoa văn ngọn lửa từ từ lớn dần, cháy rộng ra, lan dần tới cổ hấn.

"Tấn An." Lê Sương nhè nhẹ kêu tên hấn, thanh âm cực nhỏ, nhưng cũng đủ để cho Tấn An nghe được. Nàng vẫn coi hấn như quá khứ, trấn an Tấn An, "Không có sao."

Những thứ hỗn độn trong mắt Tấn An đều bị thanh âm trấn định của Lê Sương ôm ấp vồ về. Hấn lại giơ tay lên, sờ tấm ván trên cổ Lê Sương, yên lặng không nói.

Vu Dẫn thở dài một tiếng: "Xem ra vẫn chưa thể tháo được xích sắt."

Y nói lời này xong, đồng thời Lê Sương cũng nói: "Người đưa chìa khóa cho ta."

"..." Vu dẫn xoa xoa chân mày, "Sớm nghe nói những người mang binh đánh giặc đều là người có gan lớn... Lê tướng quân, trước ta cũng đã nói với cô rồi, hấn là..." Vu Dẫn dừng một chút, thấy Tấn An bây giờ đối với y không có phản ứng gì, mới tiếp tục nói, "Cho dù cô là chủ nhân, nhưng tình trạng hấn bây giờ không rõ, vẫn là không nên xem thường."

"Ta biết." Tiếng Lê Sương rất khàn, nhưng lời nói vẫn rất kiên định, "Chìa khóa, đưa cho ta, người đi ra ngoài trước."

Đây là... Cô ấy định để mình cùng ngọc tằm cố cùng nhau ở phòng giam này sao.

Vu Dẫn nhíu mày, dò xét Tấn An, chỉ thấy thằng bé đang cau mày nhìn cố Lê Sương, một lần lại một lần, nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn cũng không có nguy hại gì.

Để cho chủ nhân cùng ngọc tằm cố đơn độc ở chung một chỗ cũng tốt, khí tức trên người chủ nhân sẽ từ từ xoa dịu nội tâm xao động của hấn.

Vu Dẫn thò vào trong tay áo lấy chìa khóa, để ở trên mặt đất: "Ta vẫn ở ngoài cửa, không đi xa." Nói xong, y lui ra ngoài, đóng cửa sắt lớn lại.

Lê Sương nghe thấy bên ngoài cửa sắt đã khóa lại, lúc này mới cầm tay Tấn An hạ xuống, ngay sau đó nhặt chìa khóa lên.

Lúc nàng đi nhặt chìa khóa Tấn An chăm chăm nhìn nàng, bởi vì xích sắt kèm chế động tác của hấn, hấn vẫn đưa tay, rõ ràng không sờ tới, giống như muốn giúp Lê Sương nâng cổ vậy.

Lê Sương cầm chìa khóa, quay người, nhìn thấy tư thế của hấn, nhất thời buồn cười: "Đầu ta còn chưa có rơi xuống."

Nàng nhẹ giọng nói, quay trở lại, rất tự nhiên giúp Tấn An mở khóa gông xiềng trên chân và cổ. Gỡ xích sắt xuống, Lê Sương lúc này mới nhìn thấy da trên cổ Tấn An đã thối rữa một vòng.

Lê Sương nhú mày.

Thấy biểu tình của nàng như vậy, Tấn An liền rút tay về, che cổ mình lại, rời mắt, không nhìn Lê Sương nữa. Như là sợ vết thương xấu xí trên cổ mình dọa Lê Sương vậy.

"Ta rất nguy hiểm." Tấn An nói, "Hay là nàng đem ta khóa lại..."

Lê Sương không có trả lời hẳn, nàng đứng lên, xoay người rời đi.

Tấn An nhìn bóng lưng của nàng, há miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, nàng phải rời đi, hẳn là như thế. Nhiều ngày như vậy, nhiều thời gian như vậy, hẳn cơ bản không cách nào khống chế thân thể mình, chỉ cảm thấy mình đã biến thành một quả cầu lửa, toàn thân đều là ngọn lửa đốt, đưa lệ khí cùng sát khí con tim toàn bộ đốt hết.

Hắn muốn tránh thoát tất cả giam cầm trói buộc, giết sạch tất cả những người đến gần hẳn, hẳn muốn thoát khỏi nơi này tới một vùng đất khác, hẳn chỉ biết ở trong tiềm thức, mơ hồ có thể cảm giác được có một nơi, có một người có thể khiến hẳn an tĩnh lại, có một người có thể khiến máu nóng sôi trào của hẳn từ từ lạnh xuống.

Nhưng khi hẳn gặp được người này ngày hôm qua, lại không nhận ra nàng, ngược lại làm nàng bị thương.

Tấn An đối với lực kiềm chế của bản thân không có tự tin.

Cho nên, Lê Sương tốt nhất lên rời xa hẳn, càng xa càng tốt, không nên để cho hẳn nhìn thấy, cũng không cần nhìn thấy hẳn, hẳn xấu như vậy, lại đáng sợ như vậy...

"Giúp ta cầm một ít thuốc tóí, vết thương của hãỉ cần bôi thuốc."

Tiếng Lê Sươg ở cửa vang lên, Tấn An ngãn người, có mấỉ phần không dám tin nhìn bóng lườg nàg, nàg dùng thanh âm khàn khàn cùng Vu Dẫỉ bên ngoài trò chuyện với nhau, cần thuốc men gỉ đó.

Trong chốc lát, Vu Dẫỉ mở cửa đũa nước sạch và thuốc mỡ vào, rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

Lê Sươg cầm đồ, trở lại ngòỉ xuống trước mặt Tấn An, bảo hãỉ nãg cao cầm, rồi giúp hãỉ rửa sạch vết thương trên cổ, sau đó từng chút từng chút nhẹ nhàn giúp hãỉ bôi thuốc lên.

Nàg là tướng quãn, đãnh quen trườg (gậ), cầm quen đão, cho nên loại chuyện này có chút không quen tay, có lúc nhãn một cái, đãm vào vết thương càng khiến Tấn An đãu hơn.

Tấn An im lặg không lên tiếng, ngoan ngoãn chịu đũng, bởi vì so với nội tâm ngậ tràn ươ tư, chút đãu đõn này căn bản không đủ để gãy chú ý cho hãỉ.

"Nàg không sợ ta?" Tấn An hỏi nàg.

Lê Sươg thản nhiên nhìn hãỉ một cái: "Tại sao phải sợ?"

"Ta làm nàg bị thương."

"Chỉ là nhất thời không khốg chế đũc thôi."

"Vạn nhất... Ta cứ như cũ không khốg chế đũc bản thân thì sao."

Tấn An vừa nói lời này, bản thân lại không kiểm đũc có chút kích đõg, tim hãỉ đậ đõn đậ, hoa vãn ngọn lửa trên ngực lại bắt đầu lan tràn.

"Bây giờ không phải là rất tốt sao?" Lê Sương vỗ đầu hấn một cái, "Nghỉ ngơi một chút chứ?"

Nàng rất bình tĩnh, lại khiến trong lòng Tấn An xao động. Một lúc sau, hấn nhìn Lê Sương vỗ một cái vào chân nàng, Tấn An chần chờ nằm lên, tựa đầu tựa trên đùi nàng.

"Ngủ một lát đi." Lê Sương dựa vào tường, nhẹ giọng nói, "Tối hôm qua nhất định ngủ không ngon, ta cũng phải nghỉ ngơi một chút."

Tấn An thận trọng để đầu đặt ở trên đùi của nàng, sợ mình nặng áp đau nàng. Nhưng tay Lê Sương vẫn nhẹ nhàng vuốt ve ở trên đầu hấn, động tác nhẹ như vậy, lòng bàn tay mềm như vậy, giống như là ngày xuân ấm áp tràn ngập gió, ấm áp tới mức làm say lòng người.

Một lòng nôn nóng, bất an cùng những thứ đáng sợ ngoài kia được Lê Sương dễ như trở bàn tay vuốt êm. Quanh chóp mũi, tất cả đều là mùi của nàng, dán vào da nàng, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể nàng, tất cả để cho hấn tràn đầy an tâm.

Đầu của hấn nặng nề đặt trên đùi Lê Sương, ở dưới sự trấn an của nàng đã từ từ ngủ.

Lê Sương tiếp tục vuốt ve hấn một lúc, thấy sau khi hấn ngủ, vết thương trên cổ đang lành lại, mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ khép lại của nó.

Lê Sương giật mình, cái này cũng mới hiểu được, tại sao trước kia mình lại chưa từng nghi ngờ qua, bọn họ có thể là cùng một người.

Bởi vì như vậy nhiều lần, buổi tối đó Tấn An biến thành người lớn tới giúp nàng ,cứu nàng, trên người bị bao nhiêu vết thương lớn nhỏ, nhưng ngày thứ hai sau khi biến thành trẻ con vết thương trên người đều không thấy.

Tốc độ khép lại đáng sợ như vậy, người bình thường sợ rằng nghĩ cũng không dám nghĩ đi.

Lê Sương thở dài, không khỏi lại nghĩ đến tương lai, nếu như Tấn An chỉ nghe lời nàng, vậy sau này, chờ nàng hồi triều, trả lại quân quyền, gả cho đế vương,... Tấn An sẽ đi nơi nào chứ?

Nàng phải an trí hãn ở đâu? Còn có... Trước khi biến thành cỗ người, Tấn An là ai, thân phận thật sự của hãn rốt cuộc là gì?

Ở giữa các loại vấn đề, Lê Sương dựa lưng vào vách tường, cũng dần dần mệt nhọc. Thật ra thì không có gì phải sợ tương lai, nàng bồn ba đến đây là vì cứu tính mạng hãn. Mà bây giờ người này vẫn còn hoàn hảo nằm ở trong ngực nàng, như vậy, mặc kệ tương lai như thế nào, dự tính ban đầu của nàng cũng không có thất bại.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 35

CHƯƠNG 35

Tỉnh dậy, bốn phía vẫn đen kịt, thời gian trong địa lao khép kín giống như là không trôi qua vậy, Lê Sương có chút mơ hồ, phân không rõ ngày đêm, nhưng qua một lát, nàng cảm thấy sức nặng trên đùi hơi trầm xuống, cúi đầu nhìn một cái, đã biết thời gian rõ ràng.

Bây giờ hẳn là buổi tối, bởi vì Tấn An đã biến thành nam tử trường thành. Giống như mỗi đêm ở Tắc Bắc ngày trước nàng thấy hẳn vậy.

Không mang mặt nạ đen cho nên mặt mũi càng lộ vẻ tinh xảo, hẳn còn đang ngủ say, có lẽ mấy ngày nay cũng không ngày nào ngủ yên, cho nên vừa nằm đã ngủ, rất khó tỉnh lại.

Lê Sương nhìn khuôn mặt an tĩnh của hẳn, lơ đãng nhớ tới mấy buổi tối mấy tháng trước, người con trai thần bí, mỗi lần xuất hiện là có thể dễ dàng kích động tâm trạng nàng, tức giận cũng có, xấu hổ cũng có, sợ hãi cũng có...

Lê Sương vừa nghĩ, vừa dùng tay nhẹ nhàng chạm vào gò má hẳn, đầu ngón tay nhẹ nhàng vạch qua lông mày cùng sống mũi, hốc mắt hẳn so với người Đại Tấn sâu hơn một ít, nếu so sánh, hẳn giống người Tây Nhung hơn, nhưng người Tây Nhung không có tinh xảo(đẹp) được như hẳn.

Lê Sương đo đạc mỗi một tấc da trên mặt hẳn, lông mi cũng dài, chỉ là dưới mắt hơi có chút xanh xao, là minh chứng cho khoảng thời gian này phải chịu bao nhiêu hành hạ, còn có đôi môi khô nứt, bong da, làm đầu

ngón tay Lê Sương có chút ngứa ngáy, nàng muốn chạm lên những chi tiết tiều tụy trên mặt hắn, đầu ngón tay không tự chủ được dao động ở trên môi của hắn.

Ngoài ý liệu, người đang ngủ mơ kia lại chợt nhẹ nhàng mở miệng, ngón tay Lê Sương vô tình rơi vào giữa miệng hắn.

Hắn cắn...

Động tác của răng và môi rất nhẹ, mang theo nhiệt độ từ thân thể hắn, ấm đến nỗi làm người phát run.

Lê Sương theo bản năng muốn rút tay ra nhưng hắn lại dùng sức cắn tay nàng, khiến nàng phải ngừng động tác, không đau, cũng không nhẹ.

Hắn không buông nàng ra.

Lê Sương đảo mắt nhìn một cái, Tấn An không biết từ lúc nào đã mở mắt, hắn lẳng lặng nằm ở trên đùi nàng, cứ mập mờ ái muội cắn ngón tay nàng, ngừng mắt chuyên chú nhìn nàng.

Bốn mắt đối nhau, trong địa lao khí tức mập mờ khó giả thích, một mảnh yên lặng.

"Tấn An..." Lê Sương lấy lại lý trí, nàng ho nhẹ một tiếng, dời ánh mắt, "Buông lỏng ra."

Miệng Tấn An hơi buông lỏng một chút, để cho Lê Sương lấy ngón tay ra, Lê Sương mới vừa thở phào nhẹ nhõm, đã nghe Tấn An lên tiếng:

"Nàng thích chạm vào ta sao?"

... Thật là trực tiếp!

Nếu như Tấn An chỉ là đứa trẻ con, cho dù biết nội tâm hẳn là người lớn thì Lê Sương sẽ không quá lúng túng, hình dáng bé nhỏ, Lê Sương sẽ không mang nhiều cảm xúc như vậy. Nhưng hiện tại hẳn là nam nhân to lớn, dáng dấp còn phù hợp với thẩm mỹ của nàng... Hẳn cứ như vậy nằm ở trên đùi của nàng, ở khoảng cách gần như vậy, hỏi ra một câu như vậy, Lê Sương cảm giác mình có chút đỏ mặt trong chớp nhoáng này.

Nàng lại ho khan một tiếng, còn chưa có trả lời, Tấn An lại nói: "Ta muốn hôn nàng."

"..." Lê Sương sửng sốt, "Hả?"

Tấn An nghe lời, nói lại lần nữa: "Ta có thể hôn nàng không?"

Lê Sương ngạc nhiên: "Người..."

"Hắn nói hẳn muốn hôn người kia. Thu thu lại cái vè mặt đó đi." Bên ngoài địa lao bỗng nhiên truyền tới tiếng Vu Dẫn đang xem náo nhiệt, "Ta cũng nghe được rồi."

Lê Sương lúng túng, thẹn quá hóa giận, cắn răng: "Sao người vẫn còn ở đây hả?"

Không đợi Vu Dẫn trả lời, Tấn An từ trên đùi Lê Sương ngồi dậy, mắt lộ ra sát khí: "Ta giết hẳn."

(chết mịa anh Vu)

Lê Sương vội vàng kéo tay hẳn, bên ngoài cũng truyền tới tiếng Vu Dẫn không biết đặt thứ gì ở dưới đất: "Ai da, thật là làm việc tốt mà không được báo đáp, ta ở chỗ này canh giữ cho các người một buổi chiều, mới vừa đi cho người đưa cơm nước tới, hai người liền muốn giết ta. Đạo lý ở đâu đây."

Lê Sương cũng đứng lên, nhưng do ngồi ngủ quá lâu, mạch máu không thông, trong nháy mắt Lê Sương đứng dậy liền cảm giác chân tê dại, giống như vạ con kiến bò, nàng lệch hướng, Tấn An vội vàng đỡ.

Đúng là người chông mấu mực thiên hạ. Trước đó sát khí vẫn còn lưu chuyển trong tròng mắt, bây giờ lại lập tức toát ra mấy phần lo âu cùng... sợ hãi, giống như đứa trẻ đối với vật mình trân quý nhất, bưng sợ ngã, ngậm sợ tan.

Lê Sương khoát tay một cái, trấn an nói: "Chân tê mà thôi, không có sao."

Nàng để Tấn An đỡ nàng đến cạnh cửa: "Tối nay để cho Tấn An đi ra ngoài đi."

Vu Dẫn trầm mặc chớp mắt: "Bên ngoài bây giờ còn rất nhiều người đấy, y bà của ta cũng bảy tám mươi rồi, không chạy nổi đâu."

Lê Sương biết Vu Dẫn lo, nàng tin Tấn An, không biết tại sao, chỉ là tin tưởng hẳn. Nhưng người khác không như vậy: "Người cầm còng sắt tới, còng ta cùng Tấn An lại, như vậy được chưa? Hẳn không phải phạm nhân, không nên bị nhốt ở chỗ này."

Ánh mắt Tấn An khẽ động, tròng mắt liếc nhìn vết thương trên cổ Lê Sương, nhìn cả cổ tay mảnh khảnh của nàng, mặc dù nàng ở trong mắt người khác là người đứng đầu thiên quân vạn mã, nữ tướng quân có thể ra trận giết địch, nhưng trong mắt Tấn An, hẳn chỉ muốn giấu Lê Sương ở phía sau, để cho nàng ở nơi an toàn nhất.

"Ta đợi ở chỗ này cũng được." Tấn An nói, "Nàng cũng không phải phạm nhân, không cần vì ta mà bị trói buộc."

Lê Sương đảo mắt nhìn hẳn. Đang lúc yên lặng, bỗng nhiên "cạch" một tiếng, là cửa tù được mở ra.

Vu Dẫn đứng ở bên ngoài, thần sắc bất đắc dĩ xen chút buồn cười nhìn chăm chăm bọn họ: "Được rồi được rồi, ta sắp bị hai người dìm chua chết, đi thôi đi thôi, ta cho người an bài dìm các người một căn phòng. Ngọc tằm cỡ người cùng chủ nhân ở chung với nhau, sẽ không xảy ra bất trắc gì."

Y bưng cơm nước trên đất: "Đi ra ngoài ăn đi."

Một đường đi lên, Lê Sương vẫn nắm tay Tấn An, thẳng đến khi đi tới cửa địa lao, ánh trăng bên ngoài chiếu xuống đất, đã lâu không thấy ánh trăng, Tấn An bỗng nhiên dừng bước.

Tay Lê Sương vô ý tuột xuống, nàng quay đầu nhìn hẳn: "Sao vậy?"

Tấn An không đáp.

Lê Sương cũng không thúc giục hẳn, chỉ lẳng lặng đưa tay ra, ở trước người Tấn An: "Không phải sợ, đi cùng ta."

Lê Sương đứng ở đó, có ánh trăng chiếu lên, khiến hẳn chói mắt, giống như trên người nàng tỏa ra ánh sáng vậy.

"Ta sẽ không làm nàng bị thương." Hẳn nói, giống như thề, "Ta sẽ không làm nàng bị thương cũng sẽ không cho bất kỳ ai làm tổn thương nàng."

"Ta biết." Lời nói mềm mại nhưng kiên định, "Ta tin huynh."

Tấn An đặt tay vào lòng bàn tay nàng, tay của cả hai người đều nóng bỏng, sưởi ấm lẫn nhau, lệ thuộc vào nhau.

"Lê Sương." Lần đầu tiên hẳn nghiêm túc gọi tên nàng,

"Nàng sẽ là quãng đời còn lại duy nhất của ta."

Lê Sương há miệng, nàng muốn trả lời hẳn, mặc kệ trả lời cái gì, chỉ là muốn khẳng định trước mặt hẳn, nàng rất cao hứng, rất kích động khi nghe được hẳn nói như vậy.

Nhưng trong nháy mắt, nàng nghe được tiếng quân lính hô hào từ chân núi rất xa truyền đến, là hiệu lệnh của tướng sĩ cho lính trở về doanh nghỉ ngơi. Tất cả lời muốn nói của Lê Sương phút chốc bị xé nát trong lồng ngực.

Nàng nghĩ tới phủ tướng quân, nghĩ tới tắc ngoại, còn có Trường Phong doanh, nghĩ tới đế vương cao cao tại thượng kia, còn có lúc nàng gặp người đế vương đó, dùng nửa đời sau của mình đổi lấy năm nghìn quân.

Nàng cứu hẳn, nhưng trong cuộc đời còn lại của nàng, cũng không biết hẳn có phải là duy nhất hay không.

Tác giả có lời muốn nói: có đường!

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 36

CHƯƠNG 36

Rời khỏi sơn động, trên trời là trăng sáng, Tấn An ngửa đầu nhìn, ánh sáng chiếu vào khiến mắt hấn có chút nhức nhức. Nhưng trăng thanh cùng gió mát khiến nội tâm hấn trở nên an tĩnh hiếm thấy, nhất là còn đang nắm tay Lê Sương...

Bỗng nhiên, có tiếng rơi đồ phá vỡ đêm yên lặng, Tấn An quay đầu nhìn lại, ở trước người hấn và Lê Sương, có một cô gái đánh rơi hũ sành trong tay, nhặt cũng không dám nhặt, chỉ ngơ ngác đứng ngây tại chỗ, ánh mắt sợ hãi nhìn Tấn An.

Tấn An bước lên trước, nàng ta liền sợ hãi lui một bước.

Ánh mắt đảo qua bên cạnh, không chỉ nàng ta, tất cả người của Ngũ Linh môn đều như vậy, nhìn thấy ánh mắt tràn đầy kèm chế của hấn khiến họ sợ hãi cùng kinh hoàng. Người phụ nữ thì ôm lấy con mình, người chồng thì để vợ ở sau lưng che chắn.

Nhĩ lực của Tấn An tốt (khả năng nghe tốt), có thể nghe được xung quanh truyền tới tiếng mọi người rên rỉ thống khổ, hết thấy đều ở đây nói cho hấn, hấn là một con quái vật đáng sợ.

Chưa kịp phản ứng, Lê Sương đã cầm thật chặt bàn tay hấn.

Tấn An nhìn Lê Sương, không ngoài dự liệu, trong con người của Lê Sương hấn nhìn thấy bóng người mình, nàng trấn an hấn, nàng để ý tâm tư

của hắn, quan tâm cảm thụ của hắn. Ánh mắt Tấn An mềm lại, thật ra thì hắn cũng không yếu ớt như vậy, hắn có thể chịu trách nhiệm về việc mình làm, có thể chống đỡ tất cả hoài nghi và địch ý của người ngoài, chỉ cần được Lê Sương quan tâm thì cho dù bản thân hắn ở địa ngục hàn băng, trái tim cũng có thể nở hoa.

"Được rồi, được rồi." Vu Dẫn ở một bên vỗ vỗ tay, "Ngọc tằm cổ người của tộc ta đã hoàn toàn nhận chủ, tâm trạng cũng đã ổn định, mọi người an tâm." Y mở miệng, ánh mắt mọi người vẫn còn hoài nghi, phòng bị, nhưng ý địch nhẹ đi rất nhiều.

Vu Dẫn cho người đi thông báo mấy trưởng lão chờ lát nữa đến phòng y họp, y dẫn Lê Sương cùng Tấn An đi đến một chỗ xa, cho bọn họ một gian nhà gỗ: "Điều kiện của Ngũ Linh môn chỉ có như vậy thôi, cuộc sống người dân tộc không có gì khác biệt người miền núi, Lê tướng quân thân phận tôn quý, phải chịu khổ rồi."

Nơi này điều kiện có kém cũng không bằng lúc nàng đi hành quân đánh giặc, Lê Sương không nghĩ tới điều này, chỉ là...

"Một gian phòng?"

"Đúng vậy."

Lê Sương bước vào, nhìn lướt qua, cũng không có bình phong* ngăn cách, chỉ bày một cái bàn, một cái tủ, một cái giường.

(*bức tranh làm bằng giấy, khổ to có thể gấp lại)

Lê Sương: "Một cái giường?"

Nàng quay đầu nhìn Vu Dẫn.

Vu Dẫn gật đầu: "Đúng vậy, nhà nhỏ như thế này, có thể bày cái giường lớn như vậy đã là quá được rồi, phòng của người dân ở đây đều chỉ kê giường nhỏ."

"Vậy..."

"Cô, không lẽ muốn tách ngọc tằm ra ngủ à?"

Vu Dẫn cướp lời Lê Sương, thẳng thắn dứt khoát một cách tự nhiên nói ra vấn đề của Lê Sương. Mà câu nghi vấn kia của y cũng khiến Tấn An nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt kia thật giống như là muốn lặp lại lời của Vu Dẫn-nàng không định tách ta ra chứ?

Làm sao... Chẳng lẽ không phải tách ra ngủ à? Làm giống như yêu cầu của nàng vô cùng không hợp lý vậy?

"Ngọc tằm cổ người mới an tĩnh lại, tốt nhất nên cùng chủ nhân tiếp xúc không rời mới phải, khí tức trong thân thể chủ nhân là liều thuốc trấn an tốt nhất cho hãn." Vu Dẫn giải thích, "Theo như ta thấy, ngọc tằm cổ người này của chúng ta..."

"Tên hãn là Tấn An." Lê Sương cắt đứt lời Vu Dẫn.

Vu Dẫn gật đầu: "Rồi rồi rồi, theo như ta thấy, Tấn An của chúng ta a, sở dĩ ban ngày biến thành đứa trẻ, buổi tối biến thành người lớn, hơn phân nửa là vì thân chủ và ngọc tằm cổ vẫn chưa hoàn toàn dung hợp. Khí tức của chủ nhân có thể khiến cho ngọc tằm cổ cùng tức chủ dung hợp nhanh hơn, đợi sau khi dung hợp hoàn toàn, sẽ không xuất hiện tình huống này." Vu Dẫn vuốt vuốt cằm, "Thật ra thì ôm một cái, hôn một cái, tốt nhất là có tiếp xúc gì đó hơn nữa hay..."

"Người có thể đi được rồi." Lê Sương hạ lệnh đuổi khách.

Vu Dẫn cười hai tiếng: "Đừng nóng vội đuổi ta, chờ lát nữa ta phải cùng mấy lão đầu tử thương lượng chuyện hai người."

Vu Dẫn nói, "Tướng quân, cô định lúc nào mang Tấn An rời đi Ngũ Linh môn? Sau định an bài hãn như thế nào? Mặc dù, trước đó là ta đáp ứng cho phép cô đem ngọc tằm đi, nhưng cuối cùng ngọc tằm vẫn phải trở về đây, lúc mà ngọc tằm cố vẫn ở trong thân thể hãn, Ngũ Linh môn cần phải biết hướng đi của hãn, để bảo vệ."

Bảo vệ, còn có giám sát.

Lê Sương biết mục đích của bọn họ, điều này thật ra có thể hiểu, nhưng bây giờ Lê Sương không có biện pháp lập tức trả lời câu hỏi, bởi vì nàng cũng không biết sau này có thể mang Tấn An đi đâu.

Để cho hãn rời mình? Tạm thời không được, hay mang hãn trở lại kinh thành? Sau đó thì sao? Đến kinh thành rồi phải làm như thế nào để an trí hãn? Không lâu sau, chỉ sợ nàng phải gả vào cung. Đừng nói Tư Mã Dương, chính là cả đại triều thần, toàn bộ phủ tướng quân cũng sẽ không cho phép nàng mang Tấn An vào trong cung. Tấn An thì lại càng không nói đến, thân thể hãn còn chưa rõ ràng, ban ngày ban đêm biến đổi, khó mà giải thích.

"Ngày mai ta sẽ viết thư cho trại lính dưới núi, cho một số nhóm hồi kinh trước, ta sẽ ở Ngũ Linh môn ba ngày, ba ngày sau xem Tấn An thế nào đã, rồi sẽ quyết định sau."

"Cũng tốt." Vu Dẫn gật đầu, "Thời gian ba ngày cũng có thể để ta nghiên cứu ngọc tằm cố người một chút, xem có cách nào giúp hãn không biến đổi nữa." Vu Dẫn xoay người muốn đi, Lê Sương lại chợt nghĩ tới một chuyện.

"Người đừng động, ở nơi này chờ ta." Nàng để lại lời này, buông tay Tấn An, đi ra cửa.

Tấn An nhìn Lê Sương buông tay bước đi, hấn sừng sốt chộp mắt, theo bản năng muốn kéo Lê Sương lại, nhưng hấn biết mình không nên như vậy. Đành cố nén trong lòng ý định kia, nắm chặt tay, mắt nhìn chăm chăm bóng lưng Lê Sương, thẳng đến lúc nàng cùng Vu Dẫn biến mất, không nhìn thấy được nữa, hấn cũng không động một chút nào.

Ở chỗ này, Lê Sương đuổi kịp Vu Dẫn, cố ý cùng y đi ra xa một chút, cho đến lúc đoán rằng Tấn An không thể nào nghe được, mới hỏi: "Ngọc tằm cổ của mấy người, xưa nay sau khi vào thân thể người thì sẽ làm người ta mất trí nhớ sao? Không có cách nào đem trí nhớ trở về à?"

Ý định của Lê Sương là, nếu biết được thân thể của Tấn An, đợi sau khi thân thể hấn cùng ngọc tằm cổ không còn mâu thuẫn nữa, hấn sẽ có thời gian dài ổn định lại, có thể trở về cố hương của hấn, tiếp tục cuộc sống trước kia.

Vu Dẫn nghi hoặc: "Hả? Hấn mất trí nhớ sao?"

"Người không biết?"

"Ta không biết." Vu Dẫn trầm tư, "Từ xưa tới nay khi ngọc tằm cổ vào thân thể con người, sau khi khiến người biến thành ngọc tằm cổ người, cũng sẽ không tước đoạt trí nhớ con người, chẳng qua là đối với ngọc tằm cổ người mà nói, trọng yếu nhất không phải là quá khứ nữa, với họ bây giờ chỉ có chủ nhân, bọn họ không quên quá khứ, chỉ không có hoài niệm mà thôi. Nếu như Tấn An không nhớ ra được... Chắc là bởi vì trong lúc ngọc tằm cổ cùng thân thể dung hợp xảy ra chuyện không may, dẫn tới ngộ thương, mất trí nhớ?"

Lê Sương trầm ngưng: "Nói như vậy..."

"Cô cùng hấn giao hợp, nói không chừng có thể nhớ lại được."

Vu Dẫn trực tiếp nôn ra một câu, suýt nữa tức chết Lê Sương: "Hồ nháo! Nói toàn chuyện hoang đường!"

"Tướng quân, oan uổng quá! Đó chính là biện pháp nhanh gọn tiện lợi mà có hiệu quả nhất mà ta biết." Y nói, "Cô không phát hiện sao, mặt trời lặn mặt trời mọc, theo lý thuyết thân thể hắc sẽ biến đổi, nhưng chỉ cần cô ở bên cạnh, càng thân mật, thời gian hắc giữ trạng thái trưởng thành càng lâu. Nếu cô cùng hắc ở hình dáng trưởng thành rồi giao hợp, trực tiếp để cho hắc định hình."

Lời nói thẳng thắn rõ ràng, không có nửa điểm mơ hồ. Nghe xong trong lòng Lê Sương vừa giận vừa tức, mặt đầy còn mắc cỡ đỏ lên, hết lần này tới lần khác, cứ thế không có biện pháp phản bác lại Vu Dẫn.

Cuối cùng đành phải nghiêng răng, bỏ lại một câu: "Để ta suy nghĩ biện pháp khác." Liền xoay người đi.

Trở lại trước cửa nhà gỗ nhỏ, Tấn An còn duy trì tư thế lúc nàng mới rời đi, nửa điểm không động.

Con người màu đỏ lẳng lặng nhìn nàng, giống như là nhìn rất lâu, cho đến khi Lê Sương đi tới trước người hắc, hắc mới dùng một tay thận trọng kéo tay Lê Sương, đan mười ngón tay lại, một cái tay khác nhẹ nhàng đặt sau lưng nàng, kéo nàng vào trong ngực mình, xác định Lê Sương không có phản cảm mới yên tâm đem nàng ôm lại:

"Ta một chút cũng không có nhúc nhích." Tấn An nói, "Lần sau nàng trở lại nhanh hơn một chút có được hay không?"

Một câu nói, khiến lòng nàng mềm nhũn.

Nếu như lúc này ở chỗ Vu Dẫn nghe những lời pháo nổ của y, khiến nàng choáng đầu hoa mắt, thì ở nơi này nghe được những lời của Tấn An, liền giống như cầm một chén rượu đi ngấm hoa đăng, lão đảo bằng bình,

không nhanh không chậm, theo dòng nước chảy, từ từ xua tan lạnh lẽo trong lòng nàng.

"Được."

Lấy được câu trả lời từ Lê Sương, Tấn An giống như đã nín thở rất lâu vậy, bắp thịt căng thẳng cũng nới lỏng, lẳng lặng tựa sát Lê Sương một hồi, hần hỏi nàng: "Nàng không muốn cùng ta ngủ chung một chỗ sao?"

Nhắc tới chuyện này, Lê Sương hơi đẩy ra Tấn An, có chút nhức đầu xoa xoa mi tâm: "Không phải... Cũng là... Chúng ta không thể ngủ chung một chỗ."

"Tại sao? Lúc trước ở địa lao không phải cũng ngủ ở một chỗ sao?"

"Cái này ..."

Lê Sương có chút không biết đáp lại như thế nào, "Mặc dù lúc trước trong địa lao là như vậy, nhưng đó là do hoàn cảnh gây ra..."

"Trước kia không có ở địa lao, cũng ngủ chung một chỗ rồi."

Lời Tấn An kinh động Lê Sương: "Ta lúc nào cùng người ngủ chung một chỗ..."

Lê Sương chợt nhớ lại, lúc nàng nghĩ là Tấn An chỉ là đứa trẻ con, quả thật...

Nàng có chút nhức đầu, "Đó là... Ngoài ý muốn."

"Lúc ở ngoài bắc, ban đêm, rất nhiều lần ta đều cùng nàng ngủ chung một chỗ."

"Cái gì?"

"Buổi tối ta lặng lẽ chạy vào doanh trướng nàng, thị vệ canh cửa của nàng vô dụng, nàng nên sớm đổi đi. Để ta trông cho, ai cũng không đến gần nàng được. Ta cũng không gây ồn ào, nên chưa lần nào nàng phát hiện ra."

"..."

Lê Sương đi vào trong nhà, ngồi lên trên ghế.

Tấn An cũng muốn đi tới, Lê Sương đẩy hẳn một cái: "Người đứng ngay gần, ta nói chuyện với người."

Tấn An biết điều đứng lại. Lê Sương hít sâu một hơi, muốn mở miệng, nhưng lại không biết nên làm thế nào giáo huấn người này, cuối cùng chỉ trách mắng: "Người cứ đứng hai canh giờ cho ta. Chưa cho động thì không được nhúc nhích!"

"Được."

Hắn đáp ứng quá nhanh khiến Lê Sương không có cảm giác dạy dỗ được người ta, nàng nghiêm mặt nói:

"Muốn biết tại sao phạt người không?"

"Không muốn biết."

Lê Sương nghệt thờ: "Tại sao?"

"Nàng bảo gì, ta nghe là được."

"..."

Nàng phạt hẳn, mà hẳn lại cứng chiều nàng.

Lê Sương cảm thấy mình quá dễ dàng, ở trước mặt người này, động tâm.

Tác giả có lời muốn nói: mới từ vùng khác về tới, ngày mai lại phải đi xa $_(:3 \succ \angle)_$ ta sẽ tận lực dùng thời gian ra chương mới $_(:3 \succ \angle)_$

Quý quý

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 37

CHƯƠNG 37

Lúc thanh tỉnh như thế này, lý trí Lê Sương dĩ nhiên sẽ không cho Tấn An và mình ngủ chung với nhau. Nàng trải thảm ở dưới giường, bản thân nằm ở trên mặt đất, để giường cho Tấn An.

Tối sáng lúc tỉnh dậy, nàng lại thấy mình và Tấn An ngủ chung trên giường, hăn ôm nàng vào trong ngực, giống như là bảo vệ bảo bối của mình vậy, tràn đầy chiếm hữu.

Lê Sương giật giật, hăn lập tức đem nàng ôm chặt hơn nữa.

Lê Sương không biết phải làm sao, đành mặc kệ hăn ôm, nàng xem sắc trời bên ngoài, chỉ thấy nắng chiếu đã đỏ ngày mà Tấn An lại chưa biến thành trẻ con. Có thể thấy lời Vu Dẫn nói ngày hôm qua là đúng.

Ở bên cạnh nàng càng lâu, tiếp xúc càng nhiều với khí tức của nàng, thật sự ảnh hưởng thời gian hăn biến hóa.

Cái này... Vì để Tấn An khôi phục bình thường, chẳng lẽ phải...

"Nàng tỉnh rồi." Giọng nam khàn tràn trầm thấp bên tai vang lên. Hăn ôm nàng từ phía sau, cho nên hơi thở của hăn dễ dàng phun lên tai Lê Sương, có chút ấm áp, có chút ướt át, cũng có chút nhột, phối hợp với cảnh tượng mập mờ khiến Lê Sương có mấy phần đỏ mặt tía tai.

Nàng lập tức tránh thoát vòng ngực Tấn An, ngồi dậy, xoa xoa lỗ tai, giống như làm như vậy thì có thể xóa được hơi thở của ấm áp của hân phun lên tai nàng lúc này.

Không truy hỏi việc Tấn An làm sao lại ôm nàng ngủ chung, cũng không hỏi chuyện tối ngày hôm qua, Lê Sương biết, càng hỏi, càng nói, càng lúng túng, dĩ nhiên, Tấn An thì sẽ không có cảm xúc như vậy, không lúng túng, chỉ có nàng...

"Khụ ." Nàng hắng giọng, "Ta có việc phải rời đi một chút, việc khẩn cấp cần giao phó cho đội lính dưới chân núi."

Nàng nói xong câu này, mới đi tới cửa, lơ đãng quay đầu nhìn, đã thấy Tấn An đã biến thành một đứa bé, quần áo rộng lớn khoác trên người hăn giống như một cái chăn.

Ánh mắt đứa trẻ bình tĩnh nhìn nàng, Lê Sương dừng chân: "Lâu nhất là nửa giờ sẽ trở lại. Người chớ ngu ngốc chờ, muốn làm gì thì làm, đừng gây chuyện là được."

"Được."

Lúc này Lê Sương mới yên tâm rời gót.

Nàng tìm Vu Dẫn mượn giấy bút, an bài đội quân dưới núi. cho họ rút quân, kế hoạch mới viết được một nửa, thì người của Ngũ Linh môn dẫn tới một người từ dưới núi lên.

"Chiếu tướng."

Người xuất hiện ở trước mặt Lê Sương lúc này hoàn toàn ra ngoài dự liệu: "Tần Lan?"

Nàng nhìn cả người phong trần của Tần Lan, có mấy phần kinh ngạc, "Người không ở Trường Phong doanh, làm sao lại tới nơi này? Không lẽ quân Tây Nhung..."

Tần Lan nhìn Lê Sương, chỉ lẳng lẳng nhìn một hồi, ngay sau đó rũ mắt, không nói chuyện về hẳn, nói thẳng: "Quả thực là phía Tây Nhung có chuyện."

Mặt Lê Sương lập tức nghiêm túc, đứng lên, Tần Lan tiếp tục nói, "Tháng trước vương thượng Tây Nhung chết bất đắc kỳ tử, Thái tử còn chưa đăng cơ, ngược lại là em trai vương thượng Tây Nhung - Thúc Cam vương lên ngôi. Tây Nhung thời thế thay đổi."

Lê Sương ngẩn ra, tình huống trong triều đình Tây Nhung nàng biết.

Vương hậu Tây Nhung tính cách dững mẫn, không cho phép các phi thiếp khác trong hậu cung sinh con cho Vương thượng, nhưng mà, đến nay Vương hậu cũng chỉ vì đất nước mà sinh có hai đứa, con trai lớn bẩm sinh ngu ngốc, khó thành nghiệp lớn, con trai út còn bé khó mà đảm đương nổi.

Mấy vị huynh đệ của Vương thượng đối với ngôi vua đã để ý rất nhiều năm. Triều đình bất kể trong ngoài đều là tranh quyền đoạt lợi.

Giờ Tây Nhung vương thượng đã băng hà, con trai chưa đăng cơ, mà lại là tam đệ Thúc Cam vương thành hoàng đế mới, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, sợ rằng chỉ có người trong cuộc mới hiểu.

"Tây Nhung đổi vua, với Đại Tấn ta đối đãi như thế nào?"

"Thúc cam vương Đại Khâm, vị vua mới này, so với vua trước hiếu chiến hơn, tựa hồ..."

Một tiếng vang giòn dã, quấy rầy cuộc nói chuyện của hai người, Lê Sương và Tần Lan quay đầu nhìn lại, thấy Tấn An bé nhỏ đứng ở cửa, trong

tay bưng ly trà đã rơi vỡ trên đất.

Vẻ mặt hần có chút ngẩn ngơ, ánh mắt hiếm khi không rơi vào trên người Lê Sương, kinh ngạc nhìn không trung, giống như thất thần, cách một lúc lâu, tròn mắt mới tìm được tiêu cự, nhưng lại nhìn chăm chăm Tần Lan.

Hần không nói gì, vẻ mặt quái dị, Lê Sương thấy lạ, cau mày: "Tấn An?"

Nàng gọi tên hần, hần mới tìm lại được thần trí, Lê Sương hỏi hần, "Làm sao mà tới đây?"

"Nàng nói cho ta làm chuyện ta muốn làm..." Vẻ mặt so với ngày hôm qua đờ đẫn mấy phần. Hần không nói tiếp, Lê Sương cũng đã hiểu được tâm tư của hần.

Lê Sương cho hần làm chuyện muốn làm, mà việc hần muốn làm nhất chính là ở bên cạnh Lê Sương, cho nên bây giờ bưng trà tới.

Lê Sương có chút bất đắc dĩ, nhưng lại cảm nhận được ngọt ngào.

Tần Lan thấy Tấn An, chau mày: "Chiếu tướng, đứa nhỏ này..."

"Nói ra rất dài dòng."

Trong chốc lát không có biện pháp cùng Tần Lan nói chuyện về Tấn An, Lê Sương liền bỏ qua, "Trước nói một chút, người vì sao tới tìm ta, tân vương* Tây Nhung có động tĩnh gì?"

(*Vua mới)

"Tân vương Đại Khâm cho sứ giả tới kinh, biểu ý Tây Nhung nguyện cùng Đại Tân ký kết mười năm hòa bình, chỉ là sứ giả nhất định phải gặp mặt chiếu tướng."

"Phải gặp ta?" Lê Sương nghi hoặc, nếu sứ giả cũng đã tới kinh thành, cùng Tư Mã Dương nói về nghị binh không phải là được rồi sao, cần gì phải gặp nàng?

Lê Sương để ý chính là điểm này, thời điểm nàng nghi hoặc lên tiếng, Tấn An bên cạnh thường chẳng bao giờ chủ động lại chen lời vào, hỏi Tần Lan: "Người lập lại lần nữa, vua mới của Tây Nhung tên gì?"

Tần Lan cảm thấy đứa nhỏ này so với thời điểm ở ngoài bắc càng quái dị, nhưng kì quái ở chỗ nào hẳn cũng không biết, trả lời vấn đề của nó: "Trước đây là Thúc Cam vương, Đại Khâm, tam đệ của tiền vương hoàng."

Tấn An không nói, ánh mắt chỉ nhìn về phía trước.

Lê Sương phát hiện kỳ quái, nàng ngồi xồm xuống, nhẹ nhàng nắm hẳn bả vai hẳn, để cho Tấn An tỉnh lại nhìn nàng: "Làm sao vậy? Người biết Thúc Cam vương Đại Khâm?"

Tấn An dừng thật lâu, ánh mắt mới trở lại trên mặt Lê Sương: "Không có, không biết."

Tần Lan vẫn còn ở bên cạnh, Lê Sương không hỏi những vấn đề khác, đúng lúc bên ngoài Vu Dẫn mở cửa: "Nha, ở chỗ này à." Hẳn duỗi tay, vẫy vẫy Tấn An, "Đến, qua đây, ta mang người đi kiểm tra thân thể một chút."

Tấn An ngơ ngẩn đi cùng Vu Dẫn. Chỉ còn lại Lê Sương cau mày, cùng Tần Lan đứng ở trong phòng.

"Chiếu tướng." Tần Lan gọi nàng, "Thuộc hạ biết được chiếu tướng tới nơi này là vì người thần bí kia, người thần bí không thấy, sao Tấn An ở chỗ này?"

Lê Sương lắc đầu một cái, nàng thu hồi tinh thần, phỏng đoán: "Không nói tới cái này, sứ giả Tây Nhung lúc nào vào kinh?"

"Thuộc hạ lần này từ bắc dẫn sứ giả đưa Tây Nhung vào kinh thành, sau đó phụng hoàng lệnh đến đón chiếu tướng hồi kinh. Thánh thượng đối với việc nghị binh hòa bình cực kỳ coi trọng, chiếu tướng... Sợ rằng ngay hôm nay phải lên đường."

Lê Sương quay đầu ngăm nhìn tờ giấy trên bàn kia. Nàng vốn đang định ở Ngũ Linh môn lâu một chút, ít nhất có chút thời gian để cho Tấn An bình tĩnh lại, hy vọng Tấn An có thể khôi phục bình thường, nhưng bây giờ, thời gian của nàng, so với thực tế càng ít hơn.

"Hôm nay không đi được." Lê Sương nói, "... Ngày hôm nay, trước cho đại quân trở về, ngày mai ta tự cưỡi ngựa, có thể đuổi kịp quân đội."

Tần Lan im lặng hồi lâu: "Chiếu tướng có chuyện gì vậy... Đang đợi người thân bí kia sao?"

Thật ra thì Lê Sương biết, có chờ hai ngày, Tấn An cũng không thể lập tức khôi phục bình thường, khôi phục trí nhớ, khôi phục dáng vẻ người bình thường, nhưng, Lê Sương biết, chỉ cần mình hồi kinh, nàng phải ở trước mặt Tấn An cùng hắn nói rõ ràng, từ nay về sau, cung chính là những thuật sĩ luyện kết giới*, người không thể đi vào, ta không thể đi ra, hoặc là đi, hoặc là cách cung tường, trông nom ta.

(*có ai cần giải thích không, tạm hiểu là màn chắn vô hình đi nha)

Nàng không thể tưởng tượng, phải đối mặt với Tấn An thế nào để nói ra như vậy, cũng không cách nào tưởng tượng lúc nàng nói lời này, Tấn An sẽ là dạng biểu tình gì.

Chắc sẽ giống hôm nàng để hắn ở lại một mình, hắn vẫn mang vẻ mặt chờ nàng đi.

Chỉ sợ, sau khi nàng vào cung, Tấn An cũng không đợi được nàng.

"Đúng..." Lê Sương nói, " Chờ hai ngày đi, hai ngày."

Hy vọng hai ngày này, thời gian có thể lâu hơn một chút.

-----oOo-----

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 38

CHƯƠNG 38

Lê Sương viết một phong thư lệnh cho các tướng lãnh mang binh hồi kinh.

Nhận được tin, các tướng quân lo lắng cho an nguy của nàng, không muốn rời đi lúc này, bọn họ cùng nhau lên Ngũ Linh môn, gặp được Lê Sương, nhìn thấy trên cổ nàng bị thương, bọn họ đều là những người theo Đại tướng quân nam chinh bắc chiến nhiều năm, coi Lê Sương như con cháu, mấy vị tướng quân lúc này liền nổi giận, Lê Sương khuyên can mãi mới thôi. Phó Thường Thanh lại không muốn rời đi.

"Tướng quân, không dám giấu giếm, lần này xuất binh, Đại tướng quân dặn dò bọn ta, nhất định phải bảo vệ tốt cho ngài, nhưng hôm nay khiến tướng quân ở nơi nguy hiểm như thế này, bọn ta..."

"Cũng không đáng ngại, thương thế này là ngoài ý muốn." Lê Sương nhúc đầu, cắt đứt hẳn.

"Thế nào là ngoài ý muốn? Tướng quân cho rằng ta không có mắt sao? Vết thương thế kia nhìn là thấy rất nặng, bị thương ở cổ họng, nói chuyện cũng khàn khàn không chịu nổi, người nọ nhất định là hạ đòn sát thủ!"

Phó Thường Thanh nói chuyện, cật lực phóng đại thanh âm, ông muốn nói cho người ở Ngũ Linh môn nghe, ra vẻ bọn họ khó chịu. Phản ứng đầu tiên của Lê Sương là quay đầu ngắm nhìn căn nhà Tấn An đang ở, nhà cách

xa nơi này, nhưng Tấn An đâu phải là người bình thường, khả năng nghe của hắn tốt, cũng không biết hắn có nghe thấy không.

Lê Sương thở dài: "Phó tướng quân, chuyện nơi đây đã xử lý cũng đã ổn thỏa, người muốn cứu, ta cũng cứu rồi, vết thương này thực sự chỉ là ngoài ý muốn, ngày mai ta sẽ đuổi theo đại quân hồi kinh, ta biết người lo lắng, vậy cứ để một ngàn binh ở nơi này..." Lê Sương còn chưa dứt lời, Tần Lan bên cạnh đã nhận việc: "Thuộc hạ nguyện ở chỗ này bảo vệ chiếu tướng."

Tần Lan là thân vệ của Lê Sương, đương nhiên võ công không kém, Phó Thường Thanh cùng mấy vị tướng quân tuy vẫn còn lo nghĩ nhưng thấy Lê Sương kiên trì, cũng không nhiều lời nữa, đi xuống núi.

Đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, Lê Sương thở phào nhẹ nhõm, Tần Lan ở bên cạnh hỏi một câu: "Chiếu tướng, cổ ngài là bị người quần áo đen kia làm bị thương sao?"

Lê Sương sửng sốt một chút: "Vì sao đột nhiên hỏi như vậy?"

Tần Lan lại không nhìn nàng, chỉ nhìn chăm chăm phương xa, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì: "Không... Chẳng qua là cảm thấy, chỉ có hắn tổn thương chiếu tướng, vẫn có thể được chiếu tướng che chở đi."

Lê Sương liếc thấy Vu Dẫn đi vào phòng Tấn An, nàng vừa xoay người đi, vừa trả lời lấy lệ: "Lúc đó thần trí hắn không được tỉnh táo mà thôi. Người bảo họ giúp người tìm một căn phòng, tạm ở, ngày mai chúng ta lên đường."

Nói xong, người cũng đã đi xa, Tần Lan cúi đầu nhìn tay mình, từ kinh thành đánh ngựa tới, một đường không ngừng nghỉ, trên tay đều là vết thương do siết dây cương, miệng vết thương khô khốc rạn nứt, huyết hồng trào ra, hình như, hắn trông thấy nội tâm của mình.

Lê Sương không có để ý đến tâm tư Tần Lan lúc này, nàng trở về phòng, thấy Vu Dẫn đang đứng ở giường nhìn Tấn An, chân mày y hơi nhíu lại.

"Làm sao vậy?"

"Cô tự mình nhìn đi." Vu Dẫn tránh người ra, Lê Sương lúc này mới nhìn thấy y đã cởi quần áo của tiểu Tấn An, Tấn An nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, nhìn giống như đang ngủ, nhưng chẳng biết tại sao trên ngực hằn hoa văn ngọn lửa không ngừng biến đổi liên hồi, lúc biến thành ngọn lửa lan tận mặt, lúc lại thu lại cực nhỏ, tốc độ biến hóa rất nhanh, ẩn kỹ ngọn lửa như con sâu ẩn dưới da mặt, chốc chốc lại ngo ngoậy.

Lê Sương cau mày: "Làm sao lại thành ra như vậy?"

"Không biết." Vu Dẫn vô tội trả lời, ôm tay nhìn, "Hôm nay, lúc kiểm tra thân thể cho hần, phát hiện mạch đập của hần có chút bất thường, nhưng không có vấn đề gì lớn, ta liền cho hần trở về phòng nghỉ ngơi. Vừa rồi có người đi ngang qua phòng, nói với ta nghe thấy tiếng rên rỉ của ngọc tằm cổ người ở trong phòng, ta đành tới xem một chút, lột quần áo, đã thấy hần như vậy."

Y vừa dứt lời, Tấn An than nhẹ một tiếng, tựa như trước ngực có thứ nắm kéo hần vậy, khiến cả người hần đứng lên.

Lê Sương thoáng chốc đau lòng, ngồi bên cạnh Tấn An, để đầu hần đặt trên đùi mình, nhẹ nhàng vuốt ve mặt và trán, giúp hần lau mồ hôi trên mặt: "Ngọc tằm cổ không phải là bảo vật của Ngũ Linh môn sao, người suy nghĩ một chút xem, tra ra nguyên nhân tại sao hần đột nhiên như vậy đi."

Vu Dẫn không biết phải làm sao: "Tướng quân cô cứ làm khó người ta, hần so với ngọc tằm cổ người từ trước tới nay không giống nhau, cần phải nghiên cứu, còn ta tài liệu gì cũng không có, tra như thế nào... bằng niềm tin à." Vu Dẫn vỗ trán, "Thời gian ngọc tằm cổ vào thân thể tức chủ,

tương tự với tình trạng hãn bây giờ, nhưng loại tình trạng này hơn phân nửa chỉ sẽ phát sinh ở thời điểm cổ trùng mới vừa vào cơ thể."

Thời gian chậm chạp trôi qua, bên ngoài nắng chiều đã chìm xuống núi xa, thân thể Tấn An càng trở nên không ổn định, hoa văn ngọn lửa lúc đầu chỉ ở trên cổ và mặt, giờ đã lan tràn toàn thân, sau đó lại nhanh chóng thu nhỏ lại, thân thể hãn kịch liệt run rẩy, khớp xương tay từ từ biến đổi, thân thể không ngừng lớn lên.

Hãn cắn chặt hàm răng, tựa như ẩn nhẫn đau đớn xé rách linh hồn. Lê Sương ở rất gần, nàng có thể nghe được tiếng răng hãn đè ép va chạm với nhau.

Vu Dẫn vốn còn có mấy phần biểu tình xem náo nhiệt, dần dần biến thành nghiêm túc: "Đem xích sắt tới." Y đi ra ngoài kêu một tiếng.

Lê Sương liếc Vu Dẫn một cái, không có ngăn lại: "Để ta cùng hãn khóa chung một chỗ."

"Tướng quân, chuyện này không thể đùa giỡn."

"Ta không nói đùa." Lê Sương ôm đầu hãn, lúc này thân thể Tấn An đã biến thành thành niên, chỉ có chiếc quần rộng thùng thình ngang hông không bị rách, hãn cắn răng, trong cổ họng phát ra tiếng gầm trầm thấp như dã thú.

Nàng không đùa, một là nàng tin tưởng Tấn An sẽ không đả thương nàng, hai là sợ, sợ hãn vạn nhất không khống chế được mình, nơi này không có nhà tù, hãn chạy mất thì làm thế nào.

Người bên ngoài cầm tới xích sắt làm bằng thép ròng, Tần Lan ở bên ngoài nghe được động tĩnh, vào nhà nhìn một cái, nhất thời sửng sốt.

Lúc này hình dáng Tấn An thật là đáng sợ, giống như quái vật trong truyền thuyết, hoa văn đỏ rực toàn thân biến đổi không ngừng, bỗng nhiên, hãn mở mắt, màu sắc đôi mắt lại bất đồng, một nửa máu đỏ, một nửa đen kịt như đêm đen.

Lê Sương nhận lấy xích sắt, muốn Tấn An cùng mình khóa chung một chỗ, nàng vừa mới vừa khóa tay Tấn An lại, còn chưa kịp buộc lên tay mình, lúc này Tần Lan xông lên phía trước, bắt cổ tay Lê Sương:

"Chiếu tướng ngài..."

Hãn mới vừa mở miệng, còn chưa nói xong lời ngăn cản, Tấn An trong ngực Lê Sương đã dùng cái tay không bị khống chế hướng về phía Tần Lan đánh, Lê Sương muốn ngăn cũng không kịp nữa.

Quá bất ngờ, Tần Lan không kịp đề phòng bị đánh trúng lồng ngực, lùi về phía sau ba thước, thẳng tới khi đụng vào bàn mới dừng lại được, thân thể vừa dừng lại hãn "ọc " một tiếng, máu từ miệng phun ra.

Dị thể thuốc nữ.

Vu Dẫn thầm nghĩ không ổn, lập tức chạy ra bên ngoài hô: "Tất cả mọi người đều chôn xuống núi cho ta!"

Y vừa dứt lời, cảm giác sau gáy nóng lên, bị người ta bắt lấy cần cổ, thân thủ Vu Dẫn nhạy bén, né người tránh được tay Tấn An. Lê Sương ở sau lưng nhanh chóng đem xích sắt vòng vào cổ tay mình. Kéo Tấn An một cái, Tấn An vốn muốn truy kích bị Lê Sương kéo trở lại.

Vu Dẫn chạy ra khỏi phòng nhỏ, Tấn An thì bị Lê Sương kéo trở về, nằm ở trên người nàng.

Màu sắc trong mắt không ngừng thay đổi, lúc tối sầm lúc lại đỏ, biến ảo không ngừng, điều không đổi là trong con ngươi hãn vẫn có bóng hình

Lê Sương, hấn nằm ở trên người nàng, ngoại trừ hô hấp, không có động tác gì.

Lê Sương gọi tên: "Tấn An." Nàng nhìn hấn, hy vọng có thể giống như trước gọi hấn an tĩnh lại.

Hấn không phản ứng, nhưng phía bên kia, lúc Tần Lan từ dưới đất đứng lên, Tấn An nghe được tiếng vang, hấn nghiêng đầu, hoa văn lửa ở trên mặt hấn thoát ẩn thoát hiện, răng cắn va chạm, giống như muốn nhào tới cắn nát cổ họng Tần Lan.

"Người tỉnh táo lại." Lê Sương mở miệng.

Tấn An không nhúc nhích, Tần Lan che ngực đứng lên sau, lại nói: "Chiếu tướng, ngài cởi xích sắt ra, để ta ở lại cản hấn, ngài chạy đi trước."

Lời này khiến màu đỏ tươi trong đôi mắt Tấn An ngưng đọng, sát khí quanh thân nổi lên, hoàn toàn không thèm để ý Lê Sương, hấn kéo Lê Sương bước ra ngoài phòng, chính là muốn động thủ đánh Tần Lan. Lê Sương cắn răng nhịn đau đón nơi cổ tay bị xích sắt nghiền nát, cường ép kéo Tấn An lại, đem hấn ấn ở góc tường trong phòng.

"Ra ngoài." Nàng nghiêm nghị quát Tần Lan.

Tần Lan nhìn thấy trên cổ tay Lê Sương đã trầy da, máu tươi nhỏ xuống, hấn cắn chặt răng, ngoài phòng Vu Dẫn dẫn người dân Ngũ Linh môn rời đi, rồi mới quay lại mang Tần Lan im lặng kéo ra khỏi phòng nhỏ: "Bảo người đi, người đi cùng ta!"

Tần Lan không bỏ được Lê Sương, quay đầu nhìn quanh.

Tấn An cũng muốn xông ra xé nát hấn, nhưng hai tay Lê Sương đang ôm lấy eo hấn, nhìn chăm chăm vào mắt hấn, điểm mũi chân, nàng cắn môi của hấn.

Lê Sương nhắm chặt mắt lại, nàng không biết cách hôn, nhưng nàng biết phải đem khí tức của mình truyền vào thân thể Tấn An càng nhiều càng tốt, vì vậy nàng liếm đôi môi khô khốc của Tấn An, sau đó cạy môi hẳn ra.

Nhiệt độ thân thể hẳn quá cao, làm người ta choáng váng, cả người nàng dán vào thân thể hẳn, Lê Sương ấn hẳn ở góc tường, không cho phép hẳn di động dù chỉ một chút.

Bởi vì huyết dịch xao động khiến bắp thịt cùng ấn ký ngọn lửa vốn biến đổi không ngừng lúc này đã an tĩnh lại, hẳn ngoan ngoãn để Lê Sương hôn, tiếp nhận nàng càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sâu, chiếm hữu hoặc nói là... trấn an.

Thân thể căng thẳng từ từ thanh tĩnh lại, mắt hẳn híp lại, giống như một người phê (/say) rượu vậy.

Hẳn lấy cái tay đã bị xích đặt phía sau lưng, tay còn lại, không cần người dạy, giống như là bản năng, đặt lên gò má Lê Sương, vuốt ve da thịt nàng, nâng cằm rồi vòng ra sau đỡ gáy nàng, để cho nàng và mình có góc độ thoải mái hơn.

Sau đó nhắm mắt, chỉ dùng cảm thụ, cái gì cũng không quan trọng nữa.

Ánh mắt sẽ trở thành màu gì, trên người hoa văn ngừng lại sẽ biến thành dạng gì, người bên ngoài là ai, còn nhìn bọn họ hay không... Tất cả đều không còn quan trọng.

Hẳn chỉ biết là, mình bị nàng thần phục, được nàng hôn.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 39

CHƯƠNG 39

Cái hôn này quá lâu, cũng quá thâm tình, Lê Sương căn bản không biết nên ngừng lúc nào, dùng phương thức gì để kết thúc, ở lúc nàng đau đầu nghĩ cách chấm dứt nụ hôn, Tấn An lại buông nàng ra trước.

Bàn tay ấm áp trên gò má nàng từ từ tuột xuống, ngủ mê man.

Đời này, Lê Sương lần đầu ấn một người đàn ông vào góc tường hôn, nhưng người này lại... ngủ?

Cảm giác được nhiệt độ trên người hần dần khôi phục bình thường, thân thể thư giãn mềm mại, Lê Sương thật không biết nên dùng tâm tình gì để biểu đạt.

Bất quá... Vẫn có thể thở phào một hơi.

Lê Sương mang Tấn An đã hoàn toàn xụi lơ để ở góc tường, một tay cố định eo hần, một tay nắm vai, dùng bả vai chống cho hần gục đầu xuống: "Vu Dẫn!" Nàng kêu một tiếng, "Còn không mau tới đây khiêng người."

"Hả, ờ...Được."

Nàng vừa hô, hai người bên ngoài mới thức tỉnh, bất đồng đồng với Vu Dẫn cười híp mắt đi vào, Tần Lan vẫn đứng ở bên ngoài, xuyên thấu qua cửa sổ có vẻ tả tơi giống căn phòng, thần sắc không rõ.

Vu Dẫn vào phòng, đi tới chỗ Tấn An, nhắc Tấn An, y cùng Lê Sương đỡ hần lên, đặt lên trên giường: "Lê tướng quân." Vu Dẫn cười, nhìn Lê Sương ngồi ở mép giường giúp Tấn An lau mồ hôi, khước miệng cười không ngừng, giống như vừa rồi căn bản không có trải qua tình huống toàn người trong môn phái phải chạy trốn khẩn cấp vậy, "Mấy người đi lính, quả nhiên mạnh mẽ."

Lê Sương liếc y một cái: "Có thời gian nói nhảm, không bằng đi gọi mấy người trong môn của người quay lại."

"Không kêu." Vu Dẫn khoát tay một cái, "Ai biết người này sau khi tỉnh lại là trạng thái gì, tý lại chạy, tý lại về, quá phiền toái, Ngũ Linh môn thế lực cường đại của ta ở trên Nam Trường núi, ta tự có chỗ ở cho bọn họ." Nói xong, y lại híp mắt cười, mang theo mấy phần trêu ghẹo, "Sắc trời cũng đã tối, chờ lát nữa, không bằng ta đem tên đầu gỗ bên ngoài đi, lúc đó Ngũ Linh môn là của hai người, tướng quân, cô muốn làm cái gì đều được."

"..."

Lê Sương trong lòng tức giận, hết lần này tới lần khác phớt lờ y, ánh mắt nàng không tự chủ liếc Tấn An, ngực, còn có phía dưới bụng.....

Đai lưng của hần có chút nát, rơi không hết, lấy khí lực của nàng, một đầu ngón tay là có thể tháo ra...

Định thần!

Định thần lại!

Nàng đang suy nghĩ cái gì vậy.

Lê Sương tìm lại lý trí, kiểm lại những ý niệm hoang đường, nếu như không có ai ở đây nàng sợ là nàng muốn cho mình hai cái tát để thanh tỉnh một chút.

Nội tâm vô cùng loạn, Lê Sương cứ thế đem mấy thứ ưu tư rối loạn này đình chỉ lại, nàng lạnh lùng liếc Vu Dẫn một cái, "Đi chuẩn bị nước nóng."

Vu Dẫn bĩu môi, cảm thấy không thú vị, đi ra cửa, thấy Tần Lan còn đứng ở ngoài cửa, y vỗ một cái lên đầu vai Tần Lan: "Để cho bọn họ đơn độc chờ, người đi cùng ta."

Tần Lan không động: "Người này vì sao bị như vậy?" Ở trong bắc tụy Tần Lan cũng không nhiều lần thấy hấn, nhưng mấy lần tiếp xúc đếm trên đầu ngón tay kia, hấn biết, người thần bí mặc dù không rõ lai lịch, sức lực mạnh mẽ, nhưng hấn vẫn có lý trí, hấn còn bảo vệ Lê Sương, nhưng hôm nay, hoàn toàn biến thành một con quái vật.

"Chờ tướng quân của các người tự nói đi." Vu Dẫn kéo hấn, Tần Lan rất không cam lòng bước đi, hấn vẫn quay đầu nhìn lại, không thấy được hoàn toàn cảnh tượng bên trong nhà, Tần Lan chỉ nhìn thấy, Lê Sương vì người nọ lau mồ hôi nơi gò má.

Giống như những cô gái bình thường khi nhìn người yêu, thấy người yêu bệnh nặng, ôn nhu lưu luyến.

Tướng quân có lẽ... Ngay cả bản thân nàng cũng không biết có một ngày, nàng sẽ nhìn một người, lộ ra biểu cảm như vậy.

Lê Sương bảo Vu Dẫn đi lấy nước mà cứ như y dẫn Tần Lan một đi không trở lại vậy, cổ tay Lê Sương vẫn cùng Tấn An khóa chung một chỗ, nàng cũng không đi được, liền dứt khoát giống như trước ngồi ở trên giường nhỏ, sau đó đặt đầu Tấn An trên đùi mình, để cho hấn gối đầu ngủ yên.

Còn nàng thì tỉ mỉ dò xét mặt mũi hấn.

Có chút khác so với lúc thường, thời gian ở chung với Tấn An khá lâu, Lê Sương đại khái cũng có thể phân rõ. Buổi tối, có lẽ vì Tấn An cùng ngọc tằm cổ dung hợp tốt hơn cho nên công lực của hắn sẽ cường đại hơn, đồng thời, hoa văn ngọn lửa trên ngực cũng sẽ lan tràn đến khóe mắt, ở thời điểm hắn mở mắt, con người giống như bị ngọn lửa kia nhiễm đỏ vậy, một mảnh sắc máu.

Còn ban ngày lúc hắn là một đứa trẻ, mặt mũi đặc biệt sạch sẽ, ánh mắt cũng là màu đen giống người bình thường, chỉ trừ trên ngực có một ấn ký màu ra, cùng những đứa trẻ khác không có gì bất đồng.

Nhưng hôm nay thân thể hắn lại có điểm không giống.

Lúc biến thành người lớn, hoa văn ngọn lửa trên ngực lại không có lan tỏa ra, giống thời điểm biến thành đứa trẻ vậy, vòng thành một điểm (*), hắn không mở mắt nên Lê Sương không nhìn thấy màu sắc của con người hắn, nhưng nàng ôm hắn lại có thể cảm giác thân thể hắn nóng hơn lúc thường rất nhiều.

(*Chắc cái hình xoắn giống biểu tượng của Mocha nhỉ,)

Nếu trên người hắn không có hoa văn ngọn lửa thì thật sự không có gì khác người bình thường.

Lê Sương có chút tò mò, đưa ngón trỏ ra, ở trên chỗ ấn ký ngọn lửa nhẹ nhàng vẽ vòng vòng vuốt ve.

Có lẽ bị nhột, nàng nhìn thấy bắp thịt trên lồng ngực hắn rung nhè nhẹ, Lê Sương thu tay về, khi ánh mắt nàng từ ngực quay trở lại trên mặt hắn, phát hiện Tấn An đã mở mắt.

Con người đen nhánh, giống như một buổi tối u buồn.

Ngoài phòng, ánh trăng lan tràn, tán vào cửa sổ, ánh trăng chiếu xuống khiến đồng tử mắt hấn tựa như phát sáng trong đêm đen. Mà trong đôi mắt đó, có bóng dáng nàng.

"Tỉnh rồi?"

Hấn trầm mặc, không trả lời nàng, giật giật tay, nghe được tiếng xích sắt kêu vang, hấn nâng tay lên, ánh mắt rũ xuống, nhìn thấy Lê Sương cùng hấn đều dùng xích buộc lại.

"Vừa rồi..." Lê Sương mở đầu, đang cân nhắc chọn lời thì Tấn An từ trong ngực nàng ngồi dậy, hấn bình tĩnh nhìn cổ tay Lê Sương.

Lê Sương nhìn theo hấn, lúc này mới chú ý tới trên cổ tay mình đã trầy da chảy máu, bị xích sắt nghiền xuống, một mảng máu thịt mơ hồ, nhìn rất dọa người.

Tấn An nhíu mày.

"Không sao." Lê Sương sợ hấn áy náy, vội vàng nói, "Bị thương ngoài da mà thôi."

Nàng vừa nói xong, Tấn An nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay nàng, chưa kịp phản ứng, Tấn An lè lưỡi, ở vết thương trên cổ tay dùng sức liếm.

Lê Sương kinh động.

Nàng kinh ngạc nhìn Tấn An, trong lúc nhất thời trong đầu lại không có phản ứng, chỉ cảm thấy lưỡi hấn thật nhẹ nhàng, lực đạo không nhẹ, như vậy mang một chút lực ma sát, khiến nàng hơi đau cùng nhột, tê dại trong đầu.

Trống rỗng.

Hấn đang làm gì...

Hắn đang làm cái gì vậy?

Vết thương nơi cổ tay bị liếm một vòng, lúc này Lê Sương mới đột nhiên tỉnh hồn, muốn rút tay về nhưng Tấn An lại không buông tay, môi của hắn dán vào vết thương, giống như đang thưởng thức món ăn quý của nhân gian, động tác mập mờ lại mê người đến thật đáng sợ.

"Ta muốn nàng..." Hắn vừa nói, ngậm cổ tay Lê Sương.

Xích sắt va vào làm vết thương hơi đau, bên ngoài cửa sổ còn có ánh trăng tràn ngập, đều làm cho đêm này phá lệ nguy hiểm cùng... Kiểu diễm.

Lê Sương nghe được tiếng tim mình đập vang dội, huyết dịch trong người giống như là được nung nóng, khó chịu.

Nhưng đồng thời, trong lòng lại bắt đầu nguyên rửa mình, chợt nhớ lại ngày hôm đó, trong ngự thư phòng, Tư Mã Dương hạ bút viết thánh chỉ, lúc hắn nói: "Sương nhi, lời nàng nói hôm nay, đừng hối hận."

Đầu như bị dội một gáo nước lạnh, làm cho Lê Sương thanh tỉnh lại, những thứ mê hoặc kia toàn bộ hóa thành nguy hiểm, khiến lòng nàng nguội lạnh.

Nàng đẩy ra Tấn An, quá bất ngờ, lực đạo lại quá lớn, nàng bị xích sắt kéo lại, tự làm cho người mình nhào lên trên người hắn, Lê Sương rất nhanh liền đứng lên, cách hắn khoảng cách xa nhất mà xích sắt cho phép.

Nàng phải làm gì khi trở về, nàng không thể quên.

Mà sau khi Tấn An bị nàng đẩy ra, hắn đứng dậy đi đến chỗ nàng, trong con ngươi không có bất cứ động tĩnh gì, lúc này Lê Sương mới phát hiện hắn không đúng. Nàng lập tức thu lại tất cả bí mật ưu tư.

"Tấn An." Nàng lại muốn dùng tên thức tỉnh hẳn, nhưng Tấn An vừa đi tới liền đem nàng ôm lấy, không nói lời nào liền chặn miệng của nàng lại.

Lê Sương sợ run, chuyển tay vào ngực hẳn đẩy ra, tay Tấn An lúc này đã vòng qua eo nàng, cầm lấy đai lưng của nàng, giống như là xé một tờ giấy, "xọt" một tiếng, Lê Sương cảm giác bên hông bị lỏng ra.

Thật là quả báo mà, lúc trước còn nghĩ mình một đầu ngón tay có thể xé đai lưng của hẳn, chính mình không làm, ngược lại là hẳn xé của nàng.

Nhưng bây giờ không có thời gian để đùa, Lê Sương thấy nhất định là lúc hẳn ngủ mê đã xảy ra điều gì không may.

Nếu như nói lúc trước hẳn biến đổi không ngừng giống trạng thái của ngọc tằm mới nhập vào thân thể, vậy bây giờ trạng thái này chính là ngọc tằm cố ở trong thân thể đã ổn định và đang tìm khí tức chủ nhân để định hình?

Nhưng nàng cũng không tính trấn an hẳn bằng hình thức này nha!

Sờ một cái, hôn một cái, đã là cực hạn, thân thể này, thân thể này của nàng đến nàng cũng không tự ý sử dụng đây!

"Tỉnh táo lại!" Lê Sương vất vả quay đầu, thở hổn hển kêu lên, Tấn An đã đem nàng đẩy lên trên giường.

Rất nhanh, tiếp sau đai lưng là vạt áo cũng lập tức bị xé ra, đầu vai Lê Sương chột lạnh, da thịt vừa mới bị không khí nhiễm lạnh lại được Tấn An hôn tới tấp vào điểm lên đường nhiệt nóng, dọc theo bả vai, tới chính giữa xương quai xanh trước ngực, một đường hướng xuống.

Lê Sương trong lòng kinh hãi, vội vàng ôm lấy đầu Tấn An, nàng không vội vã động thủ mà vuốt ve gò má Tấn An, để cho hẳn ngừng đầu

lên, cho rằng nàng muốn hôn, trong chớp nhoáng hấn muốn hôn lên, cánh tay phía trên của nàng nâng cao, dồn lực, giáng mạnh vào cổ Tấn An, Tấn An cả người cứng đờ, hấn nhìn nàng, mắt từ từ nhắm lại. (TT_TT, nàng muốn lấy vua>"<)

Lê Sương lập tức bắt mạnh, bởi vì lúc này nàng dùng lực rất mạnh, nàng biết, lực để Tấn An ngất phải lớn hơn rất nhiều so với người thường, nhưng nàng xuống tay quá mạnh, nàng cũng rất đau lòng, sợ Tấn An trực tiếp bị nàng giết chết.

Nhưng mà hoàn hảo.

Không hổ là Tấn An, chẳng qua là hôn mê mà thôi.

Lê Sương vội vàng đẩy hấn ra, xoay người đi xuống giường, chỉnh sửa quần áo trên người, đang định rời đi, nhưng trên tay vẫn còn bộ xích sắt.

Nàng nhìn khắp phòng tìm chìa khóa, trải qua mấy trận đấu loạn, chìa khóa sớm đã ném đi nơi nào rồi, đành phải chờ Vu Dẫn trở lại mới có thể tìm được chìa khóa dự phòng.

Lê Sương thở dài một hơi, ở trên giường ôm chân ngồi xuống, nhìn Tấn An nằm hôn mê. Nàng bất đắc dĩ cười khổ.

Nếu là người khác, sớm đã bị nàng giết không biết bao nhiêu lần, nhưng hết lần này đến lần khác đều là người này, nhưng chỉ cần là hấn, bất luận hấn làm bao nhiêu chuyện quá đáng, Lê Sương cũng không có cách nào oán giận.

Lê Sương biết, đến lúc hấn tỉnh táo lại, nhớ tới việc mình làm, chỉ sợ người hấn hận so với bất kì ai trên đời này lại là chính hấn.

Nghĩ như thế, hấn đau lòng cũng làm chính nàng thống khổ.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 40

CHƯƠNG 40

Thời điểm trời sắp sáng, Tần Lan và Vu Dẫn mới từ trong núi mang theo khí lạnh trở lại.

Lúc Tần Lan bước vào phòng, thấy Lê Sương ngồi chồm hổm ở phía dưới giường, một cái tay bị xích đặt lên giường, một cái tay khác thì ôm đầu gối. Nàng khoanh tay ngủ say. Nhìn vừa mệt mỏi vừa đáng thương.

Nàng chưa tỉnh, cho nên Tần Lan có thể to gan đánh giá nàng, một lần nữa nhìn qua quần áo nàng, đai lưng là hư hại nhất, sau nữa, vạt áo cũng bị mở ra. Tóc tai bù xù rối loạn, trên cổ, xương quai xanh có những vết đỏ không giống vết thương...

Tần Lan biết đó là cái gì, nhưng cho tới bây giờ hẳn chưa từng nghĩ qua, có một ngày, ở cổ nàng nhìn thấy dấu vết như vậy... Vết hồng cộng thêm quần áo bị hư hại, còn có hình ảnh Lê Sương ôm gối ngồi úy khuất dưới giường, không cần nghĩ cũng có thể biết lúc hẳn không có ở đây, tên đàn ông đang nằm trên giường đã làm cái gì với nàng.

Cổ họng Tần Lan như bị ai bóp nghẹt, hàm răng nghiến chặt, không nhin được, khẽ gọi một tiếng: "Chiếu tướng."

Lê Sương tối qua bị lăn qua lăn lại, mệt mỏi nên ngủ sâu hơn so với thường ngày, nghe thấy thanh âm này mới ngẩng đầu lên.

Trong mắt nàng vẫn còn sự mơ màng mới tỉnh, đợi sau khi thấy rõ là Tần Lan, nàng chớp mắt xua tan hết những mộng lung: "Tần Lan à."

Nàng khàn khàn đáp một tiếng, chống đầu gối muốn đứng dậy, nhưng do ngồi quá lâu, lúc đứng dậy thì có chút không vững, nàng ngã nhào về phía trước, Tần Lan khó khăn lắm mới đỡ được nàng.

Hai người bọn họ làm bạn nhiều năm, Lê Sương rất ỷ lại vào Tần Lan, kiểu hỗ trợ như vậy quá là điều bình thường, Lê Sương xoa xoa mi tâm, chấn chỉnh lại tinh thần, vừa nói xong câu cảm ơn, nhưng không hiểu sao Tần Lan đột nhiên kéo nàng sang bên cạnh, rút kiếm bên hông hướng cổ Tấn An chém ! Đáng vẻ muốn chặt đứt đầu Tấn An.

Những mơ hồ lúc mới tỉnh của nàng đều bị động tác này dọa sợ, nàng giơ tay kéo cánh tay của Tần Lan lại, khó khăn ngăn cản một kích này của hãn.

"Tần Lan?" Lê Sương không dám tin, "Người làm cái gì vậy?"

Bên ngoài Vu Dẫn đang kiểm tra thảo dược nghe thấy tiếng động liền phi vào phòng, nhìn thấy một màn này, vội vàng tiến lên kéo Tần Lan tạo khoảng cách: "Tần tướng quân, người đây là bị làm sao? Đột nhiên trúng tà?"

Hãn không có trúng tà, hãn chẳng qua là đang giận dữ, tức tên vô lễ kia lại đối với Lê Sương làm chuyện vô sỉ, lại càng giận chính mình...

Hãn một đêm này, ra ngoài cùng Vu Dẫn hái thảo dược, Vu Dẫn khoa trương nói là thảo dược để cho Lê Sương và Tấn An chữa thương.

Tần Lan biết y đang tính toán gì, hãn có thể nhìn ra người này luôn muốn kết hợp Lê Sương cùng người thần bí kia, lẽ ra hãn phải mau trở về, canh chừng Lê Sương, giống như trước kia vậy...

Nhưng Vu Dẫn vừa hái thảo dược vừa hơi hợt nói một câu ngăn cản hẳn: "Hái thêm chút thảo dược khác nữa đi, nếu giờ trở về sớm, nhờ họ đang làm chuyện gì đó, đụng phải thì rất xấu hổ."

Lê Sương tuyệt không thể nào là người làm chuyện hoang đường như vậy, giả thuyết này nếu là lúc trước, Tần Lan sẽ cảm thấy buồn cười, không cần phản ứng, nhưng bây giờ, hẳn lại bị lời này làm vấp chân.

Vạn nhất...

Dấu sao Lê Sương từ Tắc Bắc vội vã hồi kinh, chỉ vì tìm một người, lại hướng Thánh thượng mượn binh, không biết trả giá nhiều như thế nào để đi cứu một người... Nàng đã vì hẳn (Tấn An) làm rất nhiều chuyện hoang đường.

Mà bây giờ đêm đã lâu như vậy, có thể che lấp nhiều bí mật như vậy... So với chuyện lúc trước, lời này của Vu Dẫn, cũng không phải là chuyện quá hoang đường.

Tần Lan liền ở với Vu Dẫn trong rừng một đêm, thẳng đến tờ mờ sáng mới dám trở về Ngũ Linh môn, nhưng hẳn không nghĩ rằng, thấy Lê Sương như vậy.

Nếu nàng nguyện ý, Tần Lan tuyệt đối không hai lời, có thể tự mình ấn nhẫn, nhưng bây giờ, hình ảnh nàng chật vật giãy dụa đêm qua tất cả đều đập vào mắt hẳn, hẳn không thể khống chế lửa giận tràn ra.

"Người này gây hại quá nhiều cho chiếu tướng, ta không lưu được hẳn."

Hẳn làm bộ muốn thoát khỏi Vu Dẫn, nhưng Vu Dẫn đâu phải là người dễ đối phó, quạt xếp trong tay áo trượt một cái, khoa tay múa chân khôn khéo mang Tần Lan đẩy tới phòng bên kia, y ngăn ở trung gian.

Vu Dẫn liếc về phía sau một cái, y biết bao thông minh, đảo mắt một vòng là thấy được tâm tư mấy người đó, nhưng cũng không vạch trần, chỉ cười híp mắt quạt quạt: "Người này là bảo bối của Ngũ Linh môn ta, đừng nói chiếu tướng của người không để cho người giết, ta cũng không để cho người động thủ, người nếu có tức giận thì nhịn chút đi, chuyện như vậy đừng làm lại nữa."

"Người này lại nhiều lần bắt kính với chiếu tướng! Ta hôm nay mất mạng cũng không để cho hãn còn sống bước ra cửa này."

Sắc mặt hãn âm trầm, ánh mắt lạnh lẽo, ánh mắt nhìn chằm chằm Tấn An giống như giành cho địch nhân hung ác nhất trên chiến trường, sát khí bạo động.

Lê Sương biết Tần Lan thật sự nổi giận, mà chuyện này nói thế nào đều là lúng túng, nàng đành phải kéo vạt áo che cổ lại, nói: "Hãn chẳng qua là... Tạm thời như vậy."

Lê Sương thở dài, "Làm tổn thương ta cũng được, tối hôm qua cũng chỉ là ngoài ý muốn, cũng không phải là chủ ý của hãn."

"Bất luận như thế nào, hãn chính là một tai họa ngầm." Tần Lan thanh sắc bất động, "Thứ cho thuộc hạ xúc phạm, hôm nay tất không lưu được hãn."

Lê Sương yên lặng, cùng Tần Lan cộng sự nhiều năm, hôm nay cho dù nàng có đưa ra quân lệnh, sợ rằng... hãn cũng sẽ không nghe nàng.

"Ai nha."

Chính đang lúc giảng co, Vu Dẫn chợt hô một tiếng cảm khái, "Trời đã sáng."

Lê Sương xoay chuyển ánh mắt, chỉ thấy ngoài cửa sổ ánh ban mai đã đầy trời, ánh mặt trời đã từ núi xa xuyên qua hăng cây trong rừng chiếu tới, ánh sáng phác họa trên đất đai.

Nàng theo bản năng quay đầu lại, thấy Tấn An nằm ở trên giường nhưng không biến thành trẻ con, trên ngực giống tối hôm qua chỉ còn lại ấn ký ngọn lửa nhàn nhạt. Ngoài dự đoán của mọi người, là Tấn An lại... tỉnh.

Hắn chỉ nhìn chăm chăm Lê Sương, ánh mắt trong trẻo thấu triệt, giống những đêm ngoài Tắc Bắc hắn nhìn nàng, chỉ là trước kia nàng đều nhìn hắn dưới ánh trăng nên không giống bây giờ, trong mắt hắn ngập tràn ánh sáng của mặt trời chiếu vào.

Đây là lần đầu tiên Lê Sương ở giữa ban ngày thấy Tấn An không phải đứa trẻ.

Nàng có chút ngẩn ra, vốn tưởng rằng là bởi vì mình còn ở bên cạnh Tấn An, cho nên kéo dài thời gian hắn biến hóa, nhưng... bây giờ ngoài trừ sợi xích sắt, thân thể cũng không có bất kỳ chỗ nào chạm vào Tấn An.

Nàng kinh ngạc, Vu Dẫn cũng vậy: "A, cuối cùng cũng có chút giống cổ người mà mấy lão đầu tử hay nói."

Ngực có ấn ký, còn những chỗ khác giống người bình thường, giống như trải qua đau đớn ngày hôm qua, hắn rốt cuộc... biến thành cổ người hoàn chỉnh sao...?!

Nhưng lúc này Tấn An không có chú ý tới thân thể mình biến hóa thế nào, hắn chỉ nhìn Lê Sương, giọng hơi khàn lên tiếng: "Ta lại đã thương người, phải không?"

Vẻ mặt mang ba phần đau lòng, Lê Sương liền dễ dàng bị sự bi thương đó làm mềm lòng. Nàng mở miệng, chưa kịp nói chuyện, phía bên kia sát khí động một cái, Lê Sương quay đầu, Tần Lan lấy vẻ mặt đoạt mệnh chi tư

giết tiến lên, ánh mắt như đao, y như lời hăn nói, hôm nay nhất định phải lấy mạng Tấn An ...

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 41

CHƯƠNG 41

Ánh mắt Tần Lan sắc như dao chạy tới chặn trước mặt Tấn An, Tấn An không tránh không né, chỉ nhìn Lê Sương, tựa như cam tâm tình nguyện đưa tính mạng của mình giao phó cho Tần Lan.

Hắn bất động, nhưng Vu Dẫn và Lê Sương không nhàn rỗi như hắn, Lê Sương ngăn tay Tần Lan lại, trực tiếp đoạt vũ khí của hắn, còn Vu Dẫn thì một bước tiến lên chế trụ Tần Lan, đẩy trước ngực hắn, đẩy Tần Lan trở về.

Tần Lan đứng tại chỗ, chân đạp đất, giết trở lại, Vu Dẫn nhíu mày, trong tay vận khí, đúng lúc này Lê Sương mang thanh đao cướp được của Tần Lan cắm xuống đất, đứng phía trước giường, thần sắc lạnh như băng lại vô cùng nghiêm túc:

"Người giết ta trước đi, sau đó giết hắn."

Nghe vậy, thân hình Tần Lan ngừng một lát, bốn mắt đối nhau, đáy mắt luôn ẩn nhẫn ưu tư của hắn rốt cuộc không áp chế được bộc lộ ra ngoài, tức giận, thống hận, không cam lòng cùng...

Ghen tị.

Đúng vậy, chính là ghen tị.

"Chiếu tướng, ngài đến đây, đã thực sự nghĩ rõ ràng?"

Tần Lan nổi cơn giận dữ, cuối cùng cũng không nhịn được nữa bộc phát ra, "Từ Tắc Bắc, ngàn dặm chạy tới đây, một đường lặn lội, ngài đã dùng cái gì để mượn năm chục ngàn binh của Thánh thượng? Chiêu tướng người có lẽ đã quên rồi! Mấy năm trước ngài đối với lão đại tướng quân mạo hiểm cỡ nào mới có thể rời đi kinh thành tới Tắc Bắc! Bây giờ ngài lại vì người làm tổn thương ngài, hại ngài, đẩy ngài tới hiểm cảnh, rồi tự đem mình chấp tay dâng lên! Ngài cứ bảo vệ hãn, có kết quả không?"

Lê Sương yên lặng, mà Tấn An ở sau lưng nàng, nhìn ánh sáng mặt trời chiếu lên thân thể nàng, có mấy phần thất thần.

Trong cơn hoảng hốt, hãn nghe được tiếng Tần Lan nổi giận quát, giống như nghe được thanh âm từ phía chân trời, thanh âm hãn chưa từng nghe, nhưng lại có phần quen thuộc không giải thích được, nó tựa như từ sâu thẳm nơi tâm hồn hãn giãy giụa đi ra.

Cùng lúc đó, trong đầu cũng thật nhiều hình ảnh không ngừng hiện lên, thoáng qua, giống như ngày hôm qua, sau khi nghe được Tần Lan nói về tin tức quân Tây Nhung.

Trong những thứ xa lạ kia mang chút hình ảnh quen thuộc không ngừng tràn vào đầu, chỉ là so với mơ hồ ngày hôm qua, hôm nay hình ảnh càng thêm rõ ràng.

Lúc này không có ai chú ý tới thần sắc của Tấn An.

Lê Sương, Vu Dẫn tất cả đều trầm mặc nhìn Tần Lan.

"Hôm nay ngài bảo vệ hãn, ngày mai hồi kinh, ngài định xử lý hãn như thế nào? Ngài thương nhớ hãn, vì hãn mượn binh tới đây, Thánh thượng há để một người như vậy tồn tại trên đời, một khi có nghị kỵ, chỉ cần hãn còn sống, ngài, phủ tướng quân... Mà đâu chỉ có một mình Thánh thượng biết chuyện này! Hậu cung, tiền triều, ai ai cũng biết đến, con gái Đại tướng quân..."

Tâm tình Tần Lan trong trạng thái kích động, kích động đến mức không nói ra lời.

Bởi vì trong lời này, chứa đựng thứ làm hấn vụn phần khó chịu, liên quan tới kết cục của Lê Sương.

Nàng sẽ gả cho hoàng đế.

Cả triều văn võ, hậu cung ba ngàn cũng sẽ biết, trước lúc Lê Sương gả cho hoàng đế, nàng ngàn dặm lao tới phương xa, cứu một người con trai thân bí.

Lại là người con trai còn sống.

Có lẽ lúc Tư Mã Dương nhìn nàng nộp trả quân quyền cũng sẽ không để ý chuyện này mấy, nhưng chỉ cần có một ngày, Tư Mã Dương muốn giết tay sai, làm suy yếu phủ tướng quân, chuyện này sẽ biến thành điểm yếu của phủ tướng quân, là một cây đinh cắm lên trên thân thể.

Hoàng đế thì dùng tay, còn những người khác thì cầm một cây búa, nhẹ nhàng vỗ một cái, liền có thể đóng đinh vào xương cột sống phủ tướng quân.

Vì thế, phương pháp duy nhất có thể chữa, đó chính là giết Tấn An, tìm lý do, nói Lê Sương đuổi theo là vì giết nam tử này báo thù, chỉ có như vậy, trong tương lai, chuyện này mới không để kẻ thù có cơ hội biến hóa.

Nhưng ...

"Cũng bởi vì ta dùng nhiều công sức, trả giá nhiều như thế, cho nên hấn càng phải sống."

Tiếng nói khàn khàn, nhưng ánh mắt cùng lời nói rõ ràng đến thế.

Vì vậy cho dù Tần Lan có nhiều tức giận hơn đi nữa, giờ phút này, cũng trở nên không còn trọng yếu.

Từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ nàng đều biết mình toàn làm những chuyện hoang đường cùng tùy hứng, hết lần này tới lần khác cha đều dung túng cho nàng tự do làm, cả đời này, nàng cũng chỉ có thể tự do tùy hứng làm một việc như vậy thôi, cho dù việc lần này sẽ đẩy tương lai của nàng rơi vào vực sâu vạn trượng, nhưng nàng sẽ không hối hận, dù chỉ một lần.

"Chiếu tướng..." Tần Lan thất sắc, giống như là đánh thua một trận phải tước vũ khí đầu hàng, "Ngài có nghĩ tới sau này ?"

Lê Sương nghĩ tới, nàng nghĩ tới việc liên quan đến Tấn An sau này, vì hãn mà lo âu, nhưng tương lai của mình, chẳng thứ gì có thể khiến nàng sợ hãi.

Nàng đã lựa chọn, nàng đang lựa chọn thời điểm, cũng đã nghĩ rõ ràng.

"Ta tự có tính toán."

Tần Lan không còn gì để nói, cũng không có biện pháp tiếp tục ở lại trong căn phòng ngột ngạt này. Hãn rũ mắt, giống như trước kia, mỗi một lần đều như vậy, không nhìn thẳng Lê Sương nữa, cúi đầu, nắm chặt quyền: "Chiếu tướng... Ngài tự có định đoạt của mình... vậy thì thôi đi."

Hãn xoay người rời đi. Tần Lan đi, phòng nhỏ một khoảng yên lặng, chỉ có Vu Dẫn thở dài một tiếng: "Đại thế gia tộc của mấy người thật là phức tạp." Y đảo mắt, khóe miệng tuy treo nụ cười thường ngày, nhưng trong mắt thâm sâu mấy phần, "Tướng quân, đối với tương lai, cô thật là đã có dự định?"

Điểm chính mà Vu Dẫn quan tâm không phải Lê Sương, mà là Tấn An.

Hắn là môn chủ Ngũ Linh, ngọc tằm cổ thủy chung là bảo vật trong môn phái, mặc dù y đồng ý để cho Tấn An đi theo Lê Sương rời Nam Trường núi, nhưng đồng thời cũng nói sau này sẽ phái người bảo vệ bọn họ, nếu Tấn An chết, bọn họ sẽ lấy lại ngọc tằm cổ.

Lê Sương yên lặng, xoay lưng lại nhìn người ngồi trên giường, Tấn An từ nãy tới giờ không nói năng gì.

Ánh sáng mặt trời ấm áp hắt lên trên người, mà Tấn An không biến đổi thành hình dáng đứa trẻ, Lê Sương cầm cổ tay hắn, chỉ cảm thấy thân thể hắn không nóng như lửa đốt giống trước kia nữa.

Mắt Lê Sương giật giật, liếc nhìn Vu Dẫn một cái: "Người lúc đã trước nói, vậy giờ Tấn An đã trở thành cổ người hoàn chỉnh rồi đúng không?"

Vu Dẫn gật đầu: "Ừ", quả thực không sai. Ngực có ấn ký, bề ngoài giống người bình thường, sẽ không lúc biến lớn lúc biến nhỏ, hoa văn ngọn lửa cũng sẽ không trải rộng nữa."

Vậy chính là nói, thân thể Tấn An đã cùng cổ hoàn toàn dung hợp?

Lê Sương nhìn con người hắn, Tấn An cũng nhìn nàng, mắt hắn như thường lệ trong suốt, nhưng bây giờ lại có mấy phần thất thần nhìn nàng, ánh mắt tựa hồ xuyên thấu qua nàng nhìn thấy thứ khác.

Lê Sương lo sợ hắn bởi vì lời nói của Tần Lan vừa rồi dẫn tới suy nghĩ nhiều, liền an ủi: "Ta vì tìm người mà đi tới, cũng không quá khó khăn như Tần Lan nói đâu." Nàng dừng một chút, "Ngày mai ta muốn lên đường hồi kinh, vốn là định hôm qua nói với người, nhưng chưa kịp. Người cùng ta hồi kinh đi."

Lê Sương đảo mắt nhìn Vu Dẫn một cái, "Người tạm thời không thể rời ta quá xa, nhưng sau khi về kinh, ta... Có lẽ không có biện pháp ở cùng người giống như bây giờ."

Khi nàng nói ra lời này, sương mù dày đặc trong mắt Tấn An thoáng chốc tiêu tán không ít, cuối cùng đem toàn bộ sự chú ý tập trung đặt ở trên người Lê Sương.

"Ta trở về, đại khái là mấy tháng sau sẽ phải vào cung, người sẽ được an bài ở phủ tướng quân, cha ta, còn có Lê Đình sẽ an bài cho người." Khẽ nắm chặt tay hắn, "Sau này có lẽ..."

Nói xong lời mở đầu, Lê Sương bị những câu tiếp theo chặn lại nơi cổ họng, một lúc lâu sau, nàng mới ngẩng đầu nhìn Tấn An, "Tóm lại, nếu sau này thân thể người không biến hóa nữa, thì thực là chuyện tốt."

Nàng cười một tiếng, "Sau này người có thể mỗi ngày dạy Lê Đình tập võ, như trước kia vậy. Còn nếu muốn chu du Đại Giang nam bắc, cũng có thể tự do du ngoạn."

"Còn nàng?" Tấn An hỏi ,

"Nàng không đi cùng ta sao?"

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 42

CHƯƠNG 42

Nàng không đi cùng hắn sao?

Vấn đề này Lê Sương không có biện pháp trả lời, không phải là không biết trả lời ra sao, dù câu trả lời có đặt ở trước mặt, nàng chỉ là không biết làm cách nào để nói ra.

Nhưng yên lặng lâu dài rồi nàng vẫn phải nói: "Hai ta không ở cùng nhau."

Rõ ràng như vậy, minh bạch thấu triệt, giống phong cách lạnh lùng lúc nàng dẫn binh tác chiến: "Sau khi vào cung, ta sẽ không ra khỏi cung, cũng sẽ không trở về phủ tướng quân. Người phải một mình."

Tấn An nhìn nàng, tròn mắt đen phản chiếu ánh sáng mặt trời, trong đôi mắt nhỏ bé đó chỉ chứa sự dao động chập chờn, không ai biết dưới đáy mắt ấy là cả một biển động gió lớn kinh hoàng.

"Là bởi vì..." Hắn cân nhắc hồi lâu, thận trọng nói giống như sợ kinh động đến Lê Sương vậy, mất tiếng, "Ta làm nàng bị thương?"

"Là bởi vì trên lưng ta có gánh nặng, có trách nhiệm cần đảm đương." Lê Sương ngừng lại, thấy được ánh mắt hắn, nàng không đành lòng nhìn nữa, định xoay người rời đi để kết thúc đoạn đối thoại khó thở này, chính lúc muốn rời đi, cổ tay nàng bị kéo lại, Tấn An giữ nàng.

"Ta giúp nàng." Hãn nói, "Lưng nàng mang nhiều gánh nặng, vậy hãy để ta giúp nàng gánh."

Trong tim như có một mũi tên xuyên vào vô cùng đau đớn, tròng mắt nàng hơi rữa, nhắm mắt lại, nàng thở dài: "Tấn An, người nào cũng không giúp được ta."

Đó là sự thật, nhưng nhìn thấy ánh mắt tổn thương của hãn, ngực nàng vẫn âm ỷ đau.

Còn biện pháp nào nữa?

Bây giờ không nói, thì phải đợi tới khi đến kinh thành, ở một nơi như vậy nói lời này sao?

Nàng tách từng ngón tay của hãn ra: "Huynh nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai lên đường hồi kinh, ta ở bên ngoài, thân thể có gì không thoải mái, cứ gọi ta." Dứt lời, cho Vu Dẫn một cái nháy mắt ra dấu, hai người cùng đi ra khỏi phòng.

Tấn An chán nản ngồi ở trên giường nhỏ, nhìn lòng bàn tay trống rỗng của mình, yên lặng không nói.

Hãn quá an tĩnh, Lê Sương và Vu Dẫn cũng không có chú ý tới, ở lúc bọn họ rời đi, Tấn An nhíu mày một cái, giơ tay xoa huyết thái dương.

Đêm hôm đó, Tần Lan xuống núi, chinh đốn lại một ngàn con dân, an bài xong, ngày mai y muốn đi cùng Lê Sương & Tấn An- giờ là người của Ngũ Linh môn, Tấn An ở lý trong phòng không ra, không có một chút động tĩnh, Lê Sương cũng nhắm tâm không nhìn hãn.

Nàng ngồi trên vách núi Ngũ Linh môn, xách rượu, uống tới nửa đêm.

Mùi rượu đã nhuộm cả người nàng, nhưng từ đầu tới cuối Lê Sương vẫn tỉnh táo đến đáng sợ.

Nàng nhìn trăng trên núi Nam Trường, gió đêm ẩm áp thổi tới, ngập tràn mùi vị cỏ cây và đất, nàng biết, lần hồi kinh này, bất kể là chiến tranh tặc ngoại hay là nơi này trăng sáng, đều trở thành quá khứ.

Một đêm này Lê Sương ôm vò rượu ngủ, ngày hôm sau, Vu Dẫn đến đánh thức nàng, y che mũi, vẻ mặt ghét bỏ: "Đại tướng quân, cô thật không biết bảo vệ sức khỏe của mình."

Lê Sương liếc y một cái, rồi nhìn ra sau lưng y, đi theo y là năm sáu người của Ngũ Linh môn, còn Tấn An thì đứng ở sau cùng, hắn mặc quần áo vải bố của người Ngũ Linh môn, còn là kiểu dáng của người đứng tuổi, cùng người bình thường không có gì khác biệt, chỉ là sắc mặt có chút tái.

Lê Sương không suy nghĩ nhiều, chỉ nói thân thể hãn thể này là hoàn toàn ổn định rồi, nàng vỗ vỗ mặt rồi đứng lên: "Các người đã thu thập xong vậy xuống núi đi."

Vu Dẫn hỏi: "Đồ của cô đâu?"

"Ta không có gì mang theo."

Nàng vốn là một mình tới, bây giờ có thể dẫn Tấn An về chính là đã đạt được mục đích.

Xuống Nam Trường núi, Lê Sương trên đường ngày đêm kiên trì, cuối cùng cũng đuổi kịp đại quân trước hai ngày hồi kinh.

Ban đầu, Lê Sương vốn còn lo lắng Tấn An suốt ngày chỉ dùng khinh công bay tới bay lui sẽ không biết cưỡi ngựa, nhưng ngoài dự đoán, kỹ năng cưỡi ngựa của hãn vô cùng giỏi, nàng càng tò mò thân thể của hãn,

muốn đi hỏi Tấn An ít nhiều đã khôi phục bình thường kia, hỏi hẳn có hay không nhớ lại một ít chuyện đã qua.

Nhưng đoạn đường này không biết vô tình hay cố ý, Tấn An né tránh tiếp xúc với Lê Sương, lúc nghỉ ngơi, lúc ăn cơm, hẳn cũng ngồi xa mọi người, Lê Sương muốn gọi hẳn, hẳn lại giống như đọc được suy nghĩ của nàng vậy, khôn khéo tránh được.

Nhiều lần, Lê Sương liền biết Tấn An đang tránh nàng.

Nàng cho rằng lời mình nói trước hôm rời Nam Trường núi làm Tấn An tổn thương, nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng không có biện pháp đi an ủi hẳn, vì thế cũng đành mặc cho Tấn An "không được tự nhiên" như vậy.

Là ngày, Lê Sương mang nguyên vẹn năm chục ngàn lính trở về kinh đô. Đại quân trở về doanh, Lê Sương lại chưa trở về nhà ngay, nàng muốn dẫn các vị tướng lãnh đi hỏi báo trước, muốn giao ra quân quyền trên người ngay hôm nay.

Chinh đồn đại quân xong, Lê Sương đang cùng mấy tướng lãnh bàn bạc công việc để lát nữa gặp vua, bên đường một chiếc xe ngựa lướt qua, cách bài trí và hoa văn của chiếc xe ngựa này không giống ở Đại Tấn, thùng xe, càng xe đều tráng kiện hơn rất nhiều, tổng cộng có ba con ngựa kéo xe, đều là những con ngựa cường tráng vô cùng.

Lê Sương nhận ra, đây chính là xe ngựa của Tây Nhung.

Lúc xe ngựa đi ngang qua Lê Sương và mấy người thì chợt chậm lại. Thẳng đến lúc phu xe xuống thì xe mới dừng hẳn, người trên xe cả người mặc quần áo quan Tây Nhung chậm chạp bước xuống.

Người này không cao lớn giống mấy người Tây Nhung, lưng có chút gù, gầy đét, mặt mũi già nua, ước chừng đã hơn năm mươi tuổi, chỉ là con người trong cặp mắt nhỏ dài lóe lên tinh quang của người ngoại quốc.

"Thật đúng dịp, lại có thể ở trên đường này mà vô tình gặp được Lê tướng quân."

Đứng cạnh Lê Sương, già trẻ đều là những người từng đánh giặc Tây Nhung, tất cả mọi người đều lạnh mặt, không nói gì, chỉ có một mình lão ta cười, cứ như hai nước là láng giềng thân thiết lắm, như thể mùa đông này chưa từng chém giết qua.

Lê Sương quan sát lão một phen từ trên xuống dưới, trong đầu mấy chữ " Sứ giả Tây Nhung, khó đối phó" thối qua: "Quả thực đúng dịp, ta ở phương nam nghe được tin sứ giả Tây Nhung phải gặp mình mới chịu ký hiệp nghị, ta vẫn còn đang tò mò nguyên nhân, không nghĩ tới lại gặp ở trên đường."

Lão già nghe Lê Sương nói ra thân phận mình, nụ cười sâu hơn: "Chẳng qua là tân vương của chúng ta nghe qua danh tiếng của Lê tướng quân, chiến tích lừng lẫy, bệ hạ ta đối với tướng quân rất tò mò, nên dặn dò ta lần này tới Đại Tấn, nhất định phải gặp mặt tướng quân một lần." Lão khom người làm một tư thế mời, tay hướng đường tới hoàng cung, "Hôm nay bệ hạ Đại Tấn sai người tới thông báo cho ta tướng quân hôm nay sẽ trở về, ta đang muốn tới đại diện, tướng quân cùng đi chung chứ?"

"Không được, ta còn phải giao phó chút công việc, sứ giả mời đi trước, Lê Sương sẽ nhanh chóng đi gặp vua."

Ông ta cũng không cưỡng ép, gật đầu một cái, quay người rời đi, mà ở trong nháy mắt ông ta xoay người đó, ánh mắt giống chim ưng chột ngừng lại, liếc người đằng sau Lê Sương và mấy vị tướng lãnh, ánh sáng tới trên người Tấn An.

Mắt ông ta híp lại, bước chân cũng hơi dừng lại một chút.

Bốn mắt giáp nhau, nhưng rất nhanh, ở thời điểm đó không có ai chú ý đến, lão đầu thu hồi ánh mắt, rũ tròng mắt, nhắc chân lên xe ngựa, bánh xe

lốc cốc lăn về phía trước, Lê Sương cùng một nhóm đưa mắt nhìn hăn rời đi, giống nhau như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Tấn An cũng chỉ cúi đầu nhìn mặt đất, cho đến nghe thấy có người gọi ba tiếng Tấn An, hăn mới ngẩng đầu lên.

Lê Sương đang nhìn chăm chăm hăn: "Huynh theo Tần Lan về phủ tướng quân trước đi. Sẽ tự có người an bài cho huynh."

Tấn An không nói gì, Lê Sương trầm mặc một hồi, cũng xoay người rời đi.

Lê Sương vào cung, chuyện phải đối mặt giống như trong dự liệu của nàng, ngay trước mặt mọi người nộp trả quân quyền, cho dù sắc mặt của mấy vị phó tướng kinh ngạc nhưng cũng không có bất kỳ ai lên tiếng, Tư Mã Dương cũng phối hợp cũng không hỏi nàng chi tiết cụ thể việc nàng xuất binh lên Nam Trường núi lần này, chỉ nghe Lê Sương báo cáo tặc phi(trộm cướp) Nam Trường núi đã dẹp sạch, coi như đã làm xong cái cơ bịa đặt lúc trước.

Nhưng thời điểm sứ giả Tây Nhung đang ký kết hiệp định lại cảm khái một câu: "Lê Sương tướng quân kiêu dũng thiện chiến, sau này lại không ra chiến trường giúp bệ hạ, vì nước mà dốc sức, thật là tổn thất lớn cho bệ hạ."

Tư Mã Dương cười một tiếng: "Chuyện này không cần sứ giả lưu tâm, trẫm sẽ tự có nơi an bài Lê tướng quân, quả quyết sẽ không bỏ lỡ nàng."

Những lời ám dụ rõ ràng như vậy, ai đứng ở đây trong lòng đều biết rõ. Ánh mắt các tướng lãnh vòng vo lưu chuyển, đều yên lặng.

Lê Sương chỉ nhìn, định thần không nói.

Hôm nay Sứ giả Tây Nhung đã như ý nguyện gặp được Lê Sương, trên đại diện cũng thoải mái ký hiệp ước, hoàng đế vui mừng, định vào

ngày mai thiết yến kinh giao hành cung (mở tiệc), chúc mừng Tây Nhung và Đại Tấn từ nay hòa bình giao hảo.

Đại sự đã hội nghị xong, Tư Mã Dương chỉ để Lê Sương ở lại, cho tất cả lui xuống.

Tư Mã Sương thành thoi đi dạo, một quân một thần ở trong ngự hoa viên lẳng lặng đi, Lê Sương một mực đi ở phía sau, cách hẳn một bước, Tư Mã Dương dừng bước, nàng cũng ngừng lại.

"Sương nhi."

Tư Mã Dương mở miệng, gọi tên lúc trước hẳn gọi nàng, Lê Sương cũng vẫn cung kính trả lời: "Có thần."

Tư Mã Dương im lặng hồi lâu.

"Người nàng muốn cứu, cứu ra chưa?"

"Nhờ phúc của bệ hạ, tất cả đều thuận lợi."

Tư Mã Dương quay người nhìn sang, nhìn Lê Sương vẫn cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Ba tháng, Sương nhi, ta chỉ cho nàng ba tháng, nàng phải tự xử lý tình cảm của chính mình, ba tháng sau, ta muốn nàng là phi tử của ta. Trong mắt, trong lòng nàng chỉ có thể là ta."

Lê Sương nhớ tới Tấn An, lúc hẳn ở Tắc Bắc giá rét kéo nàng vào hẻm nhỏ, không mang mặt nạ hôn nàng, lại nghĩ tới lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, hẳn cứu nàng, sau đó ở trên đỉnh núi phong tuyết hôn môi nàng, còn có cách đây không lâu, ngay tại Nam Trường núi, hẳn động tình cùng nàng khó tự kiềm chế.

Mỗi một màn đều rất hỗn loạn, nhưng cũng chân thật như vậy.

Lê Sương áp chế tất cả ưu tư, ngửa đầu nhìn Tư Mã Dương, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng: "Bệ hạ, Lê Sương sẽ giải quyết thật rõ ràng."

Nàng phải dứt bỏ, phải vô tình, nàng đã tự do phóng khoáng làm, cho nên bây giờ, nên gánh vác hậu quả.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 43

CHƯƠNG 43

Vào lúc Lê Sương trở về phủ tướng quân Tấn An đã được an trí thỏa đáng. Lão Đại tướng quân an bài hẳn ở một tiểu viện có vị trí cách xa chỗ Lê Sương nhất, chạng vạng tối, Lê Sương cùng người nhà dùng bữa, không thấy Đại tướng quân cho người gọi Tấn An tới.

Buổi chiều đầu tiên khi trở về nhà, chủ nhân lại không đãi khách...

Dụng ý của lão Đại tướng quân quá rõ ràng.

Lê Sương biết, cũng không muốn làm cha không thoải mái, nàng yên lặng ăn xong một bữa cơm, tự trở về phòng, chuyện liên quan tới Tấn An, một câu cũng không hỏi.

Lão Đại tướng quân đã dung túng cho nàng tự do phóng khoáng, giờ nàng cũng nên chịu trách nhiệm về việc mà mình đã làm.

Nhưng khi đêm đã khuya, lúc không người, Lê Sương vẫn không nhịn được nhớ mong Tấn An đang ở một đầu khác của phủ tướng quân, thân thể hẳn bây giờ như thế nào? Cách xa nàng, ngọc tằm cổ có hay không lại khó chịu?

Lê Sương ngừng rửa mặt, mái tóc dài ướt đẫm, nàng đẩy cửa sổ ra, khoanh tay lẳng lặng nhìn trăng, mà mặt trăng lại ở phía sân nhỏ nơi tiểu viện Tấn An ở.

Mặt trăng không quá cao, cho nên cũng không biết rốt cuộc là Lê Sương nhìn trăng trên trời hay là bóng cây trúc in trên sân nhỏ của Tấn An.

Nghĩ tới đoạn đối thoại hôm nay cùng với Tư Mã Dương, Lê Sương không khỏi thở dài một tiếng, khí nóng từ miệng hòa vào đêm se lạnh, phiêu phiêu vòng vòng chìm vào sắc đêm. Trong viện một mảnh an tĩnh, chỉ có gió xuân khẽ thổi, cho nên Lê Sương không nhận ra được bất kỳ dị thường nào, càng không biết giờ phút này Tấn An đang ngồi yên lặng ở mái hiên trên đỉnh đầu nàng. Đem tiếng thở dài của nàng toàn bộ thu vào trong tai, ghi ở trong lòng.

Ánh trăng rất sáng, Lê Sương không lên tiếng nữa, không biết ngồi im lặng bao lâu, có lẽ lâu đến mức khô cả tóc, Lê Sương đứng dậy đóng cửa sổ, vào đi ngủ. Còn Tấn An vẫn không nhúc nhích ngồi ở trên mái hiên.

Cho đến khi trong phòng truyền ra tiếng hít thở sâu, Tấn An mới xoay mình từ trên mái hiên đi xuống.

Giống như những đêm ngoài bắc vậy, động tác của hắn nhẹ vô cùng, bước vào phòng, không làm kinh động bất kỳ ai, cho dù là Lê Sương.

Bước tới một bên giường nhỏ của Lê Sương, hắn lặng lẽ nhìn người đang ngủ say trong chăn.

Trong con người màu đen của Tấn An không có say mê chìm đắm như những ngày qua, ngược lại nó mang theo mấy phần dò xét, hắn từng bước đến gần, giống như đang nhìn địch nhân, hoặc giống như đang nhìn con mồi. Một đôi mắt đen sắc bén lóe sáng ở trong đêm tối.

Ngón tay hắn giật giật, nhưng cuối cùng, cái gì cũng không làm, chỉ đến gần nàng, như có lực hấp dẫn thu hút hắn không ngừng dựa gần vào nàng.

Không phải không có cách nào rời xa, mà là không muốn rời đi...

Dựa quá gần, hô hấp chông chéo lên nhau, hàng mi dài của Lê Sương run lên, Tấn An đột nhiên hoàn hồn!

Thân hình hấn chột động, chỉ trong chốc lát, ở lúc Lê Sương mở mắt, cửa sổ mở toang, nhưng hấn đã biến mất.

Lê Sương cũng chỉ nhìn cửa sổ kia một cái, rồi quay lưng lại, coi như cái gì cũng chưa có phát sinh, một lần nữa nhắm mắt lại.

Hôm sau, kinh giao hành cung, Thánh thượng mở tiệc thiết yến sứ giả Tây Nhung, chúc mừng hai nước hòa bình hữu hảo, trên bàn rượu bữa tiệc linh đình, người người mặt lộ vẻ vui mừng, tươi cười rạng rỡ, chỉ là đằng sau tươi cười giả dối kia có bao nhiêu độ lượng cùng tính toán không biết trước được.

Lê Sương xưa nay không thích những yến tiệc như vậy, tiếp một vòng rượu, liền mượn cớ tửu lực không tốt, lui ra ngoài.

Kinh giao hành cung cực lớn, hậu viện thậm chí còn có một cái hồ, Lê Sương bước chậm đến bờ hồ, Tần Lan không yên tâm cũng đi theo. Lê Sương quay đầu nhìn hấn, cười nói: "Lo lắng cái gì, người còn không hiểu ta?"

Lâu rồi không thấy nàng cùng hấn nói chuyện như vậy, khóe miệng Tần Lan không khỏi nhẹ cười một tiếng: "Chiếu tướng mượn cớ say rượu rời đi, thuộc hạ cũng tìm được lý do rời đi sớm."

Lê Sương cũng cười, lúc trước ở Tắc Bắc đánh giặc loạn, rồi sau đó Lê Sương ngàn dặm lao tới Nam Trường núi, thẳng đến bây giờ mới có cảm giác an ổn, nàng trả lời: "Tránh phiền Thánh thượng nghỉ ngơi, chúng ta mượn cớ trở về phủ đi."

"Ừm."

Sau đó lại yên lặng, Lê Sương và Tần Lan quen biết từ nhỏ, yên lặng như vậy lại không lúng túng, cùng gió đêm, nghe nước hồ ở bên bờ nhẹ vỗ, hai người luôn bận rộn giờ lại có mấy phần thích ý hiếm có.

Ở thời điểm này, nói chuyện ngược lại không tốt, chỉ là đột nhiên Lê Sương dừng chân.

Tần Lan đi sau lưng nàng, thiếu chút nữa đụng vào nàng, hấn cũng vội vàng ngừng bước chân, hấn nhìn Lê Sương một cái, không thấy ánh mắt nàng, nhưng có thể cảm giác được nàng đang nhìn chăm chăm bụi cây đối diện bên kia bờ hồ, Tần Lan nhìn theo ánh mắt nàng, hơi ngần ra.

Lê Sương chợt ho khan mấy tiếng, phá vỡ yên lặng trước hồ nước.

"Đêm vẫn có chút lạnh." Nàng nói, thanh âm khàn khàn, thật giống bị cái lạnh đông cứng thốt lên vậy.

Tần Lan lẳng lặng nhìn Lê Sương, cho đến khi Lê Sương đẩy hấn một cái, để cho hấn đi ngang hàng mới bắt đầu đi trở về, hấn nói: "Áo khoác của thuộc hạ, tướng quân trước mặc đi."

"Không được, đi nhanh chút cho nóng người."

Hấn theo Lê Sương bước chân nàng rời đi, không quay đầu lại.

Phía bụi cây hồ đối diện sau khi hai người rời đi, cỏ cây gần mặt hồ bị dính chút ướt, chợt rung lên, lão đầu gầy đét từ trong bụi cây hiện thân^^, lão híp mắt nhìn bóng lưng Lê Sương: "Có cần thần nhõ cỏ tận gốc không?"

"Không được." Ở chỗ sâu trong bụi cây truyền tới tiếng trả lời, nhưng lại là tiếng của Tấn An, ánh trăng không thể chiếu sáng mặt hấn dưới tán cây, tròng mắt của hấn cũng đang nhìn theo bóng lưng của Lê Sương đang từ từ di động.

Lão đầu cười một tiếng khô khốc: "Lê tướng quân của Đại Tấn mặc dù động lòng người, nhưng mà Ngạo Đăng điện hạ, ngài bây giờ là thái tử, vương thượng vẫn đang chờ ngài trở về phong lễ đó. Ngài không thể ở chỗ này xảy ra bất trắc, nếu hoàng đế Đại Tấn biết ngài ở chỗ này, sẽ không thả người đi." (Ngạo Đăng a Ngạo Đăng)

Ngón cái khô héo của lão già động một cái, trên đầu gậy của lão lập tức hiện ra hai cây ngân châm, lão cười một tiếng: "Mỗi người một cây, chẳng ai có thể tra ra nguyên nhân cái chết."

Tiếng nói vừa dứt, cây gậy ánh bạc như sao rơi trên trời, chợt lóe lên, thời điểm còn chưa bay qua bờ bên kia, lại có bóng đen chợt bay lên, lấy đầu ngón tay bắt lấy hai cây ngân châm, ném vào trong hồ, chỉ trong chốc lát, có chừng mười con cá nhỏ lật bụng, từ trong hồ nổi lên, trôi trôi dạt dạt vào bờ hồ.

Tấn An liếc mắt tới lũ cá chết dưới chân, nhìn chăm chăm lão đầu: "Ta nói rồi, không được làm hại nàng."

Lão đầu cười môi: "Được, lão sẽ không động thủ, chẳng qua là không ngờ, Ngạo Đăng điện hạ, lại cũng có một ngày ngài che chở người khác như vậy. Nhưng mà điện hạ chớ quên, nếu bị người khác biết chúng ta gặp mặt, ta sẽ không thể mang ngài rời đi. Đến lúc đó, hy vọng Lê tướng quân kia có thể đối với ngài có chút tình nghĩa đi."

Tấn An yên lặng không nói.

"Thời gian sắp hết, lão thần về trở yến tiệc trước."

Nước hồ gợn sóng, mấy con cá lật bụng không ngừng bị dạt lên bờ, Tấn An nhìn hướng bọn họ rời đi, chợt nghĩ tới đêm hôm qua, thời điểm hắn ở mép giường Lê Sương, nhìn nàng không chút phòng bị, thật ra thì lúc đó... hắn muốn giết nàng.

Hắn đã nhớ lại tất cả, biết mình là ai, đồng thời cũng không quên những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này.

Hắn biết mình lớn lên như thế nào, là dạng người gì, trải qua cuộc sống như thế nào, cũng nhớ tới lúc hắn ở dã ngoại săn thú, bị thua trong tay vu bà của Ngũ Linh môn như thế nào, càng nhớ cuộc sống sống không bằng chết mà hắn đã phải trải qua, nhưng tất cả, cũng không quá rõ ràng.

Hắn nhớ mình yêu Lê Sương nhiều thế nào, có lẽ... Đó không phải là yêu, đó chỉ là sự trầm mê, lệ thuộc vào nàng, cần nàng, không cách nào rời đi, ghiền bị nàng nắm trong tay.

Có thể đó không phải là hắn, hắn chẳng qua là bị cổ trùng khống chế.

Nghe được tin hoàng đế Tây Nhung băng hà, cha lên ngôi, tên của phụ thân là chìa khóa mở ra trí nhớ của hắn, để cho hắn thức tỉnh.

Lúc đó trí nhớ của hắn vẫn là một mảnh hỗn độn giữa những tấm tối mịt mờ, mà đến bây giờ, một đường từ Nam Trường núi trở lại kinh thành Đại Tấn, hắn đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Hắn là thế tử của Tây Nhung, cha hắn hiện nay lên ngôi làm hoàng đế, hắn chính là Thái tử Tây Nhung. Hắn là người Tây Nhung, là hoàng tộc, cao cao tại thượng, nhìn chúng sinh bằng nửa con mắt, nhưng mà trong mấy tháng này, hắn lại giúp Đại Tấn, bức lui đại quân của nước mình, chém giết Đại tướng của quốc gia mình, còn giống như bị khống chế, đi theo người con gái kia.

Ngày hôm qua hắn chính là muốn giết chết Lê Sương.

Để cổ trùng trong thân thể hắn mất đi chủ nhân, như vậy, hắn có thể được tự do.

Nhưng mà, thời điểm hẳn đi tới gần Lê Sương, nhìn nàng ngủ không phòng bị, Tấn An có thể khẳng định, mình có thể một lực vặn đầu nàng, sức lực trong thân thể hẳn nói cho hẳn, hẳn thậm chí có thể tay không xé nát nàng.

Nhưng...

Càng đến gần nàng, càng gần khí tức của nàng, tim hẳn như thể có kim châm vào, không còn thuốc chữa nữa, chỉ cần vừa nghĩ tới giết nàng, những cây kim đó lại đâm vào tim hẳn muốn giết hẳn trước, khiến hẳn đau khổ, thống khổ này chỉ có tuân lệnh mà chịu đựng.

Hẳn không có cách nào giết Lê Sương.

Thậm chí cũng không có biện pháp để người khác giết Lê Sương.

Ưu tư quá mạnh mẽ, khiến cho hẳn đến bây giờ căn bản không cách nào phân rõ, đây rốt cuộc là ý nguyện của hẳn, hay là cố trùng khiến hẳn làm như vậy.

Hẳn nhìn Lê Sương càng lúc càng xa, cơ hồ không thấy được bóng lưng, chợt nhớ lại ngày đó, khi hẳn sắp khôi phục trí nhớ, thời điểm chưa hoàn toàn trở lại, Tần Lan muốn giết hẳn, mà Lê Sương lại ngăn trước người hẳn, nói: "Người giết ta trước, rồi giết hẳn."

Khi đó ánh sáng mặt trời chói mắt như vậy, cơ hồ làm lung lay tinh thần hẳn, làm hẳn động tâm.

Người con gái này đang bảo vệ hẳn, trên đường trở về kinh, lúc cưỡi ngựa, nàng cũng bảo vệ hẳn, dùng ánh mắt quan tâm nhìn hẳn, vẻ mặt mang chút bất đắc dĩ, nàng muốn tới gần hẳn, muốn nói chuyện, mà mỗi khi hẳn tránh né, nàng trong mắt nàng ít nhiều thoáng qua chút khổ sở.

Nhìn có chút đáng thương, làm người ta mềm lòng, để cho hẳn...

Muốn tiến tới ôm nàng.

Mặc dù, Tấn An cũng không biết đây là cố trùng..., hay là do mình muốn làm.

Hắn hẳn là không có yêu Lê Sương, mặc dù hẳn nhớ rõ khoảng thời gian này hẳn vì Lê Sương làm những chuyện điên cuồng, cũng nhớ lúc hôn nàng, đôi môi mềm mại ấm áp, còn nhớ sau mỗi lần bị đường đột, gương mặt tức giận đỏ lên, không giống những cô gái khác e thẹn, nàng sinh ra đã anh khí như vậy, hẳn càng nhớ mình vì Lê Sương đỏ mặt mà tim đập thành thịch, trái tim chất chứa cảm xúc của nàng, hẳn muốn đem hết cuống si của mình hiến tế cho nàng...

Nhưng...

Đó không phải là hẳn.

Tấn An thở dài một tiếng, đè lại chút hỗn loạn trong ngực, hẳn không phải là Tấn An, hình như cũng không phải là người trong quá khứ, hẳn không hoàn chỉnh, hẳn rốt cuộc là ai...

Hắn rốt cuộc... đối với Lê Sương... là như thế nào?

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 44

CHƯƠNG 44

Sau khi trở về tiệc rượu, vẻ mặt Lê Sương có chút ngẩn ngơ, khi thấy sứ giả Tây Nhung cũng từ bên ngoài trở về tự yến thì Lê Sương nhìn chòng chọc lão một hồi, lão đầu tử ánh mắt sắc bén, đảo mắt cũng nhìn chăm chú vào Lê Sương, lão khẽ gờ lên ly rượu, tỏ ý kính Lê Sương một ly.

Lê Sương không nhúc nhích, Tư Mã Dương nhìn thấy, mang ly rượu nói: "Lê tướng quân tửu lượng kém, ly rượu này của sứ giả, trăm thay mặt nàng uống, như thế nào?"

Lão đầu lập tức trả lời, khách sáo đôi câu, liền uống rượu ngồi xuống.

Tửu lượng của Tư Mã Dương cũng không tốt lắm, rời đi trước, hoàng đế đi, tiệc rượu cũng từ từ giải tán, mà lúc hoàng đế rời chỗ, vẫn còn cố ý đi vòng qua bên cạnh Lê Sương gõ đầu nàng một cái, nhẹ giọng nói: "Không uống uống được, lần sau cứ nói."

Thái độ thân mật, đâu chỉ hơn quân thần, chính là so với phi tử trong hậu cung, sợ cũng không có mấy ai có thể được Tư Mã Dương cưng chiều như vậy đi.

Các đại thần khôn khéo nhường nào, tâm tư hoàng đế, ngay ngày mai liền có thể truyền khắp kinh đô.

Lê Sương chỉ sững sờ nhìn Tư Mã Dương, thẳng đến lúc bóng người hẳn biến mất.

Nàng chẳng có phản ứng gì làm cho Tư Mã Dương không nhìn ra, chỉ nghĩ nàng say rượu... Lê Sương xoa xoa mi tâm, thực ra nàng đang nghĩ đến việc trông thấy Tấn An cùng sứ giả Tây Nhung gặp mặt ở hồ đối diện kia.

Mặc dù là đêm tối, khiến người ta nhìn không rõ lắm, nhưng dáng người của Tấn An, Lê Sương tuyệt đối sẽ không nhận sai, mà cây gậy chống lưng bằng bạc của sứ giả Tây Nhung cũng không có cái thứ hai.

Lão đầu lại cung kính với Tấn An, dùng tư thái hành lễ, chỉ sợ thân phận thực sự của Tấn An là quý vi hoàng tộc Tây Nhung, mà nay Tây Nhung đã đổi vua, vua mới lên ngôi, có thể khiến lão đầu này mạo hiểm ngay trong cung hẹn gặp, Tấn An nhất định là con trai quý tử của ai đó trong hoàng tộc, thân phận thật của hắn...

Tấn An lại đồng ý gặp mặt lão sứ giả, có thể đoán được, hắn nhất định đã nhớ lại thân phận của mình.

Như vậy, việc tại sao hắn trầm mặc ít nói lại thường xuyên nhìn chăm chăm nàng như có điều suy nghĩ trên đoạn đường tới kinh thành lần này, giờ đã có lời giải đáp.

Hắn đã nhớ mình là ai, thân thể và cỗ trùng dung hợp, hắn không biến hóa ngày đêm nữa, trí nhớ cũng khôi phục, không giống như trước kia thích kề cận nàng, Tấn An... Đại khái là đã khôi phục bình thường đi, hắn chiến thắng ngọc tằm cố?

Suy nghĩ trong đầu Lê Sương hỗn loạn, trên đường thất thần trở về phủ tướng quân, nàng ngồi trơ ở trong phòng rất lâu, do dự lựa chọn có hay không đi gặp Tấn An. Ngay vào lúc này, lại nghe thấy trên nóc nhà có động tĩnh, nàng hơi ngậy người, đợi lúc quay đầu, thấy Tấn An không biết từ lúc nào đã vào trong nhà.

Nàng nhìn tiểu viện yên tĩnh vắng vẻ không người, bên ngoài viện thị vệ giữ cửa đứng nghiêm, Lê Sương như thường đóng cửa sổ lại. Nàng xoay người đối mặt với Tấn An, nhìn thẳng vào mắt hắn, chợt cảm thấy trong mắt hắn có mấy phần xa lạ.

"Người nhớ ra mình là ai?"

"Ừ." Tấn An cũng không kiêng kị, "Con trai duy nhất của tân vương, Ngạo Đăng." ^^

Con trai độc nhất của tân vương Tây Nhung, vậy khi hắn hồi triều sẽ là Thái tử, tương lai sẽ là vương của Tây Nhung. Quả nhiên là thân phận rất tôn quý.

Lê Sương nhất thời yên lặng: "Thân phận như vậy, tại sao lúc trước người mất tích, họ không tìm người?"

"Tiền vương đa nghi, cha ta không dám điều binh tìm ta, vu nữ của Ngũ Linh môn lại hành sự bí ẩn, nơi nhất ta là chỗ tiếp giáp giữa Đại Tấn và Tây Nhung, người cũng biết, nơi đó xưa nay đều là tình thế khẩn trương, không dò tìm được."

Lê Sương gật đầu, nàng biết, cái địa lao đó ở chỗ rừng cây nhỏ hàng năm không có người đặt chân, ở ngoài Lộc thành, trên lý thuyết nói cũng không phải là đất của Đại Tấn, nhưng lại trong khống chế của Đại Tấn, Trường Phong doanh mỗi ngày đều soi, tất không cho phép lính mã Tây Nhung bước qua vùng đất kia.

Đương nhiên Trường Phong doanh cũng chỉ nhìn soi xét, nếu không có phát sinh chuyện gì cũng sẽ không đi tới nơi đó, quả thực là một chỗ ẩn thân tốt.

"Người hôm nay đến tìm ta..."

"Ta phải về Tây Nhung."

Tấn An trước đây chưa bao giờ cắt đứt lời Lê Sương, bởi vì chỉ cần Lê Sương mở miệng nói chuyện với hắn, điều đó giống như là được trời cao ban kẹo vậy, hắn sẽ bình tĩnh nhìn nàng, trong tròng mắt chỉ có bóng người nàng, chiếu lấp lánh.

Mà bây giờ Tấn An cắt ngang lời nàng, lại còn là một câu mang ý chia ly đặc biệt lạnh lùng.

Hắn nói không do dự, chỉ là tới đây thông báo với Lê Sương một câu.

Lê Sương trầm mặc hồi lâu: "Rất tốt." Nàng trả lời cũng hết sức làm theo thông lệ công việc. Đem tất cả ưu tư che giấu.

Thật ra thì cái này là kết cục tốt nhất mà Lê Sương có thể nghĩ tới, hắn nhớ ra mình là ai, biết cố hương của mình, nơi mà có thể đặt chân trong tương lai, có mục tiêu ngoài nàng trong cuộc sống.

Hắn là độc lập, một người hoàn chỉnh.

Trừ "rất tốt" trở ra, Lê Sương quả thật không biết nên nói cái gì nữa.

"Ta định hai ngày sau lên đường, đại sứ giả sẽ giúp ta rời đi."

"Ừ." Lê Sương gật đầu, "Đừng có để lộ, nếu Thánh thượng biết thân phận của ngươi, nhất định sẽ không dễ dàng để ngươi rời đi."

Đối thoại khách sáo lại tỉnh táo, Lê Sương tránh ánh mắt Tấn An, không nhìn vào mắt hắn, chẳng biết tại sao, tình cảnh này, nàng lại sợ mình nhìn thấy trong mắt hắn có sự khách khí cùng hơi hợ.

Tấn An khi mất trí nhớ, trong mắt hắn chỉ có một mình nàng, là Tấn An thuộc về nàng, còn bây giờ, người này nữa không phải Tấn An nữa.

Nàng đứng một hồi, không khí đang trở nên lúng túng, nàng cuối cùng cũng hít sâu một hơi, hoạt động, muốn đi mở cửa: "Ta phải đi khiển trách bọn thị vệ đây, người lựa thời gian đi về trước, đợi ở trong phủ tướng quân, không ai có thể ảnh hưởng người."

Nàng kéo cửa phòng ra, còn Tấn An kéo cánh tay nàng.

Nhiệt độ cơ thể quen thuộc, hơi thở quen thuộc, nhưng lời mà hắn nói lại khiến người ta khó mà cảm thấy quen thuộc.

"Hôm nay ta tới để nói lời cảm ơn." Tấn An nói, "Đa tạ Tướng quân, gần đây chiếu cố." (Ta hôm nay tới là để tạ thính Tướng quân^^, tướng quân, đừng đớp thính nữa~~~)

Khóe môi Lê Sương khẽ run lên, chỉ nghe thấy cửa sổ "két" một tiếng. Nàng quay đầu lại, trong phòng đã không có một bóng người.

Nàng nhào ra ngoài cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, chỉ có thị vệ cẩn thận đi quan sát trong viện, vẻ mặt tựa như hỏi một câu: "Tướng quân? Có gì phân phó?"

"Không có." Lê Sương đáp, "Có chút buồn bực, mở cửa sổ hóng mát một chút." (^^)

Nàng ngồi xuống, nhìn mặt mũi của mình trong gương, sau đó xoa xoa ngực, hít thở sâu nhiều lần, cảm thấy ông trời thật là không có đạo lý, không đau không bệnh mà lại cảm thấy trong lòng buồn bực. Giống như có vật gì bị rút ra, có chút đau lại có chút khó chịu, khó chịu khiến người ta khó hình dung.

Bất quá như vậy tốt vô cùng, kết quả như bây giờ rất tốt, cái gì cũng trở về quỹ đạo của nó.

Lê Sương ngồi trước gương một đêm, cứ nghĩ như vậy, tới ngày hôm sau khi trời còn chưa sáng, bên ngoài phủ tướng quân chợt truyền đến tiếng huyền áo. Đây thật sự là chuyện vô cùng hiếm thấy.

Không lâu sau, Đại quân gia liền vội vội vàng vàng tìm được Lê Sương.

"Người trong cung đến, cầm thánh dụ, muốn vị ở tiểu viện hướng bắc kia (chỗ Tấn An) lập tức vào cung gặp mặt, ngự tiền vệ Thanh Long cầm đao tới, Đại tướng quân đang xã giao ở phía trước... Ai! Đại tiểu thư!"

Không chờ lão quân gia nói xong, Lê Sương co cẳng chạy về phía bắc, thời điểm đến trước sân nhỏ, xa xa một con đường khác, nàng nhìn thấy Thanh Long vệ đang trên đường đi hướng này.

Trong lòng quýnh lên, Lê Sương dùng tới khinh công, hai ba bước nhảy vào trong sân của Tấn An, nàng vội vàng, lại không thấy Tấn An trong sân, mới đẩy cửa vào phòng, sau lưng truyền tới một câu hỏi: "Làm sao vậy?"

Lê Sương quay đầu lại, thấy trong tay Tấn An cầm kiếm, trên mặt còn có mồ hôi nóng, nhìn giống như đã múa kiếm rất lâu: "Mới vừa đang luyện kiếm, nghe thấy tiếng động ở chỗ này."

Cảm giác của hắn tốt hơn so với bất kỳ ai.

"Không có thời gian nói nhiều, người rời đi trước, không thấy người, cổng thành nhất định khóa kín ngay lập tức, không cần vội vã ra khỏi thành, phía nam thành Bạch tự có một tiểu viện bỏ hoang, dưới lòng đất có mật thất, bên trong cái gì cũng có, người đến chỗ đó tránh trước, qua đợt này rồi nghĩ biện pháp trở về Tây Nhung."

Lê Sương nói rất nhanh, nhưng trong lúc nàng nói đã có thể nghe được tiếng bước chân nặng nề của Thanh Long ngự vệ bên ngoài, thần sắc Tấn

An lại vô cùng trấn định, mắt hăn khẽ nhíu một cái, ánh mắt sắc bén vô cùng: "Tần Lan?"

Hăn nói ra một câu phỏng đoán người mật báo.

Lê Sương không nói, nàng đẩy Tấn An: "Ai cũng không nên tin, đi."

Tấn An nhìn Lê Sương một cái, hình ảnh này khiến cho hăn nhớ lại cái đêm ở Tắc Bắc ở trong thạch thất kia, bởi vì Vu Dẫn, bị buộc phải chia lìa Lê Sương. Trước lúc hôn mê Lê Sương cũng nhìn hăn y như vậy, mang theo sự lo âu, chân mày nhíu chặt, khiến hăn muốn vứt bỏ tất cả để ôm nàng vào trong ngực, sau đó hôn vào nếp nhăn giữa hàng chân mày của nàng.

Nhưng bên ngoài, người đã sắp đến, không còn thời gian để trì hoãn nữa...

"Két " một tiếng, Thanh Long đẩy cửa vào, Lê Sương cầm kiếm hướng ngoài tiểu viện nhìn, con người như điểm tất cả lưỡi đao hàn quang.

Tất cả Thanh Long vệ không khỏi cả kinh.

Lê Sương thu kiếm lại bên người: "Thanh Long vệ?" Ngử điệu mang vẻ kỳ quái, "Ngự tiền thị vệ của Thánh thượng vì sao sáng sớm đã xông tới phủ tướng quân ta?"

"Tướng quân." Người cầm đầu chính là Thanh Long vệ trưởng, điền thủ đốc(*), thân tín của Tư Mã Dương, nói hăn lớn lên cùng hoàng đế cũng không quá đáng, Lê Sương trước kia cũng quen biết, bất quá sau khi ra bắc ải, những giao tình kiểu như thế này cũng dần dần phai nhạt, hôm nay gặp mặt lại, cũng là khách sáo cực kỳ, "Bọn thần phụng thánh dụ tới đây mời khách quý vào cung cùng Thánh thượng nói chuyện một hồi, mạo phạm tướng quân quả thực có lỗi."

(*)chắc là tên chức vụ của người đứng đầu cấm vệ quân của hoàng đế.

"Hả? Người nơi này bất quá chỉ là phạm phu tặc tử có ân với ta, sao giờ lại là khách quý của Thánh thượng rồi?"

"Cái này vi thần cũng không biết, xin tướng quân để thần thuận lợi làm việc."

Lê Sương gật đầu, lễ phép cười một tiếng: "Thánh dụ như vậy, tất nhiên phải nghe theo, nhưng mà không biết tại sao, hôm qua sau khi ta trở về phủ cũng không thấy người này, hôm nay còn đang muốn cùng hãn bàn về luận kiểm pháp đây, chờ mãi hãn không về, vậy vệ trường thay ta ngồi chờ đi."

Nàng đem kiếm đặt trên bàn đá ở trong sân, tay làm tư thế dẫn, cho Thanh Long vệ tự tiện.

Điền thủ đốc nhìn Lê Sương một chút, cũng vẫy tay để cho mấy thị vệ sau lưng vào trong sân, tìm tất nhiên không có kết quả, Lê Sương rảnh rỗi khoanh tay đứng một bên, điền thủ đốc giữ lại hai người ở trong viện, rồi mang những thị vệ khác rời đi.

Bọn họ đi, Lê Sương quay đầu lại nhìn, trong phủ tướng quân cả một đám thúc bá(chú bác) cũng đều kinh ngạc chạy qua đây, Lê Đình bị đánh thức, tóc tai quần áo chưa chỉnh tề nhìn Lê Sương hỏi: "A tỷ, người tỷ cứu được này rốt cuộc lai lịch gì? Sao mà Thanh Long thị vệ lại tới bắt hãn?"

Lê Sương lắc đầu một cái: "Ta cũng không biết."

Ban đầu nàng quả thực là không biết.

Nhưng khi Lê Sương hỏi mình, nếu ban đầu nàng biết Tấn An có thân phận như vậy, nàng vẫn sẽ đi cứu hãn?

Đáng sợ là khi nàng nghĩ như vậy, trong lòng ý niệm duy nhất nổi lên lại là -- "Có."

Nàng vẫn sẽ không để ý tất cả mà đi cứu hấn, giống như hôm nay vậy.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 45

CHƯƠNG 45

Công thành quả nhiên đã đóng lại, giới nghiêm mười ngày, không ai có thể ra vào, đại sứ Tây Nhung bị giam lỏng, trì hoãn thời gian trở về.

Đại sứ lần lượt thỉnh cầu để rời đi, thỉnh cầu liên tiếp bị từ chối, tin tức tựa như đá chìm đáy biển.

Đại sứ giả không thể trở về, thế cục tắc ngoại cũng thoáng chốc trở nên khẩn trương. Tây Nhung tập hợp đại quân, tình cảnh giống mùa đông năm ngoái sắp diễn ra.

Áp lực dần dần hội tụ từ bên ngoài mà bên trong kinh thành vẫn không tìm được tung tích Tấn An, cuối cùng, Tư Mã Dương ra lệnh mở cửa thành, cho sứ giả Tây Nhung về.

Thời điểm sứ giả Tây Nhung trở về, bên người, tất cả đều là quân sĩ Đại Tấn, nghiêm phòng tử thủ, quyết không cho phép lão mang nhiều hơn một người rời đi.

Lê Sương được mời vào nội các vô số lần, người tới tra hỏi nàng đều là thủ hạ thân tín của Tế tướng.

Tế tướng Kỷ Hòa thân là cậu của Tam hoàng tử, toàn lực ủng hộ Tam hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, sau khi Tư Mã Dương lên ngôi, Tam hoàng tử bị giam lỏng ở bắc sơn để túc trực bên linh sàng, còn Kỷ Hoà, bởi vì thế lực hỗn tạp trong triều đình mà được giữ lại.

Trong trường hợp này người sáng suốt đều biết, tình huống của Tể tướng, nói lão tự giữ được đầu, không bằng nói là Tư Mã Dương tạm thời cho lão một con đường sống.

Tư Mã Dương bây giờ là quân vương, dựa vào một tay Đại tướng quân nâng đỡ đứng lên, bên hãn còn có hoàng hậu, thế lực sau lưng hãn không thiếu được sự chống đỡ của Đại tướng quân, có kẻ liều mạng ở sau lưng Đại tướng quân đặt tên cho ông là Tướng quân vương, là người có công cao nhưng không cầu danh vọng.

Tư Mã Dương cần một thứ có thể cùng Đại tướng quân kiểm chế triều đình.

Họ ở trong triều đình lôi kéo để Tư Mã Dương có thể có cơ hội phát triển thế lực chân chính thuộc về mình, lưu lại Tể tướng, ở lại bao lâu, bất quá để vương là Tư Mã Dương chẳng buồn cân nhắc.

Tác dụng của Kỳ Hòa với Tư Mã Dương là ở thời điểm thăm vấn Lê Sương này.

Kỳ Hòa cùng các thân tín không ngừng hỏi Lê Sương suốt hai ngày nay, người nọ đáng đáp ra sao, lần cuối cùng nhìn thấy hãn là lúc mấy giờ !! , hãn còn quen người nào.

Đối với sự tra hỏi như thế này Lê Sương cũng không xa lạ gì, bởi vì trước kia nàng từng nhìn thủ hạ của mình làm như vậy với người khác, nàng trả lời nửa thật nửa giả, trước sau thống nhất, không chút sai lệch, khiến người khác không bắt được nhược điểm, không một chút nào.

Nàng trả lời, nàng chính là vị tướng quân vì báo ân mà cứu một người xa lạ.

Không biết người nọ là ai, không biết hãn tới từ nơi nào, cũng không biết hôm nay vì sao phải tiếp nhận những câu hỏi như vậy, nàng chỉ biết

tướng mạo hần, còn có sức lực kinh người của hần.

Phản ứng của lão Đại Tướng quân đối với việc Lê Sương bị mời đi thăm vấn là không quan tâm, dù là một chút quan hệ, khiến Tế tướng không tìm được lý do tố lão Đại tướng quân.

Nửa tháng trôi qua, mắt thấy chuyện liên quan tới Tấn An dần dần gió êm sóng lặng, nhưng một ngày sáng sớm, trong triều đình, Tế tướng ngay trước mặt trăm quan, nói Đại tướng quân *tư thông* với nước địch, nguyên nhân là bọn họ phát hiện ở phía nam thành Bạch tỵ, trong chùa có một mật thất ở dưới đất.

Bên trong có dấu vết người ở gần đây, mà khi Lê Sương còn bé, lúc chưa vào phủ tướng quân, chính là ở trong miếu này.

Bọn họ tra hỏi hòa thượng Bạch tỵ, không dám dùng hình phạt đối với Lê Sương, toàn bộ đều dùng trên người hòa thượng, cuối cùng có hòa thượng bị đánh không chịu nổi, khai cung, gần đây là có người ở chỗ này, tên này cùng người nọ từng trò chuyện qua, người kia nói là Đại tướng quân an bài cho hần ở chỗ này, bảo tất cả hòa thượng của Bạch tỵ không được nói ra.

Thật ra thì lời này, Lê Sương vừa nghe đã biết, đây là bị ép khai bừa.

Thứ nhất, chuyện này không phải lão Đại tướng quân sai khiến, chuyện này cùng cha nàng một chút quan hệ cũng không có, thứ hai, thời gian Lê Sương tiếp xúc cùng Tấn An đã khôi phục trí nhớ mặc dù không dài, nhưng nàng biết hần không ngốc, làm sao hần lại nói lai lịch của mình cho hòa thượng, mà thậm chí hần còn không để cho những hòa thượng này phát hiện ra sự tồn tại của hần.

Nhất định là có người đang uy hiếp dụ dỗ, làm giấy chứng nhận giả, nói dối nhìn thấy Tấn An, nói dối là do Đại tướng quân xúi giục.

Lời khai cung tuy giả, nhưng lại có ba phần thật, cái này làm cho phủ tướng quân lâm vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

Việc đã đến nước này, Lê Sương không thể yên lặng: "Là ta để cho hãn đi."

Lần đầu tiên Lê Sương nói thật đối với người tra hỏi: "Ta biết hãn là hoàng tử của Tây Nhung, biết Thanh Long vệ tới bắt hãn, là ta để cho hãn đi, phủ tướng quân bị ta liên lụy, cha bị ta lừa gạt."

Người tới tra hỏi Lê Sương chính là thân tín của Tế tướng, nghe vậy cặp mắt lập tức sáng lên: "Lê tướng quân, đây chính là đại sự, người chớ vì thay Đại tướng quân gánh trách nhiệm mà mạnh miệng vẽ tội trên người mình."

"Không có, đây chính là ta làm. Lâu rồi phụ thân ta không có vào bắc, căn bản không nhận ra người Tây Nhung, ta từ Tắc Bắc về kinh, một đường xuôi nam tới Nam Trường núi, chính là vì đi cứu hãn, đem hãn trở lại kinh thành, về sau mới biết thân phận của hãn, cũng là ta muốn thả hãn đi."

Lê Sương tinh táo nói, soi ra ý trong lời nàng, khiến người ghi chép cũng ngây tại chỗ.

Tâm tư hoàng đế đối với Lê Sương cả triều đều biết, mà lời khai cung của Lê Sương lần này, lại trực tiếp vứt mặt mũi hoàng đế đi.

"Lê tướng quân." Thân tín Tế tướng ánh mắt hung ác, "Vì sao ngài lại giúp địch nhân?"

"Tây Nhung vừa cùng Đại Tấn ký hiệp ước, không còn là địch quốc nữa rồi, đồng chí, dùng từ phải chú ý một chút. Còn ta vì sao cứu hãn..."

Lê Sương hơi rũ mắt, "Bởi vì hãn đã cứu ta, ta nợ hãn rất nhiều."

"Hành động của tướng quân sợ rằng đã sớm vượt qua cái gọi là trả nhân tình đi." Mép người kia vênh lên, "Hắn với tướng quân có nguồn gốc sâu xa gì, không bằng tí mĩ nói ra?"

Lê Sương vừa nhắc mắt, nhìn chăm chú vào hắn: "Thứ cần nói ta nói hết rồi, những thứ khác, người đâu có quyền hỏi."

Người kia cũng không tức, đứng dậy, cầm văn thư trên tay rồi rời đi: "Vậy ta đành báo lên, nếu sau này có người tới hỏi, mong rằng tướng quân chớ có nói khác."

Văn thư tầng tầng thông báo, đưa lên Tư Mã Dương, Lê Sương không biết tay chân của Tế tướng sẽ ở bên trong làm cái gì, nhưng mà ngày hôm sau, nàng phải vào đại lao.

Nội các trong địa lao, Lê Sương được nhốt ở một gian lớn nhất trong phòng giam, so với hoàn cảnh lúc hành quân đánh giặc, nơi này trừ bỏ có chút u ám ẩm ướt, cũng không có gì không tốt, nàng đợi đến thản nhiên.

Không có người nào trong phủ tướng quân đến gặp nàng, thậm chí Lê Đình cũng không tới. Lê Sương biết, phủ tướng quân bây giờ chính là vạn tên đã lên cung, chỉ cần mất cảnh giác, bước sai một bước, là có thể gọi tới những tai vạ không nhỏ. Bên trong phủ, điều mọi người có thể làm chính là tận lực vạch rõ giới hạn với Lê Sương, đem toàn bộ sai lầm đẩy trên người nàng, bất kể cái này có phải hay không là ý của phụ thân, nhưng vì phủ tướng quân, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Nói cho cùng, bất kể Lê Sương hay là lão Đại tướng quân, cũng cuối cùng vẫn chỉ là bề tôi. Nàng giao quyền, lão Đại tướng quân liên tiếp lui về, tất cả đều vì cho quân vương an tâm.

Lê Sương ở trong lao đợi một đoạn thời gian, thậm chí ở trong địa lao nàng cũng có thể cảm giác được khí trời bên ngoài bắt đầu dần dần nóng lên.

Trong nội các vẫn chưa nghĩ ra suy tính. Đến khi trời nóng nực, trong lao bắt đầu có muỗi, một người quen tốt cuộc cũng tới tìm Lê Sương.

Nhìn thấy Tần Lan, Lê Sương cũng không có ưu tư gì, trái lại Tần Lan lại nửa quỳ xuống: "Chiếu tướng."

Lê Sương thở dài: "Chức đã cách rồi, gọi tên họ ta đi."

"... Chiếu tướng có gì vì một người như vậy..."

"Tần Lan, người hỏi ta cái này nhiều lần rồi." Lê Sương đáp, "Người biết vì sao mà."

Tần Lan cắn răng, yên lặng không nói, trong địa lao cũng từ từ yên tĩnh lại, qua hồi lâu, hần mới nói: "Là ta đem suy đoán báo cho Thánh thượng."

"Ta biết." Lê Sương đáp đơn giản lại khiến cho Tần Lan như bị trúng một cái bạt tai vậy, hần cúi đầu không dám nhìn ánh mắt Lê Sương, lại nghe Lê Sương nói, "Nếu có thể giữ Thái tử Tây Nhung lại làm nòng cốt, tương lai một đoạn thời gian rất dài, hần chính là thứ đảm bảo lớn nhất cho Đại Tấn với Tây Nhung, việc người làm, với Đại Tấn ta mà nói là chuyện tốt, là ta làm sai."

Từ góc độ của hoàng đế, góc độ của đất nước, thậm chí là thứ mà Lê Sương trước kia muốn, nàng quả thực nên ngồi đại lao, không ủy khuất, cho nên bị bắt vào địa lao, đối với chuyện của mình làm, nàng không có một chút giải biện.

Nhưng biểu tình của Tần Lan càng phát ra ảm nhẫn, cuối cùng tựa như gân xanh trên trán đều đã nháy cả ra ngoài: "Không phải! Ta không phải trung quân, cũng không phải người yêu nước!"

Tiếng nói của hắn trầm thấp, nhưng mang nhiều hỗn độn cùng thống hận, hận thề Tấn An đã đi xa kia, cũng hận chính mình, "Ta là đang đổ kị! Chiếu tướng, ta chẳng qua là ghen tị, ta đối với người..."

Cho dù đã bùng nổ như vậy, vào giờ phút này, hắn vẫn là cẩn rắng.
(!!!!!!)

Đem thứ tình yêu say đắm biết bao lần kiềm chế, một lần nữa đè ép, chất đống, để cho nó nổ tung trong ngực, cũng không có biện pháp nói cho Lê Sương nghe.

Lê Sương chỉ nhìn hắn giãy giụa, nàng hiểu ý tứ của hắn, nhưng cái gì cũng không làm được.

Bọn họ trước kia, ngay từ đầu, có lẽ chỉ cách thân phận, còn bây giờ lại cách một trái tim:

"Tần Lan." Lê Sương tỉnh táo nói, "Ta không phải tướng quân nữa, hôm nay cũng chỉ là một người phạm tội trong ngực, không cần thân vệ nữa, cũng không có tư cách có thân vệ, hôm nay người trở về, liền đem lệnh thân vệ lớn giao cho cha ta, bằng bản lĩnh của người, không nên dừng lại ở đây."

Cuối cùng Tần Lan cũng ngẩng đầu nhìn về phía Lê Sương, chỉ thấy sự tỉnh táo của nàng, mặt mũi vẫn như thế, như lời vừa nói chẳng qua là một mệnh lệnh phổ thông ban bố bình thời, lệnh binh lính huấn luyện, lệnh bộ đội chỉnh trang, lệnh cho hắn ngày qua ngày làm bạn ở bên người nàng.

Nhưng điều nàng nói lúc này là bảo hắn rời đi.

"Người sau này phải sống thật tốt."

Hai mắt Tần Lan bỗng dưng không còn điểm tụ, hắn quá quen thuộc Lê Sương, cho nên hắn biết, nàng đang nói thật, nàng không cần thân vệ

nữa, cũng không cần hẳn.

Không khí lại lâm vào tĩnh mịch, sau lưng Tần Lan tựa như hóa thành thạch khô, hẳn khom người nhận lệnh, tiếng cột sống phảng phất như bị bẻ gãy: " Dạ."

Hắn đứng dậy, giống như bị tước đoạt hồn phách vậy, rời rạc bước đi.

"Tần Lan." Lê Sương chợt gọi tên hắn, trong con người Tần Lan hơi thấp sáng một ngọn lửa nhỏ bé, mới quay nửa mặt, đã nghe Lê Sương hỏi,

"Hắn... Bây giờ có tin tức không?" (này thì sáng mắt, rầu rầu T_T)

Ngọn lửa sau cùng cũng vụt tắt, hắn nhẹ giọng đáp: "Nghe nói có một môn phái giang hồ giúp hắn, không biết hôm nay ở phương nào. Phía Tây Nhung chưa có truyền tới tin tức hắn đã trở về."

"À." Lê Sương gật đầu, "Cảm ơn."

"Chiếu..." Tần Lan dừng một chút, "Tiểu thư cứ an tâm ở bên trong này ngây ngô mấy ngày nữa, Đại tướng quân nhất định sẽ có biện pháp cho cô đi ra ngoài."

" Ừ."

Tần Lan quay đầu lại, từng bước từng bước đi ra ngoài nội các, mỗi một bước lúc này đều xa dần hô hấp của Lê Sương.

Đường phía trước đen như mực khiến hắn không nhìn thấy rõ, hắn chỉ biết là mình hẳn là đang đi về phía trước, bởi vì đây là mong muốn của Lê Sương, nhưng nên đi đâu, đi như thế nào, bước kế tiếp nên tới nơi nào hẳn không rõ...

Trong chớp nhoáng này, thật rõ ràng cũng thật u mê.

Thấy bóng Tần Lan biến mất ngoài nội các, Lê Sương mới khe khẽ thở dài, từ lúc quen Tần Lan đến nay đã có hơn mười năm, quá khứ hồi ức phảng tựa còn sờ sờ ở trước mắt, nàng nhắm mắt, nghỉ ngơi một hồi.

Điều có thể cảm thấy an ủi là, Tần Lan nói có một môn phái giang hồ giúp đỡ Tấn An, không cần suy nghĩ, nhất định là Ngũ Linh môn.

Nếu một mình Tấn An, muốn từ kinh thành chạy tới biên giới Đại Tấn có lẽ hết sức phiền toái, một là mặt mũi hãn quá mức xuất chúng, dễ bị phát hiện, hai là Lê Sương sợ mình trước kia đặt không đủ ngân lượng ở Bạch tự khiến hãn không chống đỡ nổi tới khi rời Đại Tấn.

Mà giờ có Ngũ Linh môn giúp đỡ, Vu Dẫn là người cơ trí, chắc sẽ không thiệt thòi cho Tấn An đi.

Lê Sương tựa vào bên tường, suy nghĩ những chuyện này, mơ mơ màng màng ngủ thẳng tới buổi chiều, đến khi mặt trời ngả về tây, bên ngoài địa lao thoáng qua bóng người đung đưa, Lê Sương nhìn lướt qua, thấy người tới lại mặc quần áo người đưa cơm ngục.

Trước kia người tới đưa cơm ngục đối với Lê Sương rất khách khí, mỗi lần tới đều phải gọi một tiếng tiểu thư trước, sau đó quy quy củ củ đem thức ăn cho nàng, đặt ở cửa tù.

Hôm nay lại không có kêu nàng.

Lê Sương thầm đoán chắc là mình vừa mới ngủ dậy nên hãn không quấy rầy, liền lên tiếng chào hỏi: "Cơm hôm nay có cái gì vậy?" Cả ngày ngồi trong địa lao một mình nên nàng không có ai để nói chuyện, giờ có một cai ngục tốt bụng, nàng có thể trò chuyện một chút.

"A... Nga... Cải xanh, cơm, còn có chút thịt."

Lê Sương nhướng mi: "Còn có thịt, ta phải ăn thật ngon."

Trong địa lao quá lâu, nàng thường không được ăn thịt.

Sáng sớm hôm sau, nội các trong địa lao truyền tới tin tức vô cùng kinh động triều đình, con gái Đại tướng quân, nguyên là Chiêu tướng Trường Phong doanh - Lê Sương, bởi vì bệnh, chết đột ngột trong tù nội các, tại triều, lão Đại tướng quân nghe tin tức này, khí huyết dâng trào khiến cho bệnh cũ tái phát, lập tức từ triều, trở về phủ dưỡng bệnh.

Lê Sương vẫn là đại tướng quân kiêu ngạo, lấy thân nữ nhi, vì nước chinh chiến, ra nơi chiến trường mà ngay cả nam nhi cũng sợ, hôm nay lại rơi vào kết quả chết đột ngột trong địa lao.

Liên tiếp năm ngày Lão Đại tướng quân cáo bệnh, chưa từng vào triều, hoàng đế, phủ Đại tướng quân, bầu không khí trở nên phá lệ kỳ quái.

Toàn bộ kinh thành rơi vào trong yên lặng.

Mà tin tức Lê Sương đã mất lại giống như mọt cánh, từ trong kinh thành, qua miệng dân chúng, giống như gió thổi tờ liễu, phiêu phiêu chao đảo, tán vào đất trời.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 46

ĐẠI KẾT CỤC - PHẦN 1

Phủ tướng quân bí mật hạ táng Lê Sương, ngày hôm đó trời mưa phùn lất phất.

Bên cạnh quan tài của Lê Sương là thân vệ của nàng ngày trước, còn có rất nhiều binh lính trước kia đã từng đi theo nàng đánh giặc, ngược lại, người của phủ tướng quân thì rất ít, lão Đại tướng quân cũng không tới, chỉ có Lê Đình, từng bước lão đảo đi theo quan tài, Tần Lan bên cạnh kéo nó thật nhiều lần, tránh cho nó té lăn trên đất.

Lê Đình trong mấy ngày qua khóc tới khàn cả giọng, không nói được nữa, nó tới bên cạnh phần mộ đã đào nhìn người ta nâng quan tài bỏ vào trong hố, Lê Đình khàn khàn hô một tiếng: "A tử." Thanh âm đi theo hạt mưa lất phất rơi xuống nắp quan tài, rồi bị một lớp đất che đậy.

Lê Sương là nghĩa nữ của Đại tướng quân, nhưng nàng mang tội, chết ở trong ngục, với phủ tướng quân mà nói, phát tang cũng không có biện pháp quang minh chính đại.

Cho nên tất cả đều đơn giản như vậy, quan tài thông thường, cái hố thông thường, không có công danh lúc nàng còn sống, thậm chí còn thấp kém hơn bất kỳ một binh lính nào đã vì quốc gia mà chém giết.

Lê Đình quy xuống đất, tang phục màu trắng bị bùn sinh đất cát nhuộm bẩn, Tần Lan đỡ cánh tay nó, yên lặng không nói.

Cuối cùng La Đăng cũng từ Tắc Bắc chạy về kịp lúc, một thân tang phục, khôi giáp còn mang theo giá lạnh ngoài bắc, đôi mắt trừng giống như chuông đồng, chớp cũng không chớp, chỉ nhìn chăm chú nhìn thân vệ xúc đất lên quan tài:

"Mặt tướng tới chậm, mặt tướng đáng chết!"

Hắn vừa nói, một cái tát tự đập lên mặt mình, La Đăng sức lực cường đại, cứ thế đánh mình không hà tiện sức khí, lớp da thô ráp lập tức sưng lên, hắn không dừng tay, một cái lại tiếp một cái.

Thanh âm thanh thúy kia tựa như có thể xé nát trời mưa, như roi quất vào lòng mỗi người, trừ Lê Đình không kìm được cất tiếng nấc, xung quanh một mảnh tĩnh mịch.

Không gian tĩnh lặng, bỗng nhiên trong cơn mưa phùn có tiếng gió vút một cái, ở lúc các binh lính cảnh giác, có một thân ảnh màu đen nhào thẳng vào trong hố mộ, sau đó một chưởng hung hăng đập vào quan tài, đem giá lấp quan tài đã đóng đinh chặt kia đánh bay ra.

Giá khiêng quan tài nặng trĩu bị đánh bay với một lực đạo cực lớn, khiến các thân vệ đang cầm xẻng lấp đất bên cạnh bị đánh ngã xuống đất, có thân vệ bị giá lấp quan tài đè áp trên mặt đất, mà lúc này không ai chú ý hắn ta, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm người vừa nhảy vào quan tài.

"To gan! Người nào dám quấy nhiễu linh cữu tướng quân ta!" La Đăng lớn tiếng hét lên, mặc kệ trên mặt sưng đỏ, rút đao bên hông hướng người nọ chém tới, nhưng lúc này Tần Lan duỗi tay ra, ngăn hẳn lại.

La Đăng dừng lại bước chân, nhìn Tần Lan một cái, lại hướng người nọ nhìn, thấy hắn đang đứng ở trong mộ, không nhúc nhích, trầm lặng tựa như trong cơn mưa u linh.

Giá đỡ quan tài bằng gỗ vừa dày vừa nặng, chỉ nặng hơn người một chút. Hẳn một chưởng đánh bay tấm gỗ vừa dày vừa nặng như thế, lúc này nhìn giống như là đã rút hết toàn bộ khí lực, cứ đứng ngốc như vậy.

Trong màn mưa, hẳn hô hấp cực lực khó khăn, giống như một con thú bị nhốt.

"Là..." Lê Đình hai mắt ngẩn lệt, trong mông lung nhận ra hẳn, nhưng nó mới vừa mở miệng nhưng vừa nhìn xung quanh, đây vốn nơi an táng là bí mật nhưng chẳng biết tại sao từ trong rừng rậm lộ ra rất nhiều người.

Người tới tất cả đều có thanh long đao bên hông, đều là Thanh Long vệ của hoàng đế?

Bọn họ kéo cung bạt kiếm, nhắm thẳng vào Tấn An, trong tư thế sẵn sàng chỉ còn đợi lệnh của hoàng đế.

Tấn An tựa như không hề có cảm giác, con người đen nhánh nhìn chăm chăm quan tài phong kín kia, không chớp mắt.

Hắn nghĩ được, trong quan tài chính là mùi vị của cô chủ.

Ngọc tằm trong thân thể hẳn đang nói cho hẳn biết, không sai, nằm ở nơi này là Lê Sương.

Ánh mắt Tấn An cứ định trụ như vậy, cũng không nhìn ra chỗ khác, những người đang giương cung kia hô cái gì, La Đăng thô kệch đang gào thét cái gì, những thanh âm cùng cảnh tượng kia, thứ đó đối với Tấn An mà nói, còn không chân thực bằng tiếng gió bên tai hay giọt nước mưa trước mặt.

Quan tài gỗ lẳng lẳng đặt ở trước mặt hẳn, Lê Sương đang lẳng lẳng nằm ở bên trong.

Nàng lại không có nhiệt độ, cũng không có mùi thơm, nhưng đối với Tấn An, lúc này linh hồn hẳn giống như bị hút vào trong đó vậy. Thân thể, tay chân rần rôi mà vô lực, hẳn muốn ngồi xõm xuống, mở quan tài ra*, hẳn muốn xác nhận, xác nhận bên trong không phải là Lê Sương.

Nhưng vạn nhất...

Là nàng?

Người của Ngũ Linh môn tốn rất nhiều công phu đưa hẳn vào Lộc thành, mà Lộc thành cách Tây Nhung cũng chỉ nửa ngày đi đường, Vu Dẫn đã giúp hẳn dịch dung (đắp mặt nạ thay đổi dung nhan), ra ngoài Lộc thành sẽ không quá khó khăn, đang lúc đi qua cổng thành, hẳn gặp được La Đăng đang làm nhiệm vụ.

Có một tiểu binh kinh hoàng thất thố tới báo cho La Đăng: "La tướng quân! La tướng quân! Kinh thành báo lại, Lê tướng quân... chết đột ngột trong địa lao..."

La Đăng hô lớn: "Thằng nhóc con, lời cũng không nói cho rõ ràng, là Lê tướng quân nào?"

"Lê... Lê Sương Đại tướng quân..."

"Tách" một tiếng, giống như giọt nước nhỏ rơi vào lòng hồ, nhưng lại khiến tầng tầng lớp lớp rung động.

Tấn An chỉ thấy La Đăng sững sờ chốc lát, thất sắc, xoay người theo tiểu binh rời đi, còn hẳn thì ở nơi này lặng đứng trong đám người nhộn nhịp qua lại.

Trên đầu là cổng thành nơi Lê Sương đã từng đứng, dưới chân là đất mà Lê Sương đã từng đi qua, nhưng tự nhiên hẳn nghe không hiểu cái tên

"Lê Sương", danh tự này có ý nghĩa gì. Thậm chí trong nháy mắt này, hẳn nghe không hiểu tất cả ngôn ngữ ù ù bên tai.

Phía sau có người đẩy đẩy hẳn , bên cạnh có người va vào vai hẳn, mắng hẳn cản đường, rất nhanh có binh lính đi lên hỏi hẳn. Mà Tấn An cũng không có phản ứng, giống như một tượng gỗ bị rút đi linh hồn, chờ người giật dây.

Vu Dẫn vẫn ở phía sau quan sát tình huống, y đi lên phía trước, đem hẳn dắt đi: "Vị đại thiếu gia này." Vu Dẫn quan sát thần sắc không thích hợp của Tấn An, hí mắt nói, "Cũng đã đi tới nơi này rồi, người chẳng lẽ là muốn nói với ta, người đột nhiên nhớ người nào đó, nên muốn trở về?"

"Ta phải đi về."

"..." Vu Dẫn tốt tính mỉm cười, "Người là đang cảm thấy người của Ngũ Linh môn ta rất rất rảnh rỗi đúng không?" (anh rảnh thiệt mà!)

Tấn An không nói một lời, quay người hướng một đầu khác của Lộ thành đi, mỗi một người xa lạ đâm vào người hẳn giống như sóng lớn trên biển, lắc lư cản trở lộ trình hẳn trở về.

Vu Dẫn bám đuôi ở phía sau, không bao xa, bên cạnh có người của Ngũ Linh môn tiến tới bên tai y nói mấy câu, thần sắc Vu Dẫn khê biến, lúc này y thu liễm tất cả ưu tư, toàn lực đuổi kịp Tấn An.

Sau đó, một đường từ Tắc Bắc chạy về kinh, y không một câu nói nhảm.

Ở trên đường, Tấn An rất ít khi nói chuyện với Vu Dẫn nhưng lần này lại chủ động hỏi y một vấn đề: "Nếu Lê Sương chết, ta có chết không?"

"Theo lý thuyết, nếu cô chủ chết thì cô người không chết theo."

Vu dẫn đáp, "Nhưng cô người cho đến chết cũng trung thành với cô chủ, đa số chúng sẽ chọn tự diệt. Như vậy bọn ta liền có thể thu ngọc tằm cố lại. Nhưng người và ngọc tằm lúc kết hợp không giống bình thường, dẫu sao người đã có thể rời xa cô chủ được như vậy, còn mình tự đòi rời đi, hình như là người có thể chiến thắng ý thức ngọc tằm cố."

Vu Dẫn nhìn ánh mắt dò hỏi của hắn, "Nói thật, thật ra ta không hiểu tại sao người còn muốn trở về tìm Lê Sương. Nàng như thế nào, đối với người mà nói, không phải đã không còn quan trọng sao?"

Lê Sương chết, mà Tấn An có nhận thức của chính mình, bước ra ngoài cổng Lộc thành chính là Tây Nhung, hắn có thể mang theo cơ thể mạnh mẽ này trở lại Tây Nhung, như vậy đối với hắn mà nói, đó hẳn là kết quả tốt nhất.

Lúc đó trên đời này sẽ không có thứ gì có thể uy hiếp được hắn.

Lê Sương chết không phải rất tốt sao, hắn có thể làm chuyện mà trước kia muốn làm cũng không thể làm.

Thế nhưng...

Giờ Lê Sương đã chết, từ lúc biết chuyện đó đến bây giờ, cho dù mỗi buổi tối đều ngồi bên cạnh ngọn lửa sưởi ấm thì hắn vẫn cảm thấy giá lạnh đến thấu xương. Giống như máu trong thân thể không bao giờ nóng lên được nữa.

Hắn không thể khống chế thân thể mình nữa, thậm chí tư tưởng cũng bắt đầu trở nên kỳ quái, giống như khi nghe được Vu Dẫn nói với hắn, Lê Sương chết, hắn sẽ không chết, phản ứng đầu tiên của hắn lại là thất vọng.

Vì sao không?

Tại sao lại không dứt khoát khiến hắn chết theo nàng?

Sau khi biết tin Lê Sương đã chết, trong xương cốt của hắn như có trăm ngàn con sâu bò ra, nhanh chóng lan tỏa cắn đốt toàn thân, tứ chi, mỗi một kẽ hở trong xương khớp, đều có hàng vạn răng nhọn liều mạng cắn vào, tựa như muốn hút khô xương tủy của hắn.

Lê Sương chết, vậy vì sao hắn còn phải sống?

Tại sao vẫn còn sống?

Tại sao??

Cái ý nghĩ này cứ chiếm trọn tâm trí khi hắn đang đứng trước quan tài của nàng.

Hắn cho rằng thứ yêu Lê Sương là cỗ trùng, lệ thuộc vào Lê Sương cũng là cỗ trùng, không phải hắn, cho nên khi hắn tìm lại được trí nhớ, biết mình là ai, hắn đã đè xuống tất cả những ham muốn mà cỗ trùng mang tới.

Bởi vì cỗ trùng cũng giống như thuốc độc, còn hắn là một người lý trí, là một con người hoàn chỉnh, cho nên hắn phải chữa bệnh. Vì vậy lệ thuộc vào Lê Sương là do độc, không thể rời bỏ chính là độc, yêu thăm thiết cũng là độc.

Hắn ép mình phải đối xử lạnh lùng khách khí, phải có lễ có tiết đối đãi Lê Sương, ép buộc chính mình rời đi, ép buộc lý trí của mình.

Nhưng cho đến lúc này, nhìn quan tài gỗ trước mặt, hắn mới hiểu, cái gì mà chữa trị, cái gì là cần phải lý trí, những thứ đó chẳng qua là lừa mình dối người.

Hắn không bao giờ là Ngạo Đãng kiêu ngạo trước đây nữa, cái giây phút được người nằm trong quan tài gỗ này ban tên, hóa ra cái thân phận đó đã sớm dung nhập vào trong xương tủy của hắn, khắc sâu vào da thịt,

không thể rũ bỏ cũng không thể mang ra, nó ở đây, sâu thẳm trong nơi góc tối.

Hắn đã hiểu, nhưng hiểu được quá muộn.

Một tiếng "vút" vang lên, mũi tên nhọn xé gió lao tới, tên đâm vào vai hắn, lực đạo của mũi tên va vào làm Tấn An lao đảo một bước, đầu gối quy lên quan tài của Lê Sương.

"Rầm"...trống rỗng, giống như bên trong không có gì cả, nhưng lại chạm vào ký ức của Tấn An.

Máu tươi trên vai tí tách rơi vào quan tài gỗ, bắn tung tóe, tựa như pháo hoa rực rỡ trên bầu trời của đêm thanh tuyết ngày đó, khi tiếng pháo cuối cùng vang lên, ký ức đó dường như vẫn còn mới mẻ, khiến mỗi ngày thức dậy hắn đều thấy mình đang cười ngu xuẩn.

Bên tai phảng phất tiếng mưa, cũng như lần đầu tiên hắn hôn nàng, trên đỉnh núi gió tuyết tung bay, hình ảnh nàng giận dữ như dừng lại trước mặt.

Còn có lúc trong hang ổ của thổ phi, nàng không ngại nguy hiểm lao vào cạm bẫy cứu hắn, cũng như lúc trong trại lính, trước mặt người khác thì là thiết diện tướng quân*, nhưng sau lưng lại lặng lẽ đưa kẹo cho hắn, thậm chí trước đây không lâu, trong Nam Trường núi, nàng một thân phong trần bụi bặm tới đây cứu hắn, hắn phát cuồng làm cổ nàng bị thương, nhưng, nàng vẫn cười, nhẹ giọng an ủi hắn.

(*tướng quân mặt sắt, lạnh lùng)

Mà hơn tất cả, dừng lại ở ngày ánh nắng nghiêng đồi đó, trong hoang mạc Tắc Bắc hoang dã, nàng đánh ngựa tới, mặc ngân giáp đỏ của nữ tướng quân, khom người bế hắn lên, đút cho hắn ngậm máu tươi đầu ngón tay nàng...

Đó không phải là ngọc tằm yêu Lê Sương, mà là hãn.

Mũi tên lã chã lao tới, lao qua phát quan(đồ bó tóc), khiến cho tóc hãn buông xuống, bù xù, rối tung. Hạt mưa thuận theo tóc đen chảy xuống, hình ảnh hãn lúc này trở nên thật chặt vật đáng thương.

Bỗng, có thêm một mũi tên lao tới, bắn thủng tấm ván mỏng trên quan tài.

Dọc theo đường vân tấm ván, có một khe hở, lộ ra người tóc đen bên trong.

Cả người Tấn An run lên, giống như mũi tên kia xuyên qua ba hồn bảy vía của hãn.

Hãn cắn chặt răng, cơn giận trào dâng trong lồng ngực, ấn ký ngọn lửa nơi lồng ngực một lần nữa bùng lên, trong chớp mắt, hãn tức giận trợn trừng nhìn các Thanh Long vệ bao vây xung quanh, con người trong mắt lúc đen lúc đỏ biến ảo không ngừng.

"Ai dám làm nàng bị thương?"

Mọi người chỉ trơ mắt đứng nhìn đường vân lửa đỏ lan ra khỏi vạt áo của hãn, chạy thẳng lên mặt, dừng lại ở khóe mắt, ngay sau đó đốt đỏ con người hãn.

Hãn cởi áo ngoài bọc lấy quan tài của Lê Sương, buộc trên lưng mình, một mình hãn, công quan tài của Lê Sương, đứng ở giữa mộ, giống như dã thú nhìn chăm chăm Thanh Long vệ ở bốn phía.

Lửa giận khiến hãn có chút điên cuồng, những hoa văn ngọn lửa kia không ngừng nổ tung ở trong thân thể hãn, rất nhanh liền trải rộng ra khắp tay và nửa khuôn mặt, đường vân không ngừng biến hóa dưới da, màu sắc càng ngày càng đậm, nhìn có mấy phần tựa yêu tựa ma.

Giống như không biết đau, hắc rút mưa tên ghim trên người ra, động tác tàn bạo không chỉ khiến Thanh Long vệ cả kinh, thậm chí, ngay cả La Đăng đã trải qua sa trường cũng phải ngẩn ra:

"Người này là..."

Tấn An công quan tài Lê Sương nhảy từ mộ ra, giống như ác ma đưa vợ mình từ trong địa ngục trở về, mang theo tuyệt vọng, muốn giết thần giết phật trên thế gian để tể.

Ánh mắt màu đỏ máu lăm lăm nhìn phía trước, Thanh Long vệ vẫn đang kéo cung hướng vào hắc, Thanh Long vệ trưởng mở miệng nói: "Chúng thần phụng mệnh hoàng thượng tới đây là muốn mời Ngạo Đăng điện hạ vào cung, chứ không phải..." Không đợi hắc ta nói xong, Tấn An không nhiều lời nâng tay, ở khoảng cách xa, dùng nội lực kéo hắc ta qua đây, Tấn An bắt lấy cần cổ Thanh Long vệ trưởng:

"Vào cung? Tốt, hoàng đế bức tử nàng, vậy ta đành phải đi giết hoàng đế của các ngươi."

Những người có mặt tại đây đều giật mình kinh sợ, thấy hắc có mấy phần hình dáng của ác ma nên cũng không dám tới gần, các Thanh Long vệ vội vã rút kiếm ra khỏi vỏ, Tấn An đến nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ lấy một cái, một tay rút trường kiếm bên hông của Thanh Long vệ trưởng ra rồi ném hắc ta giống như ném rác rưởi vậy.

Hắc hướng hoàng cung mà đi. Các Thanh Long vệ tất nhiên không thể để cho hắc rời đi, vệ trưởng giãy giụa đứng dậy, ra lệnh, mọi người cùng nhau xông lên.

Tấn An đứng giữa rừng kiếm sáng lóa, hắc không quan tâm bản thân mình mà chỉ lo che chở cho quan tài gỗ phía sau lưng, tuy hắc vô cùng lợi hại, nhưng thế tích của quan tài gỗ lớn, đối phương lại đông người, nên dần

dần cũng lộ ra sơ hở, hãn tình nguyện lấy thân mình làm lá chắn chứ không để cho người khác chạm vào quan tài gỗ dù chỉ một chút.

Vừa đi vừa giết, từ rừng rậm tới sát ngoại ô, mưa phùn cũng càng ngày càng lớn, càng đến gần đường chính, vệ binh cũng càng nhiều, trong màn mưa chói mắt, hãn một thân một mình, đối mặt với thiên quân vạn mã.

Quan tài gỗ đã bị nhuộm đỏ rực, cũng không biết là máu trên người hãn hay là máu trên người Thanh Long vệ, thi thể dọc ngang đầy đất, cả người hãn đầy sát khiến vệ binh xung quanh chẳng ai dám tùy tiện động thủ, mọi người như một vòng tròn còn hãn thì ở chính giữa.

"Người này điên rồi."

"Hãn nhập ma."

"... Chính là yêu tà!"

Xen lẫn tiếng mưa là tiếng xì xào bàn tán, hạt mưa dầy đem hãn vây lại, khi binh lính trước mặt càng ngày càng nhiều, xa xa bỗng nhiên có tiếng sáo nổi lên, trong đất đai, bùn sinh truyền ra tiếng sột sột soạt soạt nhỏ vun, chớp mắt, hàng nghìn con cở trùng màu đen từ trong đất bò ra ngoài....!

Cở trùng màu đen chen chúc bò ra, tản ra rồi leo lên trên người quân sĩ bốn phía, mọi người kinh hoảng, luống cuống tay chân xua đuổi cở bò lên người mình, nhưng có làm cách nào cũng không thể xua đuổi thứ vô tận.

Trận cước rối loạn, lúc này trên không trung có hai người bay xuống, mặc quần áo lam thường, tiến lên muốn giữ lấy cánh tay Tấn An, muốn dẫn hãn đi.

Động tác kia của họ không giữ được hãn, Tấn An né người, thân hình chuyển một cái, lập tức đẩy hai người kia ra.

Hắn không làm hại người của Ngũ Linh môn, hắn biết bọn họ tới cứu hắn, nhưng hắn không muốn để bọn họ đến gần mình.

Cái gì cũng không thể cản hắn đi hoàng cung, cái gì cũng không thể ngăn cản hắn đi giết hoàng đế. Hắn dường như dùng khí lực toàn thân để nghĩ như vậy.

"Không được cho hắn chạy!" Thanh Long vệ trưởng dùng nội lực hất văng cỗ trùng đang bò tới, xoay người rút đao của quân sĩ, hướng cỗ Tấn An mà chém.

Tấn An giơ đao đỡ, Thanh Long vệ trưởng bị hất văng trở về, lùi lại hơn mười thước mới dừng lại được, thanh đao của hắn vừa lúc bị chặt đôi.

Mọi người đều sợ hãi sức mạnh kinh người của Tấn An, người của Thanh Long vệ xưa nay chính là hộ vệ hoàng gia, tất nhiên họ cũng có sự kiêu ngạo, vì thế tất cả noi theo vệ trưởng, một lần nữa ủa lên dù bị vây trong hàng ngàn con cỗ trùng.

Chém giết hỗn loạn, một mảnh máu thịt mơ hồ, giống như có thể đem bầu trời nước mưa nhuộm thành màu đỏ.

Người của phủ tướng quân vốn là đến để đưa linh, còn các quân sĩ thì đứng ở nơi có địa thế cao trong rừng, yên lặng dõi theo cuộc chiến đấu. Lê Đình vượt mắt không dám nhìn: "A tỳ nhất định không hy vọng sẽ xảy ra chuyện như thế này."

La Đăng gãi đầu: "Người này và tướng quân..."

Tần Lan không tiếp lời, hắn chỉ liếc mắt sang bên cạnh nhìn, một quân sĩ thân hình thấp bé, mặc quần áo đen giống những người khác, đội nón lá khiến người ta không nhìn rõ khuôn mặt, lúc mọi người chém giết người đó chỉ yên lặng trốn đi.

Trong màn mưa chém giết càng mãnh liệt, người của Ngũ Linh môn đến cứu Tấn An cũng bị đẩy vào trong đó, thoát thân cũng không được, đành tiếp tục như vậy, không chỉ Tấn An, người Ngũ Linh môn cũng bị kéo vào vòng xoáy triều đình này.

Chính đang lúc đấu loạn, nhanh như chớp, một mũi tên nhọn lao vút tới, Tấn An vừa chém ngã một Thanh Long vệ, mũi tên kia thuận thế cùng với một góc độ hoàn hảo, phá vỡ màn mưa, lao qua cánh tay của Thanh Long vệ, "phập" một tiếng, đâm vào lồng ngực Tấn An.

Tấn An bình tĩnh nhìn về hướng mũi tên lao ra, trong rừng cây rậm rạp, bị lá cây cùng màn mưa che lại, người nọ nửa quỳ ở trên cây, dây cung vẫn còn đang rung động, nón lá rộng vành, nàg nhẹ nhàng ngẩng đầu một cái.

Cặp mắt quen thuộc sáng lấp lánh như ánh sao trong đêm tối kia, trực tiếp chiếu vào nơi tối tăm nhất trong lòng hãn, chiếu sáng cả tâm hồn.

Nàng lạnh lùng nghiêm túc, không một chút ưu tư.

Lê Sương...

Là Lê Sương...

Nàng còn sống.

Hãn mở miệng, muốn gọi tên nàng, nhưng máu tươi đi trước một bước, mãnh liệt trào ra, những kìm nén đau đớn lúc trước giờ phút này cũng tựa như bộc phát, từ trong thân thể cuộn cuộn trào ra, máu tươi ngập tràn cổ họng, hãn "ộc " một tiếng, nhổ ra một búng máu đen lớn, sau đó kịch liệt ho.

Lúc này hãn không còn khí lực mà chống đỡ thân thể nữa, như núi lớn âm âm sụp đổ, chiếc áo buộc quan tài lúc trước bị kiếm cắt phải, lúc này

hoàn toàn đứt đoạn, quan tài gỗ từ trên lưng tuột xuống, nặng nề rơi, bắn ra đầy đất bùn cùng máu tanh.

Chật vật, bắn thiu như vậy nhưng Tấn An lại bật cười, tiếng cười khàn khàn vỡ vụn.

Nàng còn sống, ha ha.

Trên đường về, Vu Dẫn từng hỏi hần, vạn nhất, đây là mưu kế, Lê Sương giả chết để dụ hần trở về thì sao?

Hần không trả lời nhưng trong lòng lại nghĩ, nếu như vậy, chẳng phải càng tốt sao.

Tấn An quy xuống đất, ngay cả sức để ngẩng đầu lên cũng đã không còn, hần trầm mặc quỳ, khiến người ta cho rằng hần đã ngất đi: "A..."

Một tiếng tựa như thán, tựa như buông xuôi, tựa như cười khẽ lẫn vào hạt mưa, phiêu linh rơi xuống đất.

Thật tốt.

Thật sự chỉ là mưu kế.

Nàng chưa chết.

"Ầm " một tiếng, mang theo nụ cười thê lương, hần nhắm mắt lại, ngã xuống đất.

CÙNG TẤN TRƯỜNG AN

Cửu Lộ Phi Hương

dtv-ebook.com

Chương 47: Hết

ĐẠI KẾT CỤC -PHẦN 2

Mười ngày sau, Nam Trường núi.

Tiếng chim hót líu lo ngoài cửa sổ, Tấn An tỉnh lại, chẳng có ai ở bên cạnh.

Hắn thử ngồi dậy, nhưng mới vừa động một cái thì lồng ngực truyền tới một trận đau đớn, tê tâm phế liệt, trong nháy mắt khiến hắn vô lực, nằm trở lại.

"Nếu hôm nay hắn vẫn chưa tỉnh, ta cũng không còn cách nào nữa." Bên ngoài truyền tới tiếng thở dài của Vu Dẫn.

"Là tại ta dùng lực bản thân quá mạnh."

Nghe được tiếng nói này, ánh mắt của Tấn An bừng sáng.

"Cũng không trách cô, đâu còn cách nào khác, chẳng có ai khiến hắn dừng lại được."

Hai người vừa nói vừa đi vào phòng.

"A!" Vu dẫn hiển nhiên giật mình kinh ngạc, "Tỉnh rồi..."

Tấn An không để ý y, mắt chỉ chuyển động theo một bóng người, nàng vòng qua bàn ghế, bước nhanh tới bên giường nhỏ của hắn: "Tỉnh?"

Nàng đứng ngược sáng, hình ảnh giống lần đầu tiên hấn gặp nàng ngoài Tắc Bắc.

"Cái gì tỉnh?" Thanh âm cực kỳ kì mị, như đang hoài nghi mình, hấn sợ đây chỉ là một giấc mộng của chính hấn, "Nàng còn sống?"

Lê Sương trầm mặc: "Ta giả chết vốn là có mục đích khác, không nghĩ là huynh sẽ trở lại."

Ra là giả chết...

Tấn An nhẹ nhàng nhắm mắt, lời Vu Dẫn trêu ghẹo hấn ngày đó như gió thoảng bên tai, lúc này không còn trọng yếu nữa.

Lê Sương thấy hấn cư xử như vậy, chỉ nghĩ hấn mệt mỏi, liền nói: "Huynh nghỉ ngơi trước, ta..."

"Nàng ở lại đây." Hấn quay đầu, nhìn Lê Sương, "Đừng rời ta."

Hấn nói, giống những lời mà Tấn An khi mất trí nhớ trước đây vẫn nói, nhưng hiện tại, ngữ điệu lại thêm mấy phần ra lệnh cứng quyết.

Lê Sương sửng sốt, cũng gật đầu: "Được." Bây giờ nàng cũng không có việc gì để làm.

Nàng bây giờ là một tướng quân đã chết, chết trong địa lao, trừ Tư Mã Dương, cha nàng, còn cả Tần Lan, không còn bất kỳ người nào biết nàng còn sống, thậm chí ngay cả Lê Đình cũng bị lừa gạt.

Nói đến việc giả chết, thật ra thì cũng không phức tạp.

Tiểu tốt đưa cơm ngày hôm đó, Lê Sương liếc một cái là có thể nhìn thấu, nàng giả bộ trúng độc, lừa tiểu tốt vào trong tù, bắt hấn tra hỏi.

Hóa ra Tể tướng muốn hạ độc hại chết Lê Sương ở trong tù, lấy cách này để ly gián quan hệ của hoàng đế và phủ Đại tướng quân.

Ông ta quá mức nóng lòng, thứ Tư Mã Dương cần chỉ là một con cò biết nghe lời chứ không phải là một kẻ lén lút cho người vào địa lao ám sát con gái Đại tướng quân.

Lê Sương ép tiểu tốt kia uống máu của mình, máu của nàng chứa cổ độc Nam cương, khiến hẳn ta nghe lời nàng đi truyền tin, báo cho Tần Lan biết, ngay sau đó mới có màn kịch này.

Lê Sương giả chết, mối quan hệ của Đại tướng quân và hoàng đế hư hư thực thực xuất hiện ngăn cách, giữa lúc Tể tướng buông lỏng cảnh giác, Tần Lan lấy tên tiểu tốt ra, bắt hẳn nói đầu đuôi sự việc, cuối cùng lấy việc sát hại tướng quân đang trong quá trình xử án, giáng tội Tể tướng, chém hết các thế lực của ông ta, thanh lọc triều đình.

Tung ra tin tức Lê Sương đã mất, đem kịch diễn giống như thật, đồng nghĩa với việc này cũng là Tư Mã Dương đã thả cho Lê Sương một con ngựa.

Ban đầu, Lê Sương cũng không biết tại sao Tư Mã Dương lại đột nhiên nghĩ thông, đồng ý cho nàng rời đi. Dẫu sao nếu coi như nàng đã chết, đổi tên, tùy tiện cho nàng một cái danh hiệu rồi để nàng vào cung cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Cho đến hôm Lê Sương một mình rời kinh thành, phủ tướng quân lúc đó chẳng ai biết nàng giả chết nên không có người đến đưa tiễn, khiến người ta kinh ngạc là Tư Mã Dương lại tới, hẳn mặc trang phục hành dạ ra cung, không có ai đi cùng.

Sắc trời hôm đó âm u, mưa xuân liên miên, thời gian trôi qua thật dài, Tư Mã Dương mặc áo choàng màu xanh chàm giống những công tử bình

thường, cho dù hẳn không có long bào trên người nhưng thần thái của một bậc đế vương không cách nào che lại được.

Lúc gặp, hai người có mấy phần lúng túng.

Dù Tư Mã Dương và nàng cùng nhau lập kế hoạch loại trừ thế lực của Tế tướng nhưng hai người lại không trực tiếp gặp mặt để thảo luận.

Lê Sương giả chết rồi được đưa về phủ tướng quân, ẩn sâu trong phủ tướng quân, còn lại mưu kế đều là Đại tướng quân và Tần Lan phối hợp lập lên.

Hôm Lê Sương hạ táng, Tần Lan nói với nàng, Thánh thượng chấp thuận để nàng rời đi, trước đó nàng đã tính toán sau khi nhập mộ sẽ cùng La Đăng vào bắc. Nhưng điều nàng không nghĩ tới là Tấn An lại từ Bắc quay ngược trở về, càng không nghĩ đến, Tư Mã Dương lại đoán đúng việc Tấn An trở về và còn cài rất nhiều Thanh Long vệ ở đó.

Cuối cùng nàng dùng một mũi tên, cho Tấn An một con đường chạy, cho họ nghĩ rằng Thái tử Tây Nhung được người ta cứu đi. Đại Tấn mất đi một lợi thế lớn.

Bây giờ nàng đối mặt với Tư Mã Dương, *một người là bất trung chi thần, một người là bất nghĩa chi quân* (vua bất nghĩa, thần bất trung), dù che giấu như thế nào thì vẫn có cảm giác hơi hợm xa lạ.

"Thánh..."

Tư Mã Dương giơ tay lên dừng lời mở đầu của nàng lại: "Ta cũng chỉ là tới nói lời từ biệt cùng cố nhân mà thôi."

Nghe vậy Lê Sương ngẩn ra, không làm lễ nữa, nàng đứng thẳng lưng, nhìn thẳng ánh mắt Tư Mã Dương.

Trong triều đình, Tần Lan lấy nhân chứng khai ra Tế tướng xúi giục người khác hạ độc giết Lê Sương, người đế vương hôm nay đứng ở chỗ này, nhưng sau lưng hắn đang có một trận đấu không tiếng động đầy lạnh lùng để bảo vệ ngôi vua.

Không khó tưởng tượng, không có Tế tướng Kỷ Hòa, càng về sau, hắn và phủ tướng quân có thể lôi kéo được bao nhiêu thế lực.

Thế nhưng chuyện này, không liên quan tới nàng.

"Đại tướng ra lệnh cho Tần Lan là không được cho người đến tiễn đưa." Lê Sương dắt ngựa, Tư Mã Dương đi bên cạnh nàng, theo nàng đi về phía trước, thật giống như đến tổng biệt bạn già, "Xem ra, ông ấy muốn hoàn toàn chặt đứt liên lạc với nàng."

Lê Sương hiểu, cha đang nói cho nàng biết, Lê Sương đã chết, cho nên sẽ không có người của phủ tướng quân đến tiễn nàng, từ nay về sau, nàng không phải Lê Sương nữa, phủ tướng quân, sau này dù thế nào cũng không có quan hệ với nàng.

Không phải tuyệt tình, mà chỉ có như vậy, nàng mới có thể bắt đầu cuộc sống mới.

Lê Sương yên lặng không nói, Tư Mã Dương nói tiếp: "Ta cũng đồng ý với Đại tướng quân..." Hắn dừng một chút, "Sương nhi, lần này thực sự là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt."

Đến giây phút này, Lê Sương bình tĩnh, giờ nàng đã hiểu vì sao Tư Mã Dương không dùng bất kỳ thủ đoạn nào để giữ nàng ở lại nữa, hóa ra, là cha đã ra mặt.

Vì để người con gái bất hiếu này rời đi, lão nhân gia cha nàng và đế vương nhất định đã có một phen đánh cược.

Gió xuân dịu dàng, thổi vào cặp mắt ướt của Lê Sương. Nàng dừng bước chân, chớp chớp mắt, tản khí ấm trong mắt đi, quay đầu ngắm Tư Mã Dương: "Thánh thượng, hãy dừng bước ở nơi này đi."

Quả nhiên Tư Mã Dương cũng dừng lại, không cưỡng cầu nữa.

"Ta không ngờ, người ấy lại là người áo giáp đen giúp Đại Tấn ta ở ngoài bắc đánh Tây Nhung."

Lê Sương trầm mặc trong chốc lát. Chuyện Tấn An chính là hoàng tử Ngạo Đăng của Tây Nhung đã truyền ra ngoài, là ngày Tấn An điên cuồng nơi huyết mộ, không biết quân sĩ nào lại nhận ra hãn, đem bí mật này tung ra ngoài.

"Nói đến... rất dài." Lê Sương không biết nên giải thích như thế nào.

Tư Mã Dương lắc đầu: "Ta không cần biết nguyên do, chỉ là hôm nay tin tức này đã bị tung ra ngoài, không lâu sau bên Tây Nhung cũng sẽ biết được, họ sẽ không cần một hoàng đế tương lai mà đã giết hai đại tướng của nước mình."

Lê Sương yên lặng đáp, không biết bên Tây Nhung sẽ đối đãi như thế nào với Tấn An, nhưng có thể đoán, nếu muốn trở về vị trí Thái tử kia sợ rằng rất khó khăn, dầu sao, đây là vết nhơ khó rửa nhất của hãn trong đời.

"Hãn đối với ta mà nói, cũng không quan trọng như vậy."

Ánh mắt Tư Mã Dương phóng ra xa, bên ngoài là mây trời xanh biếc.

Lê Sương quay đầu nhìn hãn, khóe miệng khẽ động, cuối cùng cũng chỉ nói: "Đa tạ Thánh thượng."

Nàng đã hiểu mục đích đến đưa tiễn của Tư Mã Dương, hãn đến để an lòng nàng. Nói cho nàng, Tấn An đối với hãn vô dụng, nếu nàng muốn tìm,

vậy thì đi tìm đi, ngày sau núi cao biển rộng, mỗi người đều tự trân trọng.

Đế vương như vậy...có thể tính là... dịu dàng đi.

Lê Sương dắt ngựa đi về phía trước, vó ngựa "lộc cộc" vang lên, càng lúc càng xa.

Bọn họ đều biết, từ nay về sau, trên thế giới này không còn Lê Sương của phủ Đại tướng quân nữa. Người thiếu niên hoàng tộc nàng vừa gặp đã đánh hấn một quyền và thiếu nữ khí khái anh hùng trong trí nhớ đều đã chết.

Cuộc sống cho tới bây giờ đều như vậy, luôn có người mất đi và người trẻ lại ra đời.

Vì vậy Lê Sương trở về Nam Trường núi.

Vu Dẫn đã mang Tấn An về được hai ngày, thương thế hấn rất nặng, hôn mê bất tỉnh, trong lúc mê mông lung mơ hồ hấn luôn mồm gọi, chỉ có một tên duy nhất --

"Lê Sương."

Rốt cuộc cũng gọi được Lê Sương đến, nhưng hấn vẫn chưa tỉnh lại. Vu Dẫn nói, nếu hôm nay vẫn chưa tỉnh, sợ rằng hấn sẽ không tỉnh lại được nữa. Nhưng kỳ tích đã xảy ra, trời cao cuối cùng cũng chiếu cố, để cho hấn một lần nữa sống lại.

Lê Sương ngồi ở bên giường, suy nghĩ đến mấy ngày đã qua, nàng quan sát Tấn An, thấy hấn mơ mơ màng màng, nàng nghĩ là hấn đã ngủ nên đứng dậy định đi rót nước uống, nhưng mới vừa động nhẹ một cái, Tấn An lập tức tỉnh lại.

"Đi đâu?"

Lần đầu bị người khác quán chặt như vậy, Lê Sương có chút dở khóc dở cười, người trọng thương nằm trên giường là hãn, sao lại cư xử giống như nàng mới là người cần phải trông chừng vậy.

"Rót nước uống, huynh khát không?"

"Nàng dứt cho ta uống sao?"

Hỏi đến vấn đề này... Chẳng lẽ còn có thể để cho thân thể gần như tê liệt của hãn kia bò dậy uống sao? Lê Sương gật đầu: "Đương nhiên."

"Vậy ta khát."

"..."

Nếu nàng nói không dứt thì hãn liền không khát?

Lê Sương bất đắc dĩ cười, rót nước, đến bên giường cúi người nâng hãn lên một chút, cho hãn uống nửa ly nước: "Nửa không?"

Tấn An lắc đầu, nàng liền cất bát nước đi, vừa sửa lại chăn cho hãn vừa nói, "Hôm nay ta nhận được tin tức, chuyện huynh giết hai Đại tướng Tây Nhung đã bị truyền ra ngoài, hoàng đế Tây Nhung vốn định dè tin tức này xuống nhưng trong triều đình đã nổi sóng gió, phụ vương của huynh chịu nhiều sức ép nên đã hạ lệnh không gọi huynh trở về Tây Nhung nữa. Sau khi thương thế của huynh lành, nếu muốn trở về Tây Nhung làm Thái tử, sợ rằng có mấy phần khó khăn."

Tấn An "ừ" một tiếng, coi như đã biết, không mấy bận tâm.

Lê Sương vượt chăn cho hãn, lại hỏi: "Đợi sau khi khỏi bệnh, huynh có tính toán gì chưa?"

Tấn An im lặng hồi lâu: "Sau này hãy nói." Lời đáp có chút lạnh lùng, Lê Sương cũng trầm mặc nói: "Huynh ngủ chút nữa đi, mũi tên kia của ta

dùng lực quá mạnh, đâm quá gần tim huynh, mặc dù thân thể huynh mau lành bệnh nhưng vẫn phải nghỉ ngơi nhiều một chút."

Tấn An nghe lời khép mắt lại, cách hồi lâu, lúc Lê Sương cho rằng hẳn đã ngủ, hẳn lại mở miệng nói: "Không cần phải áy náy, ta biết nàng là vì cứu ta."

Lê Sương giật mình, nếu như nói Tấn An trước kia như trẻ con đơn thuần mà cố chấp, bây giờ hẳn đã sắc bén và cơ trí hơn rất nhiều.

Đều là không giống trước kia...

Hôm sau, lúc tỉnh lại, thân thể Tấn An đã khá hơn rất nhiều so với hôm qua, từ khi tỉnh lại tốc độ hồi phục cũng nhanh hơn, chỉ qua thời gian một đêm, hẳn đã có thể xuống giường đi bộ đơn giản.

Hắn vịn tường bước ra khỏi phòng, lại không thấy Lê Sương đâu, hỏi thăm mới biết Lê Sương ra sau núi hái thuốc.

Chữa bệnh cho hẳn cần có một vị thuốc dẫn mọc ở trên vách đá, lúc trước đều là Vu Dẫn tự mình đi hái về, bây giờ dùng hết rồi nên đành phải đi hái tiếp, hiện tại Vu Dẫn đang bận công chuyện trong môn phái, việc này liền rơi trên đầu Lê Sương.

Đường đi tới vách đá vô cùng dốc, rất khó đi. Tấn An chống thân thể, đi được nửa đường, quả thực không thể tiếp tục, đành dừng lại, ngồi nghỉ ở ven đường, hẳn ngóng nhìn xa xa, vách đá thẳng đứng, cách quá xa, không thể nhìn thấy phía đó có người hay không, nhưng cũng có thể đoán, đến chỗ đó hái thuốc, dù là người có khinh công cao như Vu Dẫn cũng hết sức nguy hiểm.

Lê Sương...

Không biết đợi bao lâu, con đường phía trước truyền tới tiếng bước chân nho nhỏ, Tấn An đứng dậy, nhìn một cái đã trông thấy Lê Sương vẫn còn ở đầu đường bên kia.

Mặt nàng có chút bần bần, cánh tay áo không biết là bị thứ gì cào rách, trên tay còn có dấu vết bị thương, máu thịt mơ hồ.

Tấn An lập tức nhíu mày, tiến ra đón.

"Sao lại bị thương?"

"Sao huynh lại tới?"

Hai người cơ hồ đồng thanh nói, Lê Sương không để ý lôi kéo tay áo tả tơi lại: "Mấy ngày trước trời mưa, đường đá có chút trơn, không cẩn thận vấp ngã, không có gì đáng ngại."

Ngã kiểu gì mà quần áo rách nát như thế này, nhất định là ngã từ trên vách núi xuống, lúc ấy không biết có bao nhiêu nguy hiểm...

Tấn An lại im lặng rất lâu: "Vết thương của ta có thể tự khỏi, sau này không cần đi hái thuốc."

Lê Sương cười cười: "Ta biết, đây không phải là hái cho người, là nợ nhân tình của người Ngũ Linh môn."

Để trị thương cho Tấn An bọn họ đã dùng hết thuốc mà không dễ dàng hái được, vì vậy Lê Sương phải đi hái trả lại cho người ta.

Chỉ là, thảo dược trị thương cho hãn mà nàng lại giúp hãn trả nhân tình...

"Sau này để ta đi hái."

"Huynh cứ dưỡng thương cho tốt trước đã."

Lê Sương nói, Tấn An nhận lấy giỏ thuốc trên lưng nàng, mang giúp nàng một cách rất tự nhiên, sắc mặt hẳn còn rất tái, Lê Sương muốn lấy lại: "Nặng đó, huynh bây giờ không mang được."

"Ta bây giờ còn có thể bế cả nàng mang đi."

Lời này rất mập mờ, Lê Sương ngẩn ra, có một loại cảm giác giống như trước kia khi nói chuyện cùng Tấn An, nhưng... cũng không quá giống nhau.

Vu Dẫn xử lý xong chuyện trong môn phái, ra khỏi phòng nghị sự, vừa hay thấy Lê Sương và Tấn An cùng đi từ dưới núi lên, cảm thấy thú vị liền tiến lên trêu ghẹo, nói: "Ha, sao bây giờ không nghĩ đến việc phải rời khỏi nàng điiii? Mất một lần, nên mới biết quý trọng?"

Lê Sương liếc Vu Dẫn một cái: "Chẳng qua hẳn năm lâu nên nhàm chán thôi."

"Là ta đi tìm nàng."

Lê Sương nói đỡ giúp Tấn An, lại bị chính hắn tạt cho gáo nước lạnh cả người.

Lê Sương giật mình, Vu Dẫn thì líu lười, y còn đang muốn chế nhạo hai người một phen, Tấn An không khách khí đem giỏ thuốc nhét vào ngực y: "Ngày mai ta hái mười giỏ cho ngươi. Thiếu cái gì thì nói với ta, không được làm phiền nàng."

Nói xong, hắn liền đi về phòng trước.

Vu Dẫn ngăm nhìn bóng lưng Tấn An: "Chặc chặc, sao lại có tính nết như vậy, vẫn là trước đây khi mất trí nhớ dễ bắt nạt hơn."

Lê Sương thì có mấy phần nghi hoặc: "Rốt cuộc thì bây giờ hấn đang ở tình trạng gì? Ngọc tằm cổ hình như không ảnh hưởng tới hấn, nhưng sao hấn vẫn..."

"Vẫn trung thành với cô đúng không?"

Lê Sương gật đầu.

Vu Dẫn suy nghĩ: "Ngọc tằm cổ thôi mà, biến đổi thân thể hấn, nhưng cũng không thể thay đổi hoàn toàn hấn, trong tình trạng có trí nhớ mỗi một ngọc tằm cổ người đều trung thành với chủ nhân, chỉ là tính tình bọn họ đều không giống như thế này, vẫn giữ đặc điểm vốn có của mình, vẫn trung thành với chủ nhân, lúc này hấn mới giống dáng vẻ mà một ngọc tằm cổ người nên có."

Lê Sương ngạc nhiên.

"Nói cách khác... Như hấn bây giờ, mới giống ngọc tằm cổ người từ xưa tới nay của Ngũ Linh môn?"

"Ừ." Vu Dẫn gật đầu, "Lúc các người rời Nam Trường núi về kinh thành ta đã nghĩ, khi hấn đã nhớ lại tất cả, giống như hấn tự trải qua quá trình nhập cổ vào thân thể một lần nữa, cùng ngọc tằm cổ dung hợp. Tất cả những giây giụa, hỗn loạn ban đầu kia đều là kháng cự của hấn, hơn nữa, do có trí nhớ nên hấn phản kháng, đến bây giờ hấn mới đồng ý dung hợp."

"Cho nên hấn bây giờ... đã biến thành cổ người chân chính?"

"Là biến thành bộ dáng hấn nên có."

Nghe vậy, ưu tư trong lòng Lê Sương trở nên phức tạp.

Tấn An bây giờ, rốt cuộc là ai, là Ngạo Đãng, hay là Tấn An? Lê Sương không cách nào phân rõ, khiến nàng cảm thấy khó hiểu nhất là, đó

có phải bộ dạng mà Tấn An mong muốn? Cuộc sống bây giờ, hẳn có muốn sống như bây giờ không?

Lê Sương không biết, cũng không có cách nào trả lời.

Buổi tối, sau khi ăn tối xong, Lê Sương ngồi trên vách núi của Ngũ Linh môn nhìn xa xăm, bỗng gió bên tai bị người ngăn trở, nàng quay đầu nhìn lại, là Tấn An.

"Huynh nên nghỉ ngơi nhiều."

"Cứ ở trong phòng buồn chán thì không gọi là nghỉ ngơi."

Ừ, lời hẳn nói cũng có đạo lý, Lê Sương gật đầu một cái, tiện tay cầm vò rượu bên cạnh ngửa đầu uống một hớp, nàng uống hơi nhiều, sắc mặt có chút đỏ ửng, nhìn có mấy phần say lòng người.

"Nàng thích uống rượu?"

"Không tính là thích, chỉ là trước kia ở trong phủ tướng quân hay ở trong quân doanh đều phải giữ hình tượng tướng quân, không thể làm càn, hiện tại tự do rồi liền buông thả một chút."

Tấn An đến gần Lê Sương, khi hơi thở của hẳn phả vào người nàng, Lê Sương theo bản năng cứng người lại, mà Tấn An chỉ là bò qua nàng để lấy vò rượu phía bên kia, sau đó hẳn há miệng, giống Lê Sương hào khí hớp một ngụm.

"Thân thể huynh..."

"Rượu phương nam không ngon như phương bắc." Tấn An buông vò rượu xuống, "Nàng nên thử rượu của Tây Nhung, dường như nó thích hợp với tính tình nàng hơn."

Lê Sương bị hấn cắt lời, nhìn sắc mặt hấn đã tốt hơn rất nhiều nên cũng lười nói hấn chú ý thân thể, nàng cười cười, lắc lắc đầu, cũng không nói về đề tài rượu nhiều, chỉ mượn lời Tấn An nói tới Tây Nhung, nàng hỏi hấn: "Thương thế của huynh nhiều nhất mười ngày nữa là khỏi hấn, đến lúc đó huynh vẫn có ý định trở về Tây Nhung à?"

Tấn An quơ quơ vò rượu, không trả lời ngay, tựa đang suy nghĩ về tương lai, quay đầu nhìn Lê Sương: "Còn nàng?"

Hấn dùng đôi mắt lấp lánh ánh sao trời mà nhìn nàng, "Nàng đã tính toán đến đâu rồi?"

"Ta?"

"Không làm tướng quân, rồi phủ tướng quân, cũng không gả cho hoàng đế Đại Tấn nữa, nàng có tính toán gì?"

"Ta đại khái..." Lê Sương nhìn Tấn An một lúc, rũ mắt, khẽ cười một tiếng, "Đại khái, ta sẽ đi nhiều nơi, nhìn sơn thủy nước non, du ngoạn nhân gian, mang những việc mà tướng quân trước kia không thể làm, làm một lần."

"Ừ."

Tấn An khẽ lên tiếng, nghe đến lạnh lòng, cũng không nói tiếp.

Gió thổi yên lặng, đợi uống hết vò rượu, Lê Sương đứng lên: "Đêm có chút lạnh, ta về phòng ngủ trước."

"Ừ."

Đến khi trở về phòng, Tấn An cũng không gọi nàng lại.

Lê Sương thổi tắt ngọn nến, ở trong bóng tối thất thần, khi hấn hỏi nàng sau này có dự định gì, thực ra lúc đó Lê Sương không biết trả lời như

thế nào. Trong dự tính lúc trước của nàng, cuộc sống sau này của nàng sẽ có một người gọi là Tấn An đi.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của hắn, nghe hắn lãnh đạm trả lời, nàng lại có chút không thể xác định.

Vu Dẫn nói hắn biến thành một cỗ người hoàn chỉnh, nói cỗ người thì phải có biểu hiện như vậy, nhưng Lê Sương không biết, bộ dáng mà cỗ người vốn có là như thế nào.

Đối với nàng mà nói, Tấn An là một người, trước kia hắn lệ thuộc vào nàng là bởi vì trí nhớ của hắn không hoàn chỉnh, cho nên nàng là toàn bộ thế giới của hắn, không có biện pháp tách rời.

Nhưng bây giờ Tấn An không còn như vậy nữa, hắn có thể rời nàng, cũng có thể lựa chọn không lệ thuộc vào nàng nữa. Việc hắn trở lại kinh thành khi nghe tin nàng chết, đó có lẽ là do cố trùng.

Dưới tình huống này ai cũng biết, trước kia Tấn An đối với nàng cố chấp, điều đó không bình thường, đó cũng không phải là yêu, thậm chí đó không phải ý nguyện của chính hắn.

Chẳng ai muốn sống một cuộc sống bị "khống chế".

Huống chi, Tấn An trước kia, khi hắn là Ngạo Đãng, có lẽ là một người sát phạt quyết đoán, là nam tử hết sức cường ngạnh, người như vậy, nếu nói với hắn sau này hắn phải tuân lệnh một người và sống như thế hết quãng đời này, so với việc giam hắn lại, để hắn biến thành búp bê trưng bày trong tủ thì có gì khác biệt?

Chi bằng trước lúc Tấn An khỏi bệnh, nàng rời đi, bọn họ sẽ không bị những tình cảm kỳ lạ ảnh hưởng lẫn nhau.

Nàng không còn là tướng quân, nên, nếu một ngày nào đó nàng chết, thì cũng sẽ không có người đem tin tức truyền tới tai hãn để làm loạn cuộc sống của hãn nữa, lần từ biệt này, mỗi người có một cuộc sống hoàn chỉnh, không lẫn quấy rầy nhau...

Như vậy rất tốt.

Đêm nay nàng không nghỉ ngơi, khi trời còn chưa sáng hãn, nàng mượn ánh sáng mờ hồ ngoài cửa sổ để viết một bức thư, viết cho Vu Dẫn, cố định đặt trên bàn, nàng mang một bọc quần áo đơn giản nhẹ nhàng rời khỏi Ngũ Linh môn.

Trước lúc xuống núi, nàng quay đầu nhìn cửa phòng của Tấn An.

Cửa phòng hờ hững khép lại, hãn là hãn đang ngủ say bên trong, Lê Sương xoay người, đi xuống núi.

Nàng từng làm tướng quân, thứ thường xuyên phải đối mặt nhất chính là sinh ly tử biệt, dù vậy, đó vẫn không phải chuyện mà nàng am hiểu nhất.

Đường xuống núi quanh co gập ghềnh, một mình nàng đi trong rừng, mặt trời vẫn chưa hoàn toàn lên cao, sương mù dày đặc mờ lung, không biết qua bao nhiêu đường vòng, đường đi phía trước dần dần bằng phẳng, rừng rậm bị bỏ lại ở sau lưng. Nhưng, ở ngay nơi tiếp giáp với con đường bằng phẳng kia, có một người đang đứng, hai tay chấp tay sau lưng.

Không biết hãn đã đứng bao lâu, sương sớm cũng đã thấm ướt đầu vai.

Giống như nghe được động tĩnh của nàng bước tới, hãn nghiêng đầu, trên con đường tỏa nắng ban mai, ánh sáng vàng trầm mê trong con mắt, hãn hơi híp mắt lại, lẳng lặng nhìn nàng.

"Đi thôi."

Hai chữ đơn giản, lại ung dung tự nhiên đến vậy, giống như bọn họ đã hẹn phải gặp mặt ở chỗ này.

Lê Sương có chút ngẩn ra.

"Đi... đâu?"

"Bất kỳ nơi nào, đi ngắm nhìn sơn thủy nước non, du ngoạn nhân gian, đem những chuyện trước kia chúng ta chưa làm được, làm một lần."

Lê Sương kinh ngạc nhìn hắn: "Làm sao huynh lại biết ta..."

"Đợi một đêm, nếu hôm nay nàng không lên đường, thì chắc là ngày mai xuất phát, nếu ngày mai nàng chưa đi, ngày mốt liền tiếp tục, dù sao nàng cũng sẽ rời đi, ta cứ đợi là được." Tấn An đưa tay, trên tay giống như có kim tuyến tỏa ra khiến Lê Sương vô thức đi theo đường ánh sáng đó, tới gần hắn.

Nàng đứng ở trước người hắn, ngửa đầu nhìn: "Huynh không trở về Tây Nhung nữa?"

"Không phải nàng nói Tây Nhung không cho ta trở về sao?"

"Nhưng..." Nàng dừng một chút, "Huynh đã nghĩ kỹ chưa? Sẽ sống như vậy sao? Thật sự nguyện ý đi cùng nhau?"

"Ừ."

"Nếu trước đây huynh..."

"Ta của trước kia đã chết, Ngạo Đăng đã chết ở bắc ngoai trong địa lao."

Lúc nói những lời này Tấn An rất lạnh lùng, nhưng thanh âm câu sau lại mềm nhũn ra, "Người nàng gặp chính là ta, là nàng ban tên cho ta. Ta là

của nàng, vì nàng mà tồn tại."

Hắn nắm tay nàng, nhẹ nhàng hôn lên đầu ngón tay, xúc cảm mềm mại làm người ta tê dại.

"Ta vĩnh viễn thuộc về nàng."

Hắn nhìn nàng, ánh mắt u buồn màu đen, lúc này Lê Sương có thể bắt gặp hình ảnh hắn mang mặt nạ ngày trước, người con trai có đôi mắt màu đỏ tươi.

Là hắn, cũng chỉ có hắn, mới nói lời những như vậy.

"Ta không còn là tướng quân, cũng sẽ không dùng cái tên Lê Sương nữa, không có thân phận, vứt bỏ quá khứ, huynh... Có thật sự nguyện ý đi theo ta phiêu bạt thiên hạ, lưu lạc khắp nơi?"

"Thế gian rộng lớn, không có nàng ở bên cạnh mới gọi là lưu lạc."

Lê Sương cúi đầu, bật cười: "Vậy thì đi thôi."

Không cần để ý quá khứ, ai là ai, bọn họ đều là người đã "chết", chuyển đi này họ cũng chỉ là những tân sinh.

Lê Sương hướng phía trước mà đi, ánh sáng mặt trời trải dài một đường, tiếng chim hót thanh thúy tiễn đưa, bước chân tự nhiên, nàng quay đầu nhìn, chỉ thấy phía sau là người con trai dung mạo như ngọc, trên môi là nụ cười sơn giang thanh phong lạc nguyệt, vô cùng mềm mại.

-Lời editor: Vu Dẫn mất toi ngọc tằm cổ rồi!!! Poor him =))

-----oOo-----

Hết

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Mở Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47: Hết](#)